

BİR ÖNÜCÜK ÇOK
ÇOKSATAN
YAZARIN

bin kırık

Parça

New York Times Çoksatan Yazarı

Tillie Cole

İKİ KIRIK KALP BİR BÜTÜN OLABİLİR Mİ?

Savannah Litchfield, dört yıl önce çok sevdiği kız kardeşini kaybetmesinin ardından yarım bir hayat yaşamaya başlamıştı. Savannah'nın terapisti, yas tutan gençler için düzenlenen bir dünya turuna katılmayı önerdiğinde, kız kardeşinin geride bıraktığı okunmamış günlüğe sıkıca sarılarak gitmeyi kabul etti.

On yedi yaşındaki Cael Woods ise öfke doluydu. Ağabeyini kaybettikten bir yıl sonra hayatı altüst olmuştu. Bir zamanlar küçükler liginin en umut vadeden hokey oyuncusu olan Cael, artık buza adım atamıyordu. Ailesi bir yurtdışı gezisine katılması için ısrar ettiğinde hiçbir parçası gitmek istemiyordu.

Cael ve Savannah bu yolculuğa çıktıklarında teselliye birbirlerinde bulmaya başlayacaklardı. Kırık kalpleri parça parça iyileşirken, bu bir daha asla hissedemeyeceklerini düşündükleri bir aşkın başlangıcı olabilir miydi?

Çeviren: Nilsu Baburhan

www.ithakiyayinrubu.com

YABANCI

9 786256 826311

@ /yabanciyeinleri

bin kırık

Parça

roman

New York Times Çoksatış Yazarı

Tillie Cole

ZM

Ninova

Duzenleme
Ny.Ozlem

GİRİŞ

Savannah

13 Yaşındayken

Blossom Grove, Georgia

Kalbimin sağır edici atışından başka hiçbir şey duyamıyordum. Ritmi çok hızlıydı, sıcaklar yükseldiğinde Georgia'yı kasıp kavuran yıkıcı yaz fırtınaları gibi gürlüyordu.

Ciğerlerim yavaş yavaş işlevini yitirmeye başladığından nefes alış verişlerim güçleşiyordu. Göğsümdeki hava sertleşerek granit kayalara dönüşüyor ve beni öyle sert bir şekilde aşağı itiyordu ki olduğum yerde donup kalıyordum. Poppy'nin yatakta kaybolmasına bakarak dondum. Annemle babamın sanki onlar da ölüyormuş gibi birbirlerine sarıldıklarını görüyordum. Bebekleri, ilk kızları gözlerimizin önünde kanserle savaşını kaybediyordu. Ölüm felaket bir gölge gibi yanında süzülüyor, onu almaya hazırlanıyordu. DeeDee teyze sanki onu ayakta tutan tek şeymiş gibi kollarını beline dolamış, duruyordu.

Ida'nın elimi sertçe sıkıldığını hissettim, o kadar sertti ki kemiklerimi kırmış olabilirdi. Küçük kız kardeşimin vücudunun

hafifçe titrediğini hissettim. Sebebi şüphesiz ki korku, acı ya da bunun sahiden de gerçek olabileceğine inanamamaktı.

Bu *gerçekten* oluyordu.

Yüzüm, gözlerimden aniden akan yaşlarla sıırılsıklam oldu.

Annem, "Savannah? Ida?" dedi yavaşça. Karşımızda annemi görene kadar sulu görüşümün içinde gözlerimi kırptırdım. Başımı sallamaya başladım, bedenim uyuşmuş, taş kesilmiş hâlin-den kurtulup hayata dönmüş gibi sarsılıyordu.

"Hayır..." diye fısıldadım, Ida'nın dehşete düşmüş bakışla-rını üzerimde hissederek. "Lütfen..." diye ekledim, neredeyse sessiz yalvarışım etrafımızdaki cansız havada buharlaşarak yok oluyordu.

Annem eğildi ve titreyen elini yanağımda gezdirdi. "Veda etmelisin, bebeğim." Sesi titrek, boğuk ve yorgundu. Omzunun üzerinden yatakta Rune'un oturduğu yere baktı, ablamın elleri-ne, parmaklarına arka arkaya öpücükler bırakıyor, Poppymin'i-ne her zamanki gibi, sadece kendisi için tasarlanmış gibi bakı-yordu. Onları izlerken dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık kaçtı.

Bu gerçek değildi. Gerçek *olamazdı*. Onu bırakamazdı. Bizi bı-rakamazdı.

"Kızlar," diye tekrarladı annem, ses tonunda acele vardı. Annemin alt dudağı titremeye başladığında kalbim parçalan-dı. "O..." Annem gözlerini kapattı, her ne söyleyecekse bir tür soğukkanlılık kazanmaya çalışarak yarıda kesmişti. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Ben yapamıyordum. Bununla yüzleş-miyordum. Bunu yapamıyordum.

"Sav," dedi Ida yanımdan. Küçük kız kardeşime bakmak için döndüm; onun koyu saçlarına, yeşil gözlerine, derin gamzeleri-ne ve ağlamaktan kızaran cildine. Onun tatlı, kalbi kırık yüzüne. "Zorundayız." Sesi titriyordu. Ama başını bana cesaret verirce-sine salladı. Şu anda Ida'nın benim toplayabileceğimden daha fazla gücü vardı.

Ida ayağa kalktı, beni kaldırırken elimi demir gibi sıkı tutan eli-ni hiç gevşetmemişti. Ayağa kalktığımda kenetlenmiş ellerimize

bir bakış attım. Yakında, sonsuza dek bu şekilde olacaktı. Sadece ikimizin eli; bize yol gösterecek üçüncü bir el olmadan.

Ida'yı arkasından takip ettim. Yatağa yaklaştıkça her adım pekmezin içinde yürüyormuşum gibi hissettiriyordu. Yatak pencereden dışarı bakabilecek şekilde konumlandırılmıştı. Böylelikle Poppy dışarıyı görebiliyordu. Düşen pembe ve beyaz kiraz çiçeği yaprakları rüzgârla savruluyor, ağaçlardan düşerek yere saçılıyordu. Biz yaklaşırken Rune başını kaldırıp baktı fakat ben gözlerine bakamamıştım. O an onu görecektik kadar güçlü değildim. Hepimizin korktuğu o an. İçten içe, geleceğine asla inanmadığım o an.

Olabildiğince derin bir nefes alırken Ida ile yatağın etrafında döndük. Duyduğum ilk şey Poppy'nin nefes alış verişiydi. Değişmişti. Derin ve hırıltılıydı ve güzel yüzündeki yorgunluğu, mücadeleyi görebiliyordum...

Sadece birkaç dakika daha dayanmak için sarf ettiği çaba. Yapabildiği kadar bizimle kalabilmek için. Yine de her şeye rağmen bizi gördüğünde gülümsemesi genişledi. Kız kardeşlerini. En iyi arkadaşlarını.

Bizim Poppy'miz... tanıdığım en iyi insan.

Poppy ince, çelimsiz ellerini kaldırarak ikimize de tutmamız için uzattı. Ne kadar soğuk olduğunu, tutuşunun ne kadar zayıf olduğunu hissettiğimde gözlerimi kapattım.

Ida, "Seni seviyorum, Poppy," diye fısıldadı. Ida, başını Poppy'nin göğsüne yaslayıp onu sıkıca tutarken gözlerimi açtım ve yere düşmemek için savaştım. Poppy gözlerini kapattı ve Ida'nın başına belli belirsiz bir öpücük kondurdu.

"Ben de... seni seviyorum... Ida," diye cevapladı küçük kardeşimizi, sanki onu bırakmasına hiç izin vermeyecekmiş gibi tutarken. Ida her bakımdan Poppy'nin ikiziydi; kişiliği, görünüşü, hayata her zaman olumlu bakışı. Poppy'nin parmakları Ida'nın koyu renk saçlarında dolandı. "Hiç değişme," diye fısıldadı, Ida başını kaldırırken. Poppy güçsüzleşen elini Ida'nın yanağına yerleştirmişti.

“Değişmeyeceğim,” dedi Ida. İsteksizce Poppy’nin elini bırakıp geri kalkarken sesi çatladı. O bırakışa odaklandım. Neden bilmiyorum fakat Ida’nın kardeşimizi tutmasını istemiştim. Belki hep birlikte onu tutsaydık, Poppy gitmek zorunda olmazdı. Belki onu burada, güvende olduğu yerde tutabilirdik...

“Sav...” Poppy fısıldadı, bakışlarını yakaladığımda gözleri parlamıştı.

Parçalanmıştım, hıçkırmaya başladığımda yüzüm düştü. “Poppy...” dedim elini kendime doğru çekerek. Başımı sallayıp tekrar ve tekrar Tanrı’ya, evrene, *herhangi birine* bunu durdurması ve bizi bir mucizeyle kutsayarak onu biraz bile olsa burada bizimle tutması için yalvarıyordum.

“Ben... iyiyim...” dedi Poppy, sessiz yalvarışımı yarıda keserek. Eli titriyordu, soğuk tenine bir öpücük bastırmak için onu dudaklarıma götürdüm. Ama götürdüğümde, Poppy’nin elinin sabit olduğunu ve titreyen elin bana ait olduğunu görmüştüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Poppy, “Savannah,” dedi, “ben... gitmek... için... hazırım...”

“Hayır,” dedim başımı sallayarak. Sırtıma bir elin indiğini ve bir kolun belimi sardığını hissettim. Beni kaldıranın annem ve Ida olduğunu biliyordum. “Ben hazır değilim... Sana ihtiyacım var... Sen benim ablamsın... Sana ihtiyacım var, Poppy.” Göğsüm acı verecek kadar ağrıyordu ve bunun, kalbimin parçalara ayrılmasından olduğunu biliyordum.

Poppy, “Ben... her zaman... seninle... olacağım,” dedi ve cildinde bir solgunluk fark ettim, nefesindeki korkunç hırıltının derinleştiğini ve daha da düzensizleştiğini duyuyordum. *Hayır... hayır, hayır, hayır...* “Biz...” Poppy *solup giden* havadan hafif bir nefes aldı, “tekrar buluşacağız...”

Hıçkırıklar beni ele geçirmeden önce, “Poppy,” demeyi başardım. Başımı Poppy’nin göğsüne eğdim ve güçsüz kollarının beni örttüğünü hissettim. Gücünü kaybediyor olabilirdi fakat bu tutuş beni saran güvenli bir battaniye gibi hissettiriyordu. Bırakmak istemedim.

Poppy, "Seni... seviyorum... Savannah. Çok... fazla," dedi konuşmak için yavaşlayan nefesiyle savaşıırken. Gözlerimi sımsıkı kapattım, faydasızca dayanmaya çalışıyordum. Poppy saçlarıma bir öpücük bıraktı.

"Savannah." Annemin sesi kulaklarıma doldu. "Bebeğim..." diye mırıldandı. Başımı kaldırdım ve Poppy'nin zayıf gülümsemesiyle karşılaştım.

"Seni seviyorum, Pops," dedim. "Sen isteyebileceğim en iyi ablaydın." Poppy yutkundü ve gözleri yaşlarla parladı. Yüzünü inceledim. Bizi bırakmaya çok yakındı. Gözlerinin yeşilini, koyu renk saçlarındaki doğal kırmızı çizgileri ezberledim. Şimdi rengi soluktu fakat yumuşak teninin şeftali tonlarında olduğu o anıya tutundum. Etrafımı saran tatlı kokusunun, kahkaha ve hayat dolu yüzünün anısına tutundum.

Elini bırakmak istemiyordum, bırakabilir miydim bilmiyordum ama annem omuzlarımı sıktığında, annem ve babam yatağın yanına gelerek onu görüş alanımdan çıkarana kadar bakışlarından ayrılmayı reddederek bıraktım.

Geriye tökezledim, şok geliyordu. Ida elimi tuttu ve göğsüme doğru kıvrıldı. Annemle babamın Poppy'yi öpüp vedalaşmalarını neredeyse dünyadan kopmuş vaziyette izliyordum. Annemle babam geri çekilip Rune yatağa yaklaşırken beyaz gürültü kulaklarımı doldurdu. Öylece donakaldım, Ida göğsüme çökmüştü. Rune, Poppy'ye bir şeyler söyleyip onu dudaklarından öpmeye eğilirken DeeDee teyze, annem ve babam odanın bir köşesine dağıldılar.

Birkaç saniye sonra geri çekilirken nefesimi tuttum. Ve izledim. Rune'un yüzünü izledim ve parçalanmış ifadesinde onun gittiğini gördüm. Poppy'nin bizi terk ettiğini.

Kalbim imkânsız bir şekilde daha da parçalanırken, Rune'un başı titriyordu. Sonra odadan kaçtı ve kaçtığı gibi ben de sağır edici bir gürültüyle buraya ve şimdiye döndüm. Beni karşılayan ilk şey acı dolu ağlayış sesiydi, kahredici sesler ruhumu ikiye böldü. Anneme baktım, sonra da babama. Annem yere düşmüştü,

babam onu kollarında tutmaya çalışıyordu. DeeDee teyze duvara dönmüş, kontrolsüz bir şekilde huçkırarak ağlıyordu.

“Sav,” diye ağladı Ida belime daha da sıkı sarılarak. Onu yakında tuttum. Yatağa bakarken onu tutuyordum. Poppy’nin eline baktım. Yatağın üzerinde hareketsiz duran eline. Boş, hareketsiz eli. Her şey sanki filmlerde kullanılan bir kamera hilesi gibi yavaş çekimde yaşanıyordu.

Ama bu gerçek hayattı. Burası *bizim* evimizdi. Ve yatakta yatan da sevgili ablamdı. Yatakta tek başına olan.

Annem, Ida’ya uzandı. Küçük kardeşim anne ve babamızın kucağına düştü ama ben sanki bir mıknatıs beni Poppy’ye çekiyormuş gibi ileri gidiyordum. Sanki görünmez bir güç, şeffaf bir ip beni onun yattığı yere çağırıyordu.

Kesik bir nefesle yatağın etrafına döndüm. Ve durdum. Poppy’ye bakarak durdum. Ağzından nefes gelmiyordu. Göğsünde herhangi bir yükselme, yanaklarında pembelik yoktu. Yine de hayatta olduğu kadar ölümde de güzeldi. Sonra bakışlarım tekrar boş eline kaydı. Sanki son bir kez tutulacakmış gibi ters çevrilmişti.

Yatağın kenarına oturdum ve elimi onunkine sardım. Ve orada otururken içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. O an, ruhumda bir daha asla geri gelmeyeceğini bildiğim bir şeyi kaybetmiştim. Poppy’nin soğuyan parmaklarını dudaklarıma götürdüm ve yumuşak tenine bir öpücük kondurdum. Daha sonra birbirine kenetlenmiş ellerimizi kucağıma indirdim. Ve bırakmadım. *Bırakamazdım.*

Hiç bırakabilir miydim, emin değildim.

Kayıp Nefesler ve Hareketli Bulutlar

Savannah

17 Yaşındayken

Blossom Grove, Georgia

Döşeme zeminde tam olarak kırk iki çatlak vardı. Terapi lideri Rob konuşuyordu fakat benim duyduğum tek şey ısıtma sisteminin gelen tiz bir vızıltıydı. Bakışlarım bulanıktı, sadece yüksek pencerelerden sızarak etrafı kesen güneşin mızraklarını ve etrafımdaki halkada bulunan diğer insanların bulanık hatlarını yakalıyordu.

“Savannah?” Odaklanmak için gözlerimi kırpıştırıp Rob’a baktım. Bana gülümsüyordu, beden dili açıktı ve yüzünde cesaretlendirici bir gülümseme vardı. Oturduğum yerde gergin bir şekilde kıpırdandım. Yüksek sesle konuşma becerisiyle kutsanmamıştım. İçimde çarpınan çalkantılı duyguları kelimelere dökmekte zorlanıyordum. Kendi başıma daha iyiydim. Uzun süre insanlarla olmak beni tüketiyordu, birçoğu beni kendime yaklaştırmıştı. İda’yla hiç alakam yoktu, o girişkendi ve kişiliği ilgi uyandırıcıydı.

Poppy gibi...

Boğazımda aniden oluşan o yumruyu yuttum. Neredeyse dört yıl olmuştu. Onsuz acı dolu dört uzun yıl geçmişti ve ben hâlâ kalbim bir dağ gibi çökmeden onun adını düşünemiyor, güzel yüzünü hayal edemiyordum. Ya da ölümün inatçı parmaklarını ciğerlerimi sarıp onları havasız bırakmadan.

Anksiyetenin bilinen sızısı, aniden uyuduğu yerin derinliklerinden yukarı doğru tırmanmaya başladı. Dişlerini damarlarıma geçiriyor ve beni isteksiz bir rehine olarak yakalayana dek zehrini bedenime akıtıyordu.

Avuç içlerim nemlendi ve nefesim ağırlaştı. "Savannah." Rob'un sesi değişti; çevremdeki her şey dar bir boşluğa kazınarak kulaklarımda yankılansa da sesindeki endişeli tonu duymuştum. Herkesin üzerimde olan bakışlarının ağırlığını hissederek oturduğum yerden fırladım ve kapıya doğru kaçtım. Koridordaki ışık akışını açık havaya doğru takip ederken adımlarım düzensiz bir davul ritmi gibiydi. Dışarıya açılan kapıdan fırladım ve Georgia'nın kış havasını içime çektim.

Dans eden spot ışıkları görüşüme saldırdı ve terapi merkezi bahçesindeki ağaca doğru tökezledim. Ağır gövdesine yaslandım ama bacaklarım pes etti ve sert toprağa düştüm. Gözlerimi kapattım ve başımı ağaca yasladım, sert kabuğu kafa derimin arkasını çiziyordu. Nefes almaya, anksiyete krizleriyle nasıl başa çıkacağımı öğreten her dersi hatırlamaya çalıştım. Ama hiç yardımcı oluyor gibi değildi. Kriz, sonunda beni serbest bırakmayı isteyene kadar rehin tutmuştu.

Tamamen bitkin düşmüştüm.

Vücudum sanki bir asır gibi hissettiren uzun bir süre boyunca titredi. Nefes borumun nihayet vücuduma arzuladığı oksijeni bağısladığını ve ciğerlerimin gevşemeye başladığını hissedene kadar kalbim boğulmuş ve yalpalamıştı. Ağacın daha da derinlerine çökene kadar burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim, çimen ve toprak kokusu anksiyetenin duyu-önleyici sisini delip geçiyordu.

Gözlerimi açtım ve parlak mavi gökyüzüne bakarak beyaz bulutların yolculuğunu izleyip onların yapılarında şekiller bulmaya çalıştım. Gelişlerini, sonra da gidişlerini izledim ve yukarıdan nasıl gözüktüğümüzü, seven ve kaybeden ve dağılan bize tepeden baktıklarında ne gördüklerini merak ettim.

Elimin üstüne bir damlacık su düştü. Aşağıya baktığımda bir başka damlanın daha yüzük parmağımın eklemine düşüşünü gördüm; yanaklarımdan geliyorlardı. Bitkinlik her yerimde dalgalanıyordu, tüm gücümü yitiriyordum. Gözyaşlarımı silmek için bile ellerimi kaldıramıyordum. Bu yüzden tekrar yolculuk yapan bulutları izlemeye odaklanıp onlar gibi sürekli hareket hâlinde olmayı, durup düşünmeye ve idrak etmeye bile vaktimin olmamasını diledim.

Düşünmek bana dinlenmem için bir boşluk sağlamıştı.

Etrafımdaki havada hafif değişimi hissedene kadar yanıma birinin oturduğunu bile fark etmemiştim. Bulutlar hâlâ dikkatimi üzerlerinde tutuyordu.

“Yine mi anksiyete krizi?” dedi Rob. Başımı aşağı yukarı salladım, saçlarım yuvasına ucu ucuna tutunan gevşek ağaç kabuğuna sürtünüyordu. Rob henüz otuzlarındaydı. Nazikti ve yaptığı işte fevkaladeydi. Çok fazla insana yardım etmişti. Geçtiğimiz dört yıl boyunca sayısız gencin terapi merkezine geldiğini ve değişmiş, güçlenmiş ve dünyada bir kez daha yer alabilecek hâlde çıktığını görmüştüm.

Ben sadece yıkılmış biri idim.

Nasıl iyileşeceğimi, kendimi tekrar nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Gerçek şu ki Poppy öldüğünde dünyamdaki tüm ışıklar yok olmuştu ve ben o zamandan beri karanlıkta tökezleyip duruyordum.

Rob bir süre konuşmadı ama sonunda, “Taktik değiştirmeliyiz, Savannah,” dedi. Bulutun içinde papatyaya benzer bir şeyler gördüğümde dudaklarımın bir kenarı yukarı kalkmıştı. İda papatyaları severdi. Onun en sevdiği çiçektir. Rob, geniş gövdeyi paylaşarak yanımdaki ağaca yaslandı. “Bir miktar forı aldık.”

Dünya son derece yavaş bir şekilde kendini toplamaya başlarken sözleri birer birer kulaklarıma ilişti. "Bir gezi var," dedi bunun aramızdaki havada kalmasını sağlayarak. Gözlerimi kırıştırdım ve güneş karanlıkta dans ederken kör edici parlaltısından kaçmak için sıkıca kapattım.

Rob, "Senin gitmeni istiyorum," dedi. Donup kaldım ve sonunda yüzleşmek için kafamı ona çevirdim. Rob'un kısa kıvılcık saçları, çilleri ve delici yeşil gözleri vardı. O yürüyen bir sonbahar paletiydi. Ve ayrıca cesurdu da. Ona hayran olduğumu söylemek yetersiz kalırdı. Gençliğinde sözde onu sevmesi gerekenler tarafından, cinsel yönelimi sebebiyle cezalandırılmıştı. Özgürlük ve mutluluğa ulaşmak için cehennemde kendi çapında savaşmıştı ve şimdi kendi çapında mücadele edenlere de yardım ediyordu.

"Bir gezi var... Senin gitmeni istiyorum..."

Bu gecikmeli sözler beynime süzüldü ve eski dostum anksiyete tekrar ortaya çıkmaya başladı.

"Amerika'nın dört bir yanından gelen küçük bir grup, beş ülkeyi kapsayan bir geziye çıkıyor. İyileştirenlerden." Az önce dikkatimi çeken bulutlara bakmak için başını geriye attı. "Yasla mücadele eden gençler."

Başımı salladım, her geçen saniye bunu daha da belirgin hâle getiriyordu.

"Gidemem," diye fısıldadım, korku aniden sesimi sarmıştı.

Rob'un gülümsemesi sempatikti. "Ailenle çoktan konuştum, Savannah. Bunun sana iyi gelebileceği fikrinde hemfikirler. Çoktan yerini ayırdık."

"Olmaz!"

"Liseyi zaten bitirdin ve Harvard'a girdin. *Harvard*, Savannah. Bu inanılmaz." Rob kısa bir süre düşünmek için duraksadı ve ekledi: "Boston'da. Buradan çok, çok uzakta."

Alt metni anlamıştım. Evde bir işlevim yoktu, peki bir başka eyaletteki üniversitede nasıl olabilirdi?

Poppy öldüğünde kendimi çalışmalarına adanmıştım. Sürekli aklımı meşgul tutmam gerekiyordu. Böylelikle suyun üzerinde

kalmıştım. Ben hep çalışkan olardım. Hep zeki olardım. Kitap kurdu olan. Fizikten, denklemlerden ve moleküler yapılardan bahsedendim. Ida ise gürültülü olandı, dramatik kız kardeşti. Eğlenceli olan, tüm dikkatleri en iyi şekilde üzerine çekendi. Ve Poppy... Poppy hayalperestti. O inançlı, yaratıcı, müzikli olan ve kalbinde hiç bitmeyen mutluluk ve umudu olandı.

Dünyayı değiştirebilecek olandı.

Pops öldüğünde okulla, insanların acıklı bakışlarıyla, beni takip eden ve ablasının ölümünü izleyen kız olarak yayınlayan o spot ışıklarıyla yüzleşemedim. Bu yüzden evde eğitim gördüm ve erkenden mezun oldum. Harvard beni kabul etti, girmek için yeterince şey yapmıştım. Fakat tüm okul işlerimi tamamladığımda yeni bulduğum zaman, düşmanım hâline geldi. Boş zamanlarım Poppy'nin tükenişini ve bizden önce yavaş yavaş ölüşünü tekrar yaşayarak geçiyordu. Anksiyeteme, kolay bir hedefle oynayan paralı asker gibi ilerleyip beni vurması için nefes alanı bahşeden sonsuz dakikalar. Poppy'nin yokluğunu boynumun etrafında her geçen gün sıklaşan bir düğüm gibi hissediyordum.

"Korkutucu göründüğünü biliyorum. Yapabileceğine inanmadığın bir şey olduğunu da biliyorum," dedi Rob, sesi nazik ve cesaret vericiydi. "Ama *yapabilirsin*, Savannah. Sana inanıyorum." Gözleriyle karşılaştığımda alt dudağımın titrediğini hissettim. "Pes etmeyeceğim." Yumuşak bir gülümseme. "Seni bu durumdan kurtaracağız. Seni bu sonbaharda Harvard'a göndereceğiz. Ve serpileceksin."

Ben de ona gülümsemek, beni düşündüğü ve benden asla vazgeçmediği için minnettarlığımı göstermek istedim ama sınırlarım beni engellemişti. Yeni insanlar. Yeni yerler. Bilinmeyen topraklar... son derece dehşet vericiydi. Fakat içimde buna karşı çıkacak hiçbir mücadele kalmamıştı. Ve Tanrım, hiçbir şey benim için işe yaramamıştı. Bireysel ve grup terapisiyle geçen dört uzun yıl beni tekrar ayağa kaldıramamış ya da beni tekrar toparlayamamıştı. Tartışmak için fazla yorgundum. Bu yüzden

tekrar başımı çevirdim ve gözlerimi gökyüzüne diktim. Büyük bir bulut geldi ve ben öylece durdum.

Tam olarak bir çelloya benziyordu.

Şarkı söyleyen kuşların senfonik müziğiyle Blossom Grove'a girdim. Yılın hangi zamanı olursa olsun, bu yerde her zaman dünya dışı bir şeyler vardı. Cennetten bir parça dünyaya yerleşmişti; kutsal olanın ve huzurun bir anlık belirtisi. Ya da belki de burayı bu kadar özel yapan şey burada dinlenen ruhtu. Çok sevdiği bu yeri koruyordu.

Ağaçlar yapraksızdı, çiçeklerin tomurcukları bize güzelliklerini göstermeye henüz hazır değildi. Kış onları bir süre daha uzakta tutuyordu. Fakat bu, bahçenin güzelliğini azaltmıyordu. Ayaklarım beni en yakın arkadaşımı koruyan ağaca götürene kadar kahverengi dalların arasından ısıklık çalan temiz havayı içime çektim.

Beyaz mermerden yapılmış mezar taşı batan güneşin altında melek gibi parlıyor, akşamın karanlığı mezarı cennet gibi altın renklerle kaplıyordu. Poppy Litchfield altın yazıyla göze çarpıyordu, altına SONSUZA DEK, DAİMA kazınmıştı.

Mezar taşının tepesinden düşen yaprakları silkeledim ve önüne oturdum. "Merhaba, Poppy," dedim, boğazımın sıkıştığını şimdiden hissedebiliyordum. Sevdikleri birinin ölümünün ardından geçen dört yılın, birçok insan için bir tür hayata geri dönüş yolu bulmalarına yeterli olduğunu biliyordum. Elleri-den geldiğince devam edebilmelerine. Ancak benim için dört yıl, dört dakika olabilirdi. Poppy'nin bizi- Ida'yı ve beni terk edişi dün gibiydi. Annemi, babamı, DeeDee teyzeyi. Rune'u. Kalbimi parçalayan çatlaklar hâlâ açıktı ve iyileşmemişti.

Bu dört yıl hiçbir şeyi değiştirmede. O gün bir duraklatma düğmesine basılmıştı ve o andan beri oynatma tuşuna basamıyordum.

Parmaklarıma bir öpücük kondurup mezar taşına yerleştirdim. Her zaman mezarlığı aydınlatıp tüm dünyaya burada

gerçekten güzel birinin bulunduğunu bildiren güneş yüzünden elimin altında ısınmıştı.

Aşağıya baktım ve mezar taşının altına yapıştırılmış bir fotoğraf gördüm. Göğüs kabartan mükemmel manzarayı gördüğümde gözlerimden yaşlar damladı. Fotoğrafta kuzey ışıkları muhteşem bir şekilde yakalanmıştı, yeşiller ve maviler yıldızlarla dolu karanlık gökyüzünde süzülüyordu.

Rune.

Rune buraya gelmişti. Bunu hep yapardı. Eve geldiği her zaman Poppy'nin mezarında, en sevdikleri ağacın altında saatlerini geçirirdi. Gününü tek aşkıyla, ruh eşiyle konuşarak geçirir ve ona NYU'daki hayatını anlatırdı. Pulitzer ödüllü bir fotoğrafçının yanında kesinleştirdiği stajı hakkında konuşurdu. Dünya çapında yaptığı seyahatleri, uzak ülkelere ve her zaman filme alıp Poppy'nin görmesi için eve getirdiği manzaralara –kuzey ışıkları gibi– yaptığı ziyaretleri anlatırdı.

"Böylece yeni maceraları kaçırmayacak," derdi bana.

Poppy'yi ziyaret ettiği ve benim yakınlardaki bir ağacın altında fark edilmeden gizlice oturduğum, onunla konuşmasını dinlediğim günler olurdu. Dünyanın adaletsizliği karşısında yaşların gözlerimden şelale gibi aktığı. Gökyüzümüzün en parlak yıldızını kaybetmemizin, Rune'un kalbinin yarısını kaybetmesinin karşısında. Bildiğim kadarıyla başka kimseyle çıkmamıştı. Bir keresinde bana başka kimseyle Poppy'yle hissettiği şeyleri hissedemeyeceğini ve birlikte geçen zamanları kısa da olsa ona bir ömür boyu yeteceğini söylemişti.

Onları gibi bir aşkı hiç yaşamamıştım. Birçoğunun yaşadığından da şüpheliydim. İda, Rune ve Poppy gibi bir aşk arayıp dua ederken, ben bunun bana sadece acı getireceğinden korkuyordum. Ya onları da kaybedersem? Nasıl başa çıkabilirdim? Rune'un her gün nasıl hayatta kaldığını bilmiyordum. Her gün doğumunda nasıl gözlerini açtığını ve basitçe nefes aldığını bilmiyordum. Ona asla soramazdım. O cesareti asla bulamazdım.

Mezar taşına yaslanarak, "Bugün bir kriz daha geçirdim," dedim Poppy'ye. Başımı sıcak mermere dayadım. Ona her zaman

eşlik eden sakinleştirici kuş cıvıltılarının tadını çıkarıyordum. Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından çantamdan not defterimi çıkardım. Açmaya hiç cesaret edemediğim defteri. Kapakta Poppy'nin el yazısıyla yazılmış *Savannah İçin* kelimelerinin izini sürdüm.

Bana bıraktığı bu defter. Hiç okumadığım, hatta hiç açmadığım defter. Nedenini bilmiyordum. Belki de Poppy'nin söyleyeceklerini okumaya korkuyordum ya da belki de bu ondan kalan son parça olduğu içindi. Ve açıldığında ve son kelimesine kadar okuyup bitirdiğimde, artık gerçekten gitmiş olacaktı.

Defteri göğsüme bastırıp sarıldım. "Beni uzağa gönderiyorlar, Pops," dedim, kısık sesim sessiz sayılabilecek mezarlıkta dolaşıyordu. "Beni iyileştirmek için." İç çektim, göğsümdeki ağırlık neredeyse kaburgalarımı yaralıyordu. "Sadece seni nasıl bırakaçağımı bilmiyorum."

Gerçek şu ki Poppy benimle konuşabilseydi, ölümü beni böyle felç ettiği, böyle onarılmaz bir biçimde yaraladığı için kalbinin kırılacağını biliyordum. Ancak bunu atamıyordum. Rob bana yasın bizi hiç terk etmediğini söylemişti. Onun yerine biz, sanki bu kullanmayı öğrenmemiz gereken yeni bir eklentiymiş gibi alışıyorduk. Her an acı ve kalp yarası bizi vurup kırabilirdi. Ancak eninde sonunda bununla başa çıkan araçları geliştirir ve hayatımıza devam etmenin bir yolunu bulurduk.

Hâlâ o günü bekliyordum.

Batan güneşin ağaçların arasından yok oluşunu, onun yerini alan hilal şeklindeki ayın yükselişini izledim. Üzerimizi süsleyen altın battaniye gecenin gelişile gümüş maviye dönmüştü. Gitmek için ayağa kalktım. "Seni seviyorum, Pops," dedim ve gönülsüzce mezarlıktan eve doğru yürüdüm. Bu aralar kalp atışını özleyen evimize.

Çünkü arkamdaki toprağa gömülmüştü. Ebediyen on yedi. Şu an olduğum yaş. Asla büyümek üzere. Asla ışıyla parlamak üzere. Asla müziğini paylaşmamak üzere.

Dünyanın sonsuza dek mahrum kalacağı bir eğlenceydi.

Terk Edilmiş Hayaller ve Donmuş Göletler

Cael

18 Yaşındayken

Massachusetts

“Bu olamaz,” dedim kanepedeki anne ve babama bakarak. Onların söylediklerini dinlerken öfke akımına kapılmış bir şekilde köpürüyor, oturma odasının ortasında duruyordum.

Annemin gözyaşlarının gözlerinden süzülüp yanaklarına akmasını izlerken bir parça suçluluk duygusu kalbime girmeye çalışıyordu fakat damarlarımı dolduran ateş, o vicdan azabı belirtisini buharlaştırdı.

Ellerini uzatarak sakinleştirici bir tavırla, “Cael, lütfen...” diye fısıldadı annem. Beni rahatlatmak için yanıma gelecekmış gibi kanepenin köşesine doğru kaydı. Başımı salladım ve yanmayan şöminenin neredeyse üstüne gelene dek üç adım geri gittim. Onun beni rahatlatmasını istemiyordum. Bunların hiçbirini istemiyordum. Şu an ne *düşünüyor* olabilirlerdi ki?

Babam eski kahverengi kanepemizde sanki dürüst bir kanun adamıymış gibi metin bir şekilde oturuyordu. Üniforması hâlâ üzerindeydi, Massachusetts polisi bana dik dik bakıyordu ve annem benim için *tekrar* ağlarken yüzü kızarmıştı.

Çenem o kadar kasılmıştı ki kemiklerim çatlayabilirdi. Ellerim sıkı yumruklar hâlini aldı ve onları şu anda sırtıma sürtünen şöminenin tuğlasına saplama dürtüsüyle savaştım. Fakat bu cehennem çukurunda her günüm böyleydi. Anılarla dolu bu evin artık beynimde yer edinmesini istemiyordum. Babam yumruğumla duvarda açtığım delikleri onarmaktan bıkmış usanmıştı. En az benim de sürekli yaşadığım öfke akışından bıktığım kadar. Ancak bu öfke beni asla bırakmıyordu. Yani sanırım ikimiz de istediğimizi elde edemiyorduk.

Babam, "Gidiyorsun evlat," dedi, her kelimesinden otorite akıyordu. Az konuşan bir adamdı. Kısa ve öz, emirlerine uyulmasını beklerdi. İçimdeki her şey ona hangi cehenneme gideceğimi sorarak haykırıyordu. Sert ses tonu içimdeki alevi körüklemişti. Denedim. Gerçekten sakın kalmayı denedim. Fakat aklımı kaybediyordum. Saatli bir bomba gibi patlamak üzere olduğumu hissedebiliyordum.

Annem, "Cael bir şeyler denemeliyiz," dedi, çökmüş sesinde ufak bir yalvarış vardı. Bir zamanlar annemin üzgün olması beni de üzerdi. Şimdi? Hiç. "Yeni terapistinle konuştuk. Geçen sene liseden mezun oldun. Üniversiteye başlamayı reddettin. Bu gezi sana yardımcı olabilir. Sana bir amaç kazandırabilir. Şu an sadece yaşıyorsun. İşin yok, amacın yok, okulun yok, hokey yok. Harvard'daki koçla konuştuk. Gözü her zaman senin üzerinde. Seni hâlâ istiyor. Seni gelecek yılın kadrosunda istiyormuş. Bunu yapabilirsin. Hâlâ gidebilirsin..."

"ÜNİVERSİTE SİKİMDE DEĞİL!" diye bağırdım sözünü kesecek. Bir zamanlar üniversiteyi önemserdim. Düşündüğüm tek şey oydu. *Hayalini kurduğum* tek şey. Böylelikle *ona* katılabilecektim, böylelikle her zaman planladığımız gibi yan yana oynayabilecektik...

Gözlerim istemsizce kanepede oturan ebeveynlerimin üstündeki duvarda bulunan fotoğraf yığınının gitti. Benim ve onun ardına yıllar boyunca çekilen fotoğraflarımız. Stadyumlarda oynarken, kollarımızı birbirimize atmışken, yüzümüzde gülümseme, ellerimizde sopalar ve göğsümde ABD takımı yazısı varken. Artık nasıl gülümsendiğini bildiğimden bile emin değildim. Yüz kaslarımın o şekilde çalışması bana yabancı geliyordu. Bakışlarımı o fotoğraflardan kaçırdım, onlar artık sadece yaşanabilecek olasılıkların kahrolası bir tapınağıydı. Onlara bakamıyordum bile. Hepsi yalandı. Kurgusal bir hayatın hikâyesini anlatıyorlardı.

O günlerin *hiçbiri* gerçek değildi.

Ses tonumdaki karanlık bir uyanıyla, “Gitmiyorum,” dedim. Ancak babam istifini bozmamıştı. Ayağa kalktı. Geniş ve uzun vücudu bir zamanlar bana büyük gelirdi ama 1.80’lik boyum artık beni ondan sekiz santim yukarıda tutuyor, geniş omuzlarım ve atletik vücudum onun gücüyle eşleşiyordu. “Bunun için seni asla affetmeyeceğim,” diye tükürdüm. Annemin arka plandaki sessiz ağlayışı, etrafımda tuttuğum sabit kalkandan sekiyordu. Bugünlerde hiçbir şey o kalkanın içine giremiyordu.

Babam ellerini cebine soktu. “Demek ki o zaman bununla yaşamam gerekecek, evlat.”

Fikrinde bir değişiklik olmadığını biliyordum.

Oracıkta titredim, sanki lavdan yapılmışım gibi yakıcı bir sıcaklık içime hücum etti. Anneme bakmadan kapıya doğru koştum ve kapıyı çarparak evden çıktım. Kendimi Jeep arabama attım. Buz gibi soğukla karşılaştığımda nefesim beyaz bir sise dönüştü. Çevredeki tarlalarda kar her yeri sarmış bir hâldeydi ve evimden arabama kadar olan yolda çizmelerim sınısıklam oldu. Kış, New England’ı avucunun içine almıştı.

Ellerimi direksiyona koyup deriyi sıktım. Her direksiyona geçtiğimde olduğu gibi o gece aklıma geldi. Jeep’te sadece otururken bile ellerim titriyordu. Nefesim ağırlaştı ve anıların beni yıkoışı ve arabada sadece oturmanın bile beni mahvedişini karşısında o kadar zayıf hissettim ki kendimi içimdeki öfkeye teslim ettim. Titreyene

kadar bedenimde sıcacık ve şiddetle akmasına izin verdim. Göğsümdeki kaslarım o kadar kasılmışlardı ki ağıyorlardı. Dişlerimi sıktım ve içimde kaynayan sıcak ateşin eskiden olduğum kişiye dair tüm detayları yakmasına izin verdim. Ayak parmaklarımdan kafa derime kadar ondan ibaret olana dek toplanmasına izin verdim. Ve sonra da yönetimi ele geçirmesine izin verdim. Dizginleri teslim ettim ve kaçmaya çalışan tüm o öfkeyle gecenin içinde haykırdım. Ellerimi direksiyona vurdum, ayağım teyp sistemiyle çarpışana kadar tekmeledim ve önümde asılı kalana kadar onu da gösterge panelinde parçaladım.

Sesim kısıldığında ve tüm nefesim tükendiğinde koltukta gerildim ve bir zamanlar sığınağım olan kırsal beyaz çiftlik tarzındaki eve dik dik baktım. Artık buradan *nefret* ediyordum. Bakışlarım sağ üst pencereye kaydı ve bir acı parçası kalbime saplanarak içeri sızmayı başardı. "Olmaz," diye tısladım ve gözlerimi o yatak odasından kaçırdım. *Şimdi olmaz*. O acıya şu an izin vermeyecektim.

Arabayı hareket ettirmeye çalıştım. Ancak bir an felç olmuşum. Bir yıl önce içine itildiğim arafta yakalanmıştım. Her şey aniden tersine döndüğünde ve sessiz sakin aile yaşantımızı gizleyen basmakalıp maske kesin olarak çıkarıldığında—

Gözlerimi kapattım ve ateşin beni ele geçirmesine izin verdim. Anahtarı kontağa takarak gözlerimi açtım ve arabayla fırladım, lastikler toprak yolumuzu kaplayan siyah buzun üzerinde kalmak için çabalıyordu. Gaz pedalını köklediğimde lastik yanığı kokusu geliyordu. Araba kullanma korkusu, aniden yükselme tehlikesi taşıyan düşük bir ateş gibi oradaydı ama onu dizginledim. Sadece içimden geçmeye çalışan tüm duyguların içini boşaltmasına ve yakmasına izin verdim.

Bu şekilde olması gerekiyordu. Her şeyin boş ve eksik olduğu o yere, içinden çıkılması imkânsız olan o bok çukuruna geri dönemezdim. Onun yerine artık beni kontrol eden içgüdüsel öfkeye dayandım. Kendimi nefrete teslim ettim; dünyaya, insanlara, derinlere gömdüğüm şeyi ortaya çıkaracak her şeye duyduğum nefrete.

Ama en çok da *ona* duyduğum nefrete odaklandım. Ona karşı duyduğum nefret ve öfke, üzerine benzin dökülmüş kükreyen bir ateş gibiydi.

Gözlerimi kırıştıtarak kendime geldim. Hiçbir yönüm, düşüncem olmadan kafamın içinde kaybolmuş bir şekilde sürüyordum ve kendimi uzak durmaya çalıştığım tek yere yaklaşıırken buldum.

Bir şeyler denemeliyiz.

Annemin sözleri beynimde ayrı döngüde dönüp duruyordu. *Hayır*, gitmemi istiyorlardı. Kavgaya etmelerine sebep olan oğuldan kurtulmak istiyorlardı. Benden! *Diğer* oğuldan ise söz edilmiyordu. Ama ben, geriye kalandım. *Onun* geride bıraktığıydım. Ne zaman ne yaptığını umursamayan kişiydim...

Göğsümün çöktüğünün ilk işareti göğüs kafesime batmaya başlayan iğneydi. Telaş içinde bir park yerine çektim ve sürücü kapısını açtım. Massachusetts'in sert kışının serinliği tenime çarpmış ve ürpertmişti. Siyah Henley kazağım, berem ve yırtık kotum soğuğu kovmak için hiçbir şey yapmıyordu. Ama soğuk kemiklerime işlemesine izin verdim. Acı çekmek istedim. Hâlâ hayatta olduğumu hatırlatan an sadece buydu. Bu ve bir yıl önce ruhuma işlenerek o zamandan beri daha da güçlenen öfke.

Ben daha farkına varmadan ayaklarım harekete geçti. Arabaları ardı ardına geçtim, her birini ayırt edebiliyordum. Benim burada ne işim vardı? Burada olmak istemiyordum, yine de ayaklarım beni ileri itmeye devam ediyordu. Beni, bir zamanlar yuva gibi hissettiren seslerin artık uzak olduğu ve hayatımın bir parçası olmadığı yan kapıdan içeri soktular. Alçak sesler düdükle bağınıyor, sopalar buza çarpıyor, disk ve patenler camı kesiyordu.

Yine de hiçbir şey hissetmedim.

Merdivenleri tırmanırken burun kanaması geçirip gözden kaybolana dek durmadım. Sert plastik oturağa oturdum ve ellerimi birbirine bağladım. Gözlerim buza odaklanmışken bedenimdeki tüm kaslar gergindi. Eski arkadaşlarımla ve takım arkadaşlarımla antrenman yapmalarını, koşmalarını, ani atak

yapmalarını, rakibi aldatmalarını izlerken. Nadiren bir şeylerin geçişine izin veren kaleci Timpson'a ardı ardına ateş ediyorlardı. Takma adı boşuna Engel değildi.

"Buraya!" Arenayı delip geçen en tanudık ses seslendi ve midemde keskin bir bıçak hissettim.

Eriksson ileri atılarak diski aldı ve buzun üzerinde yükseldi. Mükemmel hedeflenmiş bir atışla ağlara doğru uçu ve lambayı yaktı.

Eskiden *tam yanında* ben olurdum.

Bacağım heyecanla sıçradı, buzun tazeliğini solumamak ve arenayı dolduran soğuk havanın keskinliğini hissetmemek için savaştım. Beremi çıkardım ve ellerimi koyu renk saçlarımın arasından geçirdim. Ellerimin üzerindeki dövmele solgun cildimin üzerinde göze çarpıyordu. Dövmele. Artık vücudumu çok fazla dövme ve huzma kaplamıştı. Eskiden olduğum kişinin izlerini silmek üzerelerdi.

Savaşan hokey sopaları ve üzerine çarpılan panoların sesleri cehennemden gelen migreni tetiklemeye başladığında gözlerimi kapattım. Ayağa fırlayarak merdivenlerden yan kapıya doğru hızla indim. "Woods?" sesini duyduğumda koridora henüz yeni çıkmıştım.

Adımlarımın ortasında donup kaldım. Eriksson'ın buzdan çıkışını ve jiletli ayaklarının arkamdaki sert yüzeyde beceriksizce koşuşunu duydum. Ancak hareket etmeye devam ettim, arena duvarına montelenmiş çerçevedeki forma beni durdurana dek eski takım arkadaşlarımı görmezden gelerek ilerlemeye devam ettim. WOODS 33 koridorda gururla duruyordu. Üstünde bronz bir plaketin altında ANISINA yazıyordu ve bireysel bir takım fotoğrafındaki gülümsemesi bana ışık saçıyordu.

Tam mideme inen şey bir yumruktu. Buna hazır değildim. İçeri gizlice sızmıştı. Beni habersizce vurmuştu—

"*Cael!*" Eriksson'ın sesi şimdi daha da yakındaydı. Kafamı çevirdim ve bana yaklaştığını gördüm, kalbim kaburgalarım çarpıyordu. Yüzündeki umut ve heyecan neredeyse bacaklarımn

pes etmesine sebep olacaktı. “Cael! Geleceğini söylemeliydin.” Stephan Eriksson beni yakalamaya çalışırken nefessiz kalmıştı. Az önce çıktığı antrenmandan kalma sopasını hâlâ tutuyordu ve kaskını çıkarıp yere, jiletli ayaklarının yanına koydu. Ona sadece baktım. Kendimi hareket ettiremiyordum.

Orada benimle birlikteydi. Her şeyi *benimle* görmüştü.

Eriksson’ın dikkati önümdeki çerçeveli formaya kaydı ve yüzündeki ifade hüzne boğuldu. “Koç bunu birkaç ay önce yaptırdı. Onun hakkında gerçekten güzel şeyler söyledi. Davetliydin ama...”

Ürperti omurgamdan yukarıya doğru yükseldi ve vücudumun her santiminde tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Stephan’ın şu an nasıl göründüğümü incelediğini görebiliyordum. Dövmeli ellerime, göğsüme ve boynuma bakıyordu. Burnumdaki ve alt dudağımdaki hızmaları ve kulağımdaki tüneli gözleriyle takip ettiğini görüyordum.

Yaklaşmaya çalışarak, “Sana ulaşmaya çalışıyordum, dostum,” dedi. Buzun olduğu yönü işaret etti. “Aylarca. Seni özledik.” Derin bir nefes aldı. “Seni özledim. Sensiz hiçbir şey aynı olmuyor, kardeşim.”

Kardeşim.

Bu kelime göğsümü kesen, beni olduğum yerde parçalara ayıran bir pala gibiydi. Bu arenaya adım attığım anda hissettiğim ateşi hissediyordum, “Ben senin kardeşin değilim,” diye bağırdım. Sonra yanımda bir alâmet gibi havada duran çerçeveli formaya bakarak yumruğumu lacivert renkteki 33 numaranın tam ortasına vurdum. Kırk camın parmak eklemlerime girdiğini ve kanım bileğime doğru akarken sıcaklığının tenime çarptığını hissettim.

Stephan, “Tanrım, Woods! Dur!” diye bağırdı fakat ben çoktan çıkış kapısından çıkıp kararmakta olan kış akşamına doğru ilerliyordum. Ciğerlerim yanarken arsanın karşı tarafına koştum ve arabama atladım, yan kapıdaki Stephan’ın inmemi işaret edişini görmezden geliyordum.

Buraya gelirken ne düşünmüştüm ki?

Ellerimin titremesine engel olmaya çalışarak park yerinden fırladım. O çerçeve. O çerçeveli forma. *Neden bunu yapmak zorundalardı? Neden bunu görmek zorundaydım?*

Hız sınırını zorlayarak arabayı sürmeye devam ettim ama ellerimin titremesine engel olamıyordum. O da yolda kükreyerek ilerlerken böyle mi hissetmişti? O şeyi yaptığında? Kanım kolumdan aşağı akıyordu. Parmak eklemlerim yarılmıştı ve yaralar açıktı.

Ama daha da kötüsü, kanın kokusunu alabiliyordum.

Kan...

Bakırımsı koku beni unutmak için dualar ettiğim o âna aniden geri götürdü. Beynime, boynumdaki siyah ve kırmızı mürekkep kadar derin bir dövme olarak kazman o âna. Nefesimin kesildiğini hissetmiştim, beyaz duman önümde staccato* noktalarına dönüşüyordu. Midem bulandı, o gecenin anıları geri geldiği anda koltuk değneği gibi tutunduğum ateş sönmüştü. Eve giden toprak yola doğru sert bir şekilde dönüş yaptım ama gölete geldiğimde yarı yoldayken ayağımı frene kökledim. Sanki bir maraton koşmuşum gibi nefes nefese kalmıştım. Arabada duramazdım. Fazla kapalı, fazla boğucuydu ve bana o geceyi fazlasıyla hatırlatıyordu...

Sürücü koltuğundan atlayıp yüzeyi kapkara kalın buzla kaplanmış gölete koştum. Kıyısında durdum ve kararan gökyüzüne bakmak için başımı geriye eğdim.

Anısına...

Boğazımdan boğuk bir ses döküldü. Eğildim, avuçlarım buzun üzerinde düz duruyordu. Bu, beni cezalandıracak herhangi bir şeydi. *Tanrım*. Buraya nasıl gelmiştik? Nasıl her şey bu kadar sarpa sarmıştı?

Neden o hiçbir şey söylemedi? Neden benimle *konuşmadı*?

Başımı geriye atarak gece göğüne doğru çığlık attım. Etraftaki uyuyan kuşları kaçırdığımı duymuştum. Yavaşça ayağa kalktım.

* Bir müzikal artikülasyon şekli. -çn

Boğazım acıyor ve vücudum adrenaline zıplıyordu. Ne kadar uzun zamandır açmadığımı bile bilmediğim kulübeye ilerledim.

Kanlı elimi kapı kulpuna koyduğumda çevirerek açtım ve eski patenlerimin bana baktığını gördüm. İkinci çiftin yanlarında uzandığını gördüğümde mideme inen yumruğu görmezden geldim.

Kendiminkini kaparak ayağımdaki botları fırlattım. Kara bastığımda çoraplarımın ıslanması umurumda değildi. Patenlerimi giydim ve o tanıdık *doğru* his beni ele geçirdiğinde midemin bulandığını hissettim. Sanki ruhları ve ahşap katmanlarına hapsolmuş anıları varmış gibi bana bakan sopalara baktım.

Fazla düşünmeye fırsat bulamadan siyah ve altın şeritli olanı kaptım, bunlar Bruins renkleri idi. Onu tuttuğumda bir günahkâr gibi hissediyordum. Bu sopayı tutmayı hak ettiğime hiçbir zaman inanmamıştım. Bu sopa kahramanuma aitken nasıl inanabilirdim ki? Bana bildiğim her şeyi öğreten o kahramanuma. Örnek aldığım, taklit ettiğim, birlikte güldüğüm ve yanına koştuğum o kişi. Parıl parıl parlayarak bütün kahrolası gökyüzünü aydınlatan kahramanım.

Şimdi ise onun tutulması altında sonsuza dek sıkışıp kalmıştım.

İçgüdüsel olarak gölete doğru hareket edip sağ patenimi buzun üzerine koydum ve yüzey boyunca kayana kadar ittim. Sert rüzgâr yüzüme tokat atmıştı. Nasıl çalışacaklarını unutmuş gibi hissettiren ciğerlerim uzun bir nefes aldı. Elimdeki sopanın ucu gölün donmuş yüzeyinde sürükleniyordu. Sanki aradan bir disk geçiriyormuşum gibi ileri geri vurdum. Bu benim için nefes almak kadar doğaldı. *Bu. Buz. Hokey.*

Göletin etrafında dolaşırken gözlerimi kapattım. Ve sanki başka bir evrene kaymış gibi uzaklarda bir yerlerden iki çocuğun gülüşünün yankısını duydum...

“Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun, evlat?” Ben ona doğru koşup altındaki diski çalarken, Cillian’ın kalın sesi karda ve rüzgârda yankılanıyordu. “Hey!” diyerek güldü ve saatte bir milyon mil gibi gelen bir hızla beni göletin aşağısına doğru kovaladı. Bugünlerde beni yakalayamıyordu.

Geçici hedefimizi oluşturan iki dalın arasından onu geçirdiğimde kollarını etrafıma doladı ve buzun üzerinde üstüme atladı. "Artık benden daha iyisin, minik. Bu nasıl oldu?"

Yüzümdeki gülümseme o kadar büyüktü ki yanaklarım ağrımişti. Omuz silktim.

Cillian, "Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi beni serbest bırakıp etrafımda daire çizerek. "Sonuna kadar gideceksin. Herkes görüyor. Bütün gözler senin üzerinde."

Bunu göremiyordum. Cill gördüğüm en iyi hokey oyuncusuydu. Asla ona yetişemeyeceğime emindim. Benden büyüktü ve katıldığı her takımın yıldızıydı. Kendimi bildim bileli onun gibi olmak istemiştim.

Eldivenli eliyle dağınık saçlarımı okşayarak, "Kaderimizde var, minik," dedi. "Harvard'da birlikte oynayacağız ve sonra büyük başarıyı yakalayacağız. NHL, Yıldızlar. Olimpiyatlar." Gülümsedi ve başıma bir öpücük kondurdu. "Beraber, değil mi?"

"Beraber," diye yanıtladım, kendimi dünyanın en şanslı çocuğu gibi hissediyordum. Ben ve Cillian. İkimiz birlikte dünyayı fethedebilirdik...

Omuzlarıma bir dibe batma hissi çöktü, on tonluk bir ağırlık beni yere doğru itiyordu. Gözlerimi açtığımda kendimi karanlıkta, ihmal edilmiş ve terk edilmiş göletimizin ortasında dururken buldum. Tek başıma. Önümüzde beklemeyi hayal ettiğimiz bir gelecek olmadan. Dünyayı fetheden Woods Kardeşler olmadan. Sadece ben ve kardeşimin üzerimde dolaşarak iyi ve parlak olan her şeyi açgözlü boşluğuna bir vakum gibi çeken hayaleti.

Parmaklarım bir mengene gibi sopanın etrafına dolanmışken hokey sopasının ahşabı ellerimin arasında gıcırdayıyordu. Orada hareketsiz bir şekilde durdukça, ruhumdaki boşluğu öfke doldurdu ve büyüdü, büyüdü, ta ki o sopayı yükseğe kaldırıp elde edebildiğim tüm güçle buza çarpana kadar, onu paramparça edip binlerce kırık parçaya bölene kadar büyüdü.

Artık hayallerimiz de paramparçaydı, peki bu boktan durum gösterisinde bir tane daha felaketten ne olurdu ki? Buzdan geri çekilerek patenlerimi çıkardım, onları çevremdeki büyümüş, yapraksız ağaçlara doğru tekmeleyerek attım ve yere çöktüm.

Gidiyorsun evlat...

Sesinin kafamda ne kadar yüksek çıktığına bakılırsa şu anda babam arkamda olabilirdi. On sekiz yaşındaydım. Ve görünüşe göre "benim gibi" olan başka insanlarla birlikte dünya turuna çıkmak üzereydim. On sekiz yaşındaydım ve hayalini kurduğum gelecek için çalışmam gerekiyordu. Ama bana sözü verilen gelecek, bu dünyada en çok sevdiğim, en çok *güvendiğim* kişi tarafından benden çalınmıştı. Artık başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Tamamen yalnızdım.

Ve çok uzun zamandır bunu umursayacak gücü bile kendimde bulamamıştım.

Ürkek Kalpler ve İlk Görüşler

Savannah

New York

"Her şeyini topladın mı?"

Otel yatağının kenarında düşüncelere dalmış bir hâlde oturdum yerden başımı kaldırdım.

Ida önümde duruyordu. Uzun, siyah saçları yumuşak dalgalar hâlinde dağılmıştı ve güzel yüzünde gamzeli bir gülümseme vardı. Annem ve babam beni terapi gezisinin ilk durağına giden uçağa yetişmem için New York'a getirmişlerdi. Havaalanında buluşacaktık, oraya giden diğer çocuklarla ve tabii ki iki terapistimizle tanışacaktım. Terapistlerle birkaç kez görüntülü görüşme yapmıştım ve hoş görünüyorlardı. Sinirlerimi bozmamışlardı.

Ida beni uğurlamak için gelmek konusunda ısrar ederek Georgia'da kalmayı reddetmişti.

Elimi kapalı bavuluma bastırdım. "Galiba." Ida dün gece benimle aynı odayı paylaşmıştı. Okuldan hikâyelerle ve parçası olduğu amigo takımından gelen son dedikodularla beni eğlendirmişti.

Eğer günüşiğı bir insan olsaydı, bu Ida Litchfield olurdu.

Ida yatakta yanıma çöktü ve elini elime kenetledi. İç içe geçmiş parmaklarımıza, şeffaf tırnaklarımın yanında onun parlak pembe ojesine baktım. Ida başını omzuma koydu ve kardeş sevgisini gösteren bu basit hareketi bile boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Kalbimde saldırıya hazırlandığını bildiğim anksiyeteyi ateşleyen çarpıntıyı hissederken, "Gitmek istemiyorum," diye fısıltıyla itiraf ettim.

Ida elimi sıkı. "Biliyorum..." Sesi kısılmıştı ve daha fazlasını söylemekten kendini alıkoyduğunu biliyordum. Duymak isteyip istemediğimden emin olamayarak bekledim. Ama sonra titrek bir nefes alarak, "Ama bunu yapmana ihtiyacım var," dedi. Sesindeki âni hü.ün, tam kalbe saplanan bir bıçak gibiydi.

İtirafı karşısında hareketsiz kaldım ve ona bakmak için başımı çevirdim. Yüzünü eğik tutuyordu ve başım boynumun kıvrımına gömmüştü.

"Ida..."

"Lütfen..." dedi sessizce yalvararak ve sonra yavaşça başını kaldırdı. Genelde mutlu olan gözlerinin üzüntüyle ezildiğini görmek içimi acıtmıştı. Yeşil gözbebeklerinin üzerinden bir gözyaşı parıltısı süzüldü. Kalbim yerinden çıkacaktı. Ida, JFK Havaalanını gösteren pencereye ve sonra tekrar bana baktı. Sonunda, "Kız kardeşimi geri istiyorum," dedi ve o bıçağın daha da derine saplandığını hissettim. Bir şeyler söylemek istedim ama suçluluk duygusu iliklerime işleyerek bunu imkânsız kıldı.

"Pops'u kaybetmek..." Ida sustu, sol yanağından tek bir gözyaşı süzölmüştü. Başparmağımla gözyaşı sildim. Ida ise bana minnettar bir tebessüm belirtisi sundu.

Derin bir nefes aldı. "Pops'u kaybetmek hayatımda yaşadığım en zor şeydi." Boştaki elimi dizine koydum. "Ama bunun sonrasında annemi ve babamı görmek... seni görmek..." Ida durakladı ve onun tekrar oraya döndüğünü, Poppy'nin ölümünden sonraki ilk birkaç ayı tekrar yaşadığını anladım. Yaşadığımız en

karanlık günleri. Sonrasında hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını biliyorduk. “Bunun hepinizi ne hâle soktuğunu görmek... en çok acı veren şey bu oldu. Ailem. Mükemmel ve güzel ailem onarılamaz bir şekilde yaralandı ve ben bunu iyileştirmek için hiçbir şey yapamadım. Annem ve babam perişan hâldeydi. Poppy, bizim mükemmel Poppy’miz gitti ve onu o kadar özledim ki nefes bile alamadım ama...” Ida konuşmayı kesti.

Onu yakınuma çektim. “Ne? Lütfen söyle.”

Ida kıpırdandı ve gözlerimin içine baktı. “Ama sana sahip olduğumu biliyordum. Sana tutunmak istedim, Savannah. Senin de beni bırakmayacağından emin olmak istedim.”

Nefesim kesilmişti. Bütün bunlar olduğunda Ida çok küçüktü. Her şeyi hatırlayacak kadar büyük ama acısını sindirmesinin imkânsız sayılabileceği kadar küçüktü.

“Nefes aldığından emin olmak için geceleri gizlice odana girerdim.”

Bilmiyordum.

“Ida...”

“Poppy gitmiş olsa da onun daha iyi bir yerde olduğunu bildiğim gerçeğine tutundum. Bunu kalbimde hissedebiliyordum. Yaşamak için savaşıyor, acı çekerek geçirdiği bunca yıldan sonra...” Başını salladı. “Nasıl olduğunu açıklayamam; sadece bizi izlediğini biliyordum. Ne zaman onu düşünsem, etrafıma tarif bile edemeyeceğim ince bir sıcaklığın sarıldığını hissediyorum. Bazen evimizde onun varlığını hissediyorum, sanki yanımda yürüyormuş, yanımdaki kanepede oturuyormuş gibi.” Kendini küçümseyen bir tavırla güldü. “Bu beni hep çok rahatlatmış. Hâlâ öyle. Muhtemelen kulağa aptalca geliyor—”

“Gelmiyor,” dedim onu rahatlatarak. Aslında başlangıçta ben de bunun için dua etmişim. Poppy’den defalarca işaret beklemiştim ama hiçbir şey gelmemişti. Sadece onun iyi olduğunu bilmek istemişim. Hayatının gerçekten sona ermediğini. Bu dünyadan daha iyi bir yerde olduğunu, güldüğünü ve sevdiğini. Belki de çok sevdiği büyükannemizle yeniden bir araya

geldiğini. Bizi hâlâ sevdiğini ve etrafımızda olduğunu, onarılmaz kayıpla başa çıkmamıza yardım ettiğini.

“Ama Poppy’yi kaybettiğimizden beri en çok zorlandığım şey...” Nefesimi tuttum ve onun söyleyeceği şeyi bekledim. Ida’nın omuzları düştü ve fısıldadı, “O berbat gün... seni de kaybettim.”

Kalbimden geriye ne kaldıysa silinip gitti. Ida’nın sözleri el bombası etkisi yaratmıştı. Ida’nın eli benimkini sıkıca kavradı. “Senin solup gitmeni izledim, Sav. O kadar içine döndün ki, kendini kapatışını izledim. Kalbinin etrafına kimsenin aşamayacağı kadar yüksek duvarlar ördün.” Yüzünden iki gözyaşı daha düştü. “Benim bile. Hepimizi dışladın.” Ida uzun, yavaş bir nefes verdi. “Dört yıldan kısa bir süre önce iki ablamı kaybettim ve...” Sesi beni yakalayıp mahvetmişti. Boğazını temizledi ve hırıldadı. “Seni gerçekten ama gerçekten geri istiyorum.”

Sesindeki acı midemi bulandırıyordu. Çünkü haklıydı, değil mi? Herkesi dışarı itmiştim. Küçük kız kardeşimin acı çekmesine izin vermiş ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştım. Ama kasıtlı değildi. Duvarlar benim yönlendirmem olmadan kendi kendine örülmüş ve beni derinlere hapsetmişti. Ben de onlara izin vermiştim.

Şimdi de hâlâ oradaydım ama bunun Ida’ya ne yaşattığını duymak...

Konuşmak çok fazla zamanımı aldı ama derin bir nefes alarak, “Nasıl geri döneceğimi bilmiyorum,” diye itiraf ettim. Bu kez Ida yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. “Çabalıyordum, Ida, yemin ederim...”

“Çabaladığınızı biliyorum.” Ida kollarını bana doladı. Bunu yaptığı an hızla atan kalbim bir dokunuşla sakinleşmişti. “Bu kadar çok çabaladığınız için sizinle gurur duyuyorum ama bu geziye gitmene ihtiyacım var. Sadece benim için, Poppy için değil, kendin için de.” Ida geri çekildi ve yanaklarını avuçladı. Gözlerinde fazlasıyla sevgi ve cesaret vardı. “Yaşamayı hak ediyorsun, Sav. Çok seviliyorsun, çok özelsin, çok akıllısın, çok güzelsin,

çok naziksin ve mutlu olmayı hak ediyorsun." Ida'nın boğazı yine tıkanı. "Senin için tek istediğim bu. Mutluluk. Pops da senin için bunu isterdi."

Kız kardeşime baktım ve kafamın içinde bana karşı koymamı, gitmek zorunda olmadığımı, iyi olduğumu söyleyen sese karşı savaştım. Evde Rob ile daha fazla zamana, daha fazla terapiye ihtiyacım vardı. Yıllardır aldığım o terapi... işe yaramayan... çünkü hiçbir şey işe yaramıyordu...

İçimdeki korkuya ihanet ederek, "Tamam," dedim ve kız kardeşime daha sıkı sarıldım. Poppy her zaman benim ablam olmuştu ve her şeyi danıştığım kişiydi. Ama artık ben de Ida'nın ablasıydım. Gidebilmesi, sırlarını açabilmesi ve güvenebilmesi gereken kişiydim. Bu yüzden çabalamak zorundaydım. Onun için çabalayacaktım.

Aniden kapının çalınması bizi ürküttü. Ida korkudan sıçrayışımıza güldü ve ben de kendimi gülümserken buldum. Babamız koridordan, "Kızlar, gitme vakti geldi," diyordu.

Ida indirdiğim bakışlarımla buluşmak için başını eğdi. "İyi misin?" Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Çok fazla şey söylemiş olabileceği korkusu beni fazlasıyla zorluyordu,

Kendimi hassas ve bitkin hissediyordum fakat ona daha sıkı sarıldım. "İyiyim." Bu bir yalandı. İkimiz de bunu biliyorduk. Ve ikimiz de bu gerçeği görmezden geldik.

"Kimbilir," dedi Ida sırtarak. "Belki bazı sevimli oğlanlar da gelir. Geziyi biraz daha katlanılabilir yapmak için."

Parlak gülümsemesine karşılık gözlerimi devirdim. "Ida, umurumda olmayacağına eminim."

Ida ellerimi tuttu. "Ya da yabancı oğlanlar. Damarlarında romantizm akan aksanlı çocuklar."

Yataktan kalkıp ceketimi ve valizimi alırken küçük kız kardeşime başımı salladım. Ellerimin titremesini ve midemde uçuşan kelebekleri görmezden gelmişim. Ida kolunu benimkine geçirdi ve koridora çıktık. Annem ve babam bekliyordu. Annem öne geldi, yüzünde endişe vardı. Ağlamış gibi göründüğümüze emindim.

“İyiiz,” dedim o sormadan önce. İda’nın kolunu sıktım. “Biz... biz iyi olacağız.”

Bunu kendi kendime yeterince söylersem, bir şekilde gerçeğe dönüştürebileceğimi umuyordum.

JFK Havaalanı beklediğim kadar gürültülü ve hareketliydi. Babam bizi sıralardan ve telaşlı bir şekilde varış ve kalkış panolarını kontrol eden rahatsız edici yolcu kümelerinden uzağa, yan tarafta toplanmış bir grup insana doğru yönlendirdi. Terapistlerimiz Leo ve Mia’yı görüntülü görüşmelerimizden hemen tanımuştım. İda hâlâ kolumu tutuyordu, bana sürekli destek oluyordu ama yeni, meraklı yüzlerin bana bakmak için döndüğünü görmek sinirlerimin tavan yapmasına ve şu an buradan başka herhangi bir yerde olmayı dilememe sebep oldu. Aileleriyle birlikte benim yaşlarımda dört genç daha saydım. Babam Mia’ya uzanıp elini sıktağında hepsi ona bakmıştı.

Mia, “Savannah!” dedi ve elini bana uzattı. Kısa, sarı saçları ve kibar mavi gözleri vardı. Kırklı yaşlarının ortasında görünüyordu ve sıcak bir gülümsemesi vardı. Daha sonra Leo da kendini tanıttı. Elli yaşlarında, uzun boyu, koyu teni ve güzel koyu renk gözleri olan bir adamdı. Leo ve Mia bize görüntülü görüşmede kendilerinin yas konusunda uzmanlaşmış psikologlar olduklarını söylemişlerdi.

Babam çantalarımı benden aldı. Mia, “Savannah, seni geziye gelen diğer kişilerle tanıştırayım,” dedi. İda kolunu benimkinden kurtardı ve bir an için neredeyse onu bırakmayı reddettim. İda’nın gözleri benimkilerle buluştu ve cesaret verircesine başını salladı. Titreyen ellerimi belimin etrafına sarak, büyüyen paniğimi durdurmak için derin bir nefes aldım ve Mia’yı takip ederek Leo’yu ailem ve kız kardeşimle konuşurken bıraktım.

İlki bronz teni ve koyu renk gözleri olan bir kızdı. “Savannah, bu Jade.”

Beni utangaç bir şekilde selamlayıp elini sallayarak, "Merhaba," dedi. Babası, büyükanne ve büyükbabasıyla birlikteydi.

"Sırada Lili ve Travis'imiz var." Lili'nin kıvrıkcık kahverengi saçları ve mavi gözleri; Travis'in ise kızıl saçları ve siyah çerçeveli gözlükleri vardı. İkisi de gönülsüzce el salladılar. Görünüşe bakılırsa bu geziye kimse heyecanlanmıyordu.

"Ve bu da Dylan." Dylan öne çıkıp bana sarıldı. İnsanların etrafında bu kadar temas etmeye alışık olmadığım için donup kaldım ama sonra beceriksizce ona sarıldım. Uzaklaştığında bana geniş bir gülümseme sundu. Dylan koyu bir tene ve şimdiye dek gördüğüm en güzel karamel rengi gözlere sahipti. Uzun boylu ve inceydi, kibar ve samimi bir gülümsemesi vardı.

"Hepiniz neredeyse bu kadarsınız; sadece bir kişiyi daha bekliyoruz..." Mia cümlelerin ortasında durdu. "Ah, işte burada."

Döndüm ve uzun boylu bir çocuğun bize yaklaştığını gördüğümde bir anlığına nefes almayı bıraktım. Alnuna kalın dalgalar hâlinde dağınık bir şekilde düşen, yanları kısa ama üstleri daha uzun koyu kahverengi saçları, sayısız dövmesi ve hızması vardı. Geniş bir yapıya sahipti ve spor yaptığı belliydi; fiziksel olarak formdaydı, belki de sporcuydu. Tamamen siyah giyinmişti ve ebeveynleri olduğunu tahmin ettiğim kişileri takip ederken bakışlarını yere dikmişti. O yaklaştıkça kendimi onu izlerken buldum. O da en az benim kadar içine kapanık görünüyordu ve bir anlığına göğsümde ona karşı bir samimiyet parıltısı belirdi.

Leo, "Merhaba, Cael," dedi ve çocuk sonunda gözlerini kaldırdı. Muhteşemdi. Kristal mavisiydi, neredeyse gümüş tonlarında. Bunlar hayatımda gördüğüm en etkileyici gözlerdi. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi Leo'nun selamını görmezden geldi ve bana döndü. Gözlerini kırptırırken kalbim tekledi. Uzun ve koyu kirpikleri yanaklarına sürtünüyordu. "Gel. Seni herkesle tanıştıracam."

Cael ve Leo bize doğru adım attılar. Bakışlarımı düşürdüm ama Cael'in gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissediyordum. Leo, Cael'i grubun geri kalanıyla tanıştırdı ve sonunda bana

geldi. Leo, "Ve bu da Savannah," dedi ve derin bir nefes alarak başımı kaldırdım. Cael tam önümde duruyordu ve gözlerine bakmak için başımı kaldırmak zorunda kalmıştım.

"Selam," dedim ve Cael selamlayarak başını salladı. Sanki beni daha çok inceliyormuş gibi başını yana eğdi. Çenesi kasılmıştı ve yakışıklı yüzünde asi bir ifade vardı.

Yanaklarımın ısındığını hissediyordum ama Leo, "Tamam, işte herkes burada," dediğinde kurtuldum. Gülümsemişti. "Sevdiklerinize veda etme zamanı geldi çocuklar." Annemle, babamla ve Ida'yla yüzleştüğimde yüzümde oluşan sıcaklık tükendi. Kalbim bir anda hızla çarpmaya başladı ve bu beni sersemletecek kadar hızlıydı. Nefes alıp verişime ve karşılaştığım ilk zorlukta dağılmamaya odaklanmaya çalıştım.

Annem hemen öne çıkıp beni kollarının arasına aldı. Titrediğimi hissetmemesini umuyordum. Nefesinin kesildiğini duyabiliyordum ve birkaç gözyaşının omzuma düştüğünü hissettim. Ona daha sıkı sarıldım ve bırakmak için kendimle savaşmak zorunda kaldım. "Harika şeyler yapacaksın," dedi ve güven verirken elini sırtımda yukarı aşağı gezdirdi.

Başımı salladım. Sesimi çıkaramıyordum. Annem geri çekildi ve ardından babam bana sarıldı. "Ne zaman istersen bizi arayabilirsin, tamam mı? Sadece bir telefon kadar uzağındayız." Başımı salladım ve o da geri çekilip gözlerime baktı. Alt dudakım titriyordu ve yüzünü saran üzüntüden bunu gördüğünü anlamıştım. "Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Bu sana çok iyi gelecek. Bunu biliyorum." Öksürdü ve yukarıyı işaret etti. Konuşması birkaç dakikasını almıştı. "Ve o seni izliyor olacak. Bu yolun her adımunda seninle olacak, seni ileri taşıyacak." Sözleri nazik olmasına rağmen göğse inen bir yumruk gibiydi.

"Evet," diye fısıldadım kendimi toparlayarak. Dağılamazdım. Bunu yapmak zorundaydım. *Zorundaydım.*

"Sıra bende!" Ida neredeyse boğucu bir şekilde kollarını bana doladığında anksiyetemin karanlığını tek bir kahkaha del-di. "Seni seviyorum," dedi basitçe. Bu sözleri iliklerime kadar

hissettim. Bunu onun için yapıyordum. Bunu *tüm* ailem için yapıyordum.

Hissettiğimden çok daha emin bir ses tonuyla, “Ben de seni seviyorum,” diye yanıtladım.

Ida geri çekildiğinde gamzeleriyle bana gülümsüyordu. “Seninle çok gurur duyuyorum.” Başımı salladım, konuşamıyordum. “Beni ara ve mesaj at. Her şeyi, yolun her adımını bilmek istiyorum. Ve fotoğraf! Bir sürü fotoğraf at lütfen!”

“Atacağım.” Geri adım attım. Her adımım ayaklarım sanki taştan yapılmış gibi hissettiriyordu. Gerçekten gitmek istemiyordum. İçimdeki her şey karşı koymam, Georgia’ya giden uçağa binmem ve normal hayatıma dönmem için bağınıyordu. Ama normal varlığımın benim için iyi olmadığını biliyordum. Annemle babama, kız kardeşime ve gözlerinde biriken yaşlara son bir kez daha baktığımda onlar için daha iyi olmam gerektiğini biliyordum.

Kendim için daha iyi olmam gerekiyordu.

Valizimi alıp Mia ve Leo’ya katıldım. Diğerlerinin çoğu zaten ailelerine veda etmişti. Başımı kaldırdığımda Cael oldukça agresif bir şekilde babasının omzundaki elini silkti ve yüzünde ciddi bir ifadeyle onlara veda bile etmeden ailesinden uzaklaştı. Yanımda durdu, vücudu kasılmıştı ve ruh hâli karanlıktı. Ama vücudunun sıcaklığını sanki bir fırının yanındaymışım gibi hissedebiliyordum. Diğer yanımda ise Dylan vardı.

Dylan, “Hazır mısın, Savannah?” diye sordu.

Omuz silktim ve Dylan beni rahatlatmaya çalışarak şefkatle dürttü. “Bakalım bize yardım edebilecekler mi?” Şakacı ses tonuna rağmen sesindeki umutsuzluk parıltısını yakalamıştım ve bulaşıcı gülümsemesi ihtişamının bir kısmını kaybetmişti.

Aileme bir kez daha baktığımda kalbim hızla çarpmaya başladı ve savaştığım anksiyete tüm gücüyle içime hücum ederek ciğerlerimin havasını boşalttı. Vücudum sarsıldı ve elim hemen göğsüme gitti. Fazlasıyla ihtiyacım olan oksijeni bulmaya çalışırken nefesimi tuttum. Ellerim korkunç bir şekilde titriyordu ve alnımda bir ter damlasının oluştuğunu hissettim.

“Savannah?” Mia önümde durdu ve çevremde annemle Ida’nın öne çıktıklarını gördüm. Burnumdan nefes aldım. Kız kardeşime ve anneme döndüm. Yüzlerindeki endişeyi fark etmiştim ama onları durdurmak için elimi uzattım. Hemen durdular ve onlara gözlerim dolu bir tebessüm gönderdim.

Bunu kendi başıma halletmek zorundaydım.

Mia, “Savannah, konuşabilir misin?” diyerek zorladı, kibar bir endişe de sorusuna eşlik ediyordu. Kulaklarım çınlamaya başladı ve bu da beni paniğe hapsedti ama birkaç ölçülü nefesten sonra çınlama yavaş yavaş azaldı ve havaalanının ezici sesi duyusal bir gelgit dalgası gibi çarpmaya başladı.

Mia’yla yüzleşip başımı salladım. Vücudumun güçsüzleştiğini hissediyordum ve yaşadığım her anksiyete krizinde olduğu gibi hızla tükeniyordum. Sinirlerim bozulmuştu.

“İyiyim,” dedim titreyerek. Mia güven verici elini omzuma koydu. Yüzünde gurura benzer bir ifade parlamıştı. Aileme bir bakış attım. Annemin ve babamın yüzlerindeki derin endişeyi gördüm. Ida’nın gözleri doluydu ama gülümsedi ve bana bir öpücük gönderdi. Küçük kız kardeşime gülümsedim ve biraz olsun sakinleşmek için çabaladım.

Leo, “Tamam, hadi gidelim,” dedi ve Dylan bana yaklaştı.

“İyi misin, Savannah?” diye sordu.

“Evet, teşekkür ederim,” diye yanıtladım. Endişesi için minnettardım.

Sonra sol tarafıma birinin yaklaştığını hissettim. Deniz tuzu ve karla kaplı temiz havanın kokusu etrafımı sardı. Onun Cael olduğunu anlayınca durdum. Yanımda kule gibi duruyordu. Ona doğru yukarı bakmak zorunda kaldım. Önüne bakıyordu, yumuşak bakışında karanlık bir boşluk kalmıştı ama sonra gözlerini kırpıştırıp bana baktı. Biraz daha yaklaştı ve içimde sıcak bir his büyüdü. Kolları göğsünün üzerinde kavuşmuş, kapalıydı. Hiçbir şey söylememiştik. Onu tanımıyordum bile ama tuhaf bir şekilde sanki beni koruyormuş gibiydi.

Yürümeye başladığımızda Cael ve Dylan koruyucu nöbetçiler gibi iki yanımda duruyorlardı. El çantamın yanımda olup olmadığını kontrol ettikten sonra içine uzandım ve parmaklarımı her yere taşıdığım not defterimin üzerinde gezdirdim. Babamın haklı olmasını umuyordum. Poppy'nin bu gezide benimle olacağını, yanımda yürüyeceğini, güç vermek için elini sırtıma koyacağını umuyordum. Ve bu gezide ne olursa olsun bunun, defterimin ilk sayfasını açıp ablamdan bir kez daha haber alabileceğim o an olması için dua ettim.

Sadece o cesareti bulmam gerekiyordu.

Güvenlikten geçip havaalanı bekleme salonunda beklerken bu gezinin herhangi birimize faydası olup olmayacağını merak ettim. Görecektik. Bunun işe yaramasını ne kadar istesem de hâlâ hissiz hissediyordum. Leo ve Mia'nın kederin sonsuz kara deliğinden kurtarması için seçilen altı gence baktığımda ruhlarımızdan sızan hüznü hissedebildiğime emindim. Hepsinin yüzünde hepimizin taktığı, altında acıyla çılgılık atan insanı gizleyen normallik maskelerini görebiliyordum.

Zorlu bir savaşın bizi beklediğini hissetmiştim.

Uzun bir nefes alarak ablama sessizce yalvardım.

Poppy, lütfen, beni duyabiliyorsan eğer bana yardım et. Lütfen, son bir kez. Bunu atlatmama yardım et.

Sensiz yaşamayı öğrenmeme yardım et. İyi olmama yardım et.

Jet Uçaklar ve Yağmurlu Göküzü

Cael

Bu geziye gelen diğer insanlardan nasıl bir beklentim olması gerektiğini bilmiyordum. Herkes Amerika Birleşik Devletleri'nin farklı yerlerinden geliyordu ve aksanları farklıydı. Çeşitli kökenlerden geliyorduk. Ancak herkesin salonda beklediğini ve neredeyse hiç kimsenin konuşmadığını görünce hepimizin aynı konuşmuş kayıp çukurunda kaybolduğumuz belliydi; Mia ve Leo altı umutsuz vakayı iyi seçmiş gibi görünüyordular.

Gözlerim karşımdaki koltuğa kaydı. Savannah. Gözlerimi ona diktiğim anda beni dondurduğunu inkâr edemezdim. Şaşırtıcıydı, sanki bir yıldır kimseyi bu şekilde görmemiştim. O tam anlamıyla şimdiye kadar gördüğüm en güzel insandı. Aklıma gelen ilk şey Cill'e ondan bahsetmek olduğunda sandalyenin kollarına sımsıkı tutundum.

Koltuğumda kıpırdandım. Onu düşününce midemdeki bu çekişme mide bulantısına dönüştü. Çenemi o kadar sıkımuştım ki dişlerimin ağrdığını hissedebiliyordum. Benim burada ne işim vardı?

Çantama uzanıp kulaklıklarımı çıkaracaktım ama onları kapalı tutan ip birbirine karışmıştı. İpi çektim, çektim ama ne kadar çok çekersem o kadar çok düğümleniyordu.

"Ahhh!" İp elimde kopup çantamın yan tarafını yırttığına hayal kırıklığı içinde hırıldadım. Çantamı oturduğum yerden fırlattım ve ellerimi saçlarıma götürdüm. Saç tutamlarımı kavradım ve sadece nefes almaya çalıştım. Dişlerimi sıkarak birbirine sürttüm ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Ama bu hiç iyi değildi.

Ayaklarım yerde sürünüyor, bacaklarım sıkıntı içinde sallanıyordu. Burada oturamazdım. Bu koltukta öylece yanamazdım. Öne uzanıp çantamı yanıma sürükledim. Sonra boynumdaki bu imkânsız ağırlıktan kurtulmak için ayağa fırlayacakken başımı kaldırdım ve hemen Savannah'yı diğer kızlardan biri olan Jade'in söylediği bir şeye gülümserken yakaladım. O gülümsemeyi gördüğüm an içimde bir şeyler sakinleşti. Üzerime bir huzur dalgası çöktü. Ve bir an için *-rüya* gibi bir an- her şey durdu. Uyuşma değildi. *Asla* uyuşmamıştım. Ama o gülümsemeyi görünce... Neden beni bu kadar etkilediğini anlayamadım. O sadece bir kızdı. Ve bu sadece bir gülümsemediydi. Ama bir anlığına içimde bir ateşkes oluştu.

Gezide üçüncü kız olan Lili de koltuğunun üzerinden eğilip sohbete katıldı. Jade ve Lili kahkaha atarken Savannah kibarca gülümsedi. O kahkaha atmıyordu. Kolları beline kenetlenmişti ve gömleğinin kollarını sanki onu bir şekilde rahatlatıyormuş ve koruyormuş gibi avuçlarının üzerine indirdiğini fark ettim.

Onu incelerken başımı iki yana salladım. Daha önce hiç kimsenin panik atak geçirdiğini görmemiştim. Duygusal açıdan bu kadar engelleyici bir şeyin birinin başına bu kadar aniden geldiğini hiç görmemiştim. Savannah'nın beti benzi atmıştı. Sonra nefes almaya çalışırken vücudu titremeye ve seğirmeye başlamıştı. Mavi gözleri korkuyla büyümüş ve dudakları solmuştu.

Genellikle kızgınlıktan başka bir şey hissetmezdim. Uzun zamandır hissetmemiştim. Ne kadar trajik olursa olsun filmlerden, kitaplardan ya da kişisel hikâyelerden etkilenmezdim. Lanet

olsun ki her gün ağlayan annem ve onu teselli etmeye çalışan babam bile artık kalbimi saran aşılmaz duvarları hâlâ yıkamamıştı. Ancak JFK'nin ortasında nefes almak için çabalayan iri mavi gözlü, minyon, koyu sarışını görmek, ilk kez bir tür duygunun içeriye gizlice sızdığını gösteriyordu.

Bir an, çok kısa bir an için gerçekten bir şeyler hissetmiştim.

Savannah sanki bakışlarımı hissetmiş gibi bakışlarını dışarıda kalkan uçaklardan alıp bana çevirdi. Dikkatim üzerine hemen yanaklarına kırmızı bir renk sıçradı ve göğsümün içindeki aynı çekişme tekrar geri geldi. Sonra Dylan her neredeyse oradan geri döndü ve onun yanına oturdu. Ona bir paket cips uzattı. Bu sefer ona sunduğu minik tebessüm beni germiştir. Savannah... büyüleyiciydi. Buna hiç kuşku yoktu. Çok güzeldi ama sanki mümkünmüş gibi benden daha kapalı görünüyordu. Grubun açık ara en sessiziydi ve bu da bir şeyleri belli ediyordu. Dylan eğilip ona duyamadığım bir şey söyledi ve o da keyifli bir kahkaha attı.

Kalbimde bir çekişme daha hissettim. Ve bundan hoşlanmadım. Tekrar böyle hissetmek istemiyordum. Artık ateşe alışmıştım. Bunu Cill'den sonraki acı dolu ilk günlere tercih ederdim.

Travis yanıma oturdu ve beni düşmek üzere olduğum sarmaldan kurtardı. Çillerle dolu solgun bir yüze oturmuş kalın, siyah çerçeveli gözlükleri olan kızıl kafaya baktım. "İster misin?" dedi ve bir kutu Twizzlers uzattı.

"Hayır," dedim sertçe ve tekrar Savannah'ya baktım. Dylan hâlâ onunla konuşuyordu. O ise sadece başını sallayarak ve nazik gülümsemelerle cevap veriyordu.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Travis boğazını temizledi. "Ee bu yıl hokey yok mu?" Dondum, sorusu kafama atılan bir kova gazyacı etkisi yarattı. Benim yaşlarımda olan çocuğa döndüğümde damarlarımda sıcak ve güçlü bir ateşin kaynadığını hissediyordum. Grubumuzdaki herkesin bize baktığını fark etmem biraz zaman almıştı. Savannah ile Dylan'ın bizi izlediğini ve Lili ile Jade'in de yanlarında cevabımı beklediklerini gördüm.

Bu sefer daha da sert bir şekilde, "Hokey hakkında konuşmuyorum," diye yanıtladım. Travis'e dik dik bakıp bu tür sorular sormaya devam etmeyeceğini garanti etmek istedim ama sanki cevabım bu şekilde devam etmemesi için tehdit içermiyormuş gibi başını salladı. Aslında benim boktan tavrımdan hiç de etkilenmiş gibi değildi. Ve belli ki bir hokey hayranıydı.

Harika. Tam da buna ihtiyacım vardı. Geçmişimi bilen birine.

Travis, Twizzler'ından bir ısıruk daha aldı ve gelişigüzel bir şekilde, "Verileri severim," dedi. Kendini gösteriyordu. "Matematikçi inek." Karanlık ifademi görmezden geldi. "Spor en iyi verilerden bazılarını oluşturur." Omuz silkti. "Bu verileri toplarken küçükler takımında oynadığın hokey maçlarından bazılarını izlemiştim. Seni gördüğüm anda yüzünü tanıdım. Ve adını da tabii." Kahverengi gözlerinde bir sempati kıvılcımı parladı ve anladım; neden burada olduğumu biliyordu. Hokeyi, benim istatistiklerimi ve belki Harvard'ın istatistiklerini de takip ediyorsa muhtemelen *biliyordu*.

Artık asla kaçamayacağım kısım buydu. Cill'in başına gelenler... Spor dünyasında büyük bir haber olmuştu. Hokey dünyasında son yılların en büyük şoku yaşanmıştı. En büyük trajedisini.

Ama benim kişisel dünyamda ise... bu bir kıyametti.

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden oturduğum yerden kalktım. Grubun gözlerinin benim üzerimde olduğunu hissettim. Daha önce Savannah'ya baktıkları gibi aynı acıyan bakışların bana da yöneltildiğini hissedebiliyordum. Bir kahve dükkânı görünce uzun sıraya doğru ilerledim. Yanda yumruklarımı sıkmuştım ve yumruğumu en yakın duvara saplamamak için savaşıyordum.

Bağımlılık yaratan bir badem ve kiraz kokusu aniden etrafımı sardı. Arkama bakmak için döndüğümde Savannah'nın orada, tam arkamda olduğunu gördüm. Geniş mavi gözleri bana odaklanmıştı. Yanakları yine kızarmıştı. Göğsüm kasıldı ve bir şeyler hissedecekmişim gibi bir tehdit vardı ama onu savuşturdum. Şu anda herhangi bir hisle uğraşamazdım. Bana kardeşimi hatırlatmalarından sonra yapamazdım.

"Ne?" diye patladım. Sesim zehirle doluydu.

Savannah tavrım karşısında şok olmuş görünüyordu. "İ-iyi misin?" Gergin ve tatlı sesi kulaklarıma doğru süzüldü ve bana bir yük treni gibi çarptı. Güneyliydi. İncil Kuşağı'ndan sanırım. Taşra aksanı, sorusunun sesli harflerini ipek gibi, yumuşak ve melodik bir şekilde sarıyordu. Cam gibi kesen sert Massachusetts aksanımın tam tersiydi.

"Sana ne?" Sert bir sesle çıktım. "Gruba geri dön ve beni yalnız bırak." Açıklanamaz bir nedenden dolayı midemin bulandığını hissederek sıraya geri döndüm. Ona patlamış olmam umurumda değildi. Değildi işte. Onun arkamdaki varlığı bir melek gibiydi; rahatlatıcı, şefkatli ve sakinleştirici. Ama ben bunu istememiştim. Yakmak istemiştim, yanıp kavrulmak istemiştim. Birkaç saniye bekledim ve sonra arkama bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Onu diğerlerinin beklediği salona doğru başını hafifçe eğerek giderken yakaladım.

Mesajı kesinlikle almıştı.

Kahve sipariş edip uçağa binme duyurusu geldiğinde salona zar zor yetiştim. Mia ikimize de birer bilet verdi ve sıraya girdik. Kahvem ve yırtık çantamı tuttum ve diğer herkesi görmezden geldim. Savannah'yı Dylan'la iki sıra önümde gördüm ve suçluluğun kalbime sızmasına izin vermemeye çalıştım. O sadece beni kontrol etmek istemişti. Uzun zamandır kimsenin beni umursadığını bile hatırlamıyordum artık. Sevdiğim herkesi başarıyla kendimden uzaklaştırmıştım. Ama o denemişti.

Önemli değildi. Hayatımda ona ya da bir başkasına ihtiyacım yoktu.

Sıgır sürüsü gibi uçağa götürüldük ve koltuğuma vardığımda inanamayıp bir kahkaha patlattım. Uçağın dört sıra hâlindeki orta koltuklarından biriydi. Üç eşlikçim ise çoktan oturmuştu; boş koltuk Savannah ile Travis'in arasında kalmıştı ve Dylan da koridorda Savannah'nın yanındaydı.

Muhteşem.

Oturdum, çantamı önümdeki koltuğun altına koydum ve kulaklığımı takmaya uzandım. Ben daha takamadan bir dirsek beni dürtmüştü. Travis. "Özür dilerim," dedi ve ağzını işaret etti.

“Bazen bunu nasıl kapalı tutacağımı unutuyorum. Aklıma gelen her şeyi yüksek sesle söylememeyi öğrenmem gerekiyor. Hiçbir şey söylememeliydim.” Adam o kadar suçlu görünüyordu ki öfkemin bir kısmının kaybolmasına engel olamadım.

“Hokey hakkında *asla* konuşmuyorum,” dedim tekrar, o noktayı net bir şekilde vurguladığımdan emin olarak. Sonra kulaklıklarımı taktım ve müziğim anında tüm gürültüyü bastırdı. Gözlerimi kapattım ve inene kadar tekrar açmaya niyetim yoktu. Ama badem ve kiraz kokusu yeniden üzerimden geçerken gözümü açtım ve Savannah’nın gergin bir şekilde bana baktığını gördüm. Beni neyin harekete geçirdiğini bilmiyordum ama kendimi kahve sırasında sorduğu sorusunu yanıtlarken buldum. “Ben...” Derin bir nefes aldım ve “İyiyim...” dedim. Şarkıların arasındaki bir molada onun şok dolu nefesini yakalamıştım. “Teşekkürler,” diye devam ettim beceriksizce.

Savannah’nın gözlerinden bir rahatlama parıltısı geçti ve başım sallayıp elindeki kitaba odaklandı. Ne okuduğuna dikkat etmemiştim; gözlerimi kapalı tutmaya ve onun güzel yüzünü ve bana bakışını hayal etmemeye çalışmakla çok meşguldüm.

Sanki beni umursuyordu.

Lake District, İngiltere

Buz, geçtiğimiz birçok gri duvara beyaz dantel gibi yapışmıştı ve duvarlar kat kat eski tuğlalardan oluşuyordu. Minik ve rüzgârlı yollar otobüs sürücüsünün sürüş becerilerini sınyordu; çukurlarla dolu engebeli asfalt yollarda yan yana sallanarak hedefimize ulaşmaya çalışırken camlara yağmur damlaları düşüyordu. Kilometrelerce uzanan tarlaların çevresinde küçük ve eski binalar vardı ve burada yalnızca koyun ve sığırlar yaşıyordu. Koltuğun kenarına tutundum ve kalacağımız yere varınca ya kadar dakikaları saydım. Herhangi bir araba ya da otobüste uzun süre bulunmaktan nefret ediyordum.

Aklımı her şeyden uzaklaştırmaya çalışarak önümde uzanan İngiltere'ye takılıp kaldım. Daha önce buraya hiç gelmemiştim. Ve konu Birleşik Krallık olunca insanların Londra ve diğer büyük şehirlerden bahsettiğini duymuştum. Görünüşe göre biz onlardan çok çok uzakta olacaktık. Güzel. Yoğun insan kalabalığının yakınında olmak istemezdim.

Burada kırsal kesimde gökyüzü kasvetli ve kapalıydı ve görünürde güneş yoktu. Hava soğuktu ve havaalanından otobüse yaptığımız kısa yürüyüşte o soğuk rüzgâr kemiklerimi derinden kesiyordu. Ama bu duyguya karşı bir sempati vardı; bir an için bana buzun üzerinde durduğumda hissettiğim o hissi hatırlatmıştı. Her ölçülü nefes verişte sıcak nefesiniz beyaz bir sise dönüşüyor, keskin ve acımasız ürperti binlerce bıçaktan oluşan bir kırbaç gibi teninize çarpıyordu.

On dakika sonra bizi İngiltere Lake District'e götüren otobüs yavaşça durdu. Ben otobüsün en arka koltuğuna oturduğum için en son kalkan da ben oldum. Ama otobüsün basamaklarından indiğimde karşımdaki gölü görünce donup kaldım. Göz alabildiğine büyüktü ve sis, kara bir bulut gibi yüzeyin üzerinde geziyordu. Eski moda bir gotik filminden fırlamış gibiydi. Uzaklarda gri sisin içinde tekneler sallanıyordu. Küçük adalar, cılız ağaçları ve sisin içinden seslenen kamufle olmuş kuşlarıyla perili gibi görünüyordu. Dağlar gölün etrafını sağlam kale duvarları gibi çevreliyordu ve turistler sıcak kışlık paltolara, şapkalara, eldivenlere ve şallara sarınarak gölün diğer tarafındaki küçük dükkanlarda dolaşıyordu.

Bu geziden umutlu olduğum pek söylenemezdi. Ama bu... bu görülmeye değer bir şeydi. Büyük mağazalar, yüksek binalar ve yoğun trafik yoktu. Sadece gölün sesi ve ağaçların etrafında esen buz gibi rüzgârın ıslığı.

Mia, şoför tüm bagajlarımızı otobüsün kompartımanından toplayıp durduğumuz kaldırıma koyarken, "Windermere'a hoş geldiniz!" dedi. Buradaki diğer her şeyle aynı gri tuğladan yapılmış, pansiyon tipi büyük bir bina arkamızda duruyordu.

Dışarıda pansiyonun bankları ve etrafı kütüklerle çevrili bir ateş çukuru vardı. Karanlık ve ürkütücüydü. Ve tamamen tek başıyındı.

Bu yüzden seçildiğini düşünüyordum.

Leo, "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca evimiz burası," dedi ve hepimize çantalarımızı alıp ön girişe giden yolda onu takip etmemizi işaret etti. Evi çevreleyen taşlık kıyıya ahşap kürek tekneleri yanaşmıştı ve çevredeki ağaçların dallarından derme çatma ahşap salıncaklar sarkıyordu.

Mia ve Leo'yu eve doğru takip ederken bir koridora, ardından da kanepeler ve televizyonla donatılmış geniş bir odaya götürüldük. Mia, "Kaldığımız süre boyunca bu pansiyonu yalnızca biz kullanacağız," diye açıkladı. Leo hepimize birer anahtar vermeye başladı. Mia, "Erkekler bir odayı paylaşacak, kızlar da öyle," diye devam etti. Derin, bıkkın bir nefes aldım. Odayı Dylan ve Travis'le paylaşıyordum. Yapmak istediğim son şey odayı başkalarıyla paylaşmaktı. Buna alışkındım, hokeyde her zaman başkalarıyla aynı odayı paylaşırdık.

Ama öncedendi. *Eskiden*. Şu an yalnız kalmaya ihtiyacım vardı

"Hepimiz yurtlarınızın yanındaki gözetmen odalarında olacağız." Leo merdivenleri işaret etti. "Herhangi bir konuda bize ihtiyacınız olursa. Hadi siz yerleşin, yaklaşık bir saat sonra burada buluşup yolculuğun bu ayağında neler olacağını tartışırız." Leo gülümsedi. "Jetlag olduğunuzu biliyorum ama inanın bana deneyimlerime dayanarak söylüyorum; bu saat dilimine geçişe yardımcı olmak için elinizden geldiğince ilerlemek en iyisidir."

Zaten artık nadiren uyuyordum. Vücudumun hangi zaman diliminde yaşadığını bile bildiğini sanmıyordum.

Lili merdivenlere giden yolu gösterdi. Dylan, Savannah'nın valizini kapıp yukarı tırmanmaya başladığında kızlar en üst kata çıkıyordu.

"Ah, bunu yapmana gerek yok," dedi, Güneyli aksanı yeniden üzerime damladı. Sanki şarkı söylüyormuş gibiydi.

Dylan, "Sorun değil," dedi ve valizi odasının dışına bıraktı.

Odamıza vardığımızda Travis beni dürttü. Kaşlarını bir şey önerir gibi salladı, ardından başını Dylan ve Savannah'ya doğru eğdi. Ondan uzaklaştım. Ama ima ettiği şeyi anlamıştım. Ve çabaladım. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemek için gerçekten çabaladım ama onların bir arada olduğu düşüncesinden kurtulmak için ne kadar mücadele etsem de içimdeki bulantı bana başarısız olduğumu söylüyordu.

Göğsümde oluşan kayayı görmezden gelerek Travis'in peşinden odaya girdim. İki takım ranza vardı. Önce onların, sonra kendi bedenimin boyutunu anladım ve başarabilsem bile uyuyamayacağımı kabul ettim.

Sırt çantamı duvarın uzak tarafındaki yataklardan birinin alt ranzasına fırlattım. Ranzanın üst kısmına çıkmaya bile çalışmamıştım. Odanın duvarları krem rengindeydi ve yatak çarşafı paslı kırmızı renkteydi. Travis çantasını benimkinin üstündeki ranzaya fırlatarak beni takip etti. Dişlerimi sıktım. Dylan'la aynı yatakta kalacağını umuyordum. Birinin onunla konuşmak istemesinden bu kadar bihaber birini hiç tanımamıştım.

Tam Dylan'ı düşündüğüm sırada içeri girdi. Alt ranzada bana, üstte Travis'e baktı ve diğer ranzaya doğru yürüdü. "Tıpkı Four Seasons gibi, değil mi?" dedi şaka yaparak. Onları görmezden gelerek yatağa uzandım. Rahatsız edici değildi ama tahmin ettiğim gibi ayaklarım kenardan sarkıyordu. Tedirgindim ve yorulmuştum ve sadece burada kalıp Mia ve Leo'nun bizim için hazırladığı şeylerle uğraşmaktan kaçmak istiyordum.

Kulaklıklarımı taktım ve Travis ile Dylan'ın konuşmasını engellemek için tam zamanında müziğin sesini açtım. Gözlerimi kapattım ve bir el omzumu sarsıncaya dek hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Kolumu birden çekerek gözlerimi açtım. "Ne var?"

Dylan etkilenmemiş gibi görünerek kulaklıklarımı çıkarmamı işaret etti. Çıkardığımda, "Toplantı zamanı geldi," dedi. Uyu-yakalmış olmalıydım, ki bu da oldukça şaşırtıcıydı. Bugünlerde uyku bana kolay kolay uğramıyordu.

Vücuduma biraz enerji enjekte etmeye çalışarak doğruldum. Dylan yatağı işaret etti. “Zar zor sığıyorum. Ama senin için pek iyi değil, değil mi?” Dylan oldukça uzun boyluydu. Neredeyse 185 santimetre. Travis daha 175 santimetre civarındaydı. 193 santimetre ile, yaşıtlarımın bulunduğu odada en iri kişi olmaya alışmışım. Hokeyde ise pek çok kişiden sadece biriydim.

Sessizce onları odadan dışarı, merdivenlerden aşağı ve ana oturma odasına kadar takip ettim. Açık şöminede ateş yanıyordu. Taş zemini büyük kırmızı bir halı kaplamıştı. Duvarlarda çerçeveli resimler vardı. Bu bölgedeki göl ve dağların resimleri olduğunu varsaydım.

Kızlar üçlü koltuklardan birine çoktan yerleşmişlerdi. Kendime karşı koyarak hemen Savannah’yı aradım. Yorgun görünüyordu. Mavi gözleri kırmızıydı ve şeftali teni solgundu. Gövdesine sarılı kollarından sımsıkı tuttuğu krem rengi kalın bir kazağın içinde boğuluyordu. Uzun saçlarını toplayarak dağınık topuz yapmıştı ve yüzünü çevirdiğinde boynunun kıvrımına ve güzel profiline bakmaktan kendimi alamadım.

İkinci üçlü koltukta Dylan ve Travis’in yanına oturdum. Mia ve Leo birkaç dakika sonra içeri girdiler ve ikisi de ateşin yanındaki koltuğa oturdu. Kucaklarında deftere benzeyen bir sürü şey tutuyorlardı.

“Peki ilk durağımız hakkındaki izlenimleriniz neler?” dedi Mia gülümseyerek.

Daha önce gördüğüm terapistlere göre Mia ve Leo iyi görünüyorlardı. Ama terapistlerin ruhuma girip bana yardım etmeye çalışmasını istemiyordum ya da buna ihtiyacım yoktu. Sadece yalnız kalmak istiyordum.

En azından Mia ve Leo ısrarcı görünmüyorlardı; henüz. Geçen yıl dört terapistle görüşmüştüm. Hiçbiri beni “açılmaya” ikna edememişti. Seanslarda zar zor konuşuyordum ve zamanımız dolana kadar saati izliyordum. Cill öldükten sonra hiçbiri etrafıma örülmüş duvarları yıkmayı başaramamıştı. Leo ve Mia’nın öncekilerden daha başarılı olacağına dair pek umudum yoktu.

“Çok güzel,” dedi Jade. Sesinde aksanlı bir İngilizce vardı.

Kimse cevap vermeyince Mia başını salladı. Leo boğazını temizledi. “Bu geziyi size yardımcı olması için tasarladık. Ziyaret ettiğimiz her ülke, karşılaştığınız zorlukların üstesinden gelmenize yardımcı olmayı amaçlıyor.” Leo hepimizle göz göze geldi. “Mia ve benim açık kapı politikamız var. İstedığınız zaman gelip bizimle konuşmakta özgürsünüz. Ama aynı zamanda bizimle de vakit geçireceksiniz. Bazılarınız için geleneksel tedavinin başarılı olmadığını görüyoruz.” Leo’nun gözlerinin bir anlığına bana doğru kaydığını gördüğümde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Belki de bunu sadece düşünmüştüm. “Ancak bu yeni yaklaşımın, bireysel keder yolculuklarınızda yardımcı olma konusunda size daha rahat hissettireceğini umuyoruz.

“Hepiniz hayatınızda önemli olan birini veya birden fazla kişiyi kaybettiniz. Sizi bu kişilerin kim olduğunu grupla paylaşmaya zorlamayacağız. Bununla birlikte, kişisel acınızı paylaşmanız için sizi bağ kurmaya teşvik edeceğiz. Ancak ne kadar güveneceğiniz size bağlı. Hepiniz ayrı gemidesiniz ve akran desteği, iyileşme yolunuz açısından hayatınızı değiştirebilir. Ama sizin için burada olduğumuzu bilin.”

Mia gülümsedi ve Savannah’nın omuzlarının gevşediğini fark ettim. Görünüşe göre o da kaybettiği kişi hakkında konuşmaktan en az benim kadar hoşlanıyordu.

“Şimdi,” dedi Mia ve ayağa kalktı. Teker teker bize bir günlük ve ona bağlı bir kalem olduğunu gördüğüm şeyi verdi. “Bizimle yapılan seansların yanı sıra her gün grup seansımız da olacak. Bunlar duygularla başa çıkmanıza yardımcı olacak tekniklerden, konuşabileceğimiz ve sorularınızı yanıtlayabileceğimiz açık bir alana kadar her şeye odaklanacak. Tabii ki hikâyenizi buradaki herkesle paylaşmak isterseniz.” Bir günlüğü tuttu. “Ama olmazsa olmazlarımızdan biri de günlük tutmaya başlamanız.”

Mia tekrar yerine oturdu, büyük açık ateşin alevleri yüzüne gölgeler düşürüyordu. “Bu günlükler yalnızca sizin görmeniz için var ve çeşitli şekillerde kullanılabilir.” Günlük sanki zehirli

meşeyle bağlanmış gibi kucagımda duruyordu. “Burada geçirdiğiniz zamanlar, yaşadığınız deneyimler ve gördüğünüz manzarlara hakkında yazabilirsiniz.”

“Duygularınızı yazabileceğiniz bir yer olabilir. Biz acının üstesinden gelmeye çalışırken sizin de acınızı sindirmenize yardımcı olabilir,” diye devam etti Leo. “İsterseniz şiir yazacağınız bir yer olabilir. Eğer resim yapıyorsanız, size ilham veren şeyin taslağını çizeceğiniz yer olabilir.”

“Ya da günlük, kaybettiğiniz kişiye veya kişilere söyleyemediğiniz şeyleri dökebileceğiniz yer olabilir,” dedi Mia. “Bunun önceki gruplarda son derece işe yaradığını fark ettik.” Odadaki ruh hâli nötrden direkt olarak tıkanıklığa dönüştü. Mia bunu hissetmiş gibiydi ve sesi daha da yumuşadı. “Birçoğunuzun bir son elde edemediğini biliyoruz.” Görünmez bir el boğazımm ön kısmını tuttu ve sıkmaya başladı. “Veda edemediğinizi.” Bu cümleye nefes almamız için bir saniye verdi ve bu ihtiyacım olan son şeydi. “Böyle olduğunda söylenmemiş çok şey kalıyor.” Kanepede kıpırdandım ve insanların gözlerinin bana döndüğünü hissettim. Belki de dönmemişti. Kendimi çok büyük bir lanet spot ışığı altındaymışım gibi hissediyordum. O gecenin istenmeyen görüntüleri kafamda yanıp sönmeye başlarken boynumdaki elin giderek daha da sıkılaştığını hissederek kendimi sakın kalmaya zorladım. Gürültülü lastik gıcırtiları, metalin çıtırtısı... kan kokusu, çok fazla kan, korna... sürekli, hiç bitmeyen bir korna sesi...

Leo, “Ve bazıları için ise sevdiklerinize nasıl hissettiğinizi, onlarsız hayatın nasıl olduğunu anlatabileceğiniz bir yer olabilir. Hayallerinizi ve korkularınızı. Arzularınızı ve endişelerinizi. İsteddiğiniz her şeyi. Bunları sizden başka kimse okumayacak. Bunlar yalnızca sizin gözleriniz için,” dedi.

“Ne kadar saçma olursa olsun, burayı onlarla tekrar konuşabileceğiniz bir yer olarak kullanabilirsiniz. Sohbet etmek gibi,” dedi Mia. Gözlerim odanın içinde gezinmeye başladı. Diğerlerinin çoğu başlarını sallıyorlardı. Görevimizi hemen kabul etmiş gibi görünüyorlardı. Kalkıp gitmek istedim. Ellerim kaşınıyordu

ve ayaklarım yerde sallanıyordu. Amerika'ya dönüş için ilk uçağa yetişip bu yerden ve bu gruptan defolup gitmek istiyordum.

Ama sonra Savannah'yı gördüm.

Günlüğü eliyle kavramıştı ve eklemleri kemik beyazına dönmüştü. Onaylamak için başını sallamıyordu. Diğerleri gibi bu fikre ikna olmuş gibi görünmüyordu. Bunun yerine günlüğün sade mavi rengine o kadar perişan bir ifadeyle bakıyordu ki midemin altüst olduğunu hissettim. Nefes alış hızlanmıştı ve bir başka anksiyete krizine balıklama dalmak üzere olduğundan emindim.

Bu yüzden kayıp gitmediğinden emin olmak için onu izledim. Ve hayatını kimin terk ederek onu tamamen parçaladığını merak etmeye başladım. Sevdiği kişinin geçirdiği bir hastalık mıydı, yoksa ölümleri hızlı ve beklenmedik miydi? Bu diğer kişinin seçimi miydi, tıpkı daha önce olduğu gibi...

Aniden, "Böyle bir şey olmayacak," diye bağırdım ve sert sesim odayı doldurdu. Bu düşünceler... Sınıra ulaşmıştım. Artık bunu düşünmeye katlanamıyordum. Günlüğümü havada salladım. "Bu işe yaramaz. Ve ona söyleyecek hiçbir şeyim de yok zaten."

Leo, "Bu şekilde düşünmeni anlıyoruz Cael, anlıyoruz," dedi. Odaya baktım, buradan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Kafese konmuş gibi hissediyordum. Kapana kısılmış gibi. *Gitmem* gerekiyordu.

"Ama bunu sürdürmenizi istiyoruz. Umudumuz, bu yolculukta bizimle bir süre geçirdikten sonra kendinizi farklı hissedebilmenizdir. Belki de açılmayı öğrenmeniz. Duygularınızı keşfetmek için."

Alaycı bir şekilde güldüm ve ayağa kalkıp ateşe doğru yürüdüm. Günlüğü doğrudan kükreyen şömineye attım. Boş sayfaların yanmaya başlamasını izlemekten derin bir tatmin hissederek, "Ben de günlük hakkında böyle düşünüyorum," dedim. "Yazmıyorum. Amaç ne? Bütün bunların ne anlamı var? O öldü ve geri gelmeyecek."

Odada tamamen bir sessizlik vardı ama içimdeki isyan beni keyiflendiriyordu. Bir daha asla Cill'le konuşmayacaktım. Hiçbir

şekilde. Özellikle de kaybettiklerimize dair yazıların acıklı bir fanteziden başka bir şey olmadığı, bizi daha iyi hissetmemiz için kandıran günlükle.

Yanan kütüklerin çıtırtısı, günlüğün her santimini yutan binlerce yıldırımın çarpması gibiydi. Onu izlerken sanki saatler geçmiş gibi hissetmişim. Sonra başımı kaldırdım ve Savannah'nın bakışlarını yakaladım. Yüzünde bir şok ifadesi vardı ama başka bir şey daha vardı... Anlayış? Sempati? Bilmiyordum. Ama bunun göğsümü ağrıtmamasını, kalbimi iki kat hızlandırmasını sevmemişim. Büyük mavi gözlerinin sanki içimi görebiliyormuş gibi üzerime kilitlenmesinden hoşlanmamışım.

Bu odada olmaya katlanamıyordum. Leo önümde durduğunda, defolup gitmek için arkamı dönmüştüm. "Cael, lütfen," dedi. Kapıya baktım. Bu benim özgürlüğe kaçışımdı. Bizi iyileştirmeye yönelik bu acınası girişimden uzaklaşmaktı. Diğerlerinin gözlerinin üzerime sabitlendiğini hissettim. Nasıl öylece oturup bunu kabul ediyorlardı? Bunu nasıl *istiyorlardı*?

Leo bir adım daha yaklaştı. "Cael, lütfen otur." Sesi artık daha sertti.

İtaatsizlik etme ihtiyacıyla mücadele ettim ama kendimi tekrar omzumun üzerinden Savannah'ya bakarken bulduğumda, yüzündeki endişe ifadesi suçluluk duygusu ya da buna benzer bir şeyin içinde dolaşmasına neden oldu. Gitmemi mi yoksa kalma mı mu istiyordu? Neden burada olmak istemediğimi anlıyor muydu? Benden korkmuş muydu? Bu düşünceyle midem kasıldı.

Benden korkmasını istemiyordum.

Leo'yla yüzleşmek için döndüm. Elleri sanki kuduz bir köpek- le uğraşıyormuş gibi havaya kaldırılmıştı. "Şimdi sadece yolculuk ve ne yapacağımız hakkında konuşacağız. Bu kadar." Ateşte yanan günlüğün, yanık kâğıdın kokusunu duydum. Bu beni rahatlatmıştı.

Tekrar Savannah'ya döndüm. Gözleri yaşlarla doluydu. Bu beni fena hâlde parçalamıştı. Bakışlarımı yakaladı ve ateşe attığım günlüğe baktı. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Yaptığının yanlış olduğunu mu düşünüyordu?

“Cael?” Leo zorladı.

“Her neyse,” dedim ve tekrar yerime oturdum. Neden gitmediğimden emin değildim. Bu konuyu daha fazla düşünmemeye karar verdim. Leo da yerine oturdu ve ben de o günlüğün eriyerek yanan kütüklerle birleşmesine baktım. Bana şu anda harap olan kalbimi hatırlatıyordu. O da küle dönmüştü.

Mia’nın yumuşak ama istikrarlı sesi, patlamamın sonrasında çöken ağır sessizliği böldü. “Yarın tırmanıyoruz.” Gözlerimi kırptırıp dikkatimi şömineden uzaklaştırdım. Farkında olmadan dalıp gitmiştim. Kanepenin yumuşak, kadifemsi yapısını avucumun altında hissettim. Travis’in yanımda burnunu çekmesi beni buraya, bulunduğumuz âna geri fırlatmıştı. Ona baktığımda gözlüklerini başının üstüne koyduğunu ve gözlerini sildiğini gördüm. O da bana baktı ve içinde barındırdığı saf acının bana baktığını gördüm.

Bunu ben mi yapmıştım? Bunu benim patlamam mı yapmıştı? Yoksa günlüğe yazma fikri mi?

Grubun etrafına baktığımda tek bir kişinin bile kurtulmadığını gördüm. Hepsinin günlükleri kavrama şekli böyle düşündürmüştü. Kaybettiğin kişinin düşüncesi... onu özlemenin nasıl bir his olduğunu anlatmak... acımasızdı.

Sevdiğiniz birini kaybetmek; kimsenin katılmak istemediği ama hepimizin hayatımızın bir noktasında katılmak zorunda kalacağımız o kulüp. Kimse bundan kaçamazdı. Mesele sadece bunun ne zaman olacağıydı.

Kendimi hafif bir destekle Travis’e başımı sallarken buldum ve o da kendine karşı koyan minik bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kendimi onun hikâyesini de öğrenmek isterken buldum.

Kesin olan bir şey vardı; hepimiz tamamen dağılmıştık.

Leo, hepimizin ne kadar sorunlu hâle geldiğini bir kenara bırakarak, “Lake Disctrict’in ünlü birçok şeyi var,” dedi. “Dağ tırmanışı ve yürüyüş en popüler olanlardan ikisi. İşte bu yüzden buradayız,” dedi ve koltuğunda birkaç santim öne doğru ilerledi. “Tırmanacağız. Yürüyeceğiz. Ve bu güzel manzarayı yürüyerek keşfedeceğiz. Bölgenin en büyük üç zirvesi.”

Kaşların çatıldı. Buraya yürümeye mi gelmiştik? Oturma odasındaki pencereden sisli dağların hatlarını görebiliyordum.

Mia, "Yürüyüş için ihtiyacınız olan her şey var," dedi. "O yüzden bu akşamın geri kalanını size bırakıyoruz. Akşam yemeği saat yedide. O hâlde yarın erken bir başlangıç olacak. Şimdilik yerleşin. Bavullarınızı açın. Takılın, birbirinizi tanıyın. Yakın zamanda yine görüşürüz."

Mia ve Leo odadan çıktılar. Çıkarken Leo'nun endişeli bakışları bana odaklanmıştı.

Dylan, "Eh, bu çok ağırdı," dedi ve diğerlerinden birkaç garip kahkaha çıktı. Ateşin içindeki günlüğe baktım. Kardeşime söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, onunla paylaşacak hiçbir duygum ya da hayatımdan bir güncelleme yoktu. O beni bilgilendirmeyi ihmal ederdi, o yüzden bu hissi anlayacağından eminim.

Seçimini yaparken bana, küçük kardeşine, en yakın arkadaşına hiç aldırış etmemişti. İletişim kurmamıştı. Hiçbir işaret vermemişti. Sadece dünyamızı yerle bir etmeden önce eski bir hokey biletinin arkasına aceleyle üç kelime yazmıştı.

İçgüdüsel olarak cebime uzandım ve cüzdanımı kontrol ettim. Hâlâ oradaydı. Ve arkadaki fermuarlı bölmede o kahrolası bilet vardı. Ve o kelimeler. Aylardır bakmadığım kelimeler sanki daimi bir alevle yazılmış gibi tenimi yakıyordu. Söndürülmesi imkânsız ve sonsuza dek var olmaya mahkûm.

Cüzdanımda sakladığım o bilet sanki yüz ton ağırlığındaydı. Ama onu atmaya cesaret edememiştim. Bu dünyada en nefret ettiğim şey ama aynı zamanda en değerli eşyamdı.

Ayağa kalktım ve ön kapıya doğru koşarken diğerlerine bakmadım bile. Doğrudan buz soğukluğundaki yağmura koştum. Rüzgâr yüzüme tokat atmış ve binlerce avuç içi yanaklarıma çarpmıştı. Ceketim yanımda değildi ama şu anda vücuduma saldıran şeyler iyi hissettiriyordu. Yanaklarımin sızlaması bana gerçekte yaşamıyor olsam bile hâlâ burada ve hayatta olduğumu hatırlatmıştı.

Benim gibi kalbi kırık çocuklarla dolu o odayı, Savannah'nın günlüğü sanki en büyük korkusu ete kemiğe bürünmüş gibi

göğsüne bastırmasını düşünmek bile beni öfkeliendiriyordu. Travis ise bir şeyler yazma düşüncesiyle ağlıyordu.

Bu bir saçmalıktı. Her şey.

Aşağıya uzanıp yerden bir taş aldım ve tüm gücümle onu göle fırlattım. Daha yüzeye çarpmadan önce elime bu sefer daha büyük bir tane aldım ve önkolumu kınılma noktasına kadar ittim. Bastırılmış öfkenin boğazıma kadar yükselmesine izin vererek göle daha fazla taş atarken sessiz geceye doğru kükredim.

Devamında ise kırık bir dal geldi. Sonra daha fazla taş. Kaslarım yanana ve sesim kısılana kadar birbiri ardına geliyorlardı.

Yorulduğumda ise sıra sorulardaydı. Asla cevaplanmayacağına bildiğim sorular. Özellikle bir tanesi; *neden? Neden* bunu yapmak zorundaydı? *Neden* beni bu hâlde burada bırakmak zorundaydı? Eskiden olduğum kişi böyle değildi. Ama şimdi... Nasıl bundan başka biri olabileceğimi bilmiyordum.

Patlamanın ardından her zaman gelen kendime duyduğum o nefretle nefessiz ve yorgun bir hâlde baş başa kalmıştım. İşaretleri göremediğim için kendimden nefret ediyordum. Çırpınışını göremediğim için. Gözlerime yaşlar doldu. Başımı şiddetli yağmura doğru kaldırdım ve gözyaşlarımdan ağır damlacıklara karışarak acıyı gizlemesine izin verdim.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kırıştıtararak açtım. Duygusal bir patlamanın ardından her zaman kısa bir uyuşukluk hissedirdim. Bana birkaç dakikalık huzur verirdi. Yanmadığım sadece birkaç değerli saniye. Hiçbir şey hissetmediğim.

Botlarım dondurucu suyun üç santimetre derinliğindeyken gölün kıyısına doğru yürüdüm ve ilerisine baktım. Sonsuz görünüyordu. Durgun ve eski. Sanki benim gibi kaybolmuş, yalnız ve bir tür kurtuluş için burada olan bir milyon insan görmüş gibi. Onları kendilerinden ve dünyanın onlara verdiği boktan kurtarmak için son bir çare girişimi.

Gri bulutlar ve karamsar hava, karanlık iç düşüncelerimi yansıtıyordu. Sonra dikkatimi tepelere çevirdim ve uzun zamandır ilk kez gerçekten bir şey için sabırsızlandım. Bir kıvılcım

bırakırsan bunun kolay olup olmayacağını merak etmene neden olan bu denli yıkıcı bir acıyla yalnız kalmanın nasıl bir his olduğunu anlayan...

Ama sonra içimde bir şey beni durdurdu ve bugünlerde beni pek çok şey yapmaktan alıkoyan kontrolcü ve beni tüketen o karanlık, kollarını etrafıma doladı ve oturduğu yerden geçip doğruca eve girdim.

Bana arkadaş edinmek için burada olmadığımı hatırlatmıştı. Bu yolculuğu atlatmam gerekiyordu. Daha sonra eve gidebilirdim. Peki bundan sonra ne olacaktı?

Umurumda bile değildi.

titreşmişti. Bilinçaltımın derinliklerinde çoktan unutulmuş bir közden gelen bir sıcaklık.

Egzersiz yapmayı severdim. Fiziksel olarak fittim. Uzun bir süre spor benim hayatım olacak gibiydi. Profesyonelliğe yönelecektim. Takımımın oynamanın getirdiği dopamin patlamasıyla ve rekabetin bağımlılıklarıyla yaşamıştım. Bir zamanlar maç yapmayı nefes almaktan daha çok seviyordum. Soğukta kendimi geliştirmiştım–buz pisti benim en iyi arkadaşım. Pansiyon odalarında sıkışıp kalma, geçmişim ve duygularım hakkında konuşmaya zorlanma fikri kulağa cehennem gibi geliyordu. Dışarıda doğada olmak ve yürümek, sadece... yürümek... işte *bunu* yapabiliirdim.

Sırlısıklam olup titreyene kadar gölün kenarında durdum ve sert rüzgârın soğuğu kemiklerimi titretmeye başladı. Bahçenin arkasından geçen uzun, dolambaçlı patikayı kullanarak eve gitmek için döndüm. Tam çevredeki ormanın ağaçlık sınırından çıkmak üzereyken devasa gölün başka bir kısmına bakan yüksek kayalık çıkıntıda oturan birini gördüm.

Savannah.

Onun sarı saçlarını ve minyon yapısını fark etmiştim. Yalnızdı, büyük bir şemsiyenin altında toplanmıştı ve göğsünde bir şey tutuyordu. Bir an bunun bize verilen günlük olduğunu düşündüm. Ama elindeki defter daha büyüktü ve rengi farklıydı.

Ne olduğunu merak ettim. Bir an onun yanına gitmeyi düşündüm. Ne için gideceğimi bilmiyordum. Birden onunla oturma isteği duydum. Oturma odasında gözlerime bakmıştı. Birkaç dakikalığına sanki göğsümü parçalamışım ve o da tüm pürüzlü yaralarımı görüyormuş gibi olmuştu.

Belki anlardı. Belki de bu canlı kâbusun nasıl bir his olduğunu bildiği için bana derinlemesine sorular sormaya gerek duymayan tek kişi oydu. Anlayan tek kişi... bu kadar dağılmanın nasıl bir his olduğunu açıklamak zorunda olmadığın, bu seviyedeki ruh yıkımını muhtemelen açıklayabilecek hiçbir kelimenin var olmadığını anlayan. Ve belki bazen, sen de var olmayı

Yuvarlanan Tepeler ve Sallanan Tekneler

Savannah

İmkânsız görünüyordu.

Helvellyn Tepesi'nin dibinde durup gözlerimle onun devasa boyutunu inceledim. Zirveleri alçaktaki bulutların arasında kaybolana kadar daha da yükseğe doğru uzanıyordu. Zirveyi göremiyordum bile ve buraya tırmanmamızı mı bekliyorlardı? Neyse ki kuru bir gündü ama kış mevsimi pürüzlü zemini kaplayan çimenleri buzla kaplamışken ayaklarımın altındaki zemin çıtır çıtırdı.

Nefes verirken nefesim beyaz dumana dönüştü ve soğuk İngiliz havasını içime çekerken ciğerlerim yandı. Gordon adında bir adam rehberimizdi. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bizi Lake District'in üç ünlü zirvesinde bir aşağı bir yukarı gezdirecek olan eski bir İngiliz Ordusu çavuşuydu.

Tam olarak atletik değildim. Bu konuda hoşuma giden hiçbir şey yoktu. Ama ben buradaydım ve kavga edemeyecek kadar içedönüktüm.

Vazgeçmek istediğimi hissettiğimde Ida'nın yüzü aklıma geldi ve derin bir nefes alıp önümdeki göreve hazırlanmaya çalıştım.

Denemek zorundaydım. Onun için yapardım.

Bu, hızla benim sloganım haline geliyordu.

Eldivenler, şapka ve yüzümün yanısını kaplayan bir atkı ile kat kat termal kıyafetlere sarınmıştım. Hava dondurucuydu ama şu ana kadar bununla başa çıkabilecek kadar ısınmıştım.

Gordon, "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Herkes gibi ben de başımı salladım ve sonra dik, sivri uçlu taş basamaklardan tırmanmaya başladık. Birkaç tırmanıştan sonra kalçalarım yanmaya başlamıştı. Gordon sanki buraya milyonlarca kez gelmiş gibi hızla koşuyordu; muhtemelen gelmişti. Mia grubun başındaydı ve Leo ise arkadan geliyordu. Dylan yanımda yürüyordu, kırlarda yürümeyi benden daha kolay buluyormuş gibi görünüyordu. Travis ve Cael arkamızdaydı; Lili ve Jade ise Mia'nın önündeydi.

Yarı yoldayken arkama baktım. Cael basamakları kolaylıkla tırmanıyordu, yüzünde en ufak bir efor bile yoktu. Öndeki yerini almak için neden Dylan'ı ve beni geçmediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Travis'in zorlandığı açıktı ama Cael gözleri merdivenin tepesine odaklanmış hâlde onun yanında kaldı. Ta ki bana bakana ve ben de hızla tekrar önüme bakana kadar. Ona sadece baktığımda bile dün olanları kafamda tekrarlamaktan kendimi alamadım. Oturma odasında. Leo ve Mia'ya meydan okuyarak koltuğundan atlayıp günlüğünü ateşe attığında. Çok kızgındı. Bu her hücrelerinden fırlıyor gibiydi. Daha anlar vardı. Kısa, belli belirsiz anlar... Gözüme çarptığında düşmanlığının ortadan kaybolduğu ve arkasında üzgün ve savunmasız bir çocuğun hayaletini bıraktığı... Sadece onu bir kez daha yakalamak ve yüksek alevlerin altına gömmek için.

Ve dün... Üzüntü anında Cael gözlerimle buluşmuştu. O günlük kucığıma konulduğunda kırlmaya başlamıştım. Benim dağılmaya başladığımı görmüştü ve onun gümüş-mavi derinliklerinde gördüğüm anlayış bana ulaştı. Bir anlığına sadece... beni yakalamıştı.

Günlük bana Poppy ile konuşabileceğim bir yer sağlamak için tasarlanmıştı. O gittiğinden beri nasıl olduğumu ona anlatmak için...

İçimden geçen saf dehşeti hatırlayınca kalbim burkuldu. Çünkü ona yalnızca nasıl başarısız olduğumu anlatabilirdim. Nasıl yıkıldığımı. Onsuz bir hayatın nasıl anlamsız görüldüğünü. O öldükten sonra içimde bir şeylerin nasıl çökerek kalbimi ve ruhumu parçalara ayırdığını, ki onları bir daha bir araya getirmek imkânsızdı. Son nefesini verdiğiinde benim de yaşama sevincimin gittiğini. O öldükten sonra elini ne kadar uzun süre tuttuğumu ve sonunda onu bırakmak zorunda kaldığımda parmaklarının kavrama pozisyonunda kaldığını.

Ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı ona anlatmak zorunda kalacaktım. Onu o kadar büyük hayal kırıklığına uğratmıştım ki bu etrafımdaki herkesin hayatını etkilemişti. Ida, annem, babam... Hiç arkadaşım yoktu, hayatım yoktu ve korkuyordum.

Gitmesine asla izin veremeyeceğimden *korkmuştum*. Bunun sonsuza kadar benim kaderim olacağından...

Aniden bileğim ters döndü ve düzgün olmayan, çatlak taşlardan birine takıldım. Geriye düşmeye başladığımı hissettim. Yüreğim ağzıma geldiğinde Dylan döndü ama beni yakalayamayacak kadar uzaktaydı. Daha sonra tam yere düşeceğimden korktuğum sırada güçlü kollar beni tutup ayakta durmamı sağladı. Bir ceketin siyah kollarına tutunmaya çalıştım ve o tanıdık deniz tuzu ve taze kar kokusunu duyduğum anda beni kimin yakaladığını tam olarak anladım.

Botum buzlu zeminde bir kez daha kaydığında ve dengemi bulmaya çalıştığımda Cael sessizce, "Seni yakaladım," dedi. Sesi omurgamdan aşağı ürpertiler yollamıştı; bu ürpertilerin dondurucu soğukla hiçbir ilgisi yoktu ve tamamen beni kollarında tutan Massachusettsli içine kapanık çocukla ilgiliydi.

Ve beni *yakaladığını* hissettim. Onun kollarında kendimi güvende hissetmiştim.

Cael ayaklarımı düzelterip beni onun üstündeki basamakta sabitlerken hızla atan kalbim yavaşlamaya başladı. Gözlerimi kapattım

ve paniğimi engellemeyi başardım. Sonra Cael'e döndüm. Ellerinin hâlâ belimde olduğunu fark etmem biraz zaman almıştı. Gözleriyle buluştuğumda derin bir iç çektim. Ben onun durduğu yerden büyük bir adım yukarıdaydım ve o hâlâ benden oldukça uzundu. Siyah bir bere takıyordu ama koyu, dağınık dalgalarının birkaç teli kaçarak çarpıcı gümüş mavisi gözlerinin üzerine düşüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ve Cael yüzümü inceledi. Ne aradığını bilmiyordum ama onun ilgisi karşısında yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. Bu sefer kalbim tamamen farklı bir nedenden dolayı çarpıyordu. Alışık olmadığım bir duyguydu.

Boğazını temizledi. "Acıdı mı?" diye sordu. New England aksarı güçlüydü; benim Georgia aksanına rakip olacak kadar yoğundu. Benimle sakince konuşması beni o kadar etkilemişti ki ona cevap veremedim.

Ama sonra zorladı. "Savannah?" Adımı söyleyen Cael beni asi düşüncelerimden kurtardı ve yeniden aklımı başıma getirdi.

"Savannah? İyi misin?" Leo koşarak yanıma geldi ve Cael'in yanında durdu. Cael gözlerini benden hiç ayırmamıştı.

Dylan yanıma koştu ve herkesi izlerken yakaladım. Diğerleri çekerken Cael'in belimdeki ellerinin hafifçe sıkılaştığını hissettim.

Tüm ilgiden yüzümün yandığını hissederek, "İyiyim," dedim.

Cael eğilmeye başladı ve koyu renk saçının bir tutamı yanağıma değdiğinde yutkundum. Nane kokuyordu. Bileğimi kontrol etti ve büyük elleriyle botumu sararak esnekliğini test etti. Acııyordu.

Utancı benim tek yaram gibiydi.

"Böyle iyi mi?" Yavaş ve dikkatli daireler çizerek sola ve sağa doğru bükülen kabaca sordu.

"Evet," dedim, sesim kısık.

"Emin misin?" Leo yüzünde endişeyle sordu. Grubun devam edememesinin nedeni ben olamazdım.

"Yemin ederim," dedim. Doğruydum. Poppy'yi düşünmeye o kadar kapılmışım ki dengemi kaybetmişim. Poppy'yi düşünmek çoğu zaman konsantrasyonumu kaybetmeme neden oluyordu.

Leo, "Tamam, o zaman devam edelim," dedi.

Cael bileğimi bıraktı ve onun yokluğunda soğuk bir esintinin etrafıma dolandığını hissettim. Sonra tekrar ayağa kalktı, sanki kafasında bir şeyi tartışıyormuş gibi ayakları üzerinde sallanıyordu. Daha sonra bana kolunu uzattı. "Yolun... yolun geri kalanında yardıma ihtiyacın var mı?"

Kelimelerle cevap vermemiştim. O an benden kaçmışlardı. Bunun yerine dikkatlice kolumu onunkinin arasından geçirdim ve tepede bizi bekleyen diğerlerine yetişirken onun da yanımda yürümesine izin verdim. Göğsümde teklifinin sebep olduğu hafif kelebekleri görmezden gelmeye çalıştım.

Dylan diğer tarafımdaydı. Bakışlarının içimi yakıldığını hissettiğimde, sadece kafasını Cael'e doğru kurnazca çevirip bana şaşkın bir ifadeyle baktığını gördüm. Dylan'ın beni yalnızca arkadaş olarak sevdiğini biliyordum; bana hiçbir romantik his vermemişti. Ve Cael'in de bana yardım etmesini açıkça en az benim kadar şaşırtıcı bulmuştu.

Hayatımda çok fazla arkadaşım olmamıştı. Kız kardeşlerim her zaman benim her şeyimdi. Ama Dylan'la anında bir bağ kurmuştum. Çok tatlıydı. Ve komik. Ve onun da tıpkı benim gibi tamamen kayıp bir ruh olduğundan oldukça emindim. Yalnızca şen şakrak kişiliği ona daha iyi bir görünüm kazandırmış ve çektiği acıları başarılı bir şekilde gizlemişti.

Cael'in kolu benimkinin altında güçlüydü. Yukarı çıkarken hiçbir şey söylemedi. Ancak ortak sessizliğimiz gergin hissettirmiyordu. Bu... *güzeldi*. Huzurlu. Doğada her zaman daha sessizdim. Herhangi bir boşluğu doldurmak için gürültüye ihtiyacım yoktu.

Ama bu, bir başkasıyla huzur içinde sessiz kalmak, bu yolculukta beklemediğim bir nimetti. İnsanlar her zaman konuşmak istiyordu. Görünüşe göre Cael de benim gibi sessizliği tercih ediyordu.

En üst basamağa ulaştığımızda sert rüzgârdan ve düşük sıcaklıktan hissettiğim soğukluk kaybolmuş ve alnımı bir ter tabakası kaplamıştı.

Sakinleşmek ve nefesimi toparlamak için savaştım, kalçalarım efordan çığlık atıyordu.

Lili, "İyi misin?" diye sordu. Jade ve Mia da dinliyordu.

"Evet, yemin ederim. Sadece kaydım."

Utançtan kafam yere eğikti. Ama sonra Cael'in benimkinin altındaki kolunun gerildiğini ve dudaklarından keskin bir nefes kaçtığını hissettim. Yukarı baktım. Ben de önümdeki manzara karşısında hızlı bir nefes verdim; Cael'in dikkatini çeken manzara. Önümüzde İngiliz kırsalının yeşil yama işi yorganı uzanıyordu. Yeşilin ve kahverenginin her tonundaki ağaçlar, taş duvarlar ve karla kaplı çıplak dallar, manzaradan bir yağlıboya tablosu oluşturuyordu. Sanki gökyüzü birkaç kutsal saat boyunca yer-yüzüne katılmak için alçalmış gibi yerde bir sis dolanıyordu.

Son derece güzeldi.

Gordon hayran hayran izleyişimi dağıtarak, "Herkes biraz su alsın, yola devam edelim," dedi. Sırt çantamı çıkarmaya uzandığımda kolumun hâlâ Cael'in koluna bağlı olduğunu, sanki o benim cankurtaran halatıymış gibi tutunduğumu fark ettim.

Kolumu hızla çekerken, "Çok üzgünüm," dedim telaşla. Kendimi suyumla meşgul ettim. Başımı kaldırıp baktığımda Cael'in yoğun bakışlarının üzerime kilitlendiğini fark ettim ama hızla başımı eğdim. Yanaklarımın alev aldığını hissediyordum. İlk düşüncem Ida'nın şu anda heyecandan çığlık atacağı, müstehcen yorumlar yapacağı ve beni kışkırtacağıydı.

Dün gece bana mesaj atmıştı ve eninde sonunda konu Cael olmuştu.

IDA: İngiltere nasıl?

BEN: Soğuk ve ıslak, ürkütücü ve gotik. Güzel.

IDA: Peki gezideki diğer insanlar nasıl?

BEN: Tatlı. Canı yanmış. Bazıları sessiz ve çekingen. Diğerleri pek değil.

IDA: Peki ya dövmeli, uzun boylu, esmer güzel?

Sorusu bana Cael hakkında düşünme fırsatı vermişti. Onu dışarıda gölde duymuştum. Eşyaları suya atarken çığlık atıyordu. Ve sonra onun sessizliğini duydum. Öfkesi dinmiş ve başka bir duygu devreye girmiş olmalıydı. Beni üzmüştü.

BEN: Öfkeli

Babamın Poppy öldükten sonraki hâlini hatırladım. Bebeğini elinden aldığı için dünyaya çok kızdı. Onu bu şekilde görmek korkunçtu ama altında yatan adamı tanıyordum. O asabi adamın ruhundaki kişi olmadığını ve tekrar aramıza döneceğini biliyordum. Belki... belki oturma odasında karşıma çıkan Cael, altındaki kayıp çocuğa kısa bir bakıştı.

IDA: Bir arkadaşına ihtiyacı olabilir. O bunları yaşarken yanında olacak biri. Anlayan biri

Ida'nın mesajına baktım. Bu öneri karşısında nabzım hızlanmıştı.

BEN: Belki de

IDA: Tırmanış hakkında beni bilgilendir! Seni dağlara tırmandırdıklarına inanamıyorum!

Önümdeki pastoral manzarayı içime çekerken Ida'nın mesajlarını hatırlayarak gülümsedim. O çok romantik biriydi. Her zaman insanların içindeki iyiliği görürdü. Sonra aklıma hemen Poppy geldi. Cael için aynı şeyi o da söylerdi. Poppy bir yardımseverdi. Cael'e bir kez bakar ve açıkça hissettiği acıyı atlatmada ona yardım etmeyi kendine görev edinirdi. Büyürken bunu benim için pek çok kez yapmıştı.

Onu o şekilde hatırladığım için bu düşünce bir anlığına içimi baş döndürücü bir hafiflikle doldurdu. Ailesine nasıl da tapıyordu. Hepimizi ne kadar da yoğun bir şekilde seviyordu, dünyayı

seviyordu. Rune'u ne kadar çok sevmişti... son nefesine kadar. Ancak son dört yılın çoğu gününde olduğu gibi, bu mutlu düşünce çok geçmeden onu o yatakta, kırık ve zayıf bir şekilde pencereden dışarı baktığını, ölümün yaklaştığını, zor nefes aldığını görmenin yürek burkan anısına dönüştü.

Tırmanışın bana getirdiği tüm sıcaklık, omurgamdan aşağıya doğru ilerleyen bir buz mızrağı tarafından hızla silinip gitti. Titreyen ellerimle su şişemi bir yana itip gözlerimi kapattım.

Bir kez... sadece *bir kez*, onu düşünmek ve istedim. Onu eskiden olduğu gibi mkemmek, neşeli ve hayat dolu olarak hatırlamak istedim. Hikyesinin sonunda bizi bekleyen trajediden başka bir şey yokken değil. Ne hasta ne zgn ne de pozitif kalmak için çabalarken değil.

Onu lm dşğinde hatırlamak beni rahatsız etti. Gece yarısı beni uyandırırđı. Ve her uyandığımda, bir an için sadece bir kbus gördüğüme ve Poppy'nin odasında, güvenli bir şekilde yatağına kıvrılmış olduğuna inanırđım.

Sonra hatırlardım ve onu tekrar kaybederđim. Her sabah uyandığımda onu defalarca kaybettim ve gittiğini hatırlamam gerekti. Başıma gelen her önemli n ona anlatmak isterđim. Seveceğini bildiğim her şarkıyı. Ama o bunları dinlemek için burada değildi. Klasik müziğin duyduğum her parçasında onu ellosuyla, gözlerini kapatmış başı sallanırken, melodiye tamamen kapılmış hâlde hayal ediyordum.

Dört yıldır herhangi bir orkestrayı canlı izlememiştim. Bu Poppy'nin çalınmış hayaliydi ve izlersem ona ihanet edermişim gibi geliyordu. Klasik müziği dağılmadan zar zor dinleyebiliyordum.

Bence birini kaybetmek en kötü şeylerden biriydi. Paylaşacak iyi haberlerin olması ve bir anlığına –yalnızca ödünç alınmış huzurlu bir saniyelik– onlara söylemenin heyecanını yaşamak. Gerçeklik kaçınılmaz olarak çökmeden ve onlara bir daha asla hiçbir şey söyleyemeyeceğiniz size hatırlatılmadan önce. Ve paylaşmak istediğiniz iyi haber birdenbire artık o kadar da heyecan

verici görünmemeye başlar. Aslında göğsünüze bir bıçak saplanmış gibi hissedersiniz ve artık başınıza bir daha önemli bir şeyin gelmesini sabırsızlıkla beklemezsiniz.

Sevdiğiniz birinin ölümü katlanmak zorunda olduğunuz tek seferlik bir şey değildir. Bu sonsuz bir döngüdür. Bir zamanlar bulunduğu yerde kavrulmuş etten başka bir şey kalmayana kadar kalbinizi ve ruhunuzu yakan zalim bir Bugün Aslında Düdü.

Titremeye başladıklarında ellerimi salladım. Yavaşça, derin bir şekilde nefes aldım ve soğuk hava bana nerede olduğumu hatırlattı. Ayaklarımın altındaki engebeli toprak buzlu çamurun üzerinde çıtırdıyordu. Yürümem gerekiyordu. Devam etmem gerekiyordu. Yaklaşan bu iç karartıcı duyguyu bir kenara atmam gerekiyordu. Gordon bizi yönlendirmeye başladığında rahatlamaktan neredeyse dizlerimin üstüne düşüyordum.

Hayatımda ilk defa yürümek istedim. Düşünemeyecek duruma gelene kadar yürümek ve yürümek istedim. Ta ki kaslarım rahat bir uykuya dalmamı sağlayacak kadar ağrıyınca ve yorulana kadar.

Sadece bir geceliğine.

Dylan bana yetişmek için koşarken, "Yavaşla, gezgin," dedi. Yavaşlamadım. Hızla nefes aldığım için göğsüm sıkışarak ilerlemeye devam ettim. Dikkatimi önümüzdeki rotaya odakladım. Etrafımdaki her şey hareketsiz ve sakindi, hızlı nefes alışım duyabildiğim tek şeydi. Ta ki "Jose buna bayılırdı"yı duyana kadar. Dylan'ın sözleri fısıltıdan biraz yüksekti ama ben duymuştum. Islık çalan rüzgâr onu doğrudan kulaklarıma taşımıştı.

Yavaşladım ve arkadaşşıma baktım. Gözleri yere bakıyordu ve elleri cebindeydi. Bana gergin bir bakış attı ve ardından, "En iyi arkadaşım," dedi. Sanki söyleyecekleri önemsizmiş gibi omuz silkti. "Benim kaybettiğim kişi o. Burada olma nedenim." Hiç de önemsiz değildi. Son derece önemliydi. En önemli şeydi.

* Karakterin sürekli aynı günü yaşadığı bir film. -en

“Çok üzgünüm,” dedim ve onun solgun olduğunu, güzel yüzünün üzüntüden buruştuğunu gördüm. Dylan bulaşıcı gülümsemesini zorlayarak, serbest kalmak için çığlık attığını görebildiğim iç üzüntüsünü bastırdı.

Sessizlik aramızda uzadı. Dylan’ın omuzları içe doğru kıvrıldı ve aramızda bir mesafenin büyüdüğünü hissettim. Bu konuda çok kötüydüm. Başkalarını rahatlatma konusunda. Doğru şeyleri söyleme konusunda. Kalbim onun için parçalanmıştı. Ama bunu nasıl daha iyi hâle getireceğimi bilmiyordum.

Poppy bir yardımcıydı... bir yardımcı ol...

Dylan bakışlarını etrafımıza, şu anda bir dakikahık uzakta görünen aşağıdaki göle çevirdi. Jose’yi düşündüğünü biliyordum. Gözleri parlıyordu ve daha fazla dayanamadım. Uzarıp kolumu onunkine geçirdim ve onu kendime çektim. Nefesinin kesildiğini ve sönük bir hıçkırık yakaladığımı fark ederek başımı omzuna yasladım ve hiçbir söz söylemeden onun yanında olduğumu göstermeye çalıştım.

Rüzgâr gözümünden düşen bir yaşı yakalayıp havaya taşıdı. Jose’yi tanımıyordum. Ama Dylan’ı ve onun ne kadar özel olduğunu anlamaya başlıyordum. Bu yüzden Jose’nin de özel biri olması gerektiğini biliyordum.

“Olabilirdiğin özel...” Poppy’nin sesinin kulağıma fısıldadığını duydum ve bu anı beni sıcak bir battaniye gibi sardı. Başkalarının yanında olmamı isterdi. Kendimi onlara da açmamı isterdi.

Dokunmayı seven bir insan değildim ama Dylan’ı tuttuğumda nefes alması daha da kolaylaşıyor gibiydi. Birbirimizin acısını paylaşmak. Her nasılsa benim de daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Dylan, “Dışarıda olmayı severdi,” dedi. Güldü ve gülüşü o kadar saftı ki nefesimi kesti. “Beni sürekli evimden dışarıya kendisiyle birlikte sürüklerdi. Basketbol, beyzbol, yürüyüş, futbol. Aklına ne gelirse. O bunları yapmak, izlemek, deneyimlemek istiyordu.” Eğer isterse devam edebileceğini bilmesi için onu daha sıkı sıkıttım. İyi bir dinleyiciydim.

Dylan güldü ve sonra, "Bir gün biz," dedi. Kahkahası aniden soldu ve bana boğazının tıkanıldığını, sesini bir anıyla birlikte kestiğini belirten o yürek burkan sesi duydum. Kederin sürpriz saldırısı o kadar güçlüydü ki sizi dizlerinizin üstüne düşürebilirdi. Jose'nin güzel anısının işkence gören biri tarafından kaçırıldığını biliyordum. Dylan başını eğdi ve kendini ıstıbabına teslim etti.

Ne yapacağımı bilemeden durup Mia ve Leo'ya geri dönmemiz gerektiğini söyledim. Dylan'ın canının yandığını ve biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu. Ama sonra Cael yanımızdan geçti ve sadece bizim kulaklarımızın duyacağı şekilde emir verirdesine, "Yürümeye devam edin," dedi. Çenesini Gordon'a doğru itti ve yakışıklı yüzünde Dylan'a karşı bir sempati parıltısının belirdiğini gördüm. Cael sadece kılpayı önümüzdeydi. Sanki bizimle konuşmamaya, etkileşime girmemeye çalışıyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. Ama sonra omuzları yenilgiyle çöktü ve şöyle dedi: "İşe yarayacak. Sadece yürümeye devam edin. Zorlayın. Acıyı tüketin. Canlı kalmasına izin vermeyin."

Cael'in gözleri endişeliydi ve benim gibi onun da daha önce bunu yaşadığını biliyordum. Hepimizin yaşadığını düşünüyordum. Tetikleyici sebepler berbattı. Görünüşte güzel geçen bir gün yanınızdan geçen tanıdık bir kokuyla, bir anının yeniden yüzeye çıkmasıyla veya sevdiğiniz kişinin gittiğini hatırlatan milyonlarca başka şeyle kâbusa dönüşüyordu.

Yas, bir mayın tarlasında korumasız ve rehbersiz yürüyordu.

Yürümeye devam ettik. Kolum Dylan'ın kolundayken ve Cael yakınımızdayken yürüdük. Çakıllı patikaları hızla tırmandık ve Striding Edge adı verilen tehlikeli bir rotada dikkatle ilerledik. Öğle yemeğimizi nefes kesen manzaralara karşı yedik ve ardından başlangıçta imkânsız gibi görünen bir tırmanıştan aşağı indik.

Dibe vardığımızda yüzü kızarmış, üşümüş ve nefessiz bir halde Leo, "Arkanıza dönün çocuklar," dedi. Helvellyn'in bir kez daha üzerimizde hakimiyet kurduğunu ve hem görkemli hem de hükmedici görüntüsünü gördük. "Az önce başardığınız şeye bakın,"

dedi ve sözleri derinlere işledi. "Buraya tırmandınız. Yapabileceğinizi düşünmediğinizden emin olduğum hâlde bile." Uzun bir nefes verdim ve kalbimde bir gurur çiçeğinin açtığını hissettim. Başarmıştık. Başarmıştım. "Hadi şimdi pansiyona dönelim ve ısınalım."

Eve giden otobüste Dylan'ın yanına oturdum, kolum yine omurkine bağlanmıştı ve ellerimiz sımsıkı tutunmuştu. O akşam bir daha konuşmadı ama elimi kıskaç gibi tuttu. Cael koridorun karşısındaki koltuğa oturdu, kulaklıkları yerindeydi. Ama bakışlarını hissetmiş gibi bana döndü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Cael'in burun delikleri genişledi ve onaylayarak kısaca başını salladı. Sonra arkasını döndü, duruşu bir kez daha sert ve kapalıydı.

Gece çökerken pencereden dışarı baktım. Bunu başarmıştık. Kırılmıştık, yorulmuştuk ve duygusal olarak tükenmiştik. Ama pansiyona döndüğümüzde içimde bir şeyler sakinleşmişti. Acıma hayat veren oksijen sanki içimde yaşayan bir canlıymış gibi sönmüştü... en azından bir süreliğine.

Ve uykuya daldım. Kâbuslar olmadan. Uykusuzluk olmadan. Sadece uyku vardı.

Tam ve mutlak bir sessizlikle dolu bir gece için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Dünü nasıl buldunuz?" diye sordu. Leo ve Mia grup seansı için bizi oturma odasında toplamışlardı. Ellerimi ovuşturdum. Grup seanslarının amacını anlıyordum fakat bunların hiçbir zaman işime yaradığını hissetmemiştim.

Travis, "Güzeldi," dedi.

Lili, "Ben sevdim," diye devam etti.

Mia gülümsedi. "Güzel. Yakında ikinci tepeye ulaşacağız: Scaffell Pike."

Leo koltuğunda öne doğru eğildi. "Ama bugün grup seanslarımız var ve yakında birebir görüşmelere başlayacağız. Günün geri kalanı sizin. Belki bazılarınızın günlüklerinize başlama şansı olabilir." Leo, kollarını kavuşturmuş hâlde oturan ve pencereden

dışarı bakan Cael'e dikkatle baktı. Ona başka bir tane verilmediğinden oldukça emindim. Hoş karşılamayacağı belliydi.

Günlüğün düşüncesiyle yüzüm bembeyaz oldu. Gerçekten bunu yapıp yapamayacağımdan hâlâ emin değildim.

Mia, "Şimdi bazı nefes alma teknikleri yapmak istiyoruz," dedi. "Çoğu kişi için yastayken kaygı nöbetleri yaygın bir deneyim olabilir." Parmaklarıma, artık dökülmeye başlayan şeffaf ojeme baktım. Mia, "Öfke aynı zamanda baş edilmesi zor bir duygu da olabilir," diye devam etti. "Dolayısıyla, bu tür durumlar ortaya çıktığında başa çıkmanıza yardımcı olacak bazı araçlarla sizi hazırlamak istiyoruz."

Leo, "Bunlar aynı zamanda farkındalık için de iyidir," diye ekledi. "Öyleyse lütfen koltuğunuzda dik oturun ve gözlerinizi kapatın." Dediklerini yaptım ve omurgamı düzelttim. Leo, "Sekiz saniye boyunca burnunuzdan nefes almanızı istiyorum," diye talimat verdi ve yüksek sesle saydı. "Şimdi nefesinizi dört saniye tutun. Kalp atışınızı dinleyin. Ritmini kulaklarınızda duyun. Daha sonra dört saniye boyunca nefes verin." Omuzlarım biraz rahatlamıştı. "Bu, paniklediğinizde veya stres altında olduğunuzda kontrol edilemez olduğunu düşündüğünüz şeye yeniden odaklanmanıza ve onu kontrol etmenize yardımcı olacak harika bir yol olabilir."

Elimi kalbimin üzerine koydum ve avucumun altında atışını hissettim. "Bazen," dedi Leo. Gözlerimi kapalı tuttum. "Kaybettiklerimizi düşündüğümüzde kendimizi güçsüz ve kontrolden çıkmış hissedebiliriz. Bu egzersiz kendinizi sağlam hissetmenize yardımcı olabilir." Onun sözleri üzerine Poppy'yi otomatik olarak ölüm döşeginde gördüm. Onu evimizin ön odasındaki tabutta yatarken, annemle babamın nadiren onun yanından ayrıldığını, Rune'un yattığı yerin yanında yerde uyuduğunu gördüm. Yere indirilene kadar onu terk etmeyi reddetmişti... ve sonra onun yerine yerleşmişti.

Kalbim bu anıyı hatırlayınca hızla atmaya başladı. Kaygının pençelerinin içimde esnemeye başladığını ve beni kollarına

almaya hazır olduklarını hissedebiliyordum ama sonra sekiz saniye boyunca nefes aldım ve dört saniye boyunca nefesimi tuttum. Kalbimin atışını duyduğumda ve yavaşlamaya başladığını hissettiğimde dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve dört saniyelik normal bir nefes verdiğimde paniğim azaldı. Elbette bu teknik bana daha önce öğretilmişti. Ama burada işe yarıyordu. Belki Poppy'yi kaybettiğim yerin Georgia'ya olan uzaklığı ya da Lakes'in huzurlu ortamı bu sefer yardımcı olmuştu. Belki de bilinçaltımda kendimi iyileşmeye açıyordum. Bunun gerçek olmasını o kadar çok istiyordum ki.

"Güzel," dedi Leo. Gözlerimi açmadım ama doğrudan benimle konuşup konuşmadığını merak ettim.

Mia bize nefes almaya devam etmemizi hatırlatırken nazikçe, "Zor olabilecek diğer bir konu da sevdiklerinin ölümü sırasında veya kısa bir süre sonra orada bulunanlar içindir," dedi. "Bu anılar engelleyici olabilir. Onlar-"

Şiddetli bir çarpma sesiyle gözlerimi açtım ve Cael'in odadan fırladığını gördüm. Yan masayı devirmişti ve üstündeki su yere dökülmüştü. Ön kapının çarptığını duydum ve odayı sessizlik kapladı.

Leo ve Mia suyu temizlemek için hiçbir harekette bulunmadılar. "Onun peşinden gitmeli miyiz?" diye Travis yüzündeki endişeyle sordu.

Mia, "Ona sakinleşmesi için zaman vereceğiz," dedi. "Bu hepiniz için zor olacak," diye ekledi. "Mümkün olan her duyguyu hissedeceksiniz. Yasın aşamaları doğrusal değildir. Döngüsel-dirler. Öfke, inkâr, pazarlık, depresyon ve kabullenme. Belirli bir sırayı takip etmek zorunda değiller. Hepsini yaşamayabilirsiniz. Ve bazıları için aşamalardan biri en büyük etkiye sahip olur. Beşini de yaşayabilir ve sonra hepsine yeniden başlayabilirsiniz."

Leo, "Yas," dedi, "hayat boyu süren bir duygudur. Kayıplarının üzerinden kırk yıl geçmiş olan insanlar hâlâ tamamen mahvoldukları anılar yaşayacaklar. Bu yolculukta yapmayı hedeflediğimiz şey ise bu durumla başa çıkmanıza yardımcı olmaktır.

Korkarım ki yas tedavi edilemez ama bununla yaşamayı öğrenebiliriz. Mutluluğu yeniden bulmayı öğrenebiliriz. Gülümsemek ve kahkaha atmak. Ve sevdiklerimizle ilgili anılarımızın olumsuzdan çok olumlu olduğu bir zaman gelecek. Onları üzüntüyle değil, mutlulukla yeniden konuşabileceğimiz ve güzel günleri hatırlayacağımız yer.” Hafifçe gülümsedi. “Bu şu anda size çok uzak gelebilir. Ama elde edilebilir. Hepinizin kendi hızınızda oraya gitmesine ve acınızı ihtiyaç duyduğunuz şekilde ifade etmenize izin vermeliyiz.”

Mia, “Burada doğru ya da yanlış yok,” dedi.

Leo, “Şimdi tekrar deneyelim,” dedi ve derse devam etti.

Bir saat geçti ve bize serbest zaman verildi. Okuduğum kitabı alıp dışarı çıktım. Serin ve dondurucu bir gündü ama güneş parlıyordu ve göl hâlâ çarşaf gibiydi.

Montumu, şapkamı ve atkıyı giydim. Oturma odasından gelen sesleri duyuyordum ama biraz yalnız kalmak istiyordum. Evin arka tarafından dolaşp kitap okumayı sevdiğim çıkıntıya doğru yürürken yerde tahta sürtünme sesi duyuluyordu.

Ağaçların arasından göl kıyısına doğru ilerlerken Cael’in kürekli teknelerden birinin ipini çözdüğünü gördüm. Grup seansından çıktığından beri içeri girmemişti. Mia ve Leo’nun onu kontrol ettiğini biliyordum. Ama ben... endişelenmişim. Evet. Onun için endişeleniyordum. Belki de bir parçam onun iyi olduğundan emin olmak için dışarı çıkıp kitap okumak istemişti. Şimdiye dek birkaç kez bana destek olmuştu. İyiliğinin karşılığını vermek istedim.

Cael siyah ceketini ve beresini giymişti ve dağınık saçları beresinin altından kaçıyor. Yüzü kızarmıştı ve vücudu gergindi.

İleri bir adım attım ve Cael’in kafası hızla kalktı. Burada durduğumu gördüğünde çenesi kasıldı ama teknenin bağlarını çözmeye devam etti.

Belli belirsiz bana bakarak, “Ne?” diye homurdandı.

“İyi misin?” diye sordum. Yüreğim ağzımdaydı. Onu bu şekilde görmekten nefret ediyordum. Herhangi birini bu şekilde görmekten. Bu kadar bariz bir acı içinde boğulurken.

Cael tekneyi çekip kurtardı ve ipi kıyıya fırlattı. Botları göldeydi, su sığıdı ve kot pantolonunu henüz ıslatmamıştı. "Geliyor musun?" diyene kadar bana cevap vereceğini düşünmemiştim.

Şok içinde başımı kaldırıp tekneye baktım. *Benden* onunla gitmemi mi istiyordu? Geleneksel bir ahşap kürek teknesiydi. Her iki tarafa da iki kürek takılmıştı. Tekneye sanki yanan bir ateşmiş gibi baktım. Ne diyeceğimi bilmeden ağzımı açtım ama kendimi, "Ben... onları kullanmamız gerektiğinden pek emin değilim," derken buldum.

Cael'in ağzından kuşkulu ve neredeyse zalim bir kahkaha döküldü, sonra şiddetli bir öfke ve belki de bir parça umutsuzluk onu yuttu. "Tam da farklı biri olabileceğini düşünmüştüm..." Yüzü kızararak başını salladı. "Tabii ki değilsin. Buradaki kim nasıl anlayabilir ki..." Hayal kırıklığıyla dolu bir bakışla beni fiziksel olarak incitmeden önce düğümlenmiş boğazı sözlerini çalmış gibiydi. "Sadece içeri, diğerlerinin yanına dön."

Tekneyi gölün daha derin bir kısmına doğru iterken suyun bacıklarını dizlerine kadar kaplamasını izledim. Kendimi, "Bekle!" derken bulduğumda tekneye atlamıştı.

Cael sustu ve sonra arkasını döndü. Nabzımın hızlandığını ve damarlarımda kanın hızla aktığını hissettim. Ve Cael'in yakışıklı yüzünde umutlu gibi görünen bir ifade yakaladım. O kadar ham, o kadar açık ve o kadar samimiydi ki... o kadar savunmasızdı ki kalbimi paramparça etmişti. "Ben..." Sözümü kestim ve kitabımı göğsüme bastırdım. Rüzgâr esmeye başlamıştı ve saçlarımı yüzüme savuruyordu. "Bir arkadaşına ihtiyacı olabilir..." Ida'nın sözleri kafamda dönüp duruyordu. Cael hayal kırıklığı içinde başını salladı ve tekrar ayrılmak için hamle yaptı. Ayaklarım beni ileri ittiğinde, "Ben de seninle geleceğim," dedim.

Cael uzun, derin bir nefes verdi ve o anda anladım. Yalnız kalmak istemiyordu. Ne kadar soğukkanlı ve karanlığa bürünmüş olsa da yalnızdı ve nasıl destek isteyeceğini bilmiyordu.

Cael beni gözlemlerken gözleri kısıldı. Bir an için fikrini değiştirdiğini düşündüm; sonra yavaşça elini uzattı. Sinirlerim gerildi ama tıpkı Mia ve Leo'nun bize öğrettiği gibi nefes aldım ve elimi Cael'in

eline koydum. Onun eli benimkini bastırđı ama tutuşu sıkıydı ve beni yavaşça yakınına çekerken hırıltılı bir şekilde, “İzninle?” diye sordu. Ellerini belime koyana kadar ne demek istediğini anlamamıştım ve beni tekneye kaldırmak istediğini fark ettim.

“Evet,” diye fısıldadım. Elleri üzerimdeydi ve o kelebekler yine göğsümde kanat çırpıyordu. Cael sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kucağına aldı. Kol kaslarına tutundum. Parmaklarımın altında kaslı ve kıvraktı. Travis havaalanında buz hokeyinden bahsetmişti. Cael için işler hiç de iyi gitmemişti ama kondisyonunu ve atletik fiziğini buradan almış olmalıydı.

“Teşekkür ederim,” dedim ve tahta taburelerden birine oturdum. Cael hiç zorlanmadan içeri tırmandı. “Kot pantolonun,” dedim dizlerine kadar ıslanmış olduklarını görünce. Dışarısı buz gibiydi. İçimi bir panik alevi kapladı. Hastalanabilirdi. Bugünlerde birinin hastalanacağı düşüncesi beni derin bir paniğe sürüklüyordu.

Cevap olarak, “Soğuğa alışkınım,” dedi ve sonra oturup kürekleri aldı. Kürek çekmeye başladı. Tekne bizi hızla pansiyonun kısa kıyısından uçsuz bucaksız gölün daha geniş derinliklerine götürüyordu. Diğer tekneler arka planda geziniyor, turist gemileri ise uzakta çevreyi turluyorlardı.

Cael odaklanmıştı ve kendini fiziksel olarak elinden geldiğince zorluyordu. Tekne, tereyağını delip geçen sıcak bir bıçak gibi gölü kesiyordu. Rüzgâr Cael’in hızıyla birlikte artarken kenarda durdum. Yüzü kızarmış ve nefesi hızlanmaya başlamıştı. Dakikalar geçti ve yüzünden terler akmaya başladı. Ama Cael yoluna devam etti. İçinde sınırsız bir akışta yaşıyormuş gibi görünen öfkeyi koymaya devam etti.

Bu bana Mia ve Leo’nun bize yasın aşamaları hakkında anlattıklarını hatırlattı. Bazıları için bir aşama onları daha uzun süre tutsak ederdi. Nerede durduğumdan emin değildim. Herhangi bir günde de bunlardan herhangi birini hissediyor gibiydim.

Gölün derinliklerine doğru ilerledikçe buranın güzelliği daha da belirginleşiyordu. Bu yeni bakış açısından bakıldığında göl tamamen farklı görünüyordu. Karla kaplı dağlar etrafımızı

sarmıştı. Binlerce kuşa ev sahipliği yapan yapraksız ağaçlar küçük ve izole adalarda gururla duruyordu. Gözlerimi kapattım ve buz gibi rüzgârın yüzüme çarptığını hissettim. İçimde bir şeyler harekete geçiyordu. Bu bana biraz... *canlı* hissettirdi.

Yüzümdeki esinti kesilip gözlerimi açana kadar Cael'in kürek çekmeyi bıraktığını fark etmemiştim. Cael'in beni izlediğini gördüğümde gerginliğimi sindirdim. Tuttuğu öfke azalmış gibiydi ve o derin yalnızlık gümüş mavisi gözlerine geri dönmüştü. Benim onu izlediğimi gören Cael beresini çıkardı ve elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. Nadiren şapkasız olurdu ve şapkasız görünüşü... O çok güzeldi.

Cael gölün diğer tarafındaki insanlara baktı. Turistlere. Dondurma yiyor, ördek besliyor, göl turu rezervasyonu yapıyorlardı. Onun bakışım takip ettim. O kadar umursamaz görünüyorlardı ki. Çok rahatlardı.

"Ne okuyorsun?" Cael'in pürüzlü sesi bitkin geliyordu. Şaşırmadım. Artık gidemeyeceği açıkça belli olana kadar inanılmaz bir hızla kürek çekmişti. Ama aynı zamanda onu bu yere getiren şeyin yalnızca fiziksel yorgunluk olmadığını da biliyordum. Hayat da çok yorucuydu.

Kitabı göğsüme bastırmıştım. Geri çektiğimde, "Göl şairleriyle ilgili," dedim.

Cael'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Kim?"

"Göl şairleri." Etrafımızı işaret ettim. "On dokuzuncu yüzyılda şehrin gürültüsünden uzaklaşmak için Lake District'e gelen ünlü İngiliz şairleri. Doğayla iç içe yaşamak, dinlenmek ve daha yavaş tempolu bir hayat yaşamak istiyorlardı. Duygularıyla temas hâlinde olabilecekleri bir yer istiyorlardı."

Cael tekrar göle baktı, kürekleri toplamıştı ve kolları bacaklarının üzerindeydi. "Bunu görebiliyorum," diyene kadar düşüncelere dalmış görünüyordu.

Onu incelemek için gölle meşgul olmasından yararlanarak başımı yana eğdim. Dövmeler her santimini kaplıyor gibiydi. Kulaklarında küçük tüneller ve alt dudığında bir hızma vardı.

Onu sadece siyah kıyafetler giyerken görmüştüm. Yine de renksiz olmasına rağmen şaşırtıcı derecede güzeldi. Gördüğüm en güzel oğlan olmasa da onlardan biriydi.

“Ne hakkında yazmışlar?”

Gözlerimi kırıştırdım. Cael’i incelemeye o kadar dalmıştım ki sorusunu anlayamamıştım. Cevap vermediğimde bana döndü ve birleştirdiği kollarına çenesini dayadı.

“Efendim?” diye sordum. Onu incelerken yakalandığım için yanaklarım alev alev yanıyordu.

Cael’in gözleri rahatsızlıktan parlıyor gibiydi. “Şairler. Ne hakkında yazmışlar?” Sanki aklını hemen meşgul edecek bir şeye ihtiyacı varmış gibiydi. Onu hapis tutan cehennemden uzaklaştıracak bir şeye.

Onun için bunu yapabilirdim. “Onlar İngiliz Romantikle-riydi. Güzellik, düşünceler ve duygular hakkında yazmışlar. O zamanlar için farklılardı. Wordsworth, Coleridge ve Southey en ünlü şairlerden bazıları.” Omuz silktilim. “Sanırım isyancı olarak görülüyorlardı. Eski kuralları hiçe sayarak şiiri nasıl istiyorlarsa öyle şekillendirdiler. Duygularını ifade etmek için kullandılar.”

“Bu kitapta onların şiirlerinden herhangi biri var mı?”

“Var,” dedim ve Wordsworth’ün en sevdiğim şiirlerinden birini açtım.

Okuması için ona uzattım, o da, “Sen okur musun?” dedi. Kalbim davul gibi atıyor ve yüzüme sıcaklık yayılıyordu. “Aksanını beğeniyorum,” dediğinde reddetmek için başımı salladım. Ve küt küt atan kalbim neredeyse durmuştu.

“Aksanını beğeniyorum...”

Tenimin utançtan yandığını hissedebiliyordum ama Cael’in gözlerinde hâlâ o yıkılmış bakış vardı ve ben bunu daha iyi hâle getirmek için can atıyordum.

Böylelikle okudum.

“Bulut gibi yalnız dolaşırım...” Yıldızlarla, nergislerle ve dalgalarla dolu gökyüzüne dair her güzel satırı okudum ve bu olağanüstü manzaralara dalgın ve sakin bir şekilde hayretle baktım.

Ve her satırı hissettim. Bu şiiri ilham perisi olan yerde okumak gerçeküstüydü ve bir lütuftan da öteydi.

Bitirdiğimde Cael'in dikkati üzerimdeydi. Hemen konuşmadı ama sonra, "Tıpkı buraya benziyor," diye mırıldadı.

Gülümsedim ve başımı salladım. Tam olarak böyle hissediyordum. "Neredeyse bitti, eğer işim bittiğinde okumak istersen."

Cael tekrar bana baktı. Yüzümde bir şey anyor gibi gelmişti ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Teşekkür ederim," dedi.

Koltuğumda kıpırdandım ve küçük bir motorlu teknenin yarımızdan geçişini izledim. Gemide genç bir aile vardı. Bir anne, baba ve kırmızı can yeleği giymiş iki küçük çocuk. Çok mutlu ve kaygısız görünüyorlardı. O günleri hatırladım.

Cael'e, "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sormaya cesaret ettim.

Cael uzun bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," diye itiraf etti ve sesi kırk bir cam kadar parçalanmış gibiydi. İfadesi tedbirliydi ve bunu bana açıklamanın ona neye mal olduğunu merak ettim. Cael çok heybetli, uzun boylu, otoriter ve korkutucuydu. Ancak şu anda o kadar kırılgan görünüyordu ki, hayat onu o kadar yıkmıştı ki, kendini iyi hissedene kadar ona sımsıkı sarılmak istedim.

Kalbim parçalanmıştı. Çünkü Cael'in basit itirafı benim duygularım kadar saftı. Uzanıp elini tutmak isteyerek hafifçe elimi kaldırdım ama onun bunu istemeyeceğinden çekinerek vazgeçtim, o kadar cesur olabileceğimi de sanmıyordum.

Bana, "Nerelisin?" diye sormadan önce birkaç sessiz dakika geçti.

Daha büyük bir turist teknesi geçerken tekne hafifçe sallandı ve gölün üzerinde küçük dalgaların oluşmasına neden oldu. "Georgia. Blossom Grove adında küçük bir taşra kasabası."

Cael en küçük ve en kısa tebessümüyle gülümsedi ama bu, günün griliğini biraz kaldırmaya ve biraz daha güneşin içeri girmesine izin vermeye yetmişti. "Gerçek bir Georgia şeftalisi, öyle mi?"

Çabalasam da kızarmama engel olamadım. Gülümsemişti. Benimle konuşuyordu ve bu bir lütuf gibiydi.

"Bir arkadaşta ihtiyacı olabilir..." Ida'nın haklı olduğuna karar verdim.

Karşılığında, "Evet. Sanırım. Sen New England'dan mısın?" diye sordum.

Cael'in gülümsemesi buharlaştı ve duvarları yeniden oluştu. Kısaca başını salladı.

"Boston'ın dışında küçük bir kasaba."

Elimdeki kitabın kenarlarıyla oynadım. "Bu sonbaharda Harvard'a gitmeyi planlıyordum." Bu itirafla kendimi de şaşırtmıştım. Nedenini bilmiyordum ama Cael aniden gerilmişti. Çok açık ve savunmasız olan gözleri hızla dondu ve açığa çıkardığı tüm kırılganlıkları ortadan kaldırdı. Beden dilinin savunmaya geçişini ve her zamanki yüksek duvarlarının hızla yeniden inşa edilmesini izliyordum.

Soğuk bir tavırla, "Gitme zamanı," dedi ve kürekleri eline aldı.

Kafam karışık bir şekilde, "Yanlış bir şey mi—" dedim.

"Geri dönüyoruz dedim. Burada işim bitti," diye sert bir şekilde çıktı, sesi tartışmaya kapalıydı. İliklerime kadar ürperdim ve az önce olanları düşünmeye çalıştım. Onu neyin harekete geçirdiğini.

Bizi geri götürürken bir daha hiç konuşmadık. Aynı hüsrana duygusu ona da geri dönmüştü ve bizim kürek çektiğimiz kadar sert bir şekilde pansiyonun kıyısına doğru ilerledi, şeytanları ona yeniden ulaşmıştı.

Kıyıya yaklaştığımızda Dylan'ı benim oturmaktan hoşlandığım çıkıntının üzerinde otururken gördüm. Bize el salladı ve yalnızca birkaç dakika sonra yanaştık. Önce Cael tekmeden atladı ve sonra tekneyi tamamen içeri çektiği için taşlarla kaplı kumlara geri döndük.

Dışarı çıkmak için tırmandığımda Cael'in elinin sıkıca benimkine yapıştığını hissettim. "İzninle?" diye mesafeli bir şekilde sordu ve başını salladığımda ellerini belime kaydırды. Beni

tekmeden çıkardı ve sonra yavaşça kıyıya bıraktı. Benimle fiziksel olarak ilgilenme şekli, benimle konuşma şekliyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Birkaç saniyeliğine endişeli bakışlarımı yakaladı ve sanki bir şey söyleyecekmiş, açıklayacakmış gibi ağzını açtı ama sonra başka bir şey söylemeden pansiyona doğru gitti. Boğazımda yumruyla gidişini izledim.

Dylan, "Hey, Sav," dedi ve bana doğru ilerlemek için çıkıntının kenarından aşağı atladı. Hâlâ Cael'e bakıyordum. Dylan bakışlarımı takip etti. "Kürek çekmeye mi gittin?"

Geçirdiğimiz saate ait hiçbir şeyi paylaşmak istemediğim için başımı salladım. Nedenini bilmiyordum ama teknede geçirdiğimiz zamanın kişisel olduğunu hissediyordum, sadece benim ve Cael'indi. Onun başka bir yönünü görmüştüm. O... bana öfkenin altındaki kırık çocuğu göstermiş ve ateş kalkanını indirmişti.

Ona yardım etmek istiyordum.

Dylan, Cael'in az önce girdiği kapıyı işaret ederek, "Tanıması zor bir adama benziyor," dedi. "Bazen oldukça korkutucu olabiliyor."

Arkadaşıma baktım. "Onun tehlikeli olduğuna inanmıyorum. O..." İç çektim. Kafam hâlâ karışıktı. "Onun canı yanıyor," dedim ve kendi sesimde savunmacı bir ton duydum. Onun saldırgan ve ulaşılmaz görüntüsünü anlamıştım, bana bile öyle davranmıştı. Ama teknedeyken... o kadar sessiz ve yenilgiye uğramış hâldeydi ki... ne kadar çok acı çektiği o kadar belliydi ki içgüdüsel bir his veriyordu.

Dylan, "Biliyorum," dedi sesinde bir suçluluk duygusuyla. Ayaklarını sallıyordu. "Travis, Cael'in hokey oynadığını söyledi." Bunu biliyordum. Ancak Dylan, "Üst düzey hokey gibi. Profesyonel olmak üzereydi ya da en azından olabilirdi. En azından oynamak için üniversiteye gidecek, ardından da NHL'e gidecekti. ABD Takımı'nın küçükler takımında hokey oynadı. Onların yıldızıydı," diye ekledi. Cael'in dağınık yapbozunun parçaları birbirine uymaya başlamıştı.

"Soğuğa alışkınım..."

Üzerime bir korumacılık dalgası çöktü. "Travis'in Cael'in hikâyesini paylaşması gerektiğinden pek emin değilim." Dylan

sözlerimin sert tavrı karşısında şaşırmış görünüyordu. Ben de şaşırmıştım. Ama söylemek istediğim buydu. Hikâyelerimiz hazır olduğumuzda paylaşmamız için bizimdi.

Dylan dikkatle, "Sanırım Trav biraz hayran kaldı," dedi. "Travis zararsızdır, Sav. Konuşkan ve filtresiz ama zararsız." Dylan başını Cael'in az önce girdiği yöne doğru salladı. "Travis, Cael'in iyi olduğunu söylediğinde bunun yetersiz bir ifade olduğunu düşünüyordum. Görünüşe göre kendi yaş grubu ve hatta daha da ötesinde bilinen tüm rekorları kırmış. Belli ki gençler liginin yıllardır gördüğü en umut verici hokey yıldızıydı. Sonra... oynamayı bıraktı."

Dylan'm son sözünde bir bilgi birikimi vardı ve Travis'in Cael'in oynamayı neden bıraktığını tam olarak bildiğini ve bu bilgiyi Dylan'a ilettiğini açıkça anlamıştım. Ama öğrenmek istemiyordum. Eğer Cael bana neden burada olduğunu, neden hokey oynamayı bıraktığını söylemek isteyecekse buna onun karar vermesini isterdim.

Konuyu değiştirerek, "Ben içeri kitap okumaya gidiyorum," dedim. Dylan donmuş görünüyordu ve beni sinirlendirip sinirlendirmediğinden emin değildi. Sinirlendirmemişti. Ama kendimi... Cael'e karşı *korumacı* hissediyordum. Nedenini çok fazla düşünmedim. "Geliyor musun?"

Dylan rahatlamış bir şekilde gülümsedi ve kolunu omuzlarıma doladı. Sonra bizi içeri yönlendirdi ve her şey hakkında sohbet etmeye başladık. Oturma odasına yerleştik. Harlayan ateşin yanında şairlerin hikâyelerini okudum; Dylan, Travis, Jade ve Lili televizyonda İngiliz komedi dizilerini izleyip değerlendiriyorlardı.

Gece çöktü, yıldızlar gökyüzüne sıçradı ve artık bitirdiğim kitabımı kapattım. Yatmak için kalktım ve Cael'i koridorun girintisinde, yastıklı pencere koltuğunda otururken kollarını göğsünde kavuşturmuş, kulaklıklarını takmış ve pencereden dışarı bakarken gördüm.

Yanına gittim ve elimi dikkatlice kolunun üzerine koydum. Cael döndü ve aniden kolunu çekti. Bir süre bana baktı, sonra

ben olduğumu fark ettiğinde bakışlarının biraz yumuşadığını fark ettim.

Kulaklığını çıkardı ve “Ne?” dedi. Bana karşı sert davranmıyordu. Onun yerine sesi bitkin ve kasvetli geliyordu.

Ona kitabı uzattım ve “Bitirdim,” dedim. “Gerçekten iyiydi.”

Sunulan kitaba sanki canlı bir el bombasıymış gibi baktı. Yüzünde kabul edip etmeme konusundaki mücadeleyi gördüm. Kendi içinde bir tür savaş verdiği belliydi. Ama sonra gözlerimle buluştu ve omuzları tüm gerginliğini kaybetti. Elini uzattı ve kitabı dikkatlice elimden aldı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı ve pencereye döndü. Bunu ayrılma işareti olarak aldım.

“İyi geceler, Şeftali.” Sesini duyduğumda neredeyse kapıya varmıştım. Beklenmedik takma adın göğsümde yarattığı şaşkınlık o kadar güçlüydü ki sanki iz bırakmış gibi hissettim. Cael’in yüzündeki kederli ama nazik ifadeyi görmek için döndüm. Sonra hızla ortadan kayboldu.

“Gerçek bir Georgia şeftalisi, ha...” demişti tekne.

Biraz daha cesur bir sesle, “İyi geceler, Cael,” dedim ve bir kez olsun kalbimin hızla çarpmasına izin vererek merdivenlerden çıktım. Çünkü bu seferki hızlanışı gerçekten... hoşuma gitmişti.

Kalpten Sözler ve Sıcak Kucaklaşmalar

Savannah

Scafell Pike'a tırmanmanın getirdiği soğukluk üzerime bir pelerin gibi yapışmıştı. Bugün hava Helvellyn tırmanışındaki gibi değildi. Islak ve fırtınalıydı. Yağmur o kadar şiddetli ve soğuktu ki sanki tenimize işliyor ve kemiklerimizin iliğini donduruyordu.

Geri döndüğümüzde soğuğu üzerimden atmak için kavurucu sıcaklıkta bir duş aldım. Ama bugün beni rahatsız eden bir şey vardı. Gri bulutlar bunaltıcıydı ve yürüyüşün yorgunluğu jet lag ile birleşerek üzerime ağırlık yapıyordu. Yorgun hissediyordum ve eve gitmeyi çok istiyordum. Ida'nın sımsıkı sarılmasının verdiği rahatlığı hissetmek, annem ve babamla birlikte kanepeye kıvrılıp onların günleri hakkında konuşmalarını dinlemek istiyordum.

Daha da fazlası, Poppy'yi Blossom Grove'da görmek istiyordum.

"Ablan öleli dört yıl mı oldu?" Mia sordu ve ben de Mia ve Leo'nun danışma odası görevi gören küçük ofisinde harlayan

ateşe baktım. Mia'nın sözleri karşısında gerilmiştim. "Öldüğünde kaç yaşındaydı?"

Boğazıma kadar yükselen yumruyu yuttum. Poppy hakkında soru sorulduğunda boğazım hep düğümlenirdi. Sanki vücudum ablam hakkında konuşmaktan, zaten açık olan yaranın daha da açılmasından kendini koruyordu.

Kendimi buna uymaya zorlayarak, "On yedi," diye yanıtladım. Şu an burası dışında herhangi bir yerde olmak istiyordum. Ama çabalayacağıma söz vermiştim. Bu yüzden ellerimi kucağında birleştirdim ve bakışlarımı yere indirdim. Kazağımın kollarının ucunu avuçlarımı kaplayana kadar aşağı çektim. Rahatsız olduğum anlarda her zaman sahip olduğum gergin bir alışkanlıktı bu.

"On yedi... senin şu anki yaştın," dedi Mia ve noktaları net bir şekilde birleştirmişti. Başımı salladım ve alevlere baktım. Kütükler çatırdıyordu ve bu bana çocukluğumda kumsalda geçirdiğim yazları hatırlattı.

"Hızlı mıydı? Hastalığı yani?"

Güçlendirici bir nefes aldım ve başımı salladım. "Hayır," diye fısıldadım. "Birkaç yıl sürdü." Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve zihnim beni Poppy'ye teşhis konduğu o ilk günlere götürdü. Annemle babamın oturup bana ve Ida'ya anlattıklarını hâlâ hatırlayabiliyordum. İkimizin de Poppy'nin hastalığının ciddiyetini gerçekten anladığını sanmıyordum. Ta ki onun tedavisi için Atlanta'ya taşınana kadar. Ta ki görünüşü değişene kadar ve annemle babamın gülümsemeleri solana kadar. Ve işlerin istediğimiz gibi gitmediğini fark edene kadar.

Aklıma gelen anılara karşı koyamıyordum...

Poppy'nin hastane odasına girdim ve olduğum yerde durdum. Ida'nın eli benimkine sarılıydı. Poppy'nin hastane yatağının ortasında çok küçük görüldüğünü fark ettiğimizde elimi acı verecek kadar sıkıydı.

Ama bizi durduran şey bu değildi. Gözlerimden yaşların düşmesine ve yanaklarımdan ikiz şelaleler gibi akmasına neden olan şey bu değildi. "Saçın," dedi Ida, ikimiz adına konuşarak.

Poppy gülümsedi ve elini saçsız kafasının üzerinde gezdirdi. "Gitti," dedi, her zamanki gibi neşeli görünüyordu. Başını yana eğdi. "Yakışmış mı?"

Yakışmıştı. Kesinlikle yakışmıştı. Ama aslında o her zaman güzeldi. On altı yaşındaydı. Bir süredir kanserle mücadele ediyordu. Çok sayıda tedavi görüyordu... ama işe yaradığından emin değildim. Ida ve ben uzun süre ondan uzak tutulmuştuk. Poppy'den uzak kalmaktan nefret ediyordum. O yanımda olmadığına içimde bir şeyler eksikti.

"Mükemmelsin," dedim ve bu gerçektir.

"O zaman buraya gelin," dedi ve bizi yatağa çağırdı. "İkinizi de çok özledim." Tırmanırken koluna bağlı kabloların üzerine oturmamaya dikkat ettik.

Poppy kollarını ikimize de doladı. Ama sarılması beni rahatlatmamıştı. Sadece dehşet hissettim. Çünkü Poppy'nin sarılmaları her zaman en sıkı olardı. Ama bizi sarıp, sanki bizi hiç bırakmayacakmış gibi kendine bastırırken onun zayıflığını hissetmiştim. Ida güldü ve teklifsizce Poppy'yi yanağından öptü. Ama ablamda bir değişiklik hissediyordum. Gizli bir altıncı his, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına ve midemde korkunç bir çukur oluşmasına neden oldu. Poppy'ye baktığımda bunun sebebini yeşil gözlerinde gördüm.

İyileşmiyordu.

Onun da tereddütlü ifadesinden benim de bunu bildiğimi bildiğini anlayabiliyordum. "Seni seviyorum, Sav," diye fısıldadı. Sesi boğuktu. Poppy her zaman güçlüydü ama o anda sesinin çatlamasına engel olamadı ve bu bana en çok korktuğum şeyi söylüyordu. Bizi bırakacaktı.

Boğuk bir hıçkırıkla kendimi onun kollarına atmaktan kendimi alamadım. Asla bırakmayacağıma yemin ettim...

Kendimi, "Ölmeyi hak etmedi," derken buldum, ona katılmaya gönüllü olmama şaşıramayacak kadar yorgundum. İçimde hafif bir öfke uğultusu oluşmaya başlıyordu. Yorgun ve yalnızdım ve dünyaya çok kızgındım.

"Çoğu insan ölmeyi hak etmiyor, Savannah. Ama ne yazık ki bu aynı zamanda hayatta kaçınılmaz bir durum." Ellerim

avuçlarıma içine kıvrıldı, tırnaklarım derime batıyordu. Mia öne doğru eğildi. "Bazı insanlar hayatımızda sadece kısa bir süreliğine bulunurlar ama bizde bıraktıkları iz, çok değerli bir dövmedir."

Bu sözler üzerine acım azaldı ve yıkım hızla içeri girdi. Bir üzüntü seli damarlarımda biriken öfkeyi söndürdü. Değerli bir dövme... Gerçekten öyleydi.

"Onu özlüyorum," diye fısıldadım ve kemiklerimdeki o soğuk sızının güçlendiğini hissettim. Hissettiğim bu yorgunluk beni hareket etmekten, kafamda olmasını istemediğim tüm bu düşüncelerden ve yeniden yaşamak istemediğim anılardan kendimi korumaktan alıkoyan bir dayanak noktasıydı. Son birkaç gündür çabalamak beni onlara karşı koyamayacak kadar güçsüz kılmaya yetmişti.

Mia, "Özlediğini biliyorum," dedi ve masanın üzerindeki kuttudan bir mendili bana uzattı. Ağladığımı bile fark etmemiştim. Gözyaşlarımı sildim ve Mia, "Kaybettiklerimizi hatırlamak güzel. Poppy'nin yapmayı sevdiği, senin yapabileceğin bir şey var mı? Ona daha yakın hissetmenin bir yolu?" diye sorduğunda sustum.

Nefesim bugün erken saatlerdeki Windermere Gölü kadar dalgalı hâle geldi çünkü vardı.

Doğa yürüyüşü beni yormuştu. Ama beni en çok yoran şey ablamdan sürekli kaçmamdı. Bunun son birkaç gün içinde enerjimle birlikte tüm mücadelem de tükenip gitmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyordum ama Poppy'nin bana vermek istediği mesajdan kaçınmaktan bıkip usanmıştım.

Her şeyden önemlisi, onu çok özlüyordum. Poppy'yi o kadar çok özlüyordum ki bazen onun için bu kadar yoğun yas tutmamın beni de öldüreceğini düşünüyordum. "Bir defter var," dedim gözlerimi ateşten hiç ayırmadan. Yüzümdeki sıcaklığı ve yeni yıkanmış saçlarıma yapışan yanan odun kokusunu hissettim. "Poppy... bana bir defter bıraktı. Onun yazdığı bir defter." Koltuğumda kıpırdandım. "Hiç açamadığım bir defter."

"Peki şimdi bu konuda ne hissediyorsun?" Mia yavaşça zorluyordu.

Yenilgiyle omuzlarım düştü. “Bununla savaşmaktan yorulduğumu.”

“şimdi ya da yakın bir zamanda okumayı düşünüyor musun? Tek başına tabii ki,” dedi Mia. Lake District’in başka bir bölümünü gösteren yağlı boya tablosu gözüme çarptı. Duvara asılıydı ve aklıma hemen göl şairlerini getirdi. Buraya kaçmak için, sürekli değişen ve mutluluklarını çalan dünyadan uzaklaşmak için gelmişlerdi.

Son günlerini huzur içinde geçirmek için buraya gelmişlerdi.

Belki benim de burada olmam gerekiyordu. Bildiğim her şeyden uzakta, sakin ve huzurlu bir yerde. Belki Poppy’dan tekrar haber almam gereken yer burasıydı. Burada, onun ölümünden kurtulmama ve hayata bir nebze olsun tutunmama yardım edebilecek bir gezideydim. Onu hak ettiği şekilde sevgiyle hatırlamak için, anısından korkmamam için.

“Sanırım evet,” dedim ve nefesimin biraz daha rahatladığını hissettim. Yine de sonunda ilk sayfayı açacağım düşüncesi midemde bir çukur oluşturmadı dersem yalan söylemiş olurum. Poppy bana ne söylemek istemişti? Hayal bile edemiyordum.

Mia, “Bence bugünlük burada bırakabiliriz, Savannah,” dedi. Ağrıyan bacaklarımı hareket ettirdim ve inlememi bastırmak zorunda kaldım. Ağrımayan hiçbir yanımdı yoktu. Gezinin bu bölümünün amacını gerçekten anlamamıştım; sanki yaptığımız tek şey vücutlarımızı son noktaya kadar zorlamaktı. Hepimiz yere düşmüştük ve gücümüz tükenmişti. Umduğum kadar neşelenirici bir deneyim değildi.

Sandalyeden kalktım ve Mia bana gülümsedi. “Bugün gerçekten iyi iş çıkardın, Savannah. Seninle gurur duyuyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve yavaşça odadan çıktım. Odama giden merdivenleri tırmandım ve her adımda sinirlerin vücuduma yayıldığını hissettim. Deftere doğru tırmanıyordum.

Sonunda bunu yapacaktım.

Neyse ki girdiğimde Lili ve Jade odada değildi. Birkaç dakika yatağın kenarına oturup odanın diğery ucundaki çantama baktım. Fermuarlı cebindeki not defteri haricinde boştu.

Birden pencereden içeri doğru bir ışık huzmesi fırladı ve ahşap zemine kırılmış bir gökkuşağı yansıttı; bu ok tam da bavulumun yerleştirildiği yerde bitiyordu.

Omurgamdan yukarıya doğru bir ürperti yükseldi. Hiçbir zaman Poppy gibi dindar olmamıştım ve o bizi terk ettiğinde, daha büyük bir güce olan inancım ruhumdan çekilmiş gibiydi. Bana göre hepimiz yıldız tozundan yapılmıştık. Ve geçip gittiğimizde, yaratıldığımız yıldızların arasındaki yerimizi geri alacaktık. Ama dondum ve o kutsal renkli ışık huzmesine baktım. Kollarımdaki ve boynumun arkasındaki tüyler sanki statikmiş gibi etrafımda dolaşıyordu.

Gözlerim kapalıyken başımı tavana, yıldızlara doğru kaldırdım ve bana olan son sözlerini okumaya başlarken Poppy'nin bana aslında burada olduğunu söylemeye çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Ayağa kalktım ve pencereden dışarı baktım. Güneş, bulutlu gri gökyüzünde parlıyordu ve kör edici yansıması suyun üzerinde altın bir hale gibi parlıyordu. Yağmur durmuştu ve uzaktaki karla kaplı zirveler sanki bir spot ışığı altındaymış gibi aydınlatılarak onları parlak beyaz bir parlıtya dönüştürüyordu.

Bu... gerçeküstüydü.

Kış güneşinin sıcaklığını yüzümde hissederek odanın karşısına geçtim ve çantamdan not defterini aldım. Parmaklarım kâğıtla buluştuğunda ellerim hafifçe titredi ama bu beni yapmak zorunda olduğum şeyden alıkoymadı.

Aşağıya inip askıdan ceketimi ve battaniyemi aldım. Her zamanki gibi göle bakan kayalık çıkıntıya doğru ilerledim. Oturmadan önce durdum ve sadece karşıdaki manzaraya baktım.

Daha önce bu manzaradan daha görkemli bir şey gördüğümünden emin değildim. Windermere'in suyu sakinleştiriciydi, rüzgâr soğuktu ama yüzüme vuran güneş, uzun zamandır özlediğim bir şeyin, umudun parlıtsını getirmişti.

Oturup paltoma sarındım ve bacak bacak üstüne attım. Poppy'nin not defteri kucağımdaydı. Poppy'nin el yazısına

hayranlıkla bakarken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Savannah için.

İçine yaşlar dolduğunda gözlerim parladı. Hiçbir şeyin ablamın son parçasına zarar vermesini veya bozmasını istemediğim için onları hızla sildim.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Sonra ölçülü bir nefes vererek gözlerimi açtım ve sonunda sayfayı çevirdim. Ve okumaya başladım:

Çok Sevgili Savannah'm,

Eğer bunu okuyorsan ben gitmişim demektir. Eve döndüm. Ve artık acı çekmiyorum.

Özgürüm.

Hayatımın en büyük mutluluklarından biri senin ablan olmaktı. Sana tapıyorum, mümkün olan her şekilde. En iyi kalpli ve en sıcak gülümsemeye sahip sessiz ve içine kapanık kardeşim. En çok elinde bir kitapla ateşin karşısında kıvrılmış, arka planda hafif bir müzik çalarken mutlu olan kardeşim. Ailesini, özellikle de kız kardeşlerini nefes kesici bir şiddetle seven kardeşim.

Ama Savannah, sen benim vefatımla en çok mücadele ettiğini bildiğim kız kardeşimsin. Senin beni tanıdığın gibi ben de seni tanıyorum. Aramızda hiç sır olmadı. Biz en iyi arkadaşlarıydık. Ve biliyorum ki gidişim en çok seni etkiledi. Bundan bahsetmeyeceğini biliyorum. Acını kocaman kalbinin derinliklerinde tutacağını biliyorum ve bu BENİM kalbimi kırıyor. Kaderimle yüzleştim. Ölümü ve sonrasını gözlerim açık, ruhumda sevinçle kucaklıyorum.

Ama seni ve Ida'yı terk etme düşüncesi bana acı veriyor. Önümüzde uzanması gereken hayatı neredeyse hiç düşünmüyorum. Yaratabileceğimiz anıları. Üçümüz tüm dünyaya karşı.

Litchfield kardeşler... ne kadar olabilirse o kadar yakınlar.

Ama şunu da biliyorum ki hayat hâlâ seni bekliyor. Ve bunu kucaklamayı istiyorum. Geleceğe bana gösterdiğin sevgiyle sahip

çıkmanı tüm kalbimle istiyorum. İda'yı kanatlarının altına al ve YAŞA. Hepimiz için yaşa.

Sen çok zekisin, Savannah. Hayatım boyunca senin bu kadar zeki olmana hep hayrandım. Dünyayı bu kadar sessiz bir yoğunlukla görmene. Etrafındaki tüm dünyayı inceleyerek hiçbir şeyi kaçırmamana. Ama en iyisi, kalbine girmesine izin verdiğin kişileri bu kadar çok sevmene.

Aileme bayılıyorum. Rune'umu her şeyimle seviyorum. Yine de senin beni ve İda'yı sevmek şeklin... Tanrım, bu yanımda götüreceğim en güzel anılardan biri. Ve biliyorum ki cennette bile o sevginin bulutları aştığını hissedeceğim. Ölüm bile seni benden alamaz. Bunu bilmeni isterim.

Hastalığım yüzünden dünyadan şüphe duyduğunu biliyorum. Benim kaderimle mücadele ettiğini ve bunun adil olmadığını hissettiğini biliyorum. Ama ben hiç öyle hissetmedim. İyi insanların başına pek çok kötü şey gelir. Ama daha iyi bir yerin bizi beklediğine inanıyorum. Kardeşler olarak benim ölümüm sadece geçici bir şey olacak. Sonsuzluğun içinde sadece birkaç dakika. Ve biz farkına bile varmadan, seni her zaman olduğun yere, kollarıma ve kalbime geri getireceğim.

Ama senin için hiç de öyle değil. Ve sana bunu yazarken beni en çok rahatsız eden şey, yaşamayı bırakacağından korkmam. Sessiz olabilir ve sakince etrafı gözlemleyebilirsin, ancak bu eşi benzeri görülmemiş bir şekilde HİSSETMEDİĞİN anlamına gelmez.

Ve Savannah, ölümümün seni incittiği düşüncesine dayanmıyorum. Bunun seni sınırlamasına izin vermenden korkuyorum ve senin için istediğim şey bu değil. Yaşamayı istiyorum. Gelişmeni istiyorum ve akıllılığınla, sevimliliğinle dünyayı değiştirmeni istiyorum. Bu yüzden sana bu günlüğü yazmaya karar verdim. Seni izleyeceğimi biliyorum. Senden asla uzun süre uzak kalamam. Ve orada yanında olmasam da hayatına devam etmene yardım etmek istiyorum.

İyi olduğumu bilmeni istiyorum, Savannah. Huzur içindeyim. Artık acı çekmiyorum. Ve mutluyum. Seni şimdiden özledim.

Hayatta senin yanında yürümeyeceğim düşüncesi bile katı kararlılığımı kırmaya yetiyor. Ama inancım beni senin yanında olacağıma inandırıyor. Ruh olarak.

Hiçbir zaman yalnız olmayacağına inanmana ihtiyacım var.

Bu günlüğü senin için mesajlarla dolduracağım. Ve seni ne kadar özel olduğuna ikna edeceğim. Kaybımla başa çıkmaya yardım edeceğim. Ve hayatta orada olamadığım zamanlarda seni sayfalar boyunca seveceğim ve destekleyeceğim. Çünkü güzel kardeşim, seni hayattan daha çok seviyorum ve gerçekten gitmiş değilim. Her zaman bana sahip olacaksın. Sadece seni bu gerçeğe ikna etmem gerekiyor.

Seni seviyorum, Savannah. Bunu asla unutma çünkü sevgi sana her zaman destek olacaktır.

*Sadık kız kardeşin,
Poppy.*

Boğazımdan ürpertici bir çığlık koptu, o kadar yüksekti ki çevredeki ağaçlarda duran kuşlar gökyüzüne uçtu. Gözyaşlarım gözlerimden derin nehirler hâlinde akarken elimi sayfanın üzerinde gezdirdim. Fena hâlde ağlamaktan omuzlarım sarsılıyordu ve bu yürek burkan acının dışarı taşmasını engellemek konusunda savunmasızdım. Poppy... benim Poppy'm... Başımı salladım ve gökyüzüne doğru kaldırdım. Beni izlediğine inanmak istedim. Onun benim için orada olduğuna, söylediği gibi yanımda yürüdüğüne inanmak istedim ama...

Arkamda kırılan bir dalın sesi başımı çevirmeme neden oldu. Cael ağaç sınırından çıkmış, elini uzatıyordu. "Sav..." demeye çalıştı. Sürekli kaş çatığı ifadesi kaybolmuştu ve yakışıklı yüzüne endişe kazınmıştı ama bu mektubun içime gömdüğü içler acısı üzüntü, gözyaşları ve kayıp mağarası öfkeye dönüştü, o kadar hızlı ve çabuktu ki beni kontrolden çıkarmıştı.

Günlüğü kapattıktan sonra çığlık atan kaslarımı görmezden gelerek ayağa fırladım ve "Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Cael, zarar vermek istemediğini göstermeye çalışarak

ellerini kaldırdı. Ama önemi yoktu. Öfkeyle kaplandığımı hissediyordum. Yaşadığım kaybın acısı o kadar güçlüydü ki, zaten kükreyen bir ateşe yakıt gibiydi. "Neden bana gizlice yaklaştın? Beni mi izliyordun?" Sesim gittikçe yükseliyordu ve bunu kontrol edemiyordum.

Cael sanki ben kolayca korkutulabilecek bir atmuşım gibi hareketsizdi. "Dışarıda yürüyordum ve seni duydum. Üzgün görünüyordun. İyi olduğundan emin olmak istedim." Sesi şimdiye kadar duyduğumdan daha yumuşak ve güven vericiydi ama teflon gibi üzerimden sekti.

"SANA İHTİYACIM YOK!" Çığlık attım, yüksek sesli çıkışım sessiz gölde yankılandı. "Buraya ihtiyacım yok!" dedim pansiyonu ve çevredeki tepeleri işaret ederek. Sonra sanki birisi fişi çekmiş gibi saniyeler içinde tüm kavgamın ve gücümün benden çekilip içimdeki öfkenin tükenmeye başladığını hissettim. Omuzlarım öne doğru sarktı, tamamen tükenmişim.

"Sadece ona ihtiyacım var," diye fısıldadım. Ellerimle yüzümü kapattım ve yıkıldım. O kadar fena yıkıldım ki yere düşmekten korkmuştum ama daha düşmeden güçlü kollar beni sardı ve ayakta kalmama yardım etti.

Ve ağladım. Cael'in göğsüne doğru ağladım ve ağladım. Kollarımı beline dolayıp tutunmaya devam ettim. Birine sarılmak ve bir dakika daha iyiymişim gibi davranmamak çok güzeldi. Her gün kalkıp takmaktan bıktığım maskeyi takmamak güzeldi.

"Öldü," dedim, tüm hapsedilmiş üzüntüm özgürlüğün kapısına doğru hücum ederken. "Ablam. Mükemmel ablam öldü. O öldü ve beni bu dünyada onsuz yaşamam için burada bıraktı ve ben yaşayamam... Tanrım, Cael, burada onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Kendimi nasıl yeniden bir bütün hissedebilirim?" Başımı Cael'in göğsüne gömdüm ve yumruklarımı kalın paltosuna sardım. Sadece beni daha sıkı tuttu. Beni kendisine doğru çekip kucağında korudu.

Susuz kaldığımı ve yıprandığımı hissedene kadar tekrar ağladım. Göğsüm yorgunluktan çatlamıştı ama yine de Cael'e

sımsıkı tutunmuştum; bırakabileceğimden emin bile olamayacağım kadar sıkı.

Cael ellerinden birini sırtımdan çekti ve yumuşak ve rahatlatıcı bir şekilde saçlarımda gezdirmeye başladı. Sonrasında nefesim kesildi, vücudum bu kadar parçalandıktan sonra yeniden bir araya gelmeye çalışırken irkilmişti.

Cael'in ferahlatıcı kokusunu içime çektim. Kar ve deniz tuzu kokusunun bedenime sinmesine izin veriyordum. Nefes almaya devam etmeye odaklandım ama kalbimin aritmik bir şekilde hızlanmaya başladığını, her gün bana saldıran tanıdık paniğin yüzeye çıktığını hissettim.

Cael'in eli saçlarımda durdu ve beni yavaşça geriye doğru eğdi. Dikkatli, ay ışıltılı gözleriyle yüzümü okudu ve "Sekiz saniye nefes al, Şeftali," talimatını verdi. Gözlerinin içine baktım ve dediğini yaptım. İçimde direnebileceğim hiçbir kavga kalmamıştı. O benimle nefes aldı ve ben de onun hareketlerini tekrarladım.

"Şimdi dört saniye tut," dedi ve saçımın üzerindeki eli omurgamda yukarı aşağı hareket etmeye başladı. Tüylerim diken diken olmuştu ama elinin ritmi benim rehberimdi. Mia ve Leo'nun bize öğrettiği gibi, kalp atışlarımdan yankısını ve yavaşlamaya başlamasını dinledim. "Nefes ver, Sav," dedi Cael ve ben de verdim. Egzersizi birkaç kez daha tekrarladım. Paniğim ve huçkırımlarım yavaş yavaş azaldı, ta ki geriye sadece ben kalana kadar. Uyuşmuştum ama ruhumda yeni bir his vardı. Poppy'ye teşhis konulmasından bu yana hissettiğimi hiç hatırlayamadığım bir hafiflik parıltısıydı.

Cael'in elleri kollarımdan yukarı kaydı ve yüzümü avuçlarına kadar ceketimin üzerinden geçti. Çatırdayan közler omurgamdan aşağıya doğru aktı ve yüzüne baktım. Gözlerimi, yüzümün her yerini inceliyordu. Daha sonra alnını benimkine yasladı. Hiçbir kelime konuşulmadı ama bu ten tene temas, soğuk bedenime sıcak öpücükler getirmişti.

"İyi misin?" diye birkaç saniye bekledikten sonra sordu.

“Sanırım,” dedim. Daha sonra cümleyi tamamlamamak için kendimi tuttum. Yatıştırılmaktan öylesine *bıkmıştım* ki. Böylece gerçeğimi ortaya çıkararak başımı salladım ve yumuşak saçlarının yanağımı öptüğünü hissettim. “Hayır.” Sonunda itiraf ettim. “Değilim. İyi değilim. Hem de hiç.”

Cael hemen bir cevap vermedi. Karşılığında beni rahatlatmadı ya da bununla ilgili hiçbir şey teklif etmedi. Bu beni tedirgin etmişti. Kendimi çok saf ve korunmasız hissederek, bu kadar savunmasız olduğum için utanarak uzaklaşmak için bir hamle yaptım ve o, “Ben de iyi değilim,” dedi çatallı bir sesle.

Bakışlarım yukarıya fırladı ve onun bakışlarıyla çarpıştı. Gözleri parlıyordu ve Cael’in bunu ilk kez birine itiraf ettiği hissine kapıldım... hatta belki kendine bile. Kollarım hâlâ ceketinin içindeydi, bu yüzden onları serbest bıraktım ve bir elimi onun yanağına koymak için kaldırdım.

Avucumun altındaki cildi kısa sakalları yüzünden pürüzlüydü. Yutkundum. Daha önce hiç birisine bu kadar yakından dokunmamıştım. Cael nefesini tuttu ama parmağım elmacık kemiklerinin ve dövme boynunun üzerinde gezindiğinde nefesini verdi ve gözlerini kapattı. Bu an bir dinlenme anıydı. Aynı havayı soluyorduk ve bastırılmış acımızı paylaşıyorduk. Yarattığımız kozanın güvenliğinde sırlarımızı paylaşıyorduk.

Sonsuza dek böyle kalabilirdim.

Daha sonra bir yağmur damlası yanağıma çarptı, ardından da hızla bir yağmur damlası daha geldi. Günlüğümü hatırlayarak Cael’den ayrıldım ve hemen onu kaptım. Gökler açılıp yağmur yağmaya başladığında onu göğsüme götürdüm. “Bu taraftan,” dedi Cael ve kolumu tuttu. Eve doğru koşmadık; bunun yerine kıyıya ve kayıkların yanındaki çatılı iskeleye doğru koştuk.

Cael’in peşinden koştum ve sağanak yağmurdan kaçmak için harcadığım enerji, dudaklarımdan baş döndürücü ve beklenmedik bir kahkaha patlamasına neden oldu. Yabancı ses havaya uçup üzerimizde bir havai fişek gibi patlarken Cael’in eli beni daha sıkı kavradı.

İskeleyle ulaşım eğimli çatının altına girdiğimizde eğildim ve nefesimi toparlamaya çalıştım. Beyaz duman etrafımda bir bulut oluştırdı, ta ki ciğerlerim sakinleşene ve nabzım yavaşlayana kadar.

Yağmur ahşap çatıya vuruyordu ama iskelenin içi kuruydu. Başımı kaldırdım ve gölün önümüze yayıldığını, eğimli çatının ünlü su şeridinin bir çerçevesini oluşturduğunu gördüm. "Güzel," diye fısıldadım, görüntü karşısında büyülenmişim. Ördekler selde sevinçle yüzüyor, yağmur damlaları gölün yüzeyinde binlerce dalgarın uçuşmasına neden oluyordu.

Dikkatimi manzaradan çekip Cael'e odakladım ve kalbim sıkıştı. Suçluluk duygusu beni hızla ele geçiriyordu. "Cael," dedim kendi sesimdeki utancı duyarak. O da manzaraya bakıyordu. Omurgası düz ve çenesi gergindi. Tekrar içine kapanmasından korkuyordum. "Çok üzgünüm."

Geldiğimizden beri mesafeli duran Cael'i düşününce bana cevap vereceğini, hatta özrümü kabul edeceğini bile düşünmedim. Onu suçlayamazdım. Hayatım boyunca kimseye bu kadar kötü konuşmamıştım. O bana sadece yardım etmeye çalışıyordu ve ben de bu umursamaz tavrını suratına geri vurmuştım.

Özrümü etrafımızdaki durgun havada asılı bıraktım. Yağmur sesinin rahatsız edici ve tuhaf sessizliği doldurmasına izin verdim. Gözlerini gölden ayırmadan, "Gülünce sesin çok güzel geliyor," dedi.

Çökmüş kalbim göğsüme doğru atladı ve bu altı kelimenin beklenmedik bir şekilde söylenmesiyle çarpmaya başladı. Cael iskelenin kenarına gidip oturdu ve soğuk esintinin yüzünü öpmesine izin verdi. Yanında benim için de bir yer bırakmış olması dikkatimden kaçmamıştı. Bu, benim de oturmam için sözsüz bir davetti.

Ben de günlüğümü elime alarak tam da bunu yaptım.

"Cael--"

Tekrar özür dilemeye gittiğimde, "Ablan için üzgünüm," dedi.

Poppy'den bahsetmek bile boğazımı tıkiyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Daha da zorlayıp zorlamayacağını

merak ediyordum. Ama yapmadı. Parmaklarımı Poppy'nin defterin kapağındaki el yazısında gezdirdim. Onu yatak odasındaki pencere koltuğunda bunu yazarken hayal edebiliyordum. Bütün bu savaşa rağmen hâlâ beni düşünüyordu.

"Onun adı Poppy," diye paylaşıırken buldum kendimi. Adını yüksek sesle söylediğim için şok olacağımı düşünmüştüm. Ama iş Cael'e geldiğinde, derin bir yerde onun güvenli olduğunu bildiğimi fark ettim. Cael içini çekti ve bacak bacak üstüne attı, dirseklerini dizlerine dayadı. Bana konuşmam için gereken alanı ve zamanı veriyordu.

Gözyaşlarımı gözlerimi kırıştırarak savurdum. "Kanserdi." Günlüğü göğsüme doğru tuttum. Bunun ablamdan kucak dolu su destek almak gibi bir şey olduğunu düşünerek kendimi kandırmaya çalışıyordum. "Uzun ve yorucu bir savaşın ardından dört yıldan kısa bir süre önce öldü."

Cael'in başı neredeyse dua ediyormuşçasına eğildi. Boğazımı gerginlikten temizledim ve "O benim kayamdı. Gemimin demiriydi ve o zamandan beri demirbaşımı kaybetmiş durumdayım," dedim.

Dakikalar tam bir sessizlik içinde geçti. Uzak zirvelerdeki karlara baktım. Daha önce hiç kar yağışını görmemiştim. Onu burada göreceğimi umuyordum ama İngiliz kışı bizi yalnızca gri gökyüzü ve sonsuz yağmurla süslemişti. Bacaklarımı düzelttiğimde defter kucağımdan kayarak Cael'in önüne düştü. Yağmurun yavaşlamaya başladığını, sonra büyük bir bulutun dağıldığını ve güneşin altın ışıklarını etrafımıza saçmak üzere geri döndüğünü fark ettim.

Gölün üzerinde ise tanıdık bir hale vardı.

Deftere uzanmak için eğildim ama Cael çoktan onu bana uzatmıştı. İskele duvarlarındaki ahşap panellerin arasından sı-zan bir güneş ışığı Cael'in uzattığı elini aydınlatıyordu... sanki Poppy de ona uzanıyormuş gibiydi.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve tekrar dizine doğru indirdim. Cael şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Poppy bu defteri bana

bıraktı," diye açıkladım. "Bugün neredeyse dört yıldır ilk kez kapağını açabildim." Gözleri büyüdü. "Sadece ilk sayfayı okudum. Beni bulduğunda bunu okuyordum." Yüzünü sempati duygusu sarmıştı.

"İşte," diye mırıldandı ve defteri sanki camdan yapılmış gibi yeniden uzattı, elinde kırılmasından korkuyordu. O güneş ışını yine eline düşmüştü. Ve bunu hissettim. Poppy'nin bunu paylaşabilmem için bana rehberlik ettiğini hissettim... acımı paylaşabilmem için.

"Oku," dedim ve Cael'in yüzü soldu. Hayır anlamında başını sallamaya başladı. Elimi tekrar onun üzerine koydum ve kapağı çevirerek Poppy'nin bana yazdığı giriş paragrafını gösterdim. "Lütfen," dedim ve ekledim: "Burada da birinin onu tanuması güzel olurdu."

İsteğim üzerine Cael'in ifadesinde keskin bir korku gördüm. Ama onun benim ifademde gördüğü şey ise onun aşağıya bakıp okumaya başlamasına neden oldu. Gözlerimi kapattım ve başımı geriye atıp serin esintinin yağmurla ıslanmış saçlarımdan geçmesine izin verdim. Tanıdık bir kar, deniz tuzu ve sonra da vanilyaya benzeyen kokuyu aldığımda dudaklarımda küçük bir gülümsemenin oluşmasına izin verdim.

Böyle kokan tanıdığım tek bir kişi vardı.

Bir elin ellerimi kaplaması hissi beni huzurumdan ayırdı. Gözlerimi açtım ve o ellere baktım, ancak Cael onları ters çevirdi. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve sertçe kavradı. Defteri yere koymuştu.

Göğsümde kelekler kanat çırpıyordu. Serbest olan elinin Poppy'nin güzelce yazılmış el yazısını koruyucu bir şekilde kapladığını gördüğümde ise bu his arttı. "Kendini öldürdü," dedi Cael, ancak kulaklarımdan algılayabileceği kadar yüksek bir sesle. Ama duymuştum. Bunu duymuştum ve neredeyse sessiz bir itiraf olmasına rağmen büyük bir mağarada yankılanan, duvarlardan sıçrayıp kalbimi parçalayan bir çığlık kadar etkiliydi.

Cael'in elimi tutuşu daha da sıkılaştı.

"Cael..."

"Ağabeyim. Cillian. O... ben..." Başını salladı ve titreyen sesini keserek devam edemedi. **"Özür dilerim, Sav. Yapamıyorum, konuşamıyorum..."**

Bu haber karşısında ruhum acımış ve kalbim acıyla çığlık atmıştı. Bunu hayal edemiyordum. Poppy'yi ya da Ida'yı bu kadar trajik bir şekilde kaybetmeyi hayal bile edemiyordum. Buna dayanamazdım. Böyle bir kayıptan nasıl kurtulabilirdin ki?

Cael... İşte bu yüzden o kadar kaybolmuş ve yalnızdı.

Birleşen ellerimizi dudaklarıma götürüp elinin tersini öptüm.

Derisine kalın siyah mürekkeple kazınmış opak kırık kalp dövmesini öptüm. Söylemeye çalıştığı şeyi tamamlayamamıştı. Bu sözleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu.

"Üzgünüm," dedim karşılık olarak. Sözlerim ona karşı hissettiğim sempati düzeyini yansıtamıyordu. Her türlü utangaçlığı açık havaya bırakarak Cael'e biraz daha yaklaştım ve başımı onun geniş omzuna koydum. Ben bunu yaparken vücudu gergindi. Ama sonra uzun, sıkıntılı bir nefes verdi ve başını benimkine dayadı.

Yan yana, sessizce güneş ışığının gölde parıldayışını izlerken oturduk. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Acımı paylaşan ve kendi acıları hakkında benimle bu kadar açık olan birine hiç rastlamamıştım. Ama onun bana anlattıklarını düşündüğümde mideme ağrı giriyordu. Abisi intihar etmişti. İşte bu yüzden Cael bu kadar öfkeliydi. İçi bu kadar paramparçaydı. İşte bu yüzden-

"Seni seviyordu," dedi Cael, hızla çalışan zihnimi bölerek. Naneli nefesi yanağıma çarptı. Başını biraz hareket ettirdi ve dudakları saçlarıminin üzerinde gezindi. Gözlerimi kapattım ve onun samimi rahatlığının beni kucaklamasına izin verdim. "Seni çok seviyordu."

"Evet," diye fısıldadım, yarattığımız hassas barış balonunu delmek istemeyerek. Gözlerimi açtım ve gölün birçok küçük adasından birinin üzerinde bir yırtıcı kuşun daireler çizdiğini gördüm. "Onu anlatamayacağım kadar özledim."

Cael sonunda, "Ben de onu özliyorum," dedi ve yanımda eriyişinden anladım ki insan temasına herhangi bir şekilde sığınarak, itirafının neden olduğu büyük düşüşe karşı bir güven ağı arıyordu. Tek başına, dünyadan her türlü desteği reddederek ne kadar süredir devam ettiğini merak ettim. Ona tekrar daha da yaklaştım, öyle ki aramızda nefes alacak kadar bile boşluk kalmamıştı.

İki kırık parça, bir bütün hissetmenin yolunu arıyordu.

Cael, "Sana bütün bir not defteri bıraktı," dedi. Durakladı, sonra sessizce itiraf etti: "Bana sadece eski, atılmış bir hokey maçı biletinin üzerine aceleyle yazılmış üç kelime bırakıldı."

Onun için ruhum parçalanıyordu. Poppy'nin vefatı beni mahvetmişti. Ama neden öldüğüne dair cevaplarım vardı. Bana taptığından hiç şüphem yoktu; bunu bana yeterince sık söylediğinden emin olmuştu. Bu veda benim sonum olsa bile, sonuçta ona veda etme fırsatım olmuştu.

Cael... O ise bu hayati andan mahrum bırakılmıştı.

Nefes alışının hızlanmaya başladığını duyduğumda yanağından bir gözyaşının akıp yüzüme düştüğünü hissettiğime eminim. Ama bu anı bozmak istememiştim. Bunun onun için duygusal olduğunu biliyordum.

Benim için de öyleydi.

Sessizce otururken kış güneşinin batmaya başlamasını ve karanlığın tepelerden aşağıya inerek ve önümüzdeki göl üzerine yayılarak tepelerin üstünü sarışını izledik. Yıldızlar puslu gökyüzünde belirmeye çalışırken, ay ışığı parlaklığını kalın ve engin bulutların ardına gizlemişti.

Ürperdim. Batan güneş kış gününün sıcaklığını alıp geceyi acı bir soğuğa sürükledi. Cael bunu fark etmiş olmalıydı çünkü başını çevirdi ve dudakları kulağıma sıyırıp, "İçeriye girsek iyi olur," dedi.

Başımı salladım ama içine düştüğümüz bu hoş uyuşukluktan kurtulmak istemediğim için birkaç dakika hareket etmedim. Ancak sert bir kutup rüzgârı iskeleyle doğru yol aldığı anda başka seçeneğimiz kalmamıştı.

Doğrularak isteksizce Cael'in elini bıraktım ve ayağa kalktım. Cael de aynısını yaptı, Poppy'nin not defterini aldı ve bana geri verdi. O sırada bakışlarıyla karşılaşmıştım. Oturup karşılıklı acılarımızı paylaştığımızdan beri bu ilkti.

Bakışlarında yeni bir şeyler vardı. Sanki beni daha farklı görüyordu. Kesinlikle ben de Cael'i farklı görüyordum. Boston'ın hemen dışından gelen o ulaşılamaz çocuk artık yoktu. Onun yerine Cael Woods vardı, abisinin trajik ölümüne yas tutan kalbi kırık ruh. Yüzeyde ne kadar farklı görünsek de derinlerde benzer ruhlara sahiptik.

Cael elini tekrar elimden geçirdi ve bizi kuşatan soğuk, sıcaklığın etkili kılıcıyla geri püskürtüldü. Cael iskeleden çıktı ve pansiyona doğru yol aldı. Ayaklarımız altındaki donmuş zemin çıkırdıyordu. Gökyüzüne ve yıldızların görünümünü engelleyen koyu bulutlara baktım.

Bulut gibi yalnız dolaşırım... Aklıma Wordsworth'ün şiiri gelmişti. Pansiyona girip isteksizce merdivenlerin başında odalarımıza gittiğimizde sandığım kadar yalnız olmadığımı fark ettim.

Ve o da değildi.

Ona bağırdığımda nasıl olduğunu hatırlamamak mümkün değildi. Öfkem... onu incitmemişti, ona seslenmişti. O an içinde hissettiği gibi yaşayan bir yansıma olmuşum. Onun yarıp tutuştuğu acıyı ben de içimde hissetmişim.

Beni görmüştü ve umutsuzluğumun derinliklerinde ben de onu anlamıştım.

Ve sakinleşmişti. Bana güvenmişti.

Cael... O kadar çok acı çekiyordu ki...

Duş aldıktan sonra yatağa çıktım. Merak galip geldi; cep telefonumu aldım ve Cael'in adını internette aradım. Yüzlerce sonuç çıkıyordu. İlk gösterilen fotoğraf birkaç yıl öncesine aitti ve gözlerime inanamadım. Hokey kıyafeti giyyordu. Ancak dövmesi ve hızmaları yokken... kedersizdi. Geniş, bulaşıcı gülümsemesi nefes kesiciydi. Ancak göğsümü sıkıntıya sokan şey, yanında duran kişiydi, onun gururla kollarını sardığı kişiydi.

Cillian.

Parmağımı Cael'in çocuksu ve kaygısız yüzünde gezdirdim. Daha sonra başlığı okuyunca donup kaldım. *Hokeyin Geleceği. Harvard'ın yıldız merkezi Cillian Woods, küçük kardeşi Cael ile birlikte.*

Harvard.

Sonraki hikâye kalbimin daha da çarpmasına neden oldu. *Cael Woods, Harvard'a gidiyor! Woods Kardeşler Crimson oluyor!*

Makalede Cillian'ın Harvard'a gittiği açıklanıyordu. Cael de gitmek için imza atmıştı. Cael benden bir yaş büyüktü. *Harvard...* O gün bu yüzden bizi gölden geri döndürmüştü. Ona benim de gideceğimi söylemiştim ama o belli ki gitmemişti. Bunun nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Başımın üzerinde, benden daha büyük bir şeyin varlığını hissediyordum. Doğüstü şeylere inanmayan biri olmama rağmen, karşılaşmamızın tesadüfi doğasını inkâr edemezdim. Cael Woods'un ilk gördüğüm anda içime doğan bir çekim gücü vardı. Ona doğru çeken, büyüsüne kapılmama sebep olan bir şey.

Onu korumamı ve kırık kalbinin ağırlığını taşımama yardım etmemi sağlamıştı.

Yüreğim sızlayarak cep telefonumu kapattım, onun hayatına bu şekilde için suçluluk duyuyordum. Bunu yapmamalıydım. Ama onun yüzündeki umursamaz gülümsemesinden kurtulamıyordum. Cael'in kardeşi Cillian'ın kolunu Cael'in etrafına dolayıp dünyanın en gururlu kardeşi gibi gülümsediği o ânı düşünmekten kendimi alamıyordum. Rahata kavuşmak için ölümün tek yol olduğunu düşünmesine sebep olan şeyin ne olduğunu merak etmeden edemiyordum. Cael'in bilip bilmediğini merak ediyordum.

Telefonu göğsüme doğru getirdim, sanki ekranın ardındaki genç Cael'i kucaklayabilirmişim gibi. Dünyası paramparça olmadan önce onu tutabilirmişim gibi. Kafam düşünceler fırtınasıyla dolup taşıyor ve düzensizce birbirine dolanıyordu. Poppy'nin yüzü aklıma geldi. Şu anda onunla konuşurdum. O ne söylemesi gerektiğini bilirdi.

Sonra ellerimin ona bir şekilde anlatma ihtiyacı ile kaşınmaya başladığını hissettim. Telefonumu yanımdaki masaya koydum ve Mia ile Leo tarafından bize verilen günlüğü elime aldım. Sayfayı açarak tam olarak bunu yaptım –her zaman yaptığım gibi, ablama içimi döktüm...

Sevgili Poppy, diye başladım ve uzun zamandır ertelediğim kederle ilk kez mücadele etmedim. *Bugün ilk yazını okudum. Göz yaşlarımı sildim ama güçlü durdum. Seni çok özleyorum. Bu kadar uzun süre sonra senden haber almak cenneti ziyaret etmek gibiydi, ancak sanki bana orada çok uzun süre kaldığımı ve eve gitme zamanının geldiğini söylediler.* Bugünü düşündüm. Sonra iskeledeki Cael ile beni düşündüm. *İyi değilim, Poppy. Kaybınla başa çıkmama yardımcı olması için bir geziye gönderildim. Yardımcı olacağını düşünmüyordum.* Bundan sonra ne söyleyeceğimi düşünürken kalemi dudaklarıma götürdüm ve yeniden yazmaya başladım. *Ama bir çocukla tanıştım. Adı Cael...*

Ve ablama yazdım. Ona hiç zaman geçmemiş gibi yazdım. Sanki dünyanın başka bir yerindeydi, uzaktaydı ve aramalarıma cevap vermiyordu. Hayatta ve sağlıklı ve mektuplarıma ona ulaşmasını bekliyordu.

Ve kalemi bıraktığımda nefes almamda yeni bir rahatlık oluştu. Göğüs kemiğimde sürekli taşıdığım ağırlık bir miktar daha hafiflemişti. Başımı yastığa koyup gözlerimi kapattım ve uymaya çalıştım. Ama sonra Cael'in yüzü aklıma geldi ve itirafını tekrar dinlerken kalbim yeniden sıkıştı. Cillian. Kardeşinin adı Cillian Woods'du. Bunu asla unutmayacağımdan emin olmak istedim. Hatırlanmayı hak ediyordu.

Cael'in çatlak sesini, saçlarıma kondurduğu öpücüğü ve kafama yasladığı yanağını düşündüm. Ve parmaklarımı onun en derin travmasını dökerken sımsıkı tuttuğu elinin üzerinde gezdirmemi.

Hâlâ sıcacık hissettiriyordu.

Paylaşılan Sırlar ve Gökyüzüne Veda

Cael

STEPHAN: Annen gittiğini söyledi. Sadece kontrol edeyim dedim. Seni özlüyorum, adamım.

Stephan'ın mesajına bakıp sonra okunmuş olarak bıraktım ve cep telefonumu sessize aldım. Cevaplanmamış mesajları artık yüzlerceydi ve hepsini görmezden gelmiştim. Gerçek şu ki en iyi arkadaşım ile yüzleşemiyordum. Ailemle de yüzleşemiyordum. Buraya gelmemden beri sürekli olarak bana mesaj atıyorlardı ve ben hepsini görmezden geliyordum. Aramalarını da. Güvende olduğumu onlara söyleme görevini Mia ve Leo'ya bıraktım.

Kimseyle yüzleşemiyordum, özellikle şu an yapamazdım. Savannah ile dün yaşadıklarım beni darmadağın etmişti. Onu kayada hıçkırarak ağlarken bulduğum ânı düşünmeden duramıyordum. Öfkeyle nasıl da titrediğini düşünüyordum, aynı yıkıcı duygunun damarlarımda yaşadığı gibi. Bana nasıl bağırdığını, acı içindeki güzel yüzünün nasıl burulduğunu düşünmekten

de alıkoyamıyordum kendimi. Ve iskeleyi düşünmeden edemiyordum. Onun kırılganlığını, dürüstlüğünü. Onun elini tuttuğumda, nefes almanın daha kolay olduğunu hissetmiştim. Peki neden? Bu ne anlama geliyordu? Onun yanında olmak, onu tutmak... bana hiç yaşamadığım bir huzur yaşatmıştı. Ve bu, bana anlattıklarıyla sadece derinleşmişti.

Benim ona anlattıklarımla.

Cillian.

Hiç niyetim de yoktu. Sadece... içimden dökülüp gitti, sanki bu itiraf dışarı çıkmak için tırnaklarıyla kazıyordu ve *başka biri* tarafından duyulmak istiyordu.

Cill'i birisine anlattım. Cill'i *Savannah'ya* anlattım... Bunun hakkında nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bu sabah farklı hissediyordum. Tamamen sarsılmıştım. Karanlık hâlâ içimdeydi, damarlarımda derinlerde yatıyordu ama... *lanet olsun*, Cillian'ı birilerine anlattım. İçimdeki acı pek de güçlü değildi. Her ânımı tüketmiyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu bile unutmuşum.

Ne oluyordu?

Ben düşüncelere dalmış bir şekilde son kıyafetlerimi valizime yerleştirirken Travis, "Hazır mısın?" dedi. Bugün son tırmanışımızı yapacaktık. Yarın Norveç'e gidiyorduk. Sarsıldığımın ve kafamın karışık olduğunun farkında olmayan Travis, ben palto mu ve tırmanma botumu alırken kapı önünde beni bekliyordu. Her zaman arkadaşlık teklifi için bana uzanıyordu. Ben ise her seferinde onu reddetmiştim.

Ayağını yerde sürüyordu. "Eğer abarttıysam özür dilerim," dedi birden. Beni hâlâ şaşırtıyordu. Gözlerine baktım. "Çok fazla arkadaşım yok, özellikle de..." başladığı şeyi tamamlamadan başını sallayıp merdivenlere doğru yöneldi.

Savannah'nun etkisi miydi, yoksa kendimi iyi hissetmiyor olmam mıydı bilmiyordum ama "Trav," diye seslendim. Travis döndü, utancından çilli yüzü kızarmıştı. "İyiyiz."

Uzun bir nefes göğsünden çıktı ve beni tam bir salak gibi hissettirdi. Gerçek şu ki, bu gezide kimseyi tanımakla uğraşmamıştım.

Hepsini yok saydım ve ateşime yakalanan kimseyi umursamadım.

Savannah hariç. Ama o farklıydı. Gözlerimi ona ilk kez diktiğimden beri farklıydı. Ve şimdi ise daha da farklıydı.

“Gerçekten mi?” dedi, ifadesi aydınlanarak. Başımı salladım ve ön kapıyı, bizi bekleyen otobüsü işaret ettim. Grubun çoğunun otobüste olduğunu gördüm. Savannah ile tekrar karşılaşma düşüncesi ellerimi titretiyordu. Kardeşimi anlattığım biriyle nasıl yüzleşebilirdim?

Travis ve ben otobüse bindiğimizde, herkes kendi arasında konuşuyordu ve ben diğerlerinden birkaç sıra önce oturup hiç kimseyle göz teması kurmadım. Bu sefer onları görmezden gelmeye çalışmıyordum; sadece biraz alana ihtiyacım vardı.

Pencereden gölü seyrediyordum. Yağmur nihayet durmuştu. Bulutlar dağılmış, güneş gökyüzünde yüksekte parlıyordu. Hâlâ dondurucu bir soğuk vardı ama dün olduğu kadar karanlık ve kasvetli değildi.

Belki de Savannah ile konuştuktan sonra artık içim o kadar da karanlık ve kasvetli değildi. İçimdeki sadece bir parça ışığın olması bile bir ilerleme olduğu anlamına geliyordu.

Parmak uçlarımı alt dudağımda gezdirirken hâlâ Savannah'nın saçlarının, başını öptüğümde ve kirazla badem kokusunu içime çektiğimdeki yumuşaklığını hissedebiliyordum. Hâlâ onun yumuşak avucunu, yıllarca süren hokeyin getirdiği yıpranmış ve sert avucumun üzerinde hissediyordum. Onu tutmak zorundaydım. Onun için miydi, yoksa benim için miydi bilmiyordum ama o savunmasız ânında onun elini tutmak zorundaydım.

O iskeleyi terk etmek istememiştim. Sorunlarımız o ahşap kulübede kaldığımızda çok daha küçük görünmüştü. Hüznümüz sadece birkaç saatliğine özgürdü ve biz sadece... *var* olmuştuk.

Yanımdaki koltuğa biri oturdu. Başımı çevirdim ve midem ters yüz oldu. Savannah. Savannah uzun açık renk kirpiklerinin altından bana bakıyordu. Mavi gözleri oturmak için izin istiyor gibiydi. Yanımda durmasını onaylamamı bekliyordu.

Onun varlığı beni rahatlatmıştı. Daha fazla titreyen eller yoktu. Ve garip bir şekilde, Cillian'ı ona anlattığım için pişmanlık duymuyordum.

"Hey, Şeftali," dedim. Sesim gergindi. Onun bakışları karşısında kendimi çıplak ve açık hissediyordum. Savunmasız. Hayatımda hiç kimsenin karşısında savunmasız olmaya alışık değildim. Ama bu güzel Georgia kızının karşısında mümkün olan en saf şekilde savunmasızdım.

Savannah sırt çantasına dalıp poşet içindeki hamur işleri ve meyveleri çıkardı. Yanaklarında sevdiğim o kızarıklık parıldarken, "Kahvaltıya inmedin," dedi omuz silkerek. "Aç olabileceğini düşündüm." Bu kıza merakla baktım. Yüksek duvarlarımın üzerinden tırmanmayı başarmış olan bu Georgia şeftalisine.

"Teşekkürler," dedim ve poşeti aldım. Gerçek şu ki bu sabah tam bir korkaktım. Kahvaltıyı kaçırdım çünkü Savannah'ya onu gördüğümde ne diyeceğimi bilmiyordum. Bütün gizli yaralarımı böyle açıkça görmüş biriyle nasıl bir arada olacağımı bilmiyordum.

Onun bu durumu garipsemeyeceğini bilmeliydim.

Aksine... o bunu güzelleştirmişti.

Savannah koltuğuna yerleşti ve otobüs hareket etmeye başladı. Araçta olmanın getirdiği rahatsızlığın beni germemesi için uğraşıyordum. Bu yüzden beynime kazınmış manzaralara bakarak dışarıya daldım. Bu yeri asla unutmayacaktım.

"Son gün," dedi Savannah. Kendini benimle konuşmaya zorladığını biliyordum. Benden daha fazla içedönük biriydi. Boş muhabbetlerin ona doğal gelmediğini anlamıştım. Ama aynı zamanda denediğini de anlamıştım.

Benim için.

"Evet," dedim ve sandviç poşetinden bir çikolatalı kruvasan çıkararak ısınp sonra iç çektim. Acıkmıştım.

"Bir tırmanış daha," dedim. Bir şeyler söylemeye ve dahil olmaya çalışmak istiyordum. Dün geceyi çok fazla büyütmek istiyordum.

Savannah başını salladı ve sonra pembe dudaklarına küçük bir gülümseme yerleştirdi. Buna şahitlik etmek için ısırtığının ortasında duraksadım. Nasıl yaptığını bilmiyordum ama bu kız, sanki saf ışıktan yapılmış bir kılıç kullanarak benim etrafımı saran her karanlık bulutu kesebiliyordu.

Bu gezideki kimse çok gülümsemezdi. Bazıları Windermere’de biraz daha gülümsemişti. Ama kulağa ne kadar kötü gelirse gelsin, kimsenin gülümsemesi değildi. Sadece onunki. Çünkü Savannah’nın gülümsemesi gökyüzünü aydınlatıyordu. Gülümsemeleri o kadar utangaçtı ki ancak dudaklarının köşesindeki yukarı doğru minik kıvrılma kalbimi bir yük treni gibi sarsıyordu.

“Sanırım bacaklarım son tırmanış olduğu için minnettar.” Kendimi sırtırken ve Savannah’ı beni izlerken buldum. Belki de benim onu izlediğim gibi. İçimde bir rahatsızlık arıyordum. Ama onun etrafındayken... sadece huzur vardı. Buna anlam veremiyordum.

Savannah koltuğun arka kısmına başını dayadı, hoşnut görünüyordu; sonra Dylan ve Travis de önümüzdeki koltuklara oturdular.

Koltukların arkasından eğildiler. “Hey, siz ikiniz,” dedi Dylan ve Savannah’nın yakın görüldüğü bu çocuğa başını salladığını gördüm. “Ne konuşuyordunuz?”

Artık bende sırtmaya dair hiçbir şey yoktu ve Savannah’ya baktığımda onun gülümsemesi de kaybolmuştu. Dünkü konuşmamızın hâlâ bizi etkilediğini bilmek için bir dahi olmamıza gerek yoktu, bu yüzden, “Ne kadar sinir bozucu olduğunuzu,” dedim. Şaka bile yaparak kendimi şaşırtmıştım. Benim dudaklarımdan çıkmış olması garip hissettiriyordu.

Dylan alaycı bir şekilde şaşkınlıkla ağzını açtı. “Cael. Konuşuyorsun! Ve bir mizah anlayışın var!” Travis güldü. Eskiden esprili biriydim. *Önceden*. Sanırım bu gezide gerçek kendimin yansımasını Savannah’dan başka birisine ilk kez gösteriyordum. Savannah’nın omuzları sessiz kahkahalarla sarsıldı ve ona kısaca

göz attığımda, yüzünde rahatlama ve belki biraz da gurur gördüm.

Bizim iskeledeki gizli konuşmamız hâlâ güvendeydi. Ve sadece bizim olacaktı.

“Öyleyse Norveç için heyecanlı mıyız?” diye sordu Travis. Omuz silktim. Aslında bu gezi kapsamındaki hiçbir ülke için heyecanlı değildim. Ama bu yeri seviyordum. Burayı terk etmek üzere olmaktan biraz üzgündüm. Lakes bölgesinde, dünyadan uzakta olmanın beni sakinleştiren bir yanı vardı.

“Sabırsızlanıyorum,” dedi Dylan. “Sadece umarım daha fazla tırmanuş yoktur.” Travis de başıyla onayladı.

Savannah’nın konuşacağını düşünmüyordum ama “Norveç’ten tanıdığım insanlar var. Onların ülkelerini görmek için sabırsızlanıyorum,” demişti. Dylan ve Travis daha fazla bilgi almak için dinlediler. Ama Savannah orada durdu ve ağzındaki hafif gerilimi fark ettim. Oradan kimleri tanıdığını ve onun için ne anlam ifade ettiğini merak ettim.

Savannah geri kalan yolculuk boyunca konuşmadı. Ben de konuşmadım. Ama sorun yoktu çünkü Dylan ve Travis hepimiz adına konuşmuşlardı. Bir kereliğine bitmeyen sohbetleri hoşuma gitmişti. Otobüs durduğunda ve Skiddaw’ın altında kendimizi bulduğumuzda, dağa ve yüksek tepelerdeki buzlarla kaplı manzaraya baktım.

Bir tırmanuş daha.

Sırt çantamın askılarını belime sıkıştırdım ve yanıma biri geldi. Aşağıya baktığımda koyu sarı saçları örten pembe bir bere gördüm. Savannah bana doğru bakıyordu ve sonra yanımda yürüdü. Tepeyi tırmandıkça tırmandık ve kayalık patikalarda tırmanırken Savannah bir an bile yanımdan ayrılmadı. Zirveye vardığımızda manzaraya baktık; tarlaların oluşturduğu yeşil ve beyaz yorgana ve sanki saf simden yapılmış gibi parlayan suya.

Bu kadar yüksekte olmak bana çok küçük hissettiriyordu. Dünya ve ötesi sonsuzmuş gibi. Çok büyük. Bu rahatsız edici olduğu kadar rahatlatıcıydı da.

İndik ve aşağıya ulaştık. Nefessiz ve yorgunduk ama başarmıştık. Dylan ve Travis yanımıza geldiler, Jade ve Lili de yanımızdaydı. Hep birlikte tırmandığımız tepeye baktık ve boğazımda bir duygu yükseldi. Öksürerek onu kovmaya çalıştım ama sadece göğsüme geri çekildi ve mideme doğru kaslarını sıkıp gerdi.

“Sizi neden buraya, Lakes’e getirdiğimizi merak ediyor olabilirsiniz,” Leo sessizliği bozarak söze girdi. Altı kişinin önüne geldiğinde Mia da yanına geldi. Yüzü ciddileşti. “Hepiniz çok şey yaşadınız. Biliyorum daha zar zor yüzeyine ulaşabildik. Ama bu beş ülke gezisi sizin yasınızla baş etmenize yardımcı olacak şekilde tasarlandı.”

Mia ileri atıldı. “Dayanıklılık,” dedi ve bu kelime etrafımızdaki havada asılı kaldı. “Yasla başa çıkmak için dayanıklılığa ihtiyacınız var.”

“Sizi buraya hayatın telaşından uzaklaşmanız için getirdik,” diye devam etti Leo. “Dünyadaki bu küçük cennetten daha mükemmel bir yer olabilir mi?” Etrafımızdaki Lake District’e işaret etti. “Tırmanılacak tepelerle dolu, kaybolacak kadar nefes kesici manzaralar sunan bir yer. Ama aynı zamanda sizi sınırlarınıza kadar zorlayacak bir yer de.”

Mia, “Ve zorladınız,” dedi, sesinde gurur vardı. “Jetlag’li ve soğuk, yorgun ve bitkin bir şekilde başardınız. İmkânsız gibi görünen bir görevle yüzleştiniz. Adım adım bu dağları tırmandınız, tırmanırken nefes nefese kaldınız ve tükenmişlikle boğuşunuz. Başardınız. Karşıya geçtiniz. Siz. Bunu. Başardınız.”

“Eğer buraya ilk geldiğimizde size söylemiş olsaydık, ben de bunu asla başarabileceğinizi düşünmezsiniz.” Leo sözlerini kesti ve sırtımdaki buz parçalarını hissettim. Savannah yanıma yaklaştı ve elinin kenarı benimkine sürttü. Mia ve Leo’nun sözlerinin onu da aynı şekilde etkileyip etkilemediğini merak etmiştim. “Ama başardınız.” Leo gözlerimize baktı. “İşte yasınızı da birlikte atlatacağız.”

Dizlerim güçsüz hissettiriyordu çünkü bu cehennemi nasıl atlatacağımı bilemiyordum. Metaforu anlamıştım. Tepeler

yasımızı temsil ediyordu, mutluluğa giden yoldaki engellerdi. Ama bu tepeleri tırmanabileceğime emindim. Fiziksel olarak formdaydım. Bir sporcu azmine sahiptim. Ama yasımı nasıl atlatacağımdan hiç emin değildim. Daha çok endişeleniyordum, onu asla yenemeyeceğimi düşünüyordum.

Bir dönüşe girmeye başladığımı hissediyordum. Yalnızca Savannah'nın elinin yeniden benimkine dokunduğunu hissetmek için ayakta sallandım. Ve bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Bunun üzerine çok düşünmemeye çalıştım ama küçük parmağımı uzattım ve onunkine sardım.

Eli titriyordu ve bu beni hemen ona odakladı ve içimde yerleşen panikten sıyrılmama yardımcı oldu. Savannah da benimle birlikte cehennemdeydi. Burada olan *herkes* benimle aynı ateşteydi.

Yalnız değildik.

Derin bir nefes aldım. *Dayanıklılık*. Cillian'ın yaptıklarıyla yüzleşmek konusunda ne kadar dayanıklı olduğumdan emin değildim. Savannah'nın Poppy'siyle ilgili de aynı şekilde dayanıklı olduğundan emin değildim. Ya eğer bu gezi bize yardımcı olamazsa? O zaman ne olacaktı?

Mia, "Dayanıklılık," diye tekrarladı. "Siz *dayanıklısınız*. Her biriniz. Ve siz hepiniz aslında düşündüğünüzden çok daha güçlüsünüz." Gülümsedi. "Güneş gibi parladığınızı içinizde *görüyoruz*. Umudu *görüyoruz*. Cesareti *görüyoruz*. Gücü *görüyoruz*."

Leo, "Sizinle gurur duyuyoruz," diye ekledi ve sonra sözlerinin başımızın üzerinde yükselmesine izin vermek için hepimizi terk etti. Kabanlarımızın uzun kolları Savannah'nın ve benim birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı saklıyordu; hâlâ el eleydik, birbirimize dayanak oluyorduk. Birbirimizi bu kadar güçlü tutmamız... Bu bizim sırrımızdı. Tepeye tırmanan ve zorlu rotayı tamamlamak için çabalayan diğer insanları dalgın bir şekilde seyreliyordum.

Donmuş zemindeki botların çıkardığı ses dikkatimi çektiğinde arkamı döndüm. Dylan, Travis, Jade ve Lili, otobüste bekleyen Mia ve Leo'ya geri dönüyorlardı.

Ancak Savannah yanımda, bu anın içinde kaldı.

“Başardık,” dedi, Mia ve Leo’nun söylediklerini yankılayan umudun bir parçasını göstererek. Acaba acısının üstesinden gelebileceğine, bu gezinin onu iyileştireceğine, ona ilerlemesine yardımcı olabileceğine inanıyor muydu?

“Başardık,” dedim ve daha yaşlı bir çiftin tepenin altına ulaşmasını izledim. Kadın kutlama için kocasının kollarına atlıyordu. Savannah’nun parmağını daha sıkı kavradım. O seviyede mutluluğu yeniden yaşamak çok uzak görünüyordu.

İmkânsız gibiydi.

Savannah içsel çaresizliğimi sessizce kırıp, “Bence... Bence Poppy benimle gurur duyardı,” diye fısıldadı. Bunları söylerken elinde hafif bir titreme oldu ve sesinde hüznü bir kısıklık vardı. Bu sefer ona bakmak zorundaydım. Savannah’nın bakışı tepeye odaklıydı, bu yüzden serbest olan elimi kaldırıp parmağımı onun çenesine götürdüm. Dokunduğumda cildi donmuştu. Yavaşça yüzünü kendime çevirdim. Gözleri aşağıdaydı. Mavi bakışlarını benimkilerle buluşturana kadar bekledim. Gözlerinde yaşlar vardı ama bir tanesi yanaklarından aşağı kaydığına, hafif bir gülümsemeyle karşılandı.

Kalbim hızla atmaya başladı. Savannah parmağımı daha sıkı tuttu ve ben bir anlığına kardeşimi son gördüğüm hâlden farklı bir şekilde düşündüm. *Önceden* nasıl olduğunu. Gözlerimi kapattım ve şimdi onu görebiliyordum, ben buzdayken bana tezahürat yaparken, yüzünde geniş bir gülümseme ve havada yumruklarıyla. Onu burada da hayal edebiliyordum, tepenin altında beklerken, “*İşte benim kardeşim!*” diye bağırıyordu.

Bu görsel karşısında boğazımdan boğuk bir ses çıktı ve işkence gören zihnim bu düşüncenin kapısını hızla kapatmaya ve sebep olabileceği zararı önlemeye çalıştı. Ama yine de o görüntüye sarıldım; her gün her dakika beni rahatsız eden diğerinden daha iyiydi.

Gözlerimi açtığımda manzara puslu görünüyordu, ta ki bir gözyaşı yanaklarımdan aşağı düşene ve görüşümü temizleyene

kadar. Savannah'ya odaklandım, dokunuşunda huzur, güç ve cesaret bulmuştum. "O da benimle gurur duyardı."

Savannah parmağımı iki kez hafifçe sıkı. Görmüştüm, bu hareketle bana teselli vermek istediğini ama açıkça kelimelerin eksik olduğunu gösteriyordu. Ne kadar basit bir jest olduğu önemli değildi, açık bir yara üzerine bir iyileştirici merhemdi. Acıyı, nefesimi toplamama yardım edecek kadar durdurmuştu.

Anlayış dolu bakışlarımızla birbirimizi tutup birkaç dakika daha dayandıktan sonra otobüse döndük ama birbirimizi asla bırakmadık. Koltuklarımıza geri oturduğumuzda bile.

Uzaklaşırken Cillian'ın bir yerlerde, bir şekilde gerçekten bana tezahürat edip etmediğini merak ettim. Kaybını aşmama yardım ediyor muydu? Nadiren onun bir şekilde yaşamış olabileceğini düşünüyordum. Öteki dünyaya, etrafını sadece huzur ve özgürlük saran bir yerlere ulaşıp ulaşmadığını. Dindar değildik. Hiçbir zaman ölümden sonra ne olacağını konuşmamıştık. Gerçekten güçlü inançlarım yoktu. Ama burada geride bırakılan beni görüp görmediğini, onsuz paramparça olduğumu görüp görmediğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek için bana ulaşmak isteyip istemediğini merak ediyordum. Ve bir gün onu tekrar göreceğimi. Ve bu dünyadaki yaşamın onu ihtiyaç duyduğu şekilde tutamasa bile şimdi özgür olduğunu.

Üzüntü boğazımdan tırmanarak bunun doğru olmasına duyduğum ihtiyacı benden almak istiyordu ama Savannah'nın elimi yumuşakça sıkması o pençeleri geri itmemde ve umudun o kırıntısına tutunmamda yardımcı olmuştu.

Başımı Savannah'ya çevirdim. Tekrar elimi sıkı ve nabzımı hızlandırdı. Eve dönerken dolambaçlı yollarda dayanıklılığı düşündüm.

Bunun bana yardımcı olabilmesi için dua ettim.

Alevler yükseliyor, İngiltere'nin bulutları hâlâ bize boşluk veriyor ve son gecemiz için bize yıldız dolu bir gökyüzü bahşediyordu,

sanki o da bize veda ediyordu. Gölün etrafı koyu karanlıktı ama turistik bölge olan Bowness hâlâ insanlarla doluydu. Hava nasıl olursa olsun her mevsim böyle gözüüp gözümediğini merak etmişim. Eğer yapabilsem burada yaşardım.

Akşam yemeğimizi yemiştik ve şimdi hepimiz katlanabilir kamp sandalyelerimizde, dışanda ateşin başında toplanmıştık. Kendimi bu gece burada olmaya zorlamıştım. Odama veya buranın benim için bir sığınak haline gelmiş pencere kenarı koltuğuna kaçmamaya. Duygularım her yerdeydi. Sarsıldığımı hissettiriyordu ve bir kez olsun, bununla tek başıma yüzleşmek istemiyordum.

Mia ve Leo içeri gitmiş, altımızı birlikte bırakmışlardı. Leo ve Mia'yı sevsem de onların mikroskopları altında olmaktan kurtulmak güzeldi. Leo beni kartal gibi izliyordu. Onun bende bir değişim gördüğünü biliyordum. Benimle henüz bunu konuşmamıştı, açıkça bir süre bu yeni durumumda kalmama izin veriyordu.

Ama biliyordum ki bir noktada beni kenara çekecekti.

Dylan, Jade ve Lili ateşte marshmallow kızartmak için uzun sopalar kullanıyorlardı. Savannah doğru yerdeydi, yanımda. Dylan ve diğerleri gülerak şakalar yaparken yüzünde eğlenceli bir ifade vardı.

Pansiyondan elinde soda kutularıyla gelerek, "Ben malzemeleri getirdim!" diye bağırdı Travis. Ona gülümsedim ve bize bira dağıtır gibi dağıttığı kutuları aldım. Bir kola aldım ve şekerli içeceği yudumladım.

Sonra Dylan, Jade ve Lili ateşin etrafına oturdu ve hepimiz sessizliğe daldık, ta ki Dylan, "Peki, sizce bunlar işe yarıyor mu?" diyene kadar. Grubun ruh hâli hemen biraz mutlu olan yerden karamsar bir hâle döndü ve bu gezide birçok kez olduğu gibi, burada olma nedenimizin gerçekliğinden kaçamadık. Yas böyleydi işte, size sürekli yanı başında olduğunu hatırlatan bir şeydi.

Jade koltuğunda hareket etti ve "Biraz yardımcı olduğunu düşünüyorum," dedi. Geniş, kahverengi gözlerini gruba döndürdü ve sinirli bir şekilde, "Araba kazasıydı," dedi. Jade'in ağzından

bu sözler dökülünce donup kaldım. O ateşe bakarken, “Annem ve küçük kardeşim. Sıradan bir salı sabahı,” dedi. Kalbim sıkıştı. Savannah yanımda taş kesilmişti. “Birden oldu, onlar bir şey hissetmediler. En azından acı çekmediklerini biliyorum.” Jade dağılmaya başlamıştı. Lili ve Travis onun her iki yanına oturdu ve destekleyici bir şekilde sırtına dokundu. “Şimdi sadece ben ve babam varız. Bir de büyükanne ve büyükbabam.” Gözlerini sildi. “Aşmak... aşmak çok zordu. Onlar olmadan yaşamak bazı günler imkânsızdı.”

Ellerimle oynadım, çevremde dolaşan bu sinirli enerjiyi atmanın bir yolu olarak tırnaklarımı kazıdım. Cillian öldüğünde tamamen kapanmış ve her şeyi içime atmıştım. Ölüm hakkında böyle rahatça konuşmaya alışkın değildim. Henüz yapabileceğimden bile emin değildim. Çoğu kez duygularımı çatıdan bağıarak atmak, nihayet yasın barajının kırılmasına izin vermek istedim, ancak koruyucu duvarlarım her şeyi kapatırdı.

Ceketimin kolunun çekildiğini hissettim. Sol tarafa baktım. Savannah elini uzatıyordu. Onu tuttuğumda kalbimin çok hızlı atan ritmi hemen yavaşladı. Elimini tekrar iki kez sıktı ve koltuklarımız arasındaki boşlukta bağlı kaldık. Onun mükemmel profilinden büyülenmiştim. Acaba nasıl oluyordu da hep dağılmak üzere olduğumu anlıyordu?

Belki de sebebi onun da dağılmasıydı. Ben de elini iki kez sıktım. Solgun yanaklarına bir kızarıklık yayıldı.

“Burada olmak. Teksas’tan, evimden uzakta olmak,” dedi Jade. “Nefes almam için bana alan verdi.” Gözleri dolu bir gülümseme sundu. “Sanırım yardımcı oluyor. Kafamda bazı şeyleri düzenlememe yardımcı oluyor.”

Lili başını Jade’in omzuna koydu. İngiltere’ye gelişlerinden bu yana yakınlaşmışlardı. Lili, “Her iki ebeveynimi de kaybettim,” dedi. Savannah irkildi ve eli hafifçe çekildi. Sanki bu düşünce kalbine bir hançer saplamış gibiydi. Onu daha sıkı tutarak tutunabileceği bir dal verdim ve kendimi annemle babamı düşünürken buldum. JFK’de beni öyle gördükleri ânu düşününce

boğazım düğümlendi. Veda bile etmemiştim. Onlarla hâlâ hiç iletişim kurmadım. Nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum...

"Rekreasyonel denizcilerdi. Suyu çok severlerdi," dedi Lili. Gülümsemesi karanlıkta bile hüznün arasından parlıyordu. "Bir gün denize açıldılar ve beklenmedik bir fırtına bastırdı." Dudakları titredi. Jade kolunu Lili'nin etrafına doladı. "Tekne bulundu, enkaz hâlinde. Ama onlar asla bulunamadılar."

"Üzgünüm," dedi Dylan ve ben de aynı şeyi söylemek istedim. Ama konuşmadım. Nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Lili, Dylan'a gülümsedi ve yanaklarından akan gözyaşlarını sildi. "Sanırım bu gezi bana da yardım ediyor." Jade'e baktı. "Aynı şeyi yaşayan diğer insanlarla olmak... yardımcı oluyor. Kendimi daha az yalnız hissettiriyor." Oturuşunu dikleştirdi. "Ben tek çocuğum. Büyükanne ve büyükbabamla yaşıyorum ve onlar harika ama tüm bunları tek başıma yaşadım... ve... evet..." Yorgun bir iç çekişle sesi kısıldı. *Aynı değil*, diye tamamladım aklımdan.

Değildi. Annemi ve babamı seviyordum. Onlar en büyük oğullarını kaybetmişlerdi. Ben ise kardeşimi ve en iyi dostumu kaybetmiştim. Birbirimizin acısını anlayamıyorduk çünkü farklıydı. Bu gerçek yüzüme vurduğunda göğsümde bir sızı başladı, artık ben de tek çocuktum. Ve bu en kötü şeydi... Geri kalan tüm günlerimde beni yapayalnız bırakmıştı.

Jade ve Lili'nin bize, Savannah, Travis, Dylan ve bana bakışlarını fark ettim. Belli ki bizim de hikâyelerimizi paylaşp paylaşmayacağımızı merak ediyorlardı. Ama Cillian hakkında konuşamazdım. Savannah'ya bile tam olarak açılmamıştım; o anıları paylaşmak sanki kalbimi yanp deşmek gibi geliyordu. Savannah'nın bedeni yanımda gerildi ve güzel gözleri yere bakıyordu, sanırım aynı şekilde hissediyordu.

Travis boğazım temizledi ve sandalyesinin ucuna oturdu. Gözleri gergin bir şekilde grubun etrafında dolaşıyordu. Dylan, "Hazır değilseniz paylaşmak zorunda değilsiniz," dedi, sesi destekleyiciydi. Son zamanlarda o ve Travis daha da yakınlaşmıştı.

Görünüşe göre hepimiz çift oluyorduk. Başımı eğip Savannah'nın elindeki elime baktım.

Benimle olduğu için mutluydum... hatta mutludan da fazlası.

Travis, "Hayır," dedi, "konuşabilirim." Ama gözlerini kapattı, sanki önünde kimseyi görmemek bunu sesli söylemeyi onun için kolaylaştırıyordu. "Okulda bir silahlı saldırıda sınıfımda tek kurtulan ben oldum." Bunu söylediğinde yüzümdeki kan çekildi. Bunu hayal bile edemiyordum... Nasıl tepki vereceğimi bile bilememiştim.

"Travis..." dedi Dylan ve hemen ateşi geçip yanına gitti. Onun yanına diz çöktü. Travis gözlerini açtı ve gülümsedi. Gergindi ve dudakları titriyordu. Travması apaçık ortadaydı ve hepimiz görüyorduk.

"En kötüsü suçluluk duygusu, biliyor musun?" diye devam etti Travis ve ellerini birbirine sardı. "Neden ben? Neden o vurmadığı tek kişi ben oldum? On iki kişilik bir sınıfta neden kurşunu atlatan kişi tek ben oldum?" Travis başını salladı ve gözyaşlarını tutmaya çalışırken çenesi titredi. "Bunu aşamıyorum işte. Arkadaşlarımdan ebeveynlerinin bazen bana baktığını görüyorum ve biliyorum ki neden ben değil de onların çocuğu kurtulmadı diye düşünüyorlar." Alaycı bir gülümsemeyle ekledi: "Ben de kendime aynı şeyi soruyorum. Ama asıl olarak..." Derin bir nefes aldı. "Onlar benim arkadaşlarımdı. Vermont'taki küçük bir kasabadan geliyorum. Bu çocukları anasınıfından beri tanıyordum, hatta bazılarını daha önceden. Onlar benim tek arkadaşlarımdı ve şimdi hepsi gitti. Ve ben şahit oldum..."

Dylan, Travis'in bu cümleyi bitirmesine izin vermeden ona sarıldı. Bazı şeylerin anlaşılmak için sesli olarak söylenmesine gerek yoktu. Yanımda Savannah burnunu çekti ve ona döndüğümde gözyaşları yüzünden aktı. Ateşin ışığında turuncu görünüyorlardı. Onu böyle görmeye dayanamıyordum, bu manzara beni paramparça etti. Bu yüzden sandalyemi tam yanına doğru kaydardım.

“Bunun işe yaramasını istiyorum,” dedi Travis ve bizi işaret etti. “Bu gezinin işe yaramasını çok istiyorum çünkü içimde taşıdığım bu karanlıkla, göğsümdeki bu ağırlıkla yaşamaya devam edemem. Bazı günler yas öylesine yorucu oluyor ki yataktan çıkamıyorum. Nefes alamıyormuşum gibi hissettiriyor.”

“Mutlu olmayı, mutluluğu *hissetmeyi* özlediyorsun,” dedi Dylan anlayışla ve Travis başını salladı. Dylan, “Ben de,” diye itiraf etti.

“Ben de,” dedi Jade ve ardından Lili.

“Ben de,” dedi Savannah, neredeyse duyulmayacak kadar. Ne kadar çok şey paylaştığımızı düşündüğümde kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım. Ama önceki hayatımı düşünmem için kendime izin verdim. Çünkü yas konusunda önce ve sonrası *vardı*.

Kışın buz üzerinde hokey oynarken, Noel sabahları ve maç günleri gibi basit anıları düşünmeme izin verdim... gerçekten mutlu olduğumuz zamanlardan basit anıları.

O zaman mutluluğu *bilirdim*. Ve bunu sorgusuz sualsiz olduğu gibi kabul etmiştim. Ama şimdi düşündüm ki bir kez hissetmişsem, belki, sadece *belki*, tekrar hissedebilirdim.

“Ben de,” diye nihayet fısıldadım, ateşin odunları bu kadar enerji gerektiren dileğimi boğarak yüksek sesle patlamasına neden oldu. Ama Savannah beni duymuştu. Bana yaslandı, başını omzuma koydu ve elimi iki kez sıktı.

Bu duyguyu fazlasıyla özlemeye başlamıştım. Çünkü Blossom Grove, Georgia’dan Savannah bana bunu *hissettiriyordu*. Bir yıl boyunca karanlıkta boğulmanın ardından Savannah bana sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm bir şeyi hissetmemi sağlamıştı; umudu.

Hayatımda *bundan* daha fazlasının olabileceği konusunda beni umutlandırdı. Aramızda neler olup bittiğini bilmiyordum. Bizi bir araya getiren her ne ise üzerinde düşünmeyi reddediyordum. Bir kez olsun, evrenin dizginleri eline almasına ve beni yönlendirmesine izin vermek istedim.

Yatağa gitmeden önce göl ve tepeleri son bir kez gözden geçirdim. İngiltere, Lake District'i Savannah'nın hayatıma girdiği yer olarak daima hatırlayacaktım. Geri kalan yolculukta ne olacağını ve başıma neler geleceğini bilmiyordum. Savannah ile aramızda ne olacağını bilmiyordum. Mia ve Leo'nun bizim için planladığı şeyin beni içinde sıkıştığım bu sonsuz karanlıktan gerçekten çıkarıp çıkarmayacağını bilmiyordum. Ama bu kız yüzünden kalbimin etrafına örülmüş birçok tuğladan biri düşmüştü. Sadece tek bir tuğlaydı ama bu bir başlangıçtı.

Bu bir *başlangıçtı*.

Ve bunun kesinlikle bir anlamı olmalıydı.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Yeniden Ortaya Çıkan Hayaller ve Donmuş Gülüşler

Savannah,

Burada oturup bu günlüğü yazarken bahçemizde sizi izliyorum. Elma ağacının altında oturuyorsun ve kitap okuyorsun. Ida yanında dans pratiği yapıyor. Ve iki en iyi arkadaşımı izlerken kocaman gülümsüyorum. Birisi gürültülü, diğeri sessiz ama her ikisi de gözümde mükemmel.

Gittiğimde, bu ânı kafamın içinde tekrar tekrar oynatacağım. Ve aşağıya, size baktığımda, paylaştığımız bu bağı yine sevgiyle anacağım.

Geri kalan ömürlerinizde birbirinizi el üstünde tutmanızı istiyorum. Hayatta sıkı sıkı tuttuğumuz o bağı asla kaybetmeyin. Ve birbirinize sarıldığınızda, ruhumun her ikinize de sarıldığını bilin. Her zaman yanınızda olacağım. Hayat sizi nereye götürürse götürsün cesur ve özgüvenli olun çünkü ben her zaman yanınızda olacağım. Asla yalnız olmayacaksınız. Tıpkı benim bu hayatta asla yalnız olmadığım gibi. Hayatımda ve kalbimde siz varken nasıl olabilirdim ki?

Yeni maceralara evet de, Savannah. Belki seni mutluluğa götürebilirler.

*Daima ve Sonsuza Kadar,
Poppy*

*Savannah
Oslo, Norveç*

Ben: Nerede olduğumu tahmin edebilir misin?

Önümdeki manzaranın fotoğrafını çektim ve gönder düğmesine bastım. Sadece birkaç saniye sonra bir mesaj geldi.

Rune: Burayı biliyorum.
Ve sonra ekledi: Nasıl gidiyor?

Aşağıdaki meydanda dolaşan insanları izledim, geniş bir buz pisti görüşümün çoğunu kaplıyordu. Kaymaya başlayan insanlar vardı. Burası çok güzeldi. Oslo'ya dün gece varmıştık ama ben çoktan buraya âşık olmuştum. Kristiansenlerin burada yaşadıklarını hayal edebiliyordum. Bu düşünceyle bir hüznün dalgası üzerime çökmüştü.

BEN: Bu manzarayı görmek isterdi. Senin ülken. Çok güzel.

Poppy genellikle Rune ile Oslo'yu ziyaret etmekten bahsederdi... ama edemedi önce hayatın onun için başka planları ortaya çıktı.

Rune'un cevap vermesi birkaç dakika sürdü. Sözlerim onu üzmüş müydü yoksa meşgul müydü bilmiyordum.

RUNE: Severdi.

Üç nokta belirdi ve ekledi: Şu an seninle birlikte olduğuna inanıyorum. Gözlerimde biriken yaşların parlaklığını silmek için gözlerimi kırıştırdım.

BEN: Ben de öyle olduğuna inanmak istiyorum.

O üç nokta tekrar belirdi: Ablan seni asla bırakmayacak. Ve seninle çok gurur duyardı.

Göğsüm sıkıştı ve meydandaki kalabalığa tekrar baktım, oturduğum otelin penceresinden yukarı sızan yemek kamyonlarının kokusunu alıyordum. Rune haklıydı. Poppy benimle gurur duyardı. Her zaman duymuştu. Okulda yaptığım her küçük başarıda sanki dünyayı değiştirmişim gibi davranırdı. Altıncı sınıfta bilim fuarını kazandığımda, Poppy Nobel Barış Ödülü'nü kazanmışım gibi kutlama yapmıştı.

BEN: Biliyorum.

Söyleyecek başka bir kelime yoktu.

RUNE: Bunu yapabilirsin, Sav. Ben de sana inanıyorum.

Rune son mesajı gönderdiğinde gülümsedim. Poppy'nin ölümünden beri Rune ailemle daha da yakınlaşmıştı. Bana ve Ida'ya her zaman kaderimizde olması gereken bir ağabeydi. Onun ruh eşini kaybetmiş olması her zaman haksızlık olacaktı. O kadar gençti ki... Gerçekten bir şansları bile olmamıştı.

İçimde umutsuzluğun huşurtısını hissettim. Sadece kapının sesini duyduğumda azalmıştı. Kapıyı açtım ve Jade ile Lili'yi karşımda buldum. "Hadi gel," dedi Lili, elimi tutarak. Jade odadaki askılıktan paltomu aldı. "Bizimle kaymaya geliyorsun."

"Ah, ben kayamam ki..." demeye çalıştım ama beni koridordan sürükleyerek üç kat merdiven indirdiklerinde soğuk meydana sürüklemeleriyle, bana seçenek bırakmadıklarını anladım.

Şehirde eğlenceye koşan bu üç kız tanıdık gelmişti. Bu sabah da annem, babam ve Ida ile konuşmuştum. Onları nefes almaktan bile daha çok özliyordum. Ama iyiydim. Zorluyordum.

Jade bizi paten kiralama kabinine götürdü. Jade ve Lili, patenlerini giymek için ayakkabılarını verirken, "Daha önce hiç kaymadım," dedim. Sanki fazladan bir kafam çıkmış gibi bana baktılar. Yüzüm şaşkın bakışları altında alev alıyordu.

Lili, "Sana yardım edeceğiz," dedi ve botlarımı gösterdi. "Onları ver ve paten al."

Dediğini yaptım, sinirlerimin üzerime çöktüğünü hissediyordum. Banka oturup patenleri ayağıma geçirdim. Ayağa kalkmaya çalıştığımda neredeyse yere düşüyordum. Jade, "Vay be!" dedi ve kolumu yakaladı. "Yavaştan alalım."

Lili de diğer kolumu kavradı ve buza doğru yola çıktık. Buzdan gelen soğuk esinti yüzümü öptü ve vücudumdan aşağı ürpertilerin yayılmasına neden oldu. Taze ve temiz kokuyordu... Cael gibi kokuyordu.

Nerede olduğunu merak ederek bakışlarımı pistte gezdirdim. Onu bugün henüz görmemiştim. Dylan ya da Travis'i de görmemiştim. Belki de hepsi bir aradaydı. Son zamanlarda geri kalanımızla kaynaşma konusunda biraz daha iyiye gidiyordu. Ve o kadar da kapalı görünmüyordu. Bunun böyle kalmasını umuyordum. Ben... Cael'e karşı hissettiklerim... her şeyi kapsıyordu. Bana kelebekler hissettiriyordu ve yaklaştığında, elimi ya da parmağımı tuttuğunda kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Ama öfkeyle bu kadar tükenmiş birinin yanında olmak, onu gerçekten içeri almak zordu.

Ama iskeledeki geceden beri biraz daha yumuşak görünüyordu. Bunun nedeninin kardeşinin ölümünden bahsetmesi ve olanları yüksek sesle anlatması olduğuna inanıyordum.

Kendisi için söylemesi çok zor olan, kanı ateşe dönüştürene kadar içinde iltihaplanan kelimeleri serbest bırakmıştı.

Benimle konuşmanın onu doğru yola yöneltmesini her şeyden çok istiyordum.

Lili beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, "Bir adım ileri," dedi ve patenimi buzun üzerine koydum. Hemen kaydım ve Jade ile Lili'yi bırakıp pistin kenarındaki tahtaları tuttum. Gergin bir kahkaha atmıştım. Lili ve Jade önümde duruyordu. "Siz gidin. Sanırım bir süre burada kalmam gerekiyor," dedim. Lili itiraz etmek için ağzını açtı ama başımı salladım. "Gerçekten. Sadece kendimi toparlamam gerekiyor."

Jade, "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedim ve onların kaymasını izledim. İlk başta biraz sallanıyorlardı ama birkaç dakika içinde pistin etrafından dönerek geçerken bana el sallamaya başladılar. Soğuk havayı içime çektim, o taze koku yeniden etrafımı sardı. Bir el omzuma dokundu ve ardından Dylan ile Travis önümde buzun üzerine basmaya başladılar.

Dylan elini uzattı. "Hadi gidelim, Sav." Travis kaydı ve Dylan'a tutunarak ikisini de yere düşürdü. Yüksek sesli, özgürce ve kolayca attıkları kahkahalar beni gülümsetti. Dylan'ın bana en yakın arkadaşı hakkında anlattıklarından, Travis'in dün gece bize anlattığı dehşetten sonra... dertsiz kahkahaları cennetin çanları gibi geliyordu.

"Sanırım bu işi sana bırakacağım," dedim ve kuru zemine geri dönerek düşme riskinden uzaklaştım.

"Sav!" Dylan söylendi. "İyi!" diye ekledi ve ayağa kalkarken beni işaret etti. "Ama bundan sonra benimle sıcak çikolata içeceksin."

"Anlaştık," dedim, sonra banka doğru ilerledim ve hızla patenlerimi çözdüm; bir dakikadan kısa bir süre içinde botlarım ayaklarımdaydı ve kalbimde çok daha az korku vardı.

Tahtaların başında durdum ve yeni arkadaşlarımdan pistin etrafında el ele tutuşarak ihtiyaçları olan o eğlenceyi yaşamalarını izledim. İzlemesi ne kadar da güzel bir manzaraydı. Eğer onlar da benim gibilerse muhtemelen böyle gerçek bir şekilde neşelenmeyeli epey zaman geçmişti.

Travis, Dylan'ı itip neredeyse onu tekrar yere düşürecekken sessiz bir kahkaha attığımda bir şey soluma bakmama sebep

oldu. Meydan doluydu, pist dolmak üzereydi ama insan kalabalığının arasında tanıdık bir siyah bere ve palto fark ettim. Cael, yakışıklı yüzünde içler acısı bir ifadeyle piste bakıyordu.

Arkadaşlarımı izlerken yaşadığım tüm mutluluk, Cael'in yüzündeki nihai üzüntü karşısında yok oldu. Elleri ceplerinde, tahtalardan uzakta duruyordu.

Soğuktan korunmak için ellerime üfledim ve durduğu yere doğru yürüdüm. Geldiğimi görebilmesi için yavaşça yaklaştım. Bunu yaptığımda omurgası dikleşmişti.

"Selam," dedim ve yanında durdum. Cael'in gözleri tekrar buza sabitlendi.

Orada olmak istiyordu.

Dylan'ın bana söylediklerini hatırladım. Cael bir hokey oyuncusuydu. Söylediği kadarıyla son derece yetenekliydi de. Ama artık oynamıyordu. Patencileri izlerken kalbinin derinliklerinde hâlâ olmayı dilediğine inanıyordum.

"Kaymak istemiyor musun?" dedim suları test ederek. Cael'in bakışları sertleşti ve başını salladı. Bu kesin ve net bir hayırdı.

Lili ve Jade, Travis ve Dylan'la yarışmaya başladığında keyifle güldüm. Gece kamp ateşinde duygularını açanların bugün biraz daha hafiflemiş hissedip hissetmediklerini merak ediyordum. Neden burada olduklarını paylaşmışlardı. Çok cesurlardı. Acınızı sizi destekleyen insanların ellerine bırakmanın özgürleştirici bir duygu olup olmadığını merak ettim. Yükünüzü hafifletmek ve hayatın biraz daha az insafsız görünmesini sağlamak için onu küçük parçalar hâlinde başkalarına aktarmanın.

"İnsanlar bunu nasıl yapıyor bilmiyorum," dedim kendimi zorlayarak. Cael'in böyle kötü hissetmesini istemiyordum. Bir şeylerin daha iyi olması için çabalamak istedim. "Ben kaymadan ayaklarımı hareket bile ettiremedim."

Cevap beklemiyordum, bu yüzden Cael, "Sadece alıştırma gerekiyor," dediğinde şaşırdım. Gözlerimi ona diktim. "Ben... ben..." derken sesi kısıldı, onu durduran her neyse onunla

savaşmaya çalışıyordu. "Seni gördüm." Uzun, güç veren bir nefes aldı. "Yanına gelip sana yardım etmek istedim ama..." Sözleri boğazına takıldı ve yüzü solgunlaştı.

Bu an onda duygusal olarak neye mal oluyordu? Bu piste bakmak, bu sözleri söylemek her şeye mal oluyor gibiydi.

Elimi koluna koydum. "Sorun değil," dedim. Onun önüne geçtim ve onun için bu kadar çok sıkıntı yaratan manzarayı engelledim. "Bir şeyler yemek ister misin?" Yakınlardaki birkaç yiyecek kabinini işaret ettim. Başını salladı ve gözlerini pistten ayırdı. Buz pisti sanki onu bir müknatis gibi çekiyordu ama o bu çekime direniyordu. Ve bu onun canını acıtıyordu.

Onu daha iyi hissettirme isteği içimde o kadar güçlüydü ki kolumu onun koluna geçirdim. Hiç bu kadar cesur olmamıştım. Hayatımda hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Sosyal olarak beceriksizdim ve ailem dışında kimseyi incindiğinde nasıl mutlu edeceğimi bilmiyordum. Ama Cael ile, Ida'yla ilgilendiğim gibi ilgilenmek istiyordum. Poppy ile ilgilendiğim gibi.

Nedenini bilmiyordum ama bu görmezden gelemeyeceğim bir içgüdüydü.

Tatlılarla dolu bir kabin seçtik. Bir sürü şey sipariş ettik; tereyağlı kurabiyeler, bademli kurabiyeler ve Norveç'e özgü tarzda tarçınlı çörekler. Cael'e bir kurabiye uzattım. Bir ısırık aldığı anda, dertli gözleri yumuşamıştı. Yüzüne tekrar renk geldi ve bir sonraki olarak yüzünde hafif bir mizahla tarçınlı çöreğe uzandı. Ona biraz olsun daha iyi hissettirdiğimi bilmek, gerçekten önemli bir şey başarmışım gibi sarhoş ediciydi.

Jade, Lili, Travis ve Dylan koşarak yanımıza geldiklerinde henüz birkaç tane tatlı yemiştik. Dylan kolunu omzuma attı ve "Sıcak çikolata?" diye sordu.

Cael'e sorarcasına tek kaşımı kaldırdım. "Hadi gidelim," dedi ve bizimle birlikte bir sonraki yemek kulübesine doğru yürüdü. Bu Norveç meydanında yine Noel gibi hissediyordum. Bir film-den çalınmış bir sahne, serin kış gününde bir parça sihir gibi.

Kusursuzdu.

Birkaç saat boyunca tok ve uykulu bir şekilde meydanı keşfettikten sonra hepimiz kendi odalarımıza döndük. Sadece bir geceliğine Oslo'daydık. Norveç, Lake District'ten farklı olacaktı. Tek bir yerde kalmıyorduk. Bunun yerine kuzeye doğru ilerliyorduk. Ne yapacağımızı ve ne göreceğimizi bilmiyorduk ama burayı çoktan sevmiştim. Alıştığımdan farklı bir his veriyordu. Bu, bugünlerde ancak iyi bir şey olabilirdi.

Gece kendi odamda, pencere kenarında oturdum ve meydanın sessizleşmeye başlamasını izledim. Kucağımdaki not defterini –Poppy'nin defterini– açınca bir sayfa daha okuma zamanının geldiğine karar verdim. Ablamın hayatının aşkının ülkesindeyken tekrar onunla konuşmak güzel hissettirirdi.

Savannah,

Adımı onun el yazısıyla görmek kalbimi o kadar şişirmişti ki göğsümden fırlayacağını sandım.

Sana nasıl yardım edebileceğimi düşünüyordum.

Gülümsedim ve onu kalemin ucu ağzında, düşüncelere dalmış hâlde hayal ettim.

Geçtiğimiz birkaç yılda bana neyin yardımcı olduğunu düşünmemi sağladı. Şu ana kadar, yaşamak için yalnızca birkaç haftam kalana kadar.

Bu cümle mideme bir yumruk indirmiş gibiydi. O son haftalarda Poppy'yi düşünmekten nefret ediyordum. Zayıf olduğu ve yardım almadan yürüyemediği zamanlarda. Ama bana yazacak gücü bulmuştu. Beni bu kadar çok seviyordu işte. Uzun bir nefes aldığımda nefesim titredi.

Arkadaşlar. İnsanlar. Aile. Sen ve Ida olmadan. Annem ve babam, Kristiansenlar, DeeDee Teyze ve Jorie olmasaydı güçlü kalamazdım. Rune'umun sevgisi olmasaydı, kaderimle onurla ve nezaketle yüzleşemezdim.

Eve gitme zamanımın geldiğini anlayışla karşılayamazdım.

Bu benim sana olan vazifem, Savannah. İnsanların içeri girmesine izin vermek için. Güzel, saf kalbinin ailemiz dışındaki başkaları tarafından görülmesine izin vermek için. Açılmanın zor olduğunu biliyorum. Yoğun insan kalabalığının içinde olmaktan rahatsız olduğunu biliyorum. Ama sevgiye ihtiyacımız var, Savannah. Canımız yandığında ve dünya bir hapis gibi hissettirdiğinde, etrafımızda bizi destekleyecek insanlara ihtiyacımız var.

Sevgi, Savannah. Senin için en büyük dileğimin sevgi olduğunu fark ettim. Ne şekilde olursa olsun. Günlerimin sayılı olduğu ve son nefesimin yaklaştığı şu anda hep etrafımda olman, senin sevgin bana bununla yüzleşme gücü veriyor. Yalnız olmadığımı anlamamı sağlıyor.

Ölümlle yüzleşmek, yanında bir destekle daha kolaydır.

Ben gittiğimde senin de kendini yalnız hissetmeni istemiyorum. Yükünü hafifletip sana yardımcı olacak insanlara ihtiyacın olacak. Ve eğer senin için tek bir hayalim olsaydı Savannah, o da kendi Rune'unu bulman olurdu.

Midem korkuyla tepetaklak oldu. Poppy ve Rune gibi bir aşk bulmak beni çok korkutmuştu. Hoş karşılamadığımdan değil. Ama eğer birini bu kadar çok seversem, diğer yarımı, ruh ikizimi bulursam ve Rune'un Poppy'yi kaybettiği gibi o da giderse bana ne olurdu? Onun günbegün solmasını izlemek, yakında ışığının kalbinden söneceğini ve bir daha asla yanmayacağını bilmek.

Bunu atlatamazdım.

Okuduğumda sulu bir hıçkırıkla boğuldum, bu düşüncenin seni korkutacağını biliyorum. Bunu okuduğunda benim ölümümün Rune'a ne yaptığını biliyor olacaksın. Rune'un adının yazıldığı mürekkebin solduğunu gördüğümde gözlerimden bir yaş aktı. Ve

bu beni tamamen parçaladı. Çünkü Poppy ne kadar güçlü olursa olsun Rune'dan ayrılma düşüncesi onu ağlatmış olmalıydı. Rune onun bu kadar uzun süre dayanmasının sebebiydi. Ruh eşinin kollarında daha fazla zaman geçirmek için çok mücadele etmişti.

Onun huzuru bulması için dua ediyorum. Ben gittikten sonra da mutluluğu bulabilmesi için. Kaybımdan bir anlam çıkarabilmesi için. Senin için de öyle olmasını umuyorum, Savannah. Ölümümün seni tüketmesine izin vermemeni. Kalbini açık tutmanı ve sevginin kendini göstermesi gerektiğinde içeri girmesine izin vermeni. Çünkü sen çok sevilesisin, güzel kız kardeşim. Bunu biliyorum çünkü seni inanılmayacak kadar çok seviyorum.

Sevgi olmadan birer hiçiz. O yüzden lütfen... sadece... içeri girmesine izin ver.

*Sana tapıyorum,
Poppy*

Defteri kapatırken sessiz gözyaşlarım göğsüme düştü. Gözlerimi kapattım ve Rune'u düşündüm. Poppy'nin ölümünün ardından tamamen yıkılmıştı. Ama yavaş yavaş, günden güne yeniden hayata dönüş yolunu, neden geride bırakıldığının anlamını bulmaya başlamıştı.

Bunu ona Poppy öğretmişti. Dünyayı büyük bir macera olarak görmeyi. O korkusuzdu ve kollarını sonuna kadar açarak hayata sarılmıştı. Rune, onu bu kadar erkenden terk eden bu kızı anmak için dünya harikalarının fotoğraflarını çekerek onu onurlandırıyordu.

Kollarım belimin etrafında sıkışıp kalmıştı. Ve şimdi bunun bana hiçbir faydası olmadığını anladım. Yaşamayı denememiştim bile. Kendimi üzüntüden oluşan bir boşluğa sürüklenmeye ve tüm umutlarımdan mahrum kalmama izin vermiştim. Hayatı kucaklamaya çalışsaydım ne olurdu ki? Sadece bir süreliğine?

Peki ya âşık olmama izin verseydim?

Gözlerimi açtım ve meydana süsleyip bana doğru gelen renkli parlak ışıkları gördüm. Alnımı pencere camına dayadım ve aşağıya baktım. Birden oturuşumu dikleştirdim ve artık boş olan buz pateni pistine doğru yürüyen yalnız bir silüet gördüğümde nefesimi tuttum, tek ışık kaynağı birkaç sokak lambasıydı.

Ama her şeyi görmem için yeterliydi.

Cael'i, botları buzun kenarından birkaç santimetre uzakta, pistin girişinde durduğunu görmem için yeterliydi. Vücudunun her santimi gergindi ve elleri yanlarında yumruk hâlindeydi. Nefesimi tuttum ve diz çöküp eldivenlerini çıkarmasını mest olmuş bir hâlde izledim. Eldivenlerini cebine sokup avuçlarını buzun üzerine koymadan önce dakikalarca kendisiyle savaştı.

Ve sonra öyle kaldı. O kadar uzun bir süre öyle kaldı ki aklım başka yere gitti ve Poppy'nin sesinin kafamda fısıldadığını duydum. *"Kalbini açık tut ve olması gerektiğinde sevginin içeri girmesine izin ver..."*

Bu çocuk... bu çocuk içimde bir şeyleri ele geçirmişti. Ve şu anda bir zamanlar teselli yeri olan bu pistte onu yalnız görmek benim için felaketti.

Kalbimin beni yönlendirmesine izin vererek pencere koltuğundan atladım. Mia ve Leo'nun koyduğu sokağa çıkma yasasını görmezden gelerek paltomu aldım ve odadan kaçtım. Cesaretimin beni Leo ve Mia'nın görmediği otel kapılarından çıkarıp uykulu meydana yönlendirmesine izin verdim. Bu geç saatte sadece birkaç kişi etrafta dolaşıyordu. Ama onlara hiç aldırış etmedim. Bunun yerine dizlerinin üzerinde çökmüş, kalbi kırık ve yalnız çocuğun yanına gittim ve ona katıldım.

Yanına diz çöktüğümde kafasını yana çevirdi. Gözyaşları bastırılmış acıyla yüzünü yıkadı ve hiç düşünmeden, kalbimi açtığım kişiyi kucaklama ihtiyacı duyarak kollarımı ona doladım. İlk başta sustu ve ona yaklaştığım için bana kızdığından endişelendim. Belki de çok küstah davranmıştım ve o, bu yürek acıtan anda eşlik etmemi istemiyordu.

Ama Cael hızla pes edip kollarını bana doladığında ve sanki hiç bırakmayacakmış gibi sarıldığında rahat bir nefes aldım.

Titreyen hıçkırıkları ruhuma saplanan kurşunlar gibiydi, her biri beni oturduğumuz yerde parçalayana kadar daha da uzağa saplandı. "Sav," diye mırıldandı boynumun kenarına doğru. Gözyaşları köprücük kemiğimin derisinden aşağıya ve ceketimin altına doğru aktı. Sayamayacağım kadar uzun zaman boyunca hapis kalan, her gün onu tükettiğini bildiğim gözyaşları...

Elleri buza dokunduğu yerden donuyordu. Ama soğuğu kucakladım. Eğer bu Cael'e yardımcı olsaydı, onun acının ağır prangalarından kurtulmasına yardımcı olsaydı, sırf onun iyileşmesine yardımcı olmak için kendimi kutup denizine atardım.

Ellerimi saçlarının arasından geçirdim, beresini çıkardım ve yerde yanımıza koydum. Hiçbir şey söylemedim. Şu anda yardımcı olacak hiçbir teselli sözcüğü yoktu. Sessizlik rahatlatıcıydı. Ve bu duygusal temizlenmenin nasıl hissettirdiğini biliyordum. Bu bir seldi, yoluna çıkan her şeyi yok edecek kadar güçlü bir keder seliydi.

Cael'in parmakları sanki daha yakın olmanın bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi sırtımı taradı. Saf ve savunmasızdı, derisi yüzülmüştü ve duygusal olarak açığa çıkmıştı. Cael evdeki arkadaşlarından veya ailesinden hiç bahsetmemişti. Benim en azından Ida ve ailem vardı. DeeDee Teyzem ve Rune'um vardı.

İhtiyaç anında kime gidiyordu? Hepimizi uzakta tutmaya çalıştığı gibi onları da uzaklaştırmış mıydı?

Ellerimi hafifçe saçlarının dağınık dalgalarının arasında gezdirdim, o ise dağılmaya devam ediyordu. Dağıldı ve dağıldı, tuzlu gözyaşları bitmek bilmiyordu. Soğuk zeminde diz çökmüşken ve Norveç etrafımızda varlığını sürdürürken sanki tamamen yalnızmışız gibi hissediyorduk.

Birkaç dakika geçti ve Cael'in vücudu sakinleşmeye başladı. Kazağım ve ceketim onun gözyaşlarından sınılsıklamdı ama gözyaşları da yavaşlıyor gibiydi. Yine de ona sarılıyordum. Gözyaşları kuruyana ve düzensiz nefesleri ağırlaşana kadar sarıldım.

Bunlar duygusal bir temizliğin ardından kalanlardı.

"Sav..." diye fısıldadı, sesi yorgunluktan boğuk ve derindi.

"Buradayım," dedim ve "Senin için," diye ekleme cesaretinde bulundum. Yutkundum ve tekrarladım: "Senin için buradayım."

Cael'in elleri ceketimi daha sıkı kavradı ve başını yavaşça geriye çekti. Yüzü kırmızı ve lekeliydi, gözleri ise buğuluydu. Ama bana hiç bu kadar güzel görünmemiştir. Cael, ceketime sarılı olduğu yerden elini çekti ve avucuna baktı. Buza bastırıldığı yer hâlâ soğuktan yanıyordu.

Önümüze yayılan buza baktı. Yukarıdaki ip ışıklar, pistin sanki bir milyon opal mücevherden yapılmış gibi parıldamasını sağlıyordu. Cael'in ona baktığında ne gördüğünü merak ettim. Cennete mi, cehenneme mi, yoksa ikisinin arasında bir yere mi benziyordu?

Gözünün kenarından bir damla yaş firar etti. İçgüdüsel olarak uzanıp yanağını sildim. Fazla ileri gittiğimden endişelenerek başını çevirdiğinde sustum. Ama sonra Cael elini benimkine sardı ve elimi dudaklarına götürdü. Elimini üstüne masum bir öpücük kondurdu ve kalbim aniden durdu.

Elimi hareket ettirip yanağına bastırdı; cildi soğuk ve nemliydi. Ve sanki elimden gelen sıcaklık çok ihtiyaç duyduğu o ısıyı donmuş kemiklerine aktarıyormuş gibi onu orada bıraktı.

"Ben bir hokey oyuncusuyum," dedi. Fısıldadığı sözler sessiz ve uyuyan meydandaki bir çığlık kadar yüksekti.

Elimi kendi avucumun içinde sıktım. Üzgün ifadesinin arasından küçük bir gülümseme belirdi. Bana döndü, gözleri mavi renkli erimiş demir cevheri gibiydi ve "Ben dağıldığımda bunu yapıyorsun," dedi. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin olamayarak nefesimi tuttum. Burnundan nefes verdi ve elimi geri sıktı. İki kez. "Beni güçlü tutuyor," diye itiraf etti ve gece olmasına rağmen göğsüm güneş ışığıyla doldu. "İhtiyacım olduğunu nereden anlıyorsun?" Bir cevap arayarak yüzümü inceliyordu.

“Çünkü işaretleri fark ediyorum. Çünkü ben de sık sık dağılım,” dediğimde boynumdaki nabzım hızlandı.

Cael elini benimkine daha sıkı sardı ve piste baktı; ben sadece ona baktım. Bu çocuk beni tamamen kendine âşık etmişti. Tekrar, “Ben bir hokey oyuncusuyum,” dedi ama bu kez daha inançlıydı. “Ama artık oynayamıyorum,” dediğinde sesi çatlamıştı.

“Neden?”

Cael’in omuzları düştü. “Çünkü bu *bizim* olayımızdı.” Elbette Cillian’ı kastettiğini biliyordum. Benim Poppy’yi düşündüğüm kadar o da Cillian’ı düşünüyor gibiydi. Ama bariz bir fark vardı. Onun acısı benimkinden çok farklıydı.

Cillian öldüğünde veda edememişti.

“İyi dim, Şeftali,” dedi ve özellikle böylesine sıkıntılı bir anda, dudaklarından bu kadar sevgiyle dökülen bu takma adı duyunca eridim. Uzanıp boşta kalan elinin parmak ucunu buz pateni pistinin kenarında gezdirdi. “Gerçekten iyi dim.”

Cael yere oturmak için dizlerinin üstünden kalktı. Ben de onu takip ettim. “Hokeyi sadece oynamıyorum. Ben buyum, *buydum*,” diye düzeltti ve başını salladı. “Kafam çok karışık.” Bu sözleri söylerken boğazı düğümlenmişti. Elini iki kez sıktım ve bana minnettar bir gülümseme gösterdi. Sonra o da iki kez sık-tı ve kalbim hızla çarptı. “İlk başta oynuyordum çünkü Cill...” Oturduğu yeri değiştirdi, konu belli ki rahatsız ediciydi. “Cill oynadı ve ben de onun yaptığını yapmak istedim.”

“Ama sen bunu sevdin,” dedim, bu bir som değildi. Sesinde hokeyden ilham alan neşeyi duyabiliyordum.

“Bunu seviyorum.” Şimdiki zamanın kullanımı dikkatimden kaçmadı.

“O gece ikisini de kaybettim,” dedi Cael ve sesindeki o yürek parçalayıcı acı karşısında bir kez daha kalbim kırıldı. “Cill’i kaybettim ve bir daha asla buzla yüzleşemedim.” Durdu ve yüzüne hüznünlü bir ifade yerleşti. “Birbirimize o kadar bağlıydık ki tek başıma nasıl var olacağımı bilmiyorum. Kardeşler, hokey oyuncular, birbirlerinin en büyük destekçileri. Ben onun maçlarına katıldım, o

da benimkine. Aynı tesiste eğitim aldık. Bütün kış boyunca evimizdeki donmuş gölet üzerinde antrenman yaptık ve yaz geldiğinde yas tuttuk. Soğuk için yaşadık. Hokey Cill'di ve ben de hokeyim. Cill bendim, ben de oyum ve artık her şey mahvoldu."

"Cael..."

"Üniversitede birlikte oynamamız gerekiyordu." Gözünün ucuyla bana baktı. "Harvard." *Kader* gibi kelimeleri fısıldayan ürperti omurgamdan yukarı doğru dans ediyordu. Bunu elbette biliyordum. Ama bana açılıp anlattığı için onunla gurur duyuyordum. Elini sıktım. "O şey yaptığında üçüncü sınıftaydı..." Cael bu cümleyi tamamlayamadı. Başı eğildi. "Kabul edildim. Geçtiğimiz sonbaharda gitmem gerekiyordu. Ama o yokken bunu yapamazdım. Crimson'da asla birlikte oynama fırsatımız olmadı. Ve artık asla yapamayacağız." Destek olmak için başımı omzuna koydum. "Çok fena kayboldum. Peki ya sen, Sav? Neden devam edemiyorsun?"

Yüzümden kan çekildi. Poppy hakkında, kendim hakkında konuşmak istemiyordum. Ama Cael bana karşı çok açık davranmıştı ve ben de ona bir şeyler vermek istemiştım. Buna ihtiyacı olduğu ortadaydı.

"Ben de onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum," dedim. "Poppy öldü ve ben o anda sıkışıp kaldım, kurtulamadığım donmuş bir çerçevenin içinde asılı kaldım." Cael'in kafası benimkine yaslanmak için eğildi. "Huzur içinde öldü," dedim, o günü aklımdan uzaklaştırmaya çalışarak ama Cael ile konuştuktan sonra Poppy'nin en güzel şekilde öldüğünü fark etmişim. "Ölmek istediği şekilde öldü. Ama... Açıkçası bilmiyorum, Cael. Sadece bunu aşmak için mücadele ettim." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Eğer fark etmediysen, ben biraz... çekingenim." Cael de tek bir kahkaha attı ve bir anlığına onun da bir şaka yapabileceğini düşündüm. Öncesinde esprili biri olup olmadığını merak ediyordum.

Gülüşünün sesi kalbimi okşadı. "Sanırım çok fazla içselleştirdim. Evdeki terapistim bana yardım etmek için her şeyi denedi. Bu, kayıptan sonra hayata bir nebze olsun tutunmaya çalışmak

için son çabam.” Tekrar güldüm ama bu sefer hüzün doluydu; zayıftı ve kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmuştu.

“Neredeyse dört yıl önce öldü ama ben buradayım, zamanda sıkışıp kalmış durumdayım ve zar zor bir hayat yaşıyorum.” Herhangi bir şeye odaklanmak için yerdeki bir çakıl taşına baktım ve şöyle dedim: “Şimdiye kadar bununla baş edebilmem gerekirdi. İnsanların artık hayatıma devam edebilmem gerektiğini düşündüğünü biliyorum.”

“Kederin bu şekilde işlediğini düşünmüyorum.” Ne demek istediğinden emin olamayarak Cael’e döndüm. “Kederin herhangi bir zaman çizelgesine bağlı kaldığını sanmıyorum, Sav.” Gözlerimi aradı ve ben onların derinliklerinde kayboldum. “Eğer biri seni sevdiğin birinin ölümünü atlatmanın ne kadar uzun sürdüğü konusunda yargılarsa, onun adına mutlu ol çünkü bu onun bunu hiç yaşamadığı anlamına gelir.”

Duygudan boğazım tılandı. “Teşekkür ederim,” dedim, tamamen anlaşıldığımı hissederek. Sadece o bir cümleden.

Cael başını salladı. “Bazen keşke kalbimin ve beynimin anıları saklayan kısmını söküp atabilseydim diye düşünüyorum. Sadece biraz için. Sadece eğlencenin nasıl bir his olduğunu, kaygısız olduğumda hayatın nasıl olduğunu hatırlamak için. Artık her sabah midemdeki bu çukurla, damarlarımda içimi yakacak kadar kaynayan bir öfkeyle uyanmak istemiyorum.” Cael derin, yorucu bir şekilde içini çekti. “Ben bu değilim, Sav. Ama başka bir şeyin nasıl olabileceğini unuttum. Keşke acıdan mahvolmuş birinden daha fazlası olabilseydim. Sadece bir süreliğine.” Duyguyu doğrudan kalbimden aldı. Çünkü ben de bunu dilerdim. Sıklıkla. Poppy’yi unutmak değil, onun yokluğunun acısını bir kenara bırakmak. Kısa bir erteleme.

Bakışlarımı Cael’in yakışıklı yüzüne ve uzun yapıma çevirdim. Bunu *ikimiz* için de istiyordum. Kederden kurtulmanın tadı. Sadece var olmak için bir erteleme. Daha dik oturdum ve “O hâlde neden yapmıyoruz?” dedim.

Cael bana deliymişim gibi baktı. Bu beni güldürmüştü. Yabancı ses üzerimizdeki havaya doğru süzülürken gözleri yumuşadı.

“Gülmeni seviyorum.” Kelebekler vücudumu sardı, bu gerçek bir istilaydı.

“Ciddiyim,” dedim ve Cael’in elini daha sıkı tuttum. “Ya burada, Norveç’te olduğumuz süre boyunca acımızı bir kenara bırakıp neşeyi bulmaya çalışırsak?”

“O kadar basit olduğunu sanmıyorum,” dedi ama sesindeki meraklı notayı duydum. Bu, bunun yapılabileceğine dair sessiz umuttu.

“Yine de deneyelim. Birlikte,” dedim ve duyguya kapıldığımı hissettim. Önümdeki pist bulanıklaştı. “Bir süreliğine öyleymiş gibi yapalım.”

“Nasılmış gibi?” Cael usulca sordu.

“Biz sadece evden uzakta bir geziye çıkan iki normal genciz. Norveç’i elimizden gelenin dışında hiçbir neden olmadan keşfetmek.”

Cael bana o kadar uzun süre baktı ki utanmaya başladım. Aptallık ediyordum. Kendimi aptal gibi *hissettim*. Utançtan yüzüm kızardı. Önerdiğim şey imkânsızdı. “Önemli değil,” dedim. “Ne düşündüğümü bilmiyorum...”

“Ben varım,” diye sözümü kesti. Gözlerim büyümüştü. “Denemek istiyorum,” dedi, elimi sıktı ve beni o kadar kocaman gülümsetti ki yanaklarım ağrıyordu. Cael parmağını yanağımın üzerinde gezdirdi. “Gamzelerin var, Şeftali.”

Ida’yı, Poppy’yi ve beni kastederek, “Biz Litchfield kardeşlerin hepsi öyle,” dedim. Poppy’den şimdiki zamanda bahsettiğimi fark ettiğimde donup kaldım. Ama Cael bunu duymuşsa bile beni düzeltmedi.

Yanaklarım ısınarak başımı eğdim ama Cael boşta kalan elinin parmağını tıpkı o gün Lakes’te yaptığı gibi çenemin altına koydu ve ben tüm dikkatimi ona verene kadar başımı yukarı kaldırdı. Bir an beni öpmesinin nasıl olacağını hayal ettim. Eğilip dudaklarını benimkilere bastırmasının.

“Bu bir anlaşma,” dedi ve elimi iki kez sıkarak beni hayallerimden ayırdı. “Ve eğer diğer kişinin kedere sürüklendiğini

hissedersek, onu geri çekmek için gizli sinyelimizi kullanınız.” Göstermek için elimi iki kez daha sıktı. “Anlaştık mı?” dedi ve ben de başımı sallayarak onayladım.

“Anlaştık.”

Planladığımız şeyin sağlıksız olduğundan, Mia ve Leo’nun onaylamayacağından emindim. Kederimizi bir kenara itmenin bir hayal dünyasında yaşamak gibi olduğundan emindim; gerçeklik her zaman bizi geriye sürükleyecek kadar yakındaydı. Ama bunu yapmaktan mutluydum.

Sadece *nefes almamıza* yardımcı olmak için.

“Cael? Savannah?” İsimlerimizin söylenmesiyle arkamıza dönüp baktık. Mia birkaç adım ötedeydi, kollarını azarlayarak kavuşturmuştu ama yüzünde aynı zamanda endişeli bir ifade vardı. “İyi misiniz? Sokağa çıkma yasağı başladı. Odalarınızda olmanız gerekiyordu.”

Yakalandığımız için paniğe kapıldım. Hayatta hiçbir zaman kurallara aykırı bir şey yapmamıştım. Her zaman kurallara uyardım. Suçluluk duygusu beni arında dindirmişti. Ama sonra Cael elimi iki kez sıktı ve neden bunu yaptığımı hatırladım. Cael’in bana ihtiyacı vardı. İhtiyaç duyduğu anda ona yardım ettiğim için kendimi suçlu hissedemezdim.

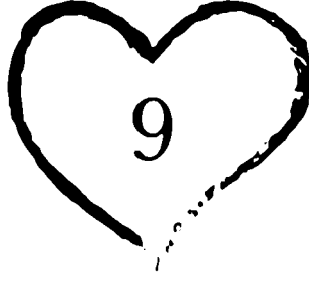
“Üzgünüz,” dedim. Öyleydim. Ama pişman değildim. Mia gözlerini üzerimizde gezdirerek iyi olup olmadığımızı tekrar kontrol etti ve birleşen ellerimizi fark etmiş olması dikkatimi çekti.

İkimiz de bırakmak için bir harekette bulunmadık. Onun ya da Leo’nun bu konuda ne düşüneceğinden emin değildim.

“O zaman tekrar içeri girelim. Sabah erkenden yola çıkıyoruz.” El ele Mia’ya doğru yürüdük, ancak yatak odalarımıza gittiğimizde birbirimizi serbest bıraktık. Cael koridordaki kapısını açarken omzunun üzerinden bana baktı ve gülümsedi.

Kendimi yatağa atıp lambayı kapatırken uzun zamandır ilk kez yarını sabırsızlıkla beklemeye başlamıştım. Dört yıldır ilk kez buna yakın bir şey hissediyordum.

Ve bunun sebebi ise iki basit el sıkışmasıydı.

Kar Çırpınışları ve Dertsiz Kahkahalar

Cael

Tromsø, Norveç

Karşılaştığımız manzara gerçekdişiydı. Bir daire çizerek karla kaplı dağlara ve etrafımıza dağılmış ahşap evlere baktım. Kırmızı ve kahverengi, sonbahar yapraklarının renkleri, yanında pembeler, maviler ve yeşiller vardı: yaz tonları.

Tromsø.

Bu sabah erkenden kuzeye, bu şehre doğru kısa bir uçuş yapmıştık. Bir hokey oyuncusu için burası bir cennetti. Buz, kar ve acı soğuk etrafımızı kamçılıyordu. Ama gökyüzü berraktı. Tek bir bulut bile yoktu ve güneş parlak ve kör ediciydi.

Savannah yanımda, "İnanılmaz," diye fısıldadı. Ona baktım. Manzarayı içine çekerken mavi gözleri iri iri açılmış ve hayranlıkla dolmuştu. "Rüya gibi," dedi ve elimi daha sıkı tuttu. Birleşen ellerimize odaklandığımda dudaklarım küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Bu sabah erkenden havaalanına gitmek için toplandığımız andan itibaren elimi

Savannah'nun eline kenetlemiştim ve neredeyse bırakamamıştım.

Bir anlaşma yapmıştık. Damarlarımdan elektrikli ve uğultulu bir his geçiyordu. Bu sabah da her zamanki gibi aynı korku hissiyle uyanmıştım. Ama Savannah'nun yüzünü aklıma getirmiş ve o hissi bir kenara itmeyi başarmıştım. Bir anlaşmamız vardı. Ve acıdan onun önerdiği gibi kurtulmayı, bir sonraki nefesimi istediğimden daha çok istiyordum.

Onu koridorda görene ve güzel yüzündeki utangaç gülümsemeye odaklanana kadar kemiklerime yerleşmeye çalışan karanlıkla savaştım ve savaştım. Grubun geri kalanının bizi bu şekilde görmesiyle oluşan şaşkın sessizliği görmezden gelerek hemen onun eline uzandım.

Parmaklarımız birbirine kenetlendiği anda o karanlık, saf bir ışık darbesiyle geri itildi. Savannah ve ben, tek kelime etmeden birbirimize acımızın şimdilik galip gelmeyeceğini söylemiştik.

Kendimizi, üzüntüden elimizden geldiği kadarıyla arınmayla ödüllendireceğimizi söylemiştik. Naif değildik. Büyük kardeşlerimizi özlemenin acısını ertelemek geçici bir önlemdi, tamamen üstesinden gelinemeyecek kadar güçlü olan işgalci güçlere karşı bir mesafeydi. Ama zırhımızı giyer ve gücümüzün yettiği kadar onlarla savaşılabildik.

Geçici bir neşeyi geri çalabilirdik.

Günüşiği çoktan solmaya başlamıştı; kışın Tromsø'nün güneş ışığı saatleri sınırlıydı. Ama herkesin söylediğine göre bu şehir karanlıkta büyümüştü.

Leo, "Şimdi kalacağımız yere gideceğiz," dedi ve arkasını işaret etti. Büyük ahşap bir oteldi ve birkaç günlük karla baştan aşağı kaplanmıştı. Hatta şehrin her yeri kar kalıntılarıyla kaplıydı. Binaların ve dağların çatıları. Karla kaplı olmayan tek şey manzaraya hâkim olan fiyortlardı. Massachusetts'ten geldiğim için kar yağmasına alışkındım. Ama Savannah'nun bu yere faltaşı gibi açılmış gözlerle ve hayretle verdiği tepkisini görmek göğsümdeki kasların gerilmesine neden olmuştu.

Daha önce hiç yağan kar görmemişti.

Gitmeden önce göreceğimizi umuyordum. Yüzüme çarpan kar tanelerini hissetmenin, tenine gelen buzlu kar tanelerinin öpücüklerini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemediğimi hayal bile edemiyordum.

Çantalarımızı otele taşıdık, resepsiyonda büyük bir ateş yanıyordu. Savannah duvardaki bir resme bakarken durgunlaşmıştı. Dekorun büyük bir kısmını kaplayan büyütülmüş bir fotoğraftı bu.

“Kuzey ışıkları,” diye mırıldandı ve eli benimkinde daha da sıkılaştı. Başını bana doğru salladı. “Onu görmek her zaman hayalimdi.”

Resepsiyondaki adam, Savannah’nın iri gözlerle resme baktığını fark ederek, “Bu gece pek görünmeyecek,” dedi. “Ama birkaç gün içinde görebilirsiniz.”

Yüzündeki gülümseme neredeyse beni yere seriyordu. Savannah hayatımda gördüğüm en güzel insandı. Gülümsemesi ve o lanet gamzeleri beni alt ediyordu. Canlı cehennemime girmiş ve bana beklenmedik bir cankurtaran halatı atmıştı. Bu geziden çok korkmuştum ve tüm gücümle onunla savaşıyordum.

Bu, Savannah Litchfield’in diğer tarafta beklediğini öğrenmeden önceydi.

Savannah’ın omzunu dürttüm. “Şuna bak, her şeyi de biliyor.” Kızardı. Parmaklarımı kırmızı yanaklarının üzerinde gezdirmek istedim. Ve gezdirdim. Dokunuşumla nefesinin daraldığını fark ettim ve kızarıklığı derinleşip boynunun yanında belirdi.

“Bilimi severim,” dedi, sanki bu öylesine bir yorummuş gibi, o kadar da önemli değilmiş gibi. Onun hakkında bunu fark etmiştim. Kendisiyle ilgili benzersiz ve özel olan her şeyi küçümseyordu. Onun bir tür dahi olduğu açıktı ama her türlü övgüden uzak duruyor ve kaçıyor.

Bana zaten Harvard’a gideceğini söylemişti. Ne okuyacağını bilmiyordum ama kabul edilmesi bana onun ne kadar zeki olduğunu gösteriyordu. Her zaman okuyordu ve sanki kendi kişisel

bilim projesiymiş gibi etrafındaki dünyayı sessizce özömsüyordu. Ona ne okuyacağını sormak istedim ama bunu denediğimde göğsümde bir ağrı hissettim. Beni her zaman uzak tutuyordu. Harvard bana Cill'i hatırlatıyordu. Üstelik bir de benim de gitmeyeceğim gerçeği vardı.

Cill ölmeseydi planladığım gibi oraya gitmiş olacağımı ve sonunda Savannah'ın da orada olacağını fark ettiğimde içimi burkan, keskin bir acı mideme girdi. Bu kadar yıkılmadığımız zamanlarda da tanışabilirdik. Bu nasıl bir şey olurdu? Bu bağa yine de sahip olabilir miydik? Yoksa biz sadece kederle mi bağlıydık?

Elimi iki kez sıkması beni içsel düşüncelerimden kopardı. Savannah önüme geçerek beni onunla göz göze gelmeye yönlendirdi. "İyi misin?" dedi, gölgelere geri döndüğümü anlamıştı.

Onları bir kenara ittim ve uzun, derin bir nefes aldım. "Evet," dedim ve alnımı onun alnına yasladım. "Buradayım." *Geri döndüm. Hâlâ anlaşmamızı sürdürmek istiyorum.*

"Öyleyse," dedi Dylan aramıza girdiğinde. Yüzünde bir muziplik vardı. "İkinizin grupta paylaşmak istediği bir şey var mı?" Başımı salladım. Bu her ne ise yalnızca bizimdi. Gerçek şu ki Savannah ve benim birbirimiz için *ne olduğumuza* dair hiçbir fikrim yoktu. Sürekli onu düşünüyordum, aklımdaki utangaç gülümsemeyle uykuya dalıyordum. İkimiz de el ele tutuşup birbirimize destek oluyorduk.

Daha fazlası olmamızı *istiyordum*. Ama bunu kabul edecek durumda olup olmadığını bilmiyordum. İçimde ona verecek bir şey kalıp kalmadığını bilmiyordum. Karanlığımın tamamen kaybolup kaybolmadığını ya da büyüyüp ailem ve en iyi arkadaşım ile olduğu gibi onunla olan şeyleri de sonunda yok edip etmeyeceğini bilmiyordum. Şu an en büyük korkum buydu. Ama Savannah, ona Cillian'dan, hokeyden bahsetmek, açılmak... sanki karanlığın gücünü elinden almış gibiydi.

Mia yanımıza geldi ve oda anahtarlarımızı verdi. Bizi şöminenin etrafında topladı. "Bu gece size ait. Ama yarın..." Genişçe gülümsedi. "Her şeyi mahvetmek istemiyorum ama buradayken

göreceğiniz şey..." Kendini beğenmiş bir şekilde omuz silkti, bizi belirsizlikte bırakmıştı. "Göreceksiniz."

Travis gruba, "Şehre bir göz atalım mı?" dedi. Hepimiz başımızı salladık. "Yirmi dakika sonra burada?"

İsteksizce Savannah'nın elini bıraktım ve çantamı odama attım. Birkaç dakika sonra tekrar aşağıya indim. Odamda tek başıma olmak beni yalnızca karanlık bir yere geri götürürdü. Dylan çoktan ateşin yanına oturmuştu. Telefonundaki fotoğraflara göz atıyordu. Onun yanındaki koltuğa oturdum ve onun esmer bir adamla fotoğrafını yakaladım. Hızla cebine koydu.

"Selam," dedi ve duvardaki saati işaret etti. "Sen de mi odanda takılmak istemedin?" Başımı salladım. Savannah'yı beklerken merdivenlere baktım. Dakikalar geçtikçe bacaklarım seğiriyordu. Burası... bu kadar kar ve buzun etrafında olmak. Benim için tetikleyicilerle doluydu. En kötüsü de buydu; Cill'den beri en sevdiğim şeyler kişisel mayın tarlasına dönüşmüştü.

Dylan, "Ee, sen ve Savannah?" dedi, beni kafamın içinden çekip almıştı.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Bu senin için bir sorun mu?" diye sordum ve ses tonumda kıskançlığın acısını duyabiliyordum.

Dylan avuçlarını kaldırdı ve sorumda açıkça bir espri bulmuştu. "Bence değil," dedi ve sonra omzumu dürttü. "Bence birlikte iyi görünüyorsunuz." Onun ve Savannah'nın yakınlaştığını biliyordum. Onunla kolayca konuşabiliyormuş gibi görünüyordu. Bunun onun için ne kadar nadir olduğunu biliyordum.

"Onu bir arkadaştan öte sevmiyor musun?"

Dylan hızla ayıldı ve kehribar rengi gözlerinde adını koyamadığım bir şey belirdi. "Bana güven," dedi sessizce. "Ben bir tehdit değilim." Ağır ve anlam yüklü bir şekilde bunun aramızda kalmasını sağladı. Gözleri onun hakkında yüksek sesle söylemediği ya da söyleyemediği bir şeyi anlamam için bana yalvarıyordu. Onu zorlamadım. İma ettiği her şey, onun paylaşma ihtiyacı hissettiğinde paylaşabileceği gerçekleriydi.

“Güzel,” dedim ve omuzlarının gevşediğini, dudaklarından rahatlamış bir iç çekiş düştüğünü gördüm. Tam o sırada merdivenlerde ayak sesi duydum ve Jade, Lili ve Travis bize doğru geldiler. Savannah onlardan yalnızca birkaç saniye gerideydi. Ayağa fırladım ve hemen elimi ona uzattım. Tutmakta tereddüt etmedi ve anında daha rahat bir nefes alabildim.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama onun varlığı, dokunuşu, sessiz doğası ruhumu iyileştiriyordu. Travis bizi otelin dışına yönlendirdi ve hepimiz otelin çıkışına sadece birkaç adım kala kalakaldık. İçeri girdiğimizden beri karanlık çökmüştü. Güneşsiz Tromsø, doğrudan peri masalından çıkmış bir şeye benziyordu.

“Yıldızlar...” dedi Savannah ve tabloya benzeyen gökyüzüne baktı. Daha önce hiç bu kadar çok yıldız görmemiştim. Bu kadar çok olduğunu bile bilmiyordum.

Savannah gerildi ve ruh hâlindeki ani değişikliği hissettim. Ona baktım, o da başını eğdi, gözleri yerle buluştu. Daha önce yaptığım gibi boştaki elimi çenesinin altına yerleştirdim ve başını yukarıya doğru yönlendirdim. Mavi gözleri akmayan gözyaşlarıyla parlıyordu. Onu neyin tetiklediğini bilmiyordum ama iyi olmadığı belliydi. Bana baktığından emin olduktan sonra elini iki kez sıktım.

Savannah gözlerini kapattı ve hızla kendini toparladı. Gözlerini tekrar açtığında yüzüne güven verici bir gülümseme yerleştirdi ve birden bastıran üzüntüyü uzaklaştırmak için elinden geleni yaptığını biliyordum.

“İyi misin?” diye fısıldadım içeri girerken. Diğerleri arkalarını dönüp sokakta yürümeye başladılar, karanlık gölgelerimizi uzaklaştırmaya çalıştığımızdan habersizlerdi.

“Evet,” diye mırıldandı ve utangaç bir şekilde başını göğsüme gömdü. Pembe beresinin tepesine bir öpücük bıraktım, bulduğum şeyin onun dudakları olmasını her şeyden çok diliyordum. Savannah geri çekildi ve bana kirpiklerinin altından utangaç bir bakış attı.

O mükemmeldi.

“Cael! Sav!” Travis sokağın aşağısından seslendi. “Geliyor musunuz?” Savannah ve ben el ele yürürken kar ayaklarımızın altında çtırdıyordu. Sokağın sonunda grupla buluştuğumuz zaman bir arazi parçasına geldik. Savannah çömeldi ve eldivenini çıkardı. Elini benimkinden kurtardı ve o anki eksikliği hissettim. Savannah artık çıplak olan elleriyle biz gelmeden önce yağmış olması gereken kan topladı.

Elleri dirseklerine doğru inerken boğazından inci gibi bir kahkaha yükseldi. Hiç bu kadar mükemmel bir şey duymamıştım. Başını kaldırıp derin gamzeleriyle bana baktığında ben de gülümsemeden edemedim ve tekrar güldü. Güney güneşine ve sıcağa çok alışkın olan Georgia şeftalim birkaç metrelik kar karşısında adeta büyülenmişti.

Bu yolculukta bana herkesin öğrettiğinden daha fazlasını öğretiyordu. Bana mutluluğun büyük jestler ve hayat değiştiren anlar olması gerekmediğini öğretiyordu. Sadece *bu* olabilirdi. İlk kez kar gören birine tanık olmak. Birinin güldüğünü duymak, doğru ve dürüst. Bu kadar basit bir şeyin beni bu kadar çarpacağını bilmiyordum. Cillian’dan beri hiçbir şey, tek bir şey bile bana mutluluk getirmemişti.

Bu kıza kadar.

Bunu hissetmek neredeyse acı vericiydi. Ve ayrıca beni parçalayacak kadar üzücüydü. En ufak bir neşe, mutluluk ya da tatmin duygusu hissetmeden, gücüm yettiğince devam etmek.

Savannah’nın iki elini kara bastırmasını, dudaklarından hafif bir kahkaha daha dökülmesini görmek bende bu sesi doldurup yataktan çıkamadığım günler için saklama isteği uyandırdı. Bu kız... geçen yıl olduğum kişinin kabuğundan daha fazlası olmayı istememi sağlıyordu.

“Ah!” Dylan arkamızdan bir yerden bağırdı. Döndüğümde Travis’in Dylan’ın sırtına kartopu fırlattığını gördüm.

Dylan başını Travis’e çevirdi. “Ne başlattığını bilmiyorsun, Trav.” Dylan bir avuç dolusu kar alıp Travis’e fırlattı. Jade ve Lili

de onlara katılarak kar toplamaya ve onu görünürdeki her şeye ve herkese fırlatmaya başladılar.

Eğilip Savannah'yı ayağa kaldırdım ve tam göğsüme bir kartopu düşecekken onu arkama fırlattım. Beni kalkan olarak kullanarak ceketimin arkasından tuttu. Ama hafif kahkahasının çınlamasını yakalamıştım.

Dylan onu fırlatanın kendisi olduğunu gördüğümde koşmaya başladı. Eğilip karı yakaladım ve onu sıkı bir top haline getirdim. Travis'e doğru koşan Dylan'a fırlattım ve sırtından vurdum.

Sadece Travis'in de bana nişan alması için, "Cael!" diye bağırdı, Travis'in kalın çerçeveli gözlüklerinin ardından Dylan'a yönelik bir koruma parıltısı açıkça görülüyordu. Karın getirdiği her türlü olumsuz duygudan, derin anılardan ve düşüncelerden kurtularak kendimi o anın içine attım; Savannah tüm bu zaman boyunca arkamdaydı. Travis ikisini de kalın karda aşağı doğru iterken Jade ve Lili çılgık attılar. Dylan ve Travis güldüler, hepimiz bir an için her şeyi unutup sadece biraz eğlenmeye başladık.

Üzerinde bulunduğumuz karla kaplı çimenlik alan uzun ve genişti ve eğimli bir tepe vardı. Dylan ve Travis birbirlerinin peşinden koşmaya başladılar, birbirlerini yere düşürmeye çalışıyorlardı, Lili ve Jade de onları yakından takip ediyordu. Herkes tepeden tırnağa beyazlarla kaplıydı. Savannah'yı bulmak için döndüm ama tam bunu yaparken göğsüme bir kartopu yeniden çarptı. Şok içinde başımı kaldırdığımda Savannah'nın karla kaplı eldivenlerini ve duruşundaki şakacı havayı gördüm.

"Şeftali..." diye uyardım, göğsüme yeni bir tür sıcaklığın girdiğini hissettim. Şu anda öylesine kaygısız, öylesine dertsiz görünüyordu ki. Çarpıcı görünüyordu. Gözlerinde şakacı bir parıltıyla ikinci kartopunu fırlattı ve benden kaçmaya başladı.

Hızlı hareket ediyordu ama ben daha hızlıydım.

Diğerleri Savannah ile beni yalnız bırakarak bir tepenin üzerinde birbirlerinin peşinden koşup gözden kayboldular. Savannah kaydı ve yoğun karda koşmaya çalıştı. Ona santim santim yaklaştım. Arkasına baktığında beni dibinde gördü ve

yakalanmanın heyecanıyla çılgık attı. Daha fazla kaçmasına fırsat vermedim. Kollarımı onun beline dolayarak bizi kara doğru düşürdüm, ortak ivmemiz durana kadar bizi üç kez yuvarladı. Altımda yatıyordu, bedenim onunkinin üzerinde desteklenmişti. Onu ezmek için kenara çekildim. Ama ellerimi beline bıraktım ve olabildiğince yakın kaldım.

Savannah o kadar çok gülüyordu ki kollarını karnına dolamak zorunda kaldı. Ben de gülüyordum ama durdum, onu bu şekilde görünce büyülenmiştim. Gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşmuştu. Sevinç gözyaşları yanaklarından aşağı aktı ve histeriyle titrerken gamzeleri derinden çöktü.

Yüzüm onunkinin üzerinde kaldı ve o sıcak nefesini verirken dondurucu havanın yarattığı beyaz sisi yakaladı. Şu anda görebildiğim tek şey Savannah'nın geniş gülümsemesinden yayılan mutluluktı. Tek hissedebildiğim onun kollarımda olduğu ve bedeninin benimkine baskı yaptığıydı.

Savannah bana baktı ve aramızdaki gerilim arttıkça kahkahası azaldı. Bakışlarımı yüzünün her yerinde gezdirdim. Şeftali rengi cildi, burnunun üzerine serpilmiş çiller. Takıntılı hâle geldiğim gamzeler, kulaklarındaki küçük altın küpeler ve göz kırptığında uzun, sarı kirpiklerinin yanaklarına vuruşu. Ama en önemlisi dikkatimi dudaklarından alamadım.

Uzanıp düşen saçlarının uzun bir tutamını yüzünden çektim. Savannah avucuma doğru eğildi ve sanki tüm dünya yıkılmış gibi hissettim. Etrafımızdaki kar ve ışıklar sanki acının, üzüntünün ve kaybın içinden çıkamadığı kendi kar küremizdeymişiz gibi görünmemizi sağlıyordu.

Savannah yutkundu ve parmak ucum burnunun köprüsünün ve dudaklarının kavisinin üzerinde gezinirken vücudundan geçen titremeyi hissettim. "Çok güzelsin," diye fısıldadım ve itirafım üzerine Savannah'nın gözleri büyüdü. Böyle şeyleri kolay kolay söyleyemezdim.

"Cael..." diye mırıldandı ve kesik kesik nefes aldı. Gerildiğini görebiliyordum. Daha önce birisinin onu hiç öpüp öpmediğini

bilmiyordum. Eğer öpmediyse, onun ilki olmak isterdim. Daha fazlasını hiçbir zaman istemedim. Bilmiyordu ama hokey tüm hayatımı tüketmişti. Kız arkadaşlara hiç zamanım olmamıştı; Junior Hokey ile ABD Takımı arasında geçirdiğim tek şey okul ve uykuydu. Bu an onun için olduğu kadar benim için de son derece önemliydi.

“Sen de çok güzelsin,” dedi, yanaklarında o meşhur kızarıklık patladı. Onun yumuşak, titrek sözleri beni mahvetmişti. Bunu itiraf etmenin onun utangaç doğasında nelere mal olduğunu biliyordum.

Elini kaldırdım ve eldivenini çıkardım. Parmak uçlarını öptüm; parmaklarını öptüm ve avucuna, elinin üstüne öpücük üstüne öpücük kondurdum. Eğilip dudaklarımı alına bastırduğымda Savannah’nın gözleri kapandı. Badem ve kiraz kokusu beni sarmıştı. Onu daha sıkı tuttum, kolumu beline doladım ve onu kendime daha da yaklaştırdım. Göğsüm onunkine yaslıydı; kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Dudaklarımı şakağına doğru kaydurdım, Savannah’nın elleri elimi o kadar sıkı kavramıştı ki iz bırakacağını düşündüm. Dudaklarımı yanağına doğru kaydurdım ve o çok sevdiğim gamzelerinden birini öptüm. Savannah hızlı bir nefes aldı. Geri çekildim ve gözleriyle buluştum. Bunu istediğini bilmem gerekiyordu. Benim ona karşı hissettiklerimin ayrısını onun da bana karşı hissettiğini bilmeye ihtiyacım vardı.

Norveç’te bu gezinin ânu yakalamak ve uzun zamandır kaybettiğimiz mutluluğu kucaklamakla ilgili olmasını istemiştik. Onun öpücüğünden daha büyüğü bir şey düşünemiyordum.

Savannah elini yanağıma koydu ve dudaklarını benimkilerle doğru yönlendirmeye başladı; bu açıkça bir davetti. Daha da yaklaştım, nabzım onunki kadar hızlı atıyordu. Sonra, üst dudakım onunkine değdiğinde tüylerim diken diken oldu. Tepeden aşağı bize doğru koşan arkadaşlarımızın sesi, kendimizi gizlediğimiz kozayı delip geçti.

Durdum, ağzım onunkinin üzerinde gölgelenmişti. Savannah’nın gözleri kapandı, sonra açıldı, aramızda bir kahkaha

koptu. Travis ve Dylan'ın sesleri etrafımızda uçuştı ve ben de yenilgiyle alnımı onun alnına yasladım.

Savannah'ya, "Kötü zamanlama," dedim ve o yine güldü. Başımı kaldırıp onun genişleyen gözbebeklerini ve ısınan yanaklarını izledim. Arkadaşlarımız fazla yaklaşımadan önce elimden geldiğince uzun süre tutarak onun pembe yanağını öptüm. Savannah'nın da bu şekilde meraklı gözlere sergilenmekten nefret edeceğini biliyordum. Yattığımız yerden uzaklaşarak elimi uzattım ve Savannah da elini elime koydu. İki elin hiçbir zaman bu kadar mükemmel bir şekilde birbirine uymadığına ikna olmuşum.

Kardan kalkmasına yardım ettim ve elbiselerine yapışan tabakanın tozunu aldım. Titredi, karın nemi teninde donmaya başladı. Dayanamadığım için Savannah'nın yanaklarını avuçlayıp alnından öptüm ve fısıldadım: "Sen uzun zamandır başıma gelen en iyi şeysin, Şeftali."

"Cael," dedi bileklerimi tutarak. Muhtemelen tenimin altında nabzımın gümbürdediğini hissedebiliyordu. Geri çekilip uzaklaşmak üzereyken bileklerimden tutup beni adımımın ortasında durdurdu. Gerginlikle dudağını ısırarak yavaşça bana yaklaştı, sonra parmak uçlarında yükseldi. Onun da elini yanağıma koyabilmesi için biraz aşağı indirdim. Sonra Savannah eğilip kirli sakallı tenime bir öpücük kondurdu.

Kalbim durdu.

Travis ve Dylan tepeden tırnağa karla kaplı, aceleyle bize doğru geldiler. Savannah onlara döndü ve Jade ile Lili'nin de yanlarına gelmesiyle güldüler; üzerlerinde görünenden daha fazla kar vardı.

Ama gözlerimi Savannah'dan alamıyordum.

"Bu dondurucu!" dedi Lili, hepsi dururken soğuktan titriyordu. Travis, "Otelde şömine başında akşam yemeği?" diye öneride bulundu ve herkes başını salladı. Herkes caddeye doğru yürümeye başladığında bir saniyeliğine geride kaldım. Yıldızlar yukarıda parıltılı bir battaniye gibiydi, karanlık geceye karşı

parıldayan beyaz kar ve sonra yıldızların ve karın toplamından daha parlak olan Savannah vardı.

Yokluğumu hisseden Savannah dönüp elini uzattı. "Geliyor musun?"

Ceketimi düzelterek Savannah'ya doğru yürüdüm ve uzattığı elini tuttum. Onu cadde boyunca takip ettim ve otele geri döndüm. Onun yanında attığım her adımda, bu kızı her yere takip edeceğimi huzla fark ediyordum.

O, geldiğini hiç görmediğim bir mucizeydi.

Otele girdiğimizde Mia ve Leo resepsiyondaydı. "Cael? Savannah?" Leo gruptan bizi çağırırdı.

Savannah'ya baktım ve yüzündeki tedirginliği gördüm. Mia diğerlerine akşam yemeğini nerede yiyeceklerini söyledikten sonra yanımıza geldi. Leo, "Sadece ikinizle de sohbet etmek istiyoruz," dedi ve lobinin hemen dışındaki özel bir odaya kadar onu takip etmemizi işaret etti.

Biz de onu takip ettik ve Savannah'nın eli benimkinde daha da sıkılaştı. Gergindi. Odada bir masa ve etrafında dört sandalye vardı. Leo, "Lütfen oturun," dedi ve Savannah ile ben de bir kenarda oturduk. Mia ve Leo diğer taraftaki koltuklara oturdular.

Heyecandan çenem kasılmıştı. Beni ve Savannah'yı neden çağırdıkları açıktı. Ama içimden geçen şey öfke değildi. Gerginlikti. Yeni bir duyguyla doluydum; korku. Birlikte olmamızı onaylamayacaklarından korkuyordum.

Leo ve Mia'nın konuşmasını bekledim. Rahatsızlığımı açıkça hisseden Savannah elimi iki kez sıktı.

Mia yumuşak bir sesle, "Sizi buraya çağırdık," dedi, "çünkü ikinizin arasında bazı gelişmeler olduğunu fark ettik." Savannah'ya baktım. Yanakları utançtan kızarmıştı ama başını dik tutuyordu ve bu hissettiğim rahatsızlığın bir kısmını kaybetmemi sağladı.

Leo masaya yaslandı. "Bu yaptığımız ilk gezi değil, tam tersine. Ve bu, uzaktayken insanların birbirlerine âşık olduğu ilk durum da değil," dedi.

Güçlü ve gerçek bir panik vücudumu kapladı ve kendimi, "Ondan uzak durmayacağım," diye ağzımdan kaçırırken buldum. Tartışmaya hazırlanırken kalbim hızla çarpıyordu. Leo gözlerimle buluştu. Sözünü kesmeme kızmış gibi görünmüyordu. Muhtemelen küstah görüldüğümün farkındaydım ama Savannah uzun zamandır başıma gelen tek iyi şeydi. Bizi ayırmalarına izin vermeyecektim, *veremezdim*. Sonunda öfkem bitmişken ve ben nefes alabilmişken olmazdı. Anlaşıldığımı hissettiren birisini bulmuşken olmazdı.

"Senden bunu istemiyoruz, Cael," dedi sakince. "Ama ikinizden de ne beklediğimiz hakkında sizinle konuşmamız gerekiyor."

"Tamam," diye yanıtladı Savannah. Serbest elini birleşen ellerimiz üzerine koyarak fazladan destek sağladı. "Anlıyoruz." Başını salladı ve benim de onları dinlemem gerektiğini işaret ediyordu.

İçimi kaplayan paniği salıvererek derin bir nefes verdim. Leo, "İnsanların birbirlerine karşı hisler duymasını engelleyemeyiz," dedi. "Siz on yedi ve on sekiz yaşındasınız, küçük çocuk değilsiniz. Ama biz acınızı gidermenize yardımcı olmak için buradayız ve endişelendiğimiz şey, kişisel yolculuklarınıza değil, birbirinize çok fazla güvenmeniz nedeniyle ilerlemenizin engellenmesidir."

Mia, "Birey olarak sizden talep ettiğimiz derslere ve öğretilere uymanızı rica ediyoruz," dedi. "Ayrıca..." oturduğu yerde daha otoriter bir tavırla doğruldu, "programın kurallarına ve sınırlarına uymanız konusunda ısrar ediyoruz. Birlikte gizlice kaçmak yok. Paylaşımlı oda yok. Önce terapi, sonra ilişki. Tamam mı?"

Gözlerim masaya kaydı. Bu hoşuma gitmemişti ama bana ve Savannah'ya müdahale ederler korkusundan bunu asla yüksek sesle dile getirmezdim.

Leo, "Bu kuralları ihlal ederseniz ailenizle iletişime geçeceğiz ve bu, bu gezideki yerinizi tehlikeye atabilir," diye ekledi. Çenem kasıldı. Terapiyi pek umursamıyordum. Şu anda sadece

Savannah'yı istiyordum. Terapi bana hiç yardımcı olmamıştı. O ise birkaç hafta içinde bana yardım etmişti.

Savannah, "Kuralları çiğnemeyeceğiz," dedi. Ben ise hiçbir şey söylemedim.

Bu açıkça Leo'nun dikkatini çekti ve "Anladın mı Cael?" dedi.

"Savannah benim için iyi," dedim bakışlarıyla buluşarak. Leo dikkatle ve sakince dinledi. Ne düşündüğünden emin değildim. Ama anlamasını istiyordum. Yutkundum, Savannah'nın iri gözlerine baktım ve şöyle dedim: "Ben... ona Cill'den bahsettim." Yüksek sesle söylemem gereken enerjiden dolayı sesim titriyordu. "Ve ben..." Sözümlü kestim. "Ben daha iyi hissediyorum. Öfkem o kadar... kontrol edici değil.

"Bu *harika*, Cael. Sende olumlu bir değişiklik fark etmiştik," dedi Mia, sanki gerçekten içtenmiş gibi konuşuyordu. "Ve akranlarınıza açılmanızı istiyoruz. Bu yolculukta en büyük desteğiniz onlar. Ama sizlerin de bize güvenmenizi istiyoruz. Biz sizin düşmanınız değiliz. Size yardım etmeyi her şeyden çok istiyoruz. İkimize de. Birbirinizi koltuk değneği olarak kullanmanızdan endişeleniyoruz. Bu sağlıklı değil ve hiçbir ilişki bunu sürdüremez veya hayatta kalmaz. İkinizin de önce kendinizi iyileştirmeniz gerekiyor ve yakınlaşıırken bunu unutamazsınız."

İkimiz adına konuşan Savannah, "Yapmayacağız," dedi. "İkinize de programa da saygılı olacağız. Söz veriyoruz." Onun sert bakışını hissettim ve isteksizce onaylayarak başımı sallarken mavi gözleriyle karşılaştım.

Leo bir süre durduktan sonra, "Tek isteğimiz bu," dedi. Beni şahin gibi izlediğini biliyordum. Endişemi yakaladığını biliyordum. Ama masaya vurup, "Artık bu iş halledildi, hadi akşam yemeği yiyelim," dediğinde rahatlamış görünüyordu.

Bir balinanın suyun yüzeyine çıkıp sonra tekrar altına çarpmasını izlerken Savannah, "Aman Tanrım," dedi. İçinde bulunduğumuz tekne sallanıyordu, etrafımızdaki hava berrak ve buz

gibiydi. Hepimiz termal kıyafetlere sarınmıştık ve elimizde sıcak kahveler vardı. Dikkatimiz suya odaklanmıştı, uzakta suyun tepesine çıkan balinalar vardı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Her şey çok gerçeküstü görünüyordu. Sanki hayali bir yermiş gibi gelen bu yerde aslında burada olmadığımızı hissederek gözlerimi kırpıştırmaya devam ettim.

Savannah göğsüme daha da yaslandı. Başka bir balina yüze-ye çıkıp teknemize daha da yaklaşıırken onun nefes alış verişini duymaya devam ediyordum. Dağlar bizi çevreliyordu, karla kaplı ve durgundu ve sadece balinaların suya çarpma sesleri vardı, bir de önümüzdeki inanılmaz manzaraya büyülenmiş gibi bakarken çıkardığımız iç çekme sesleri.

Lili sessizce, "Bir tane daha var," dedi ve teknenin yan tarafını işaret etti. Savannah elimi sıktı ama bunun ablası hakkında kötü düşünmesinden kaynaklanmadığını biliyordum. Bunun nedeni manzaralardan şaşkına dönmüş olmasıydı. Savannah bu tekne gezisi hakkında tek kelime etmemişti. Gözleri iri iri açılmış ve dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı.

Bunu görmek neredeyse çok fazla geliyordu. Yüksek dağlarla çevrili, arkamızda tablo gibi Tromsø şehri. Acımız içinde, dünyalarımız yalnızca sevdiğimiz kişinin kaybıyla ve onsuz geçen her günün getirdiği iç karartıcı duygularla sınırlıydı. Böyle bir yerde olmak, sadece televizyonda gördüğüm şeyleri gerçek hayatta görmek bana dünyanın ne kadar büyük ve engin olduğunu hatırlatmıştı. Ve tüm bunların büyük planı içinde hayatım ne kadar da küçüktü. Evrenin kumsalındaki tek bir kum tanesi gibi.

Çarpıcı fiyortların keskin kokusu ve yerel lezzetler, memleketimin meşe ağaçlarının kokusundan ve kamp ateşi dumanından çok uzaktaydı. Ve Savannah'nın kiraz ve badem kokusu ruhu- ma, Cillian hayattayken bile sahip olabileceğimden emin olmadığım bir huzur duygusu getiriyordu.

İki balina birer birer suyun üstüne çıktı ve Savannah başını çevirip gülümsemesinde parıldayan saf bir neşeye bana baktı.

Midem altüst oldu, başını öptüm ve onu kollarımda daha sıkı tuttum. “Bunu gördüğüme inanamıyorum,” diye mırıldandı sadece benim duyabilmem için. Manzaranın tadını çıkardı ve sanki bir ürperti omurgasını kesmiş gibiydi.

Dikkatimi Savannah’dan alıp yolculuktaki diğer herkese odakladığımda, onlar da aynı şekilde şaşkına dönmüşlerdi. Bu bana bu sabah, Mia ve Leo’nun bizi katılmaya zorladığı grup oturumunu hatırlattı. Ancak bu seans diğerlerinden farklıydı. Kayıplardan, kederden ya da bizi boğan duygulardan söz edilmiyordu. Bunun yerine düğmeyi çevirmiş ve bize neyin neşe getirdiğini sormuşlardı. Ses tonundaki ani değişiklik karşısında şaşkına dönmüştüm. Hayatımıza mutluluk getiren, sevdiğimiz manzaraların, seslerin veya geleneklerin neler olduğunu bilmek istiyorlardı.

Sonbahar, diye Jade cevaplamıştı. *Hanuka*, demişti Lili de nostaljik bir gülümsemeyle. Travis de *insanların arasında olmak*, demişti ve midem bulanmıştı. Başına gelenlerden sonra artık çevresinde pek fazla insan olduğundan emin değildim.

Özgürlük, diye cevapladı Dylan ve sonra hızla bana baktı. Dylan’ın saklandığını düşünmeye başlamıştım ve belki de bunu yapmaktan bıkmıştı. Mia, Savannah’ya döndüğünde elleriyle oynadı ama *aile* dedi. Sessiz cevabı karşısında boğazım düğümlenmişti. *Ve dünya* diye eklemişti beni şaşırtarak. *Bilimi severim* derken gözlerini meşgul ellerinden ayırmadı. *Yıldızlar. Nefesimi kesen şeyleri görmeyi seviyorum. Her zaman anlayamadığım şeyleri.*

Sadece ona bakmanın bile bana bunu yaptığını ona söylemek istedim.

Mia bana sorduğunda verecek bir cevabım yoktu. En azından yüksek sesle söyleyebileceğim bir tane. Çünkü Savannah elimi tutup iki kez sıkıldığında sessiz kaldığımı görünce herkese *onun* olduğunu söylemek istedim. *Savannah*. Şu anda hayatıma her türlü mutluluğu getiren tek şey oydu.

Bu rahatlatıcı olduğu kadar da korkutucuydu.

“İyi misin?” Savannah şimdi gözlerimle buluşmak için başını eğerek sordu.

“Evet,” dedim ve çenemi başının tepesine yasladım. Savannah ufak tefekti ama bana tam uyuyordu, benimkine uyması için özel olarak yapılmış bir yapboz parçası gibiydi.

Balinalar kaybolmuş gibi görünse bile tekne suda ilerlemeye devam etti. Fiyortlardan aşağı doğru yelken açtık, küçük köyleri ve buz ve karla kaplı geniş kıyı şeritlerini gördük. Bana daha önce gittiğimiz Lake District’i hatırlatmıştı. Nasıl da yalnız ve izole kalmışlardı. Her şeyden uzaklaşmak için mükemmel bir yerdi. Tıpkı Savannah’nın bana öğrettiği şairler gibi. O bilmiyordu ama onu bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu öğrenmek için kitabı baştan sona okumuştum. Onu sadece bir kol mesafesi uzaklığında tutmaya çalışırken bile daha çok anlamak istemişim.

Savannah karla kaplı sahili işaret ederek, “Şuna bak,” dedi. Yüzünde bir merak vardı. Güneşli ve altın sarısı bir manzaranın genellikle beyaz karla kaplı olması tuhaf bir manzaraydı. Benden çok kendi kendine, “Ne kadar inanılmaz,” diye mırıldandı. Bir sonraki varış noktamız için Norveç’ten ayrılmadan önce onu yakından gördüğünden emin olmak için bunu dosyaladım.

Gün hızla geçti ve dışarıda olduğumuz tüm saatlerde Savannah’yı bir kez olsun bırakmadım. Bu, zihnimi Oslo’daki buz pateni pistine geri götürmüştü. Ve onu gördüğümde felç geçirişime. Ayaklarımın bir çift paten giymek için can attığını inkâr edemezdim. Bu beni her şeyden daha çok şaşırtmıştı. Bunun nasıl hissettirdiğini hatırlamak için kendime birkaç dakika verdim. Buza ilk adım attığımda ve pistte süzüldüğümde hissettiğim adrenalin patlamasıydı, kendimi hızlı olmaya o kadar zorladım ki sanki bir kasırganın içinden geçiyormuşum gibi hissettim.

Ve anlaşılmamıza sadık kalarak bu anıyı Cillian’dan ayrı tutmak için mücadele ettim. Sadece buza ve bana hissettirdiklerine odaklandım. Milli marş için takım arkadaşlarımın yanında nasıl sıraya girdiğime, diski nasıl ağlara gömdüğüme. Koruyucu

omuzluğumu giyip tünelde adımın ve numaramın duyurulmasını beklerken hissettiğim coşkuya.

Bu benim kalbimdi.

Benim evimdi.

Huzur kaslarımı, kemiklerimi ve zihnimi kapladı. Sadece elimde sopayla buzun üzerinde süzölmeyi hayal ediyordum. Dağlar, su ve balinalarla çevrili bu yerde olmak bana *hayal etme* izni vermişti. Hayal etme ve bir zamanlar çok sevdiğim ve tüm hayatımı adamak istediğim bir şeye sahip olduğumu hatırlama. Onu *sevmiştim*. Cillian ile hokey oynamayı da sevmiştim ama o anda ikisi arasında bir ayrım yapabiliyordum.

Hokey de sadece *benim* olmuştu.

Savannah kollarımda döndü ve yüzümü inceledi. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu, göğsüme kıvrılarak. Beni, bir maçı okuyabildiğim gibi okuyabiliyordu.

“Hokey,” dedim ve yüzünde endişenin belirmediğini gördüm. Başımı iki yana salladım. Diğerleri manzaraya bakmakla o kadar meşgullerdi ki bizi fark etmediler, bu yüzden alnımı alnına yasladım. Hızla en sevdiğim yer hâline geliyordu. “Bunu ne kadar çok sevdiğimi, belki de *hâlâ* sevdiğimi. Beni nasıl da... mutlu ettiğini,” dedim ve kendimi küçümseyen bir kahkaha atarak başımı salladım. “Bilmiyorum.” Etrafımızdaki gerçeküstölüğe işaret ettim. “Bu yer... kendime tadını çıkarmak için izin vermediğim şeyleri düşünmeme neden oluyor. Daha büyük şeyler. Ulaşamayacağımı düşündüğüm şeyler.”

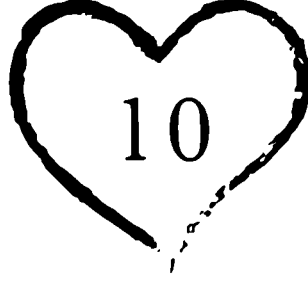
“Bu *beni* mutlu ediyor,” dedi ve gerçekten bunu kastettiğini anlayabiliyordum.

Boğazımdan yukarı doğru yükselen ve sesimi çalan bir duygu dalgası hissettim. Gözlerim yandı ve ellerimin titrediğini hissettim. Savannah da fark etti. Eğildi ve “Seninle gurur duyuyorum,” dedi. Burnum kaşınmaya başlamıştı. Onu uzaklaştırmak için burnumu çektim, fiyordun enginliği önümde bulanıklaşıyordu. Bana gülümsemi ve ben neredeyse mahvolmuştum. “Bir gün seni oynarken izlemeyi çok isterim,” dedi ve beni olduğum yerde yok etti.

“Öyle mi?” diye sordum, sesim kalındı.

Başını salladı. Onu kendime çektim, yüzümü uzun saçlarına gömdüm. Tekne sallandı ve hokey düşüncesini bir kenara itmeye çalıştım ama Savannah’nın beni oynarken izlediğini hayal etmekten kendimi alamıyordum. O, tribünlerde beni desteklerken. Aylardır geçmişimi hatırlatabilecek her şeyden, zihnimden kurtulmak istiyordum. Ama ruhuma bir kıvılcım yerleşmişti. Çok da önemli değildi. Patenlerimi almak ya da bir şekilde eski Cael olabileceğimi düşünmek bile bir planda yoktu. Ama tutuşan minik bir kıvılcım vardı...

Ve ben onunla savaşmamayı seçmiştim.

Renkli Gökyüzü ve Donmuş Öpücükler

Savannah,

Bana sık sık inancım hakkında sorular soruyorsun. Ruhumda bizden daha büyük bir şeyin olduğunu nasıl bildiğimi. Bu dünyadan da daha büyük bir şeyin. Ve bu hayatın ötesinde sevgi ve huzurla dolu bir yer olduğunu. Vefat etmekle barıştım. Çünkü cennette uyanacağım ve acıdan arınmış olacağım.

Kalbinin yıldızlarla birlikte olduğunu biliyorum. Uzayla, bilimle ve seni büyüleyen, açıklanamayan harikalarla. Bir şeyleri farklı görmemize rağmen ikisi de aynı derecede özel ve anlamlı. Lütfen bunu asla kaybetme. Kendini keder ve acıya kaptırma.

Seni dünyada sihri bulmaya davet ediyorum. Harikası, umudu ve bu dünyada bize bahşedilen güzelliği bul. Günlük mutluluklara yaslan ve her ânı açık ve saf bir kalple değerlendir. Bu, zor zamanları atlatmana yardımcı olacaktır.

*Yıldızlara gülümse,
Poppy*

“Bebeğim!” Annem telefon bağlanırken selamladı.

“Merhaba, anne,” dedim ve anında evimin rahatlığının beni sardığını hissettim. “Nasılsınız?”

“Biz iyiyiz, bebeğim,” dedi. “Baban da burada. Seni hoparlöre vereceğim.” Verdi ve babamın sesi hemen duyuldu.

“Merhaba, tatlım.”

“Merhaba, babacığım! Tahmin et ne göreceğiz?” dedim, otobüsün gelmesini beklerken resepsiyon penceresinden dışarı bakarak. Gecenin gökyüzü ve ben baş döndürücü bir beklentiyle doluyduk.

“Ne?” diye cevapladı.

“Kuzey ışıkları.”

“Savannah...” Annem yumuşak ve nazik bir şekilde mırıldandı. “Onları görmeyi hep hayal etmiştin. Bu hayalinin gerçekleşmesi senin için ne kadar da özel,” dedi ve gülümsedim.

“İnanamıyorum,” dedim, içimde patlayan heyecan seviyesini nasıl ifade edeceğimi bilemeden. Sonra otobüsün farlarının otele yaklaştığını gördüm. “Otobüs bizi bir izleme noktasına götürmek için geliyor ama sadece ikinizle de görüşmek ve iyi olduğumu bildirmek istedim.”

“Teşekkür ederiz, bebeğim. Sesin kulağa çok güçlü geliyor.” Kalbim bunun üzerine çarptı. “Ve seni çok özledik,” dedi annem ve beni eritti. “Ah, kardeşini yakında aramaya çalış. Biliyorsun ki senden haber almadan bir gün geçiremez ve yine aramanı kaçırdığı için çok sinirlenecektir.” Kalbim bunu duyunca çiçek açmıştı. Bu doğrudu. Buraya geldiğimden beri Ida’ya durmadan mesaj atıyordum. Çoğu gün annemi ve babamı da arıyordum ama Ida’yı aktivitelerimiz, okulu ve amigo antrenmanları arasında telefonda konuşmak için yakalamak biraz zordu.

“Arayacağım,” dedim. Lobideki diğerlerine baktım. Cael elini uzatarak gitme zamanının geldiğini işaret etti. “Yarın hepinizle konuşacağım. Hepinizi seviyorum!”

“Biz de seni seviyoruz!” diye hep bir ağızdan bağırdılar ve ben telefonu kapattım. Kendimi daha hafif hissediyordum. Cael’e doğru yürürken kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. Başkalarının bizi bu şekilde görmesini giderek daha az umursuyorduk.

Ayrıca Cael’in hiç eve telefon etmediğini fark etmiştim. Leo bu sabah ona iyi olduğunu bildirmek için ailesiyle tekrar konuştuğunu söylemişti. Çoğu gün durum böyle görünüyordu. Cael, Leo’yu çenesini sertçe sallayarak onayladı. Onunla ailesi konusunu açmamıştım. Çok iyi bir ilerleme kaydediyordu ama hâlâ duygusal açıdan zor durumda olduğu açıktı ve bunun nedenini çok fazla kurcalamak istemiyordum. Daha az öfkeliydi. Bugünlerde daha çok şaka yapıyor ve gülümsüyordu. Buna tanık olmak ise inanılmazdı. Ailesi hakkında onu çok fazla zorlarsam sadece geri çekeceğinden korkuyordum. Ve Mia ve Leo’nun da dediği gibi keder yolculuğunu kendi kendine keşfetmesine izin vermem gerekiyordu. Onu sadece daha iyi hâle getirmek istesem de.

Otobüse bindik. Heyecandan omurgamda ürpertiler uçuşuyordu. Bu benim için bir istek listesi maddesiydi. Bunu düşünürken aklıma Poppy geldi, ancak görüntünün beni etkisiz hâle getirmesine izin vermek yerine yüzünün ne kadar heyecanlı olduğunu ve benim için ne kadar mutlu olacağını hayal ettim. Bunu birlikte görmeyi sık sık hayal etmiştik; o, ben ve Ida. Rune’un mesajı, üzerime örtülen sıcak bir battaniye gibi aklıma geldi.

O seninle...

Buna inanmak istiyordum.

Kuzey ışıklarının Tromsø’den görülebilmesine rağmen tam etkiyi elde etmek için şehirden otobüsle ayrıldık, ışıklarından uzaklaştık ve en fazla etkiyi görebileceğimiz ıssız bir yere gittik.

Pencereden dışarı baktığımda Cael bana gülümsedi. Şehir arkasında kayboluyordu ve etrafımızdaki yoğun kar tek görüş alanımızdı. Elini dizime koydu. Kelebekler göğsümü doldurdu ve sonra da mideme doğru süzüldüler. Artık fazlasıyla aşına olduğum bir histi. Her gün, ne zaman Cael yakınumda olsa uyanıyorlardı.

Dudaklarına bir bakış attım. Dudaklarına neredeyse benimkini öpecek kadar yaklaşmıştım. Hâlâ ılık, naneli nefesinin sıcaklığını soğuk tenimde hissedebiliyordum. Dudaklarının, hafifçe benimkilere değdiğinde nasıl da yumuşak olduğunu hâlâ hissedebiliyordum.

Aradaki her şeyin aşırı hızlı gittiğini hissettim, sanki evde olduğumuzdan daha fazlasını hissettiğimiz ve deneyimlediğimiz bir vakumda gibiydik.

Duygularımız yüksekti ve bizi yükselten ve görüldüğümüzü hissettiren anlara tutunuyorduk.

Cael tarafından daha önce hiç kimse tarafından görülmediğimden daha fazla görüldüğümü hissediyordum. İçedönük biri olduğum için insanları içeri almam neredeyse imkânsızdı. Ama kalbimin kapısını nazikçe çalmış ve dikkatlice içeri girmişti. İçeri dalmamış ya da kapıyı çarpmamıştı. Ama yavaşça ve dikkatlice içeri alınmak istemişti.

Ve onun orada olmasından hoşlanıyordum. Ama bu beni de korkutuyordu.

Cael elimi tuttu ve otobüs koltuğunun baş dayanağına yaslandı. Ona dair sevgi dolu düşüncelerimden habersizdi. Gözlerini kapattı ve bu bana onu gerçekten inceleme, fark edilmeden inceleme fırsatı verdi. Yolculuğun başında ona verdiğimden çok daha fazlasıydı. Dövmelerini ve kulağındaki tünellerini, fırtınalı gözlerini ve sıkılmış çenesini, keskin patlamalarını görmüş ve soğuk ve küstah olduğunu varsaymıştım. Başkalarının arkadaşlığını istemeyen biri.

Ama bu gerçeklerden çok uzaktı. Nazik, saf ve hassastı. Kardeşinin ölümünden sonra iyileşmesini, Poppy'nin ölümünden sonra iyileşmeyi istediğim kadar istiyordum. Kardeşinin ölümüyle ilgili sadece ayrıntı kırıntıları almıştım. Ve bu kesinlikle iyiydi. Cillian'ın ölümünün doğası gereği, mahvolmadan bunun hakkında konuşmanın neredeyse imkânsız olduğunu düşünüyordum.

Norveç'te olduğumuzdan, Cael'de daha fazla bir değişiklik hissetmiştim. Yapmayı amaçladığımız şeyi yapabileceğimizden

emin değildim, bir süreliğine kederimizi unutacağımızdan. Ama deniyorduk ve kendimi daha hafif hissediyordum. Kederin ağır yükü boynuma baskı yapmadan yukarı bakıp gökyüzünü görebiliyordum. Yıldızları, güneşi ve ayı görebiliyordum.

Kuzey ışıklarını görmek üzereydim.

Dün Leo ile birebir seans yapmıştım. Bilişsel davranışçı terapi (BDT) hakkında konuşmuştuk. Bunu ilk kez denemiyordum. Düşüncelerimi yeniden çerçevelemenin bir yoluydu. İçlerinde daha derin bir anlam bulmak için onları baş aşağı çevirmek. Georgia'da Rob da benimle bunu denemişti. Buradaki fark ise denemeye *benim* istekli olmamdı. Memleketimdeyken gerçek bir heykeldim, ruhum donmuş bedenimin içinde hapsolmüştü, kederin buz gibi yumruklarından kurtulamıyordum.

Burada... bedenim çözülmeye başlamıştı, *denememe* izin veriyordu. Ve *deniyordum*. Burada, Norveç'te, her zamankinden daha fazla deniyordum. Rune da benimle aynı yaklaşımı denemişti. Poppy'nin burada benimle olmamasına üzülmek yerine, bunu onun için deneyimlemeliydim. İkimiz için.

Basit ve kolay değildi. Ve eğer sadece birkaç dakikalığına bile olsa savunmamı düşürürsem mutsuzluk, bir gelgit dalgasının gücüyle bana çarpmaya çalışırdı. Ama ben direniyordum, en azından şimdilik. Huzurun verdiği kısa molayı kucaklıyordum.

Cael'e bakarken ve uyku onu bir süreliğine güvenliğe götürürken, bunun onun için de geçerli olmasını umuyordum. Tekrar pencereden dışarı baktım. Beni karşılayan tek şey kar oldu. Kilometrelerce kar, görünürde başka hiçbir şey yoktu. Otobüs lastiklerinin altındaki buz çtırdadı, başımı Cael'e yasladım ve deniz tuzu ve temiz havanın kokusunun etrafımda dans etmesine izin verdim.

Birkaç hafta önce biri bana şu anda Norveç'te hoşlandığım bir çocukla kuzey ışıklarını görmek üzere burada olacağımı söyleseydi, yalan söylediklerini düşünürdüm.

Ama hayat bana bir şey öğrettiyse, o da bir anda değişebileceğidir. Evrenin bana her zaman kötü olmadığını göstermesi güzeldi.

Güneş uzakta alçalmaya başlamıştı ve ben şimdiden uyanan ve henüz karanlık olmayan gökyüzüne parlaklıklarını yansıtan şakacı yıldızları görebiliyordum. Sanki hepimizin izleyeceği gösterinin ön koltuklarını istiyorlardı.

Yıldızlar... Bana her zaman Poppy'yi hatırlatırlardı. O öldüğünde ve ben onun kaybına bir anlam ararken ya da onu tekrar görme isteği çok ısrarcı olduğunda, bir işaret taşıyacak herhangi bir şey arardım. Benim için bu, yıldızlar olmuştu. Uzay uçsuz bucaksız ve çoğunlukla bilinmeyen bir yerdi. Poppy'nin öldükten sonra bir yıldız olabileceği bana mantıklı gelmişti. Hayatında o kadar parlakça ışıldamıştı ki cennette de parlayacaktı. Ölümünden aylar sonra yarası taze ve güçsüzleştirici olduğunda, yıldızları görmek bana her zaman az da olsa bir teselli vermişti. Geceleri onu gökyüzünde tekrar gördüğüme inanarak kendimi kandırırdım. Bazı geceler şafak sökene ve yıldızlar kaybolana kadar kendimi uyutmazdım. Sadece orada, tek başına olmasın diye.

O zamanlar daha gençtim. Belki de aptalca bir fanteziydi, başa çıkmanın bir yoluydu. Ama şimdi bile on yedi yaşında ve neredeyse dört yıl sonra yokluğunda, hâlâ yıldızlara bakıp onu özliyordum.

Bir zamanlar kuzey ışıkları hakkında bir kitap okumuştum. Neden olduğu ve farklı kültürlerin varlığına dair uydurduğu birçok efsane ve inanç. Şu anda dikkatimi çeken ise ataların göksel perdeden geçip sevdiklerine iyi olduklarını göstermeleriydi. Ölmüş ruhlar bir şekilde hâlâ hayatta olduklarına dair güvence vermek için gözlerimize görünüyordardı.

Bu düşünceyle, etrafımda yarattığım koruyucu balona bir hüznün oku çarptı ve içeri girmeye çalıştı. Ama güçlüce tutundum ve onu ittim.

Sonra elimin iki kez sıkıldığını hissettim.

Çenemi yukarı kaldırdım ve Cael'in uykulu gözlerinin yüzümü incelediğini gördüm. Ona hüznünlü bir şekilde gülümsedim ve beni başımdan öptü. Paltosunun dolgusuna geri dönerek otobüsün sessizliğinde teselli buldum.

Bir süre sonra otobüs durdu ve rehberlerimiz sandalyeler, kameralar ve sıcak içeceklerle bizim için bir izleme noktası oluşturmakla meşguldüler. Otobüsten indiğimde acı soğuk nefesimi aldı. Esinti ciğerlerime doğru esti ve aldığım her nefes sanki yakıcı bir buz ateşi gibiydi.

Atkımı ağzıma çektim ve bize verilen sıcak çikolataya uzandım. Cael'in elini tutarken ve alacakaranlık hızla zemine çökerken yan yana yerlerimize oturduk. Uzakta Tromsø'nün titrek ışıklarını görebiliyordum ama burada izole edilmıştık ve şehirlerle kasabaların sıklıkla gizlediği göz kamaştırıcı enginliğe tanıklık ediyorduk.

Yıldızlar gökyüzünde hızla artan bir şekilde birer birer beliyor gibiydi. Takımyıldızlar birbiri ardına belirmeye başlayınca büyülenmişim, her zamankinden daha net ve daha derin görünüyorlardı.

Hepimiz sessizdik ve renk cümbüşünü bekliyorduk. Cael'in elini o kadar sıkı tutuyordum ki onu incitmekten endişelendim. Ama o da karşılığında elimi sıkıca tutuyordu. Yeşil bir titreme gökyüzünden inmeye başladığında birleştirdiğimiz nefesler tutuldu. Herhangi bir hareket narin ışık ipliğini bozup onu korkutacakmış gibi hareketsiz kaldım.

Ama sonra tekrar parladı, sadece bu sefer güçlenmişti, sanki uzun bir uykudan sonra kollarını ve bacaklarını uzatıyormuş gibi. Yeşil neon titreşmeye ve siyah gökyüzüne ışıltılı bir perde gibi düşmeye başladı.

Çok geçmeden, tüm gökyüzü yeşil ışıkla doldu, parlak ışık karın beyazından yansıyarak çarpıcı etkisini artırdı. Milyarlarca yıldız filizleniyordu ve en pahalı elmaslar gibi parlıyordu. Dünyanın gördüğü en muhteşem gösteriydi.

Her hücremde çok derin bir huzur hissi vardı ve yanaklarımdan gözyaşlarının akmaya başladığını hissettim. Burada sonsuz gökyüzünün altında otururken, insanların bunun neden sevindiklerinin ziyaret eden ruhları olduğuna inandıklarını görebiliyordum. Çünkü bunu görmek, Poppy'yi tekrar görmek gibiydi.

Kalbim büyüdü, ruhum ışıkların verdiği güzellik ve zarafetle şarkı söylüyordu, yalnızca gökyüzünün duyabileceği bir şarkıyla dans ediyordu.

Boğazımdan bir iç çekiş kaydı, tutamadığım bir iç çekiş. Ama bu bir üzüntü ya da kayıp iç çekişi değildi; nefessiz kalma, hayret ve hayranlıktan kaynaklanan bir iç çekişti. Öyle güçlüydü ki gözlerimin önündeki ışıklar kadar parlak bir şekilde benden yayılıyor gibiydi. Bu Poppy'ydi. Bunların hepsi Poppy'ydi. Canlı, parlak ve nefes kesiciydi. Sadece bir anlık bir zaman diliminde yaşamıştı ama cesurca yaşamıştı. Hayatın ona verdiği her ânı kucaklamıştı...

Gecenin tüm gökyüzünü gölgede bırakmıştı.

Cael beni kendine doğru çekti ama elimi sıkılmıyordu ya da endişe dolu bakışları yoktu. Kalbim ona daha da çekildi çünkü o bu ânı hüzünlü ya da yürek parçalayıcı değil, önemli ve dingin olarak tanımıştı.

Kalpleri *hayat dolduran* bir şeydi.

Işıkların altında otururken maviler ve kırmızılar da arbedeye katıldı. Bir ışık gobleniydi. Burada oturmak evren tarafından onun sonsuz ve bitmez tükenmez olduğunun gösterilmesi idi. Burada oturmak, kaybedilen sevdiklerimizin yıldızlar arasında yükseklerde dans ettiğini, acıdan uzak ve bütünleşmiş olduğunu görmektir. Korku yoktu, daha fazla acı yoktu.

Ve ağladım. Işıklar güçlendikçe daha fazla gözyaşı döküldü. Efsanelerin doğru olmasını ve Poppy'nin orada, gamzeli gülümsemesi ve yaşam sevinciyle bana bakmasını diledim.

Hayatım son dört yıldır çok sınırlı ve çok küçüktü. İçimi parçalayan tek bir duyguya indirgenmişti. Burada otururken, evren bana bu hayatta yaşadığımız hayattan daha fazlası olduğunu haykırıyordu. Kalp atışlarımız durduğunda ruhumuz kuzeye doğru uçuyor, yıldız tozu eve giden yolunu buluyordu.

"Cael," diye fısıldadım ve gözlerimi ışıklardan ayırıp yüzüne kısaca baktım. Yanakları da ıslaktı ve gümüş gözleri sanki iki yıldız koparılıp içlerine yerleştirilmiş gibiydi. Tekrar yukarı baktım ve sadece hissetmem için kendime izin verdim. Her şeyi

hissetmeye. Hayranlık, şaşkınlık, ihtişam, hayret. Daha geniş bir dünyanın ruhumu istila etmesine izin verdim.

Yüreğimin dokusundan sıyrılan o küçük korku ipliğini bile kucakladım, böylesine muazzam bir manzaranın altında bu kadar küçük ve önemsiz olmanın dehşet verici düşüncesini...

Her şeyi hissettim.

Saatlerce ya da yıllarca kıpırdamadım. Sandalyede hareketsiz kaldım, başım arkaya yaslıydı. Kuzey ışıkları ve dünyanın gözlerime ve kalbime getirdiği tüm güzellikler karşısında büyülenmiştim. Sonra, pembe bir kurdele çoğunlukla yeşil olan gökyüzünü keserken, kaçmak için mücadele eden çığı susturmak için elimi ağzıma koydum. Diğerlerinden bile daha güzel dans ediyordu, soluk pembe tonu neon yeşiller ve mavilerle muhteşimdi.

“Poppy...” diye fısıldadım sessizce ama eğer beni görmeye gelen oysa beni duyacağı ve burada olduğumu bileceği kadar yüksek sesle. O kiraz çiçeği pembesi ışık huzmesini yıldızların arasında zarıfçe çırpınırken, kaybolana kadar izlemeyi hiç bırakmadım. Ama oradaydı. Zihnimin derinliklerine sonsuza dek kazınmıştı. Geçiciydi, güzelliğin kişileşmiş hâliydi ve görüntüsünü ruhuma kazınmıştı.

Sonra ışıkların canlılığı yavaşça azalmaya başladı. Her bir iplik parça parça kaybolana kadar, sadece elmaslarla yıkanmış bir gökyüzü bırakarak.

Bir parmak yanağımdan aşağı doğru indi ve kirpiklerim titredi. Ağlamaktan boğazım acımış ve uzuvlarım hareketsizlikten kaskatı kesilmişti.

“Şeftali,” Cael’in sert sesi sessizliği delerek duyuldu.

Yüzümü ona doğru çevirdim. “Onun burada olduğunu hissettim,” dedim, hayatımda ilk kez söylediklerimi fazla düşünmüyor ve kalbimdekileri pat diye döküyordum.

Cael’in gözleri kapandı, sanki bu düşünce onu derinden etkilemişti. İçeceğini bıraktı, güçlü kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. Yanağı başımın yan tarafına yaslandı ve o kadar mutlu hissediyordum ki asla ayrılmak istemiyordum. Bu yerde,

bu çocukla birlikte yeryüzünde bir cennet bulmuştum ve daha önceki şeye geri dönmek istemiyordum.

Sırtıma bastırılan bir el. "Gitme zamanı," diye duyurdu. Dikkatli, nazik bir sestti. Mia. Cael'i birkaç dakika daha tuttum ve sonra bizi otobüse geri götürmesine izin verdim. Koltuğuma giderken karşılaştığım her yüz hayrete düşmüş görünüyordu.

Hepimiz *değişmiş* görünüyorduk.

Eve dönüş yolundaki otobüs yolculuğu bulanıktı. Otele vardığımızda saat geç olmuştu. Ama odama vardığımda gergindim, içimden elektrik geçiyordu. O gece uyuyabileceğimi sanmıyordum. Yatağıma oturmuş, kendimi düşüncelere dalmış bir şekilde duvara bakarken buldum.

Mia ve Leo'nun bize verdiği günlüğe uzanarak sayfayı açtım ve ruhumun üzerine dökülmesine izin verdim.

Poppy, diye yazdım.

Sanırım seni bu gece hissettim. Sen gittiğinden beri ilk kez seni yanımda hissettim. Lütfen sen olduğunu söyle.

Boğazımı bir yumru tıkadı.

Lütfen yeşilin içinden çıkan kiraz çiçeği pembesi kurdelenin sen olduğunu söyle. Lütfen bu yolculukta benimle olduğunu söyle.

Bir nefes aldım, nefes verirken çaresiz gözyaşlarım düşüyordu.

Lütfen mutlu ve hayatta olduğunu söyle, mucizevi bir şekilde. Çünkü Poppy... Buna ihtiyacım var. Canlı bir yerde olmana ihtiyacım var. Sen hayatta olmamak için fazla büyük ve çok parlaktın. Lütfen bana bu gece gökyüzünde parıldayan yıldızlardan biri olduğunu söyle, böylece sana ihtiyacım olduğunda sana bakabilirim. Ablamın benimle kalmasını istediğimde, kalabileceğin kadar uzun bir süre.

Eğer yıldızlardan biriysen karanlıkta yaşayabilirim.

Sözlerim dağınıktı ve yalvarıyordu. Ama sonra pencereye baktım ve kuzey ışıklarının Tromsø'nün üzerinde belirmeye çalıştığını gördüğümde dudaklarımdan neşeli bir çığlık yükseldi. Ve o pembe... o pembe kurdele oradaydı, yıldızların arasından en güzel dansçılar gibi sızıyordu. Günlüğü göğsüme, Poppy'yi tutuyormuşum gibi tuttum.

"Poppy. Seni görüyorum," diye fısıldadım ve o pembenin yavaşça solmasını ama kalbimde bir değişiklik bırakmasını izledim. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ama mutlulukla doluydular. "Poppy... seni özlüyorum..." diye fısıldadım tekrar, bir kez olsun beni gerçekten duyabileceğine inanarak.

Henüz tamamen giyinik hâlde yatağa girmiştım ki kapım sessizce tıklatıldı. Tamamen uyanıktım. Sabahın dördüydü. Başka bir ışık belirtisi görmek için gökyüzünü şahin gibi izledim ama kaybolmuşlardı. Tromsø'nün üzerine bulutlar yığılmıştı, yıldızlarla saklambaç oynuyorlardı.

Kapı tekrar çalındı ve yataktan çıkıp kapıyı biraz araladım. Cael diğer taraftaydı, gözleri hayat doluydu ve benim kadar uyanıktı. "Hadi," dedi ve elini uzattı, yüzünde yumuşak ama heyecanlı bir ifade vardı.

İçimdeki kuralcı bana kalmamı, sokağa çıkma yasağının geçtiğini ve gizlice dışarı çıkarken yakalanırsak başımızın derde gireceğini söyledi. Mia ve Leo kuralları çiğnemememiz konusunda ısrarcıydı. Ama sonra içimde hâlâ dolaşan enerji bana kuralları unutmamı ve ânu yakalamamı söyledi. Bu da beni ceketimi, botlarımı, eldivenlerimi ve şapkamı almak için odama geri dönmeye zorladı. Kapımı sessizce kapattım, Cael'in elini tuttum ve sessizce onu merdivenlerden aşağı ve sokağa doğru takip ettim.

Sokakta koşarak beni çekmeye başladığında göğsümden sessiz bir kahkaha yükseldi. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, rüzgâr saçlarımdan arasından geçiyordu. Esinti yüzüme çarpıyordu, kendimi çok canlı hissediyordum.

Cael'in uzun bacakları, ayaklarımızın altındaki karı çiğnerek katettiğimiz mesafenin üstesinden geliyordu. Nefesim ne kadar hızlı koşarsak o kadar hızlı geliyordu, göğsüm soğuktan yanıyordu. Gittikçe daha da ısınyordum, kalbimden hâlâ aralıklı kahkahalar özgürce akıyordu.

Sonra bir köşeyi döndük ve aniden durdum. Cael'in koluna tutundum ve önümüze baktım. "Plaj," dedim, manzarayı içime çekerek. Yaklaşırken çimenli bir kenar olması gereken yeri kar kaplamıştı, ancak kum dokunulmamıştı ve su Georgia'daki plajlarda olduğu gibi kolayca akıyordu.

Bu gerçeğe dönüşmüş bir rüyaydı.

"Cael," dedim ona dönerek.

"Sana göstermem gerekiyordu," dedi, sanki bana verebileceği en mükemmel hediye değilmiş gibi. Karın parlaklığı karanlıkta her şeyi görünür hâle getiriyordu, yıldızlar dünyanın kendi ışık zinciri dekorasyonu gibiydi.

Birkaç kısa saat içinde, şimdiye kadar karşılaştığım en görkemli sahnelere gözlerimi açmıştım. Bulutlar üstümüzde ağırdı ve soğuk esinti saçlarımı savuruyor, tüylerimin diken diken olmasına ve boynumun arkasında izler bırakmasına neden oluyordu. Ama ben buradaydım, bu yerdeydim.

Cennette kaybolmuştum.

"Hadi," dedi Cael ve beni karlı kenardan altın rengi kumlara götürdü. Suyun kenarında durduk. Kışın bile kristal berraklığında ve davetkâr görünüyordu.

"Hiç bu kadar güzel bir şey gördün mü?" diye sordum, bir kez daha hayrete düşmüş bir şekilde.

"Sadece bir kez," dedi, sesi duygudan kısılmıştı. Başımı ona doğru çevirip ne olduğunu sordum. Ama bana bakış şeklinden, yüzüme odaklanmış gözleri ve bakışlarındaki hayranlıktan ne ima ettiğini hemen anladım.

Stresimi yuttum, yüzüm o kadar ısınyordu ki karanlıkta bile kızardığımı görebileceğini biliyordum. Cael yaklaştı ve sonra daha da yaklaştı. Yerimde donup kaldım, her küçük hareketini

izliyordum. Nefesim hızlandı ve kelebekler tüm vücudumu sarmıştı. Cael önümde dururken tek kelime etmedi, o kadar yakındı ki bağımlılık yaratan kokusunu alımda ve sıcak nefesini yüzümde hissediyordum.

Şüphesiz titrediğini hissettiği elimi onunkinden kurtardı, elindeki eldivenlerini çıkardı, sonra çıplak elleriyle yanaklarımı nazikçe kavradı. Çok uzun ve geniş, atletik ve güçlüydü ama yine de bana sanki kırmak istemediği değerli bir eşyaymışım gibi davranıyordu.

Gümüş-mavi gözleri gözlerime daldı ve alnımı alnuma bastırdı. O samimi dokunuş anında sakinlik getirdi. Bu Cael Woods'tu. Beni büyüleyen çocuk. Kalbi bir şekilde açıklanamayacak şekilde benimkine bağlanmış olan çocuk. Hızla güvenliğim haline gelen çocuk.

Konuşmadım, adını söylemedim. Sadece bedenlerimizin sıcaklığının aramızdan geçmesine izin verdim, bu samimi alanı paylaşıyorduk. Cael geri çekildi, burnunun ucunu yanağımdan aşağı doğru süzdü. Nefes alışım hızlandı ve gözlerim kapandı. Parmak uçları yanaklarımda hayalet gibi geziniyordu, yatıştırıcı bir hareketti. Sonra burnu burnuma değdi ve biraz geri çekildi. Ağır bakışının yoğunluğunu hissediyordum. Gözlerimi açtım ve aramızda çatırdayan statik-yoğun havada asılı duran soruyu gördüm.

Gülümsedim ve Cael'in ihtiyaç duyduğu tek davet buydu. Yaklaşırken dudaklarıma bir öpücük kondurdu; çekingen, incecik bir dokunuş. Az önce gözlerimizin önünde dans ettiğini izlediğimiz neon ışıklar içimde kök salmış gibiydi. Cael'in dudakları tekrar benimkilere bastırılırken her bir parıltı bu sefer daha sert bir şekilde, her kalp atışıyla aynı anda hareket ediyordu. Kollarına tutundum. Bana ilk öpücüğümü veren bu çocuğu sıkıca tuttum.

Dudakları yumuşak ve sıcaktı. Çok fazla güven ve sevgiyle doluydu. Kuzey ışıkları ve yıldızlar beni konuşamaz hâle getirmişti; bu his, bir gün doğumunda uçmak gibiydi. Yaşam ve ölümdü ve ikisinin arasında kalan her şeydi. Daha önce sahip

olduğum her türlü duyguyu aştı ve beni öyle sıkı bir şekilde güzellikle sardı ki, coşkuluydu.

Cael'i ilk başta utangaç bir şekilde öptüm. Ama yüzümü çerçeveyip dudaklarımın çizgisini yaladığında, naneli tadının ve dikkatli dokunuşunun bu âna getirdiği düşsel duruma düştüm. Dudaklarımı araladım, dilinin benimkine karmaşık bir dansla katılmasına izin verdim. Ellerinden biri yüzümden ayrılıp boynuma geçti ve saçlarıma dolandı. Öpüşmemiz derinleşti, kalbim daha hızlı attı ve içimden çıkarmaktan çok korktuğum o duygular patlayarak sinirlerime parlak bir ışık getirdi ve onlara korkulacak hiçbir şey olmadığını gösterdi.

Korkulacak hiçbir şey yoktu...

Cael beni öptü. Beni öptü ve öptü ve o kadar yakınlaştı ki sanki çarpışan iki yıldızdık. Geri çekildiğinde başka hiçbir şeyin bana bu kadar hayran hissettirebileceğini düşünmedim, ta ki o, "Sana âşık oluyorum, Şeftali," diye fısıldayana kadar.

Kesik, şok olmuş bir nefes aldım. Ama boğuk sesi ve yumuşak bir şekilde söylenen o itiraf üzerime çöktüğünde, içimde sadece bunun *doğru* olduğu hissi vardı. Cael beni istiyordu ve ben onu o kadar çok istiyordum ki düşüncelerimin her birini işgâl ediyordu.

Cael'in gözleri, savunmasız itirafında yıpranmış sinirlerini ele veriyordu. Korkmak için hiçbir nedeni yoktu. "Ben de sana âşık oluyorum," diye fısıldadım, bu büyülü yerde yarattığımız huzuru bozmak istemiyordum. Bu karlı sahilde birleşmiş bir şekilde duruyorduk.

Cael'in yüzünü aydınlatan gülümseme göz kamaştırıcıydı.

Her iki eli de saçlarıma dolanmıştı ve onu öptüm. Onu öpmek nefes almak kadar doğaldı. Göğsümü onunkine bastırdım ve kalbi benimkiyle senkronize bir şekilde atarken dudaklarına gülümse dim. Dudaklarım dokunuşuyla karıncalandı ve sonsuza dek burada kalabileceğimi, bu çocuğu sahip olduğum her şeyle öpebileceğimi, ona tüm kalbimi ve ruhumu verebileceğimi hissettim. Sonra-

Cael'in dudaklarına karşı soluğum kesildi ve başımı geriye çekip gökyüzüne doğru kaldırdım. Kirpiklerimin ucuna bir kar

tanesi konduğunda boğazımdan bir kahkaha koptu. "Kar yağıyor." Cael de gökyüzüne baktı, kar taneleri saniyeler içinde küçük beyaz parçalardan kalın damlalara dönüştü. Kar taneleri dudaklarımızın öptüğü kadar derinlemesine öptü yüzümüzü.

Cael beni kollarında tutarken yüzümde kar hissettim ve suya baktığımda kar taneleri suyun yüzeyine çarparak kayboldu. Gözlerimi kapattım ve karın üzerime yağmasına izin verdim. İçimde dağılan ısıncı soğuğu kucakladım. "Burası ne böyle?" diye mırıldandım inanamayarak ve Cael'e baktım.

O çoktan yüzünde nazik bir gülümsemeyle beni izliyordu. El-divensiz parmağı üst dudağımın çizgisini takip etti ve alt dudağımın üzerinden geçti. Çok güzeldi. Gördüğüm en mükemmel çocuktu. Bir kar tanesi kümesi beresinin ucundan kaçan dağınık saçlarına yapışmaya başladığında daha çok güldüm.

"Bunu sonsuza kadar dinleyebilirim," dedi Cael. O anda hâlâ onun güldüğünü duymadığımı fark ettim. Gerçekten. Gerçek ve özgür kahkahasını duymamıştım.

Alnımı alnına düşürdüm ve onu sıkıca tuttum, kışlık giymiş bir plajda kar yağışının altında asılı kalmıştım.

Cael beni tekrar öptü. Bu sefer daha kısa bir öpücüktü ama daha az tatlı değildi. Plaja oturdu. Sonra beni yanına oturmam için yönlendirdi ve beni açık bacaklarının arasına yerleştirdi, sırtım önüne yaslandı.

Ve düşen karı sessizce izledik. Gerçekten burada olduğuma inanmak için birkaç kez göz kırpmak zorunda kalmıştım. Bunun hiçbir noktası gerçek gibi hissettirmiyordu. Cael'in beni öpüşü bile. Parmağımı dudaklarıma götürdüm. Paylaştığımız birçok öpücükten sonra sıcaklardı.

İlk öpücüğümü almıştım.

İlk öpücüğümü, hızla dünyamın merkezi hâline gelen bir çocuktan almıştım.

"*Rune' unu bul...*"

Poppy'nin bana yazdığı mektup zihnimde dönerken, yukarıda tarudık bir görüntü fark ettim. "Orion Kuşağı," dedim,

gökyüzündeki üç yıldızı işaret ederek. Bir anı sızdı ve açıkladım: "Daha gençken, biz -Poppy, Ida ve ben- o yıldızların sadece bizim için olduğunu söyledik." Başımı salladım. O anının uyardığı mutluluğa tutundum, ardından gelen üzüntüye değil. Cael uzun saçlarımı boynumdan geriye itti ve kulağımın hemen altındaki tenimi öptü. Tüy kadar hafif bu dokunuşla ürpertiler omurgamdan aşağı doğru süzüldü.

"Sen iyi bir insansın," dedi ve beni hareketsiz bıraktı.

"Sen de öylesin," dedim, gözlerine bakmak için döndükten sonra.

İşkence görmüş gibi görünüyordu. Açıkça fark ettiğimi anlayarak, "Bana söylemedi," dedi ve Cillian'dan bahsettiğini anlamda kalbim kırıldı. Kar taneleri yanaklarını ve gözlerini öptü, koyu ve dalgalı saçlarına minik melekler gibi yapıştı. "Karanlığa düştüğünü bana söylemedi. Ve ben de belirtileri görmedim." Elini sıktım ama bu sefer ona bu duyguları itmesini hatırlatmak için değildi. Onun yanında olduğumu bilmesini istiyordum.

Bazı şeyler paylaşılmaya hazır olduğunda asla itilmemelidir.

Bacaklarının arasına diz çöktüm ve elimi yanağına koydum. Perişan bakışlarını inceledim. "Kardeşin adına konuşamam. Ama bazen bazı şeyleri kendimize saklarız, öyle ruh yıkıcılarıdır ki bizi içten parçalayabilirler." Yanağını, ağzının köşesini ve son olarak dudaklarını öptüm. "Bazen insanlar sevdiklerinin ne kadar acı çektiklerini bilmelerine izin vermezler çünkü onlara da acı çekirmek istemezler." Cael'in gözleri parladı ve düşmeden önce parmağımla bir damla gözyaşı yakaladım. Avucumda tuttum. Cael'in büyümesinden kaynaklanan bir gözyaşıydı. "Seni seviyordu, Cael," deyip nefes aldım, şu anda onun gücü olmam gerekiyordu. "Bundan hiç şüphem yok."

Cael'in nefesi ağırlaştı ve sonra, "Uzun zamandır kendimi çok yalnız hissediyorum, Şeftali." dedi. Kalbim paramparça olmuştu. Çünkü ben de öyle hissediyordum.

"Artık yalnız değilsin," dedim. Sesim güçlü ve sarsılmazdı.

Cael beni tekrar öptü ve sonra beni göğsüne bastırdı. Tekrar bacaklarının arasına oturdum. Kolları sanki beni asla bırakmayacakmış gibi etrafıma dolandı.

Kar sessizce etrafımıza düştü, üzerine düştüğü altın rengi kumsalla baş döndürücü bir tezat oluşturunuyordu. Üstümüz yıldızlarla doluydu ve bulutların arasında bol miktarda yıldız vardı. Parmaklarını Cael'in parmaklarına geçirerek, "Kuzey ışıklarını nasıl buldun?" dedim. Cael altımda gerildi. Sadece elini daha sıkı tuttum.

"İnanılmazlardı," dedi. "Ama... Sanırım içimde sevinç yaşaması gereken bir parça uyumuş durumda." Ona yaslandım. "Bazen bir daha hiçbir şeyi tümüyle hissedip hissedemeyeceğimi merak ediyorum. Öfke, bana bir şeyler hissettiren tek şeydi. Belki de bu yüzden bu kadar uzun süre ona tutundum. Belki de sağlıksız olmasına rağmen, hiç yoktan iyiydi." Bunun birkaç dakika aramızdaki havada asılı kalmasına izin verdim.

"Poppy cennete inanıyordu," dedim ve kendimi tekrar Orion Kuşağı'na bakarken buldum. Sesimdeki acıyı saklamaya çalışarak, "Ölüyor olmak onu asla üzmedi," dedim. "Nasıl oluyordu da karşı karşıya kaldığı şeyden korkmuyordu asla anlayamadım. Ama inancı o kadar güçlüydü ki kalbinde şüpheye yer bırakmıyordu."

"Sen neye inanıyorsun?" diye sordu Cael bana daha sıkı sarılarak.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bilimi her zaman sevdim. Verebileceği kesin cevapları severim." Omuz silktim. "Ama ölüm söz konusu olduğunda kesin bir şey yoktur, bir gün hepimizin onunla yüzleşeceğimiz dışında." Birleşmiş ellerimizi kaldırdım ve serbest elimi Cael'in parmaklarının üzerinde gezdirdim; pürüzlüydüler ama benimkine göre çok mükemmel hissettiriyorlardı. "Poppy öldükten sonra, ölümle ilgili bilimsel araştırmalar hakkında bulabildiğim her şeyi okudum. Ama gerçek şu ki oraya varana kadar ne olacağını asla bilemeyeceğiz." Birleştirilmiş ellerimizi gökyüzüne doğru kaldırdım. "Yıldızlar enerjidir ve insanlar da enerjidir. Tüm evren enerjiden oluşur. Bazıları buna bilim diyor ve bazıları da bu enerjiye Tanrı diyor." Başımı

iki yana salladım. "Ben bilime doğru eğiliyorum. Bana en doğru gelen o." Bu soruların yarattığı ağırlığa karşı iç çektim. "Tek bildiğim, kavrayabileceğimden çok daha büyük bir şeyin olduğu."

Gökyüzünde bir kayan yıldız uçarken gülümsedim. "Popp-y'yi bir yıldız olarak düşünmeyi seviyorum." Kabul etmem için bana mal olan fedakârlık her şeyi tüketiyordu. Bunu tek bir kişiye bile söylememiştim. Terapistime bile. Aileme bile, Ida'ya bile. "Bu muhtemelen kulağa saçma geliyor."

Cael, "Gelmiyor," dedi ve anlayışlı tonu beni hemen rahatlat-tı. "Çok güzel," dedi ve tam o anda, ona biraz daha âşık oldum.

Karlara ve bize bakan yıldızlara baktım. "Onun orada olduğunu bildiğimden beri gökyüzü daha güzel görünüyor," dedim ve içimdeki duvarlarla çevrili bir parçanın çöktüğünü hissettim. "Yıldızlar daha parlak, onun aralarında yaşadığını bildiğim için." Kendi kendime gülümsedim. "Bazı geceler onu bulmak için saatlerce oturuyorum. Ama bu imkânsız. Sonra gökyüzün-de ne kadar çok yıldız olduğunu fark ediyorum. Ve milyonlarca insanın da sevdiği birini kaybettiğini hatırlıyorum. Keder insana izole ve yalnız hissettirir. Ama gerçek şu ki içinde en az yalnız olabileceğimiz durumdur."

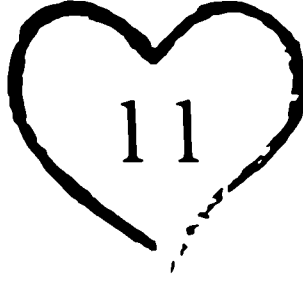
Cael'in kollarına döndüm ve kollarımı boynuna doladım. "Böyle iyi mi?" diye fısıldadım.

"Elbette," dedi ve yüzümün her santimini aradı. "Bu yolcu-luğu benim için çok daha iyi hâle getirdin," dedi ve dudaklarımı öptü. "Hayatımı daha iyi hâle getiriyorsun." Sonsuz yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında, bu karlı sahilde ona sarıldım.

Birbirimizi daha iyi hâle getiriyorduk. Ve Cael başımı geriye doğru çevirip dudaklarımı bir öpücükle ele geçirdiğinde, kendi-mi tamamen düşmeye bıraktım. Hiçbir geri çekilme, kalbimde hiçbir korku yoktu. Cael'i içeri almama ve onun da beni alması-na izin verdim.

Çünkü çok değerli bir şeyi kaybettiğinizde ve paha biçilmez bir şey ortaya çıktığında, onu iki elinizle kucaklarsınız.

Ve onu asla bırakmazsınız.

Birleşen Ruhlar ve Açık Kalpler

Cael

Oslo

Birkaç gün sonra

Oslo'daki tanıdık pist boştu, saatin geç olması herkesi uzak tutuyordu. Tam olarak sokağa çıkma yasağı değildi ama sokaklar çoğunlukla boştu. Bankta oturdum, patenlerimi bağlarken sadece buza baktım. Bu bağcıkları bağlamak kas hafızasındaydı. Jiletin tabanının altında hissettirdiği his kükreyen bir ateşin önünde oturmak kadar rahatlatıcıydı. Ağzımdan nefesim beyaz sis bulutları hâlinde tüttü ve ayağa kalktım. Damarlarımdan bir heyecan dalgası geçti, o kadar beklenmedik bir histi ki neredeyse ayağım kayıyordu.

Pistin kenarına ulaşmam yedi adım sürdü. Patenimi buza koydum. Gözlerimi kapattım ve beşe kadar sayarak öne doğru ittim. Soğuk esinti saçlarımdan geçtiği anda her şey yerli yerine oturmuş gibiydi.

Gözlerimi açtım ve pistin ortasında durdum. Eğilerek birkaç gün önce yaptığım gibi avucumu buza koydum. Sadece bu sefer,

o hissin beni ezmesine izin vermiyordum. Cill'i düşünmedim. Sadece o anda ve pistte olmanın verdiği coşkuyla kaldım, soğuk kemiklerime işliyordu.

Pistin kenarına doğru kaydım ve önümde tüm buzı gördüm. Ve daha önce binlerce kez yaptığım gibi kendimi ittim ve buzun üzerinden o kadar hızlı bir şekilde aşağı doğru koştum ki, esintinin acılığı kulak uçlarıma kadar geldi. Uçarken, tur üstüne tur atarken, pistin etrafında tanıdık bir rahatlıkla dönerken yanaklarım ağrıma başlamıştı. Yanaklarım yine ağrıdı ve bunun gülümsememden kaynaklandığını fark ettiğimde neredeyse sendeleyecektim.

Ellerim yumruk olmuştu ve tutabileceğim bir hokey sopası, vurabileceğim bir disk ve hedefleyebileceğim bir ağ istiyordum. Ama bu... şimdilik sadece bu yeterliydi. Bu ve kalbimi dolduran mutluluk, o kadar seri bir şekilde hızlandım ki sanki uçuyordum gibi hissettim.

Sonra bir kahkaha duydum; gururlu ve duygu dolu bir kahkaha. Aniden buzları tahtalara sıçratarak durdum ve Savannah'yı diğer tarafta gördüm, paltosuna, şapkasına ve eldivenlerine sarınmıştı, gözleri... gururla parlıyordu.

"Cael, sen... sen..." dedi ama kelimeleri tükenmişti. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Buradan bile benimle ne kadar gurur duyduğunu hissedebiliyordum.

Kendimle de gurur duyduğumu fark etmek alışılmadık bir histi. Ve bu anın benimle ve Cillian'la bağlantılı olmadığını. Bu paten kaymanın, hokeyin sevincinin sadece bana ait olduğunu. Bu hissi gerçekten *seviyordum*.

Bu oyunu seviyordum.

Buz pateni pistinin yanında kulübeyi işaret ederek, "Paten giy, Şeftali," dedim. Savannah'nın hayır diyeceğini düşünmüştüm. Sert zeminde kalması konusunda ısrar edeceğini düşünmüştüm. Ama bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine patenleri güvenle aldı ve birkaç dakika içinde ayaklarına geçirdi.

Ayağa kalkıp buza yaklaşırken sendelemişti. Girişte onunla karşılaştım ve elimi uzattım. Savannah kendinden tereddüt

etmedi. Benden tereddüt etmedi. Sadece elimi tuttu, yüzde yüz güvendi ve onu kollarıma almama izin verdi. Dik durmasını sağladım ve onu yavaşça pistte gezdirdim. Savannah'nın yüzündeki mutluluk ifadesi beni eritiyordu.

Pistte yalnızdık. Diğerleri otelde film izliyorlardı, yarın Norveç'ten ayrılmadan önce dinleniyorlardı. Oslo'ya sadece bir geceliğine, sabah erkenden bir uçağa yetişmek için geri dönmüştük. Daha öncekiyle aynı otelde kalıyorduk. Leo ve Mia buraya gelmeme izin vermişlerdi. Şu anda bizi izliyor olsalardı şaşırmazdım. Ama umursamadım. Burada olmaya *ihtiyacım* vardı. Onlar da bunu anlamıştı.

Savannah'nın beni bulmuş olması şaşırtmadı. Ben pistin boş olduğunu görüp dışarı çıkmaya karar verdiğimde odasında anne babası ve kız kardeşiyle konuşuyordu.

Şimdi benimle buzda olduğuna inanamıyordum.

Bizi pistin ortasında durdurup derin bir nefes aldım ve sonra dudaklarımı dudaklarına götürdüm. Ve onu öptüm. Savannah'yı buzda bulduğum tüm bu yeni neşeyle öptüm. Beni buraya geri getirmeye yardım ettiği, beni asla zorlamadığı ve eksik parçamı tekrar bulmam için beni desteklediği için ona teşekkür etmek için öptüm.

"Burada harika görünüyordun," dedi ve beni neredeyse yerle bir etti.

"Hazır mısın?" diye sordum ve onu yavaşça çekmeye başladım. İki eli de benimkileri kısıkaç gibi tutuyordu.

"Önden git," dedi ve kendime izin verdim. Kendime bu tek saf özgürlük anını, kederden arınmış bir hayatı yaşattım. Ruhumun tutkusunu geri almasına izin verdim. Ve hayatımı gün gün, saat saat, ülke ülke daha iyiye doğru değiştiren güneyli kız kollarımdayken her şeyin olmasına izin verdim.

Ve kaydık. Savannah'nın ablasının artık aralarında yaşadığına inandığı yıldızların altında kaydık. Cillian'ın da orada parlak bir şekilde parladığını hayal ettiğimde kalbimde bir huzur kıvılcımı belirdi.

Sonunda özgürdüm.

Altın Kumlar ve Derin Acılar

Cael

Goa, Hindistan

Norveç ve Hindistan arasındaki zıtlık akıl almazdı. Uçaktan indiğimiz andan itibaren yapışkan nem ve yükselen sıcaklık tarafından yutulmuştuk. Otobüsten inip Goa'da kaldığımız yere doğru giderken şakaklarımdan ter damlıyordu.

Burası bir cennetti.

Palmiyeler ılık esintide sallanıyor, plaj önümüzde uzanıyor, beyaz kum ve kristal mavisi sular sadece bir kartpostalda gördüğüm bir şey gibi parılıyordu. Hokey için seyahat ettiğimde çoğunlukla soğuk şehirlere ve daha da soğuk arenalara giderdim.

Savannah benden önce otobüsten inmişti. Onu kaldırımında buldum, başı arkaya eğikti ve yüzünü open güneşin tadını çıkarıyordu. Yanakları Goa'nın yüksek sıcaklığından kızarmıştı. Uzun saçları boynuna yapışmıştı ama gözleri kapalı kaldığı ve sıcağa bayıldığı için yüzünde mutluluk vardı.

"Burası cehennem gibi," dedim, ancak Savannah bir gözünü açıp şakacı bir şekilde bana kaşlarını çatı.

“Sıcağı seviyorum,” dedi ve hırkasını çıkarıp şeftali rengi çıplak kollarını ortaya çıkardı. Çiller her birkaç santimde bir belirliyordu. Mükemmeldi. Yanaklarındaki kızarıklık şimdi bir alılık sandığım şeye dönüştüğüne göre ona baktığımı görmüş olmalıydı.

“Bana evimi hatırlatıyor,” dedi ve saçlarını ensesinden kaldırdı. Saç derisinden akan bir ter damlasının beyaz atletinin altında kayboluşunu izledim.

“Goa’ya hoş geldiniz,” dedi Mia. “Önümüzdeki birkaç gün boyunca eviniz.”

Daha bir gün önce termal içliklere sarınmış ve bitmek bilmeyen karın altında duruyor olmamızı hâlâ kavrayamıyordum. Şimdi güneş parlak bir şekilde yakıyordu ve güneş kremi kokusu havaya sinmişti.

Savaşığım vücut ısısının zaten aşırı ısınmış hâlime katkıda bulunmasını umursamadan kolumu Savannah’nın omzuna doladım. Savannah omzunun üzerinde duran elimi kavradı. Anında rahatladım.

Leo, “Buradan gelin,” dedi ve bizi bir süreliğine evimiz olacak tesise götürdü. Yoga için kullanılabilecek bir odaya götürüldük. Odanın gizli hoparlörlerinden sakinleştirici, meditatif müzik geliyordu. Oda koyu kırmızıya boyanmıştı ve büyük, dolgun yastıklar bir daire şeklinde yerleştirilmişti.

“Lütfen,” dedi Leo ve oturmamız için işaret etti. Kapüşonumu çıkardım ve üzerimde sadece kolsuz bir atlet kaldı. Savannah’nın gözlerinin içime işlediğini hissediyordum. Beremi çıkardım ve ellerimi dağınık saçlarımda gezdirdim. O bakışlarını kollarımda, göğsümde ve boynumdaki dövmelerde gezdirirken ona sıntım.

Bana baktığını yakaladığımı fark edince, “Çok güzeller,” dedi. Parmağını ön kolumun ortasındaki çapranın üzerinde gezdirdi. Sonra da İrlanda kökenimi gösteren yoncanın üzerinde. Buna karşı koyamıyordum ya da bana böyle bakmasına dayanamıyordum. Bu yüzden eğildim ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Artık sevgimle daha özgürdüm. Herkes bizi biliyordu, bu yüzden bunu saklama ihtiyacı hissetmiyorduk. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım

ve rahatlatıldığım tüm sinirlerimi hemen hissettim. Her zaman yeni bir aktiviteye veya yeni gezdiğimiz bir ülkeye karşı temkinliydim. Tam da bulunduğumuz yeni yere alışmışken, Mia ve Leo bizi tamamen farklı bir yere taşıyarak huzursuz etmişlerdi. Bu, yolculuğun en kötü kısmıydı. Eskiden yeni yerler görmeyi severdim. Kardeşim öldüğünden beri bu bana sadece huzursuzluk getiriyordu.

Sanırım bu, hâlâ iyileşmediğimi gösteriyordu.

Bir boğaz temizlenme sesi işitince Savannah'dan geri çekildim. Leo ayaktaydı, bezgindi. Bizi onaylayıp onaylamadığından hâlâ emin değildim. Fazla bir şey belli etmedi. "Hazır olduğunuzda," dedi ve grubun geri kalanında kıkırdamalar duyuldu. Başlamadan önce oturmamızı bekliyorlardı.

Savannah'nın yüzü kıpkırmızıydı ve hızla yastığına koşup oturdu. Hâlâ çok utangaç ve çekingendi. Ama benim yanımda öyle değildi ve bu beni dünyanın en şanslı adamı gibi hissettiriyordu.

"Peki," dedi Leo. "Size Norveç'te ne göstermeye çalıştığımızı tahmin eden oldu mu?"

"Doğa mı?" diye sordu Lili, birkaç dakika düşündükten sonra. Jade, "Yeni bir kültür mü?" diye ekledi.

Leo tahminlerine gülümsedi ve sonra, "Sizi hayranlık ve merak dolu bir yere götürmek istedik. Muhteşem, eşsiz ve çoğu zaman insan gözü için fazla yoğun manzaralar görmek için," dedi.

"Çoğu zaman keder tarafından tüketildiğimizde kendimizi yalnız hissederiz ve dünyamız sadece kendimize ve yaşadığımız travmaya indirgenir. Dünyamız miyoplaşır," dedi Mia. "Dünyada bizi sıklıkla hayrete düşüren ve duyuşsal olarak yoğun bu nefes kesici manzaraları görmek bakış açımızı da değiştirebilir. Bize hayatın ve evrenin harikalarına erişim sağlayabilir, bu da belki de zihnimizi açmamıza ve yeni bir düşünme biçimine adım atmamıza yardımcı olabilir. Bize hayatta olduğumuzu ve kederle mücadele etsek de hâlâ yaşayacak bir hayatımız olduğunu hatırlatabilir."

Grup, olanlardan etkilenmiş gibi başını sallıyordu. Savannah bile aynı fikirdeydi, böyle hissediyordu. Yıldızlar ve kuzey ışıkları, Poppy'ye yıllardır olduğundan daha bağılı hissetmesini

sağlamıştı. Ondaki ince değişimi görmüştüm. Ve bir kez bile anksiyetesine yenik düşmemişti.

Oradan ayrıldığımızda biraz daha sakinleşmiş görünüyordu. İyileşmemişti, hâlâ kederin ağır pençesiyle boğuşuyordu. Ama bir şekilde daha hafifti. Bunu her şeyinde görebiliyordum.

Ben herkes gibi hissetmiyordum. İçimde panik yükseliyordu. Buzun üstüne geri dönmüştüm. Bu bir ilerlemeydi. En azından hokey hakkındaki hislerimle ilgili bir ilerleme. Ama kardeşim hakkında ne düşündüğüme gelince, pek bir şey değişmemişti. Onu yıldızlarda hayal etmeye çalışmışım ama çok geçmeden şüphe ve karanlık düşünceler beni ele geçirdi. Neden kuzey ışıklarına bakıp kardeşimin aralarında dans ettiğini göremiyordum? Neden onu özgür ve huzurlu olarak hayal edemiyordum?

Yüzümü nötr tuttum. Savannah'nın ne kadar sıkıntılı olduğumu görmesini istemiyordum.

"Bu yolculuğun bu ayağı," dedi Leo, "ölümlülükle yüzleşmekle ilgili." Birebir seanslarımızda Leo, beni Cillian hakkında açılmam için nazikçe zorluyordu. Ama ona hiçbir şey vermemiştim. Norveç'te her şeyi bir kenara ittiğimde hissettiğim o duyguyu seviyordum. Bağımlılık yaratmıştı. Ve Savannah benim kurtuluşum olmuştu. Onunla birlikteyken, ona sarılırken midemdeki çukur ağrıyıyordu; rahatça uyuşmuştu. Öfkem azalmıştı. Garipti. Öfkeye bağlanma şeklim Savannah'ya bağlanma şeklime dönüşmüştü. Beni ona bağlayan, sürüklenmemi engelleyen can simidiydi. Bunu kaybetmeyi reddediyordum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Dylan gergin bir şekilde.

"Hepimizin çıktığı doğal yolculuğu keşfedeceğiz; yaşam, ölüm ve ikisi arasındaki her şeyi." Savannah'ya baktım; ellerini ovuşturuyordu. Bu düşünce onu da açıkça germişti. Nefesini kontrol ettim. Şimdiye kadar kendini toparlıyordu.

"Bu gezide üç yeri ziyaret edeceğiz. İlk Goa. Burada grup seanslarına ve birebir görüşmelere dalacağız ve ayrıca içimizdeki travmaların bazılarını ele almamıza yardımcı olabilecek terapi derslerine katılacağız."

“Ama bu aynı zamanda iyileşmek için de bir fırsat,” diye ekledi Leo. “İngiltere ve Norveç’te iki tane çok yoğun deneyim yaşadık.” Etrafımızı işaret etti. “Burası bir cennet. Biraz rahatlamanızı, yüzmenizi, güneşte sıırlsıklam durmanızı öneririz. Birlikte yemek yiyin, takılın, *konusun*,” dedi, gruptan bahsederek.

“Biraz dinlenin, eşyalarınızı boşaltın ve havuz başında takılın. Yarın seanslara başlayacağız,” dedi Leo ve oda anahtarlarımızı verdi.

Valizlerimizi alırken Travis, “Hepimiz havuzda buluşalım mı?” dedi.

Savannah’nın elini tuttum. “Yüzmek ister misin?” Onu tekrar öptüm. Hiç durmak istemiyordum. Kollarımda olduğu zaman hayat o kadar da kasvetli gelmiyordu.

Dudaklarıma doğru gülümsedi. “Olur.”

Odam Dylan’ın ve Travis’in odalarının arasındaıydı. Kapılarımıza yaklaştığımızda birlikte yürüyorlar ve aralarında sessizce fısıldaşıyorlardı. Norveç’te ne kadar yakınlaştıklarını fark etmemiştim. Ama aslında, Savannah’nın dışında başka pek bir şey fark etmemiştim.

Mayo şortumu giyip Savannah’nın kapısına yöneldim ve kapıyı çaldım. Cevap vermeyince havuzda onu aramaya gittim ve onu gördüğümde olduğum yerde kaldım. Açık mavi mayoyla havuzun kenarındaydı, ılık esinti koyu sarı saçlarını bir hale gibi başının etrafında uçuşturuyordu. Elini bir palmiye gövdesine koymuş, plaja ve denize bakıyordu.

O anda Savannah gibi birinin bana bir şans vermiş olmasıyla ne kadar şanslı olduğuma inanamadım. Dağılmıştım; dağıldığımı biliyordum. Grup seanslarına katıldıkça ve hepimiz birlikte takıldıkça diğer herkesin yavaş yavaş iyileşmeye başladığını görüyordum. Daha çok gülüyorlardı, daha çok gülümsüyorlardı ve hatta bazıları ölen aile üyelerinden daha çok bahsediyordu. Onları iyi şekillerde anıyor ve mutlu anılar paylaşıyorduk.

Ben Cillian’dan, Savannah dışında kimseye bahsetmemiştim.

Geceleri Savannah, ablasının ona bıraktığı defteri okuyordu. Sonra Mia ve Leo'nun bize verdiği günlükle ona cevap yazıyordu. Sanki onunla tekrar konuşuyormuş gibi.

Bana başka bir günlük verilmemişti. Leo ve ben bunun şu anki yolculuğumun bir parçası olmadığına karar vermiştik. Benim için çok tetikleyiciydi ve bunun yerine seanslarımızda konuşma terapilerine odaklanacaktık. Bu da tam olarak işe yaramıyordu ama ben bir günlüğe hiçbir şey yazmayacaktım ve o bunu anlamıştı.

Cüzdanımdaki üç kelimelik not hâlâ oradaydı, dokunulmamıştı ve hayatımın bir albatrosuydu.

Kızgın sıcağa rağmen orada dururken ve kafamın içinde kaybolmuşken hissettiğim tek şey buz gibi soğuk ürpertilerdi. Savannah dönüp beni havuz kenarında bulduğunda kendi karanlığımdan ancak kopabildim. Mavi gözleri –sadece mayoyla daha da canlı hâle gelen– varlığıma utangaç bir gülümsemeyle açılırken lanet olası bir serap gibiydi.

O gülümsemeyi hiç hak edip etmeyeceğimden emin değildim. Ama bana vermek istediği her şeyi kabul edecektim. Havuzun etrafından dolaşıp onun durduğu yere doğru yürüdüm. Dylan ve Travis havuzda bana su sıçratıp bacaklarımı ıslattıklarında orta parmak gösterdim.

Savannah'nun yanına vardığımda, beni ilk önce güneş kremi kokusu etkiledi, güzelliği de öyle. Uzun ve düz saçları nemde buklelere dönüşmüştü. Onu en çok böyle sevdiğime karar verdim, ait olduğu güneşin altında.

“Selam,” dedi elini tuttuğumda.

“Selam, Şeftali,” dedim ve onu kollarıma aldım. Çıplak teninin benimkine değmesi mükemmel hissettirdi ve geri çekilirken onu yavaşça ve yumuşak bir şekilde öperek dudaklarındaki kirazlı dudak kremi tattım.

“İyi misin?” diye sordum. Öpücükten ayrıldığımda başını salladı. Burnunun ve yanaklarının güneşte pembeye döndüğünü görebiliyordum.

“Sen?” diye sordu, alnunda hafif bir endişe kırılgıyla.

“Artık iyiyim,” dedim ve bacaklarımda bir su sıçraması daha hissettim. Dylan ve Travis’e dik dik baktım.

“Öpüşmeyi bırakın ve kızıncızı buraya getirin,” dedi Dylan. Uyanda bulunmadan havuza atladım, Travis’i deniz simidine batırdığımdan emin oldum. Savannah’nın hafif kahkahası arkamda havaya yükseliyordu.

Yüzeye çıktığımda, “Atla, Şeftali,” dedim ve havuza kaymasını izledim. Suyu girdiğinde onu yakaladım ve kollarını boynuma doladı, ben suda ilerlerken beni tuttu. Havuzun ortasında toplandık, Dylan ve Travis deniz simitlerini birkaç dakika sonra gelen Jade ve Lili’ye vermek için sürüklediler.

Jade, “Yağmur ve kardansa bunu tercih ederim,” dedi, deniz simidine sırt üstü uzanırken gözlerini kapatarak. Dylan suyun altına kaydı, sonra onun altına girdi ve simidi devirdi. Jade suya düşerken çığlık atmıştı, başı doğrudan suyun altına girmişti.

“Dylan!” diye bağırды ayağa kalkıp onu kovalarken.

Travis de suyun altına dalarken, “Aklımdan bile geçirme,” dedi Lili. Sadece birkaç dakika içinde Travis onu hemen ittiğinde suda çırpınıyordu.

Savannah gülerken kollarını boynuma daha sıkı doladı. Dördü havuzun her yerinde birbirlerinin peşinden koşarken göğsü inip kalkıyordu.

Güzeldi, diye düşündüm. Böyle kaygısız bir kahkaha duymak. Birini kaybettiğinizde, kahkaha atmak kolay olmazdı. Benim için hiç değildi. Kendimi sessizce gülerken bulduğumda, sanki vücudum *nasıl* güleceğini bile hatırlayamıyormuş gibi çok yabancı gelmişti.

“Cael,” dedi Savannah, elini boynumda, tam âdemelmamın üzerinde gezdirirken. Gözlerinde mutlu gözyaşlarının parıltısına neyin sebep olduğunu bilmiyordum.

“Ne oldu?” diye sordum şaşkın bir şekilde.

“Güldün,” dedi. “Geziye geldiğimizden beri güldüğünü hiç duymamıştım.” Sözleri bana kurşun gibi çarptı. Eskiden her

zaman gülerdim. Eğlenceyi kucaklardım. En iyi arkadaşım Stephan'ı düşündüm. Massachusetts'teki takımımı düşündüm. Her zaman nasıl şakalaştığımızı, birbirimize buz sıçratığımızı, birbirimizi sopalarımızla tökezlettiğimizi.

Her zaman gülerdik.

O sesi özlemiştim. Ama... şimdi *gülmüştüm*.

Belki de sandığım kadar dağılmış değildim.

"Yakında konuşmaya başlamalıyız, Cael," dedi Leo ama vücudum kaskatıydı ve kendimi buna zorlayamadım. Daha iyi olmak istiyordum. Leo ve Mia'nın bana yardım etmesini istiyordum ama nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

Leo, sandalyesine yaslandı. Buraya geldiğimiz ilk günden beri kırmızı odadaydık. Tüm grup seanslarımız burada yapılmıştı. Ben katılmamıştım. Ama dinlemiştim, bu da önceki seansların çoğundan daha iyiydi.

"İntihar söz konusu olduğunda," dedi Leo dikkatlice, "özellikle erkeklerde dikkat çeken şey konuşma eksikliğidir." Bu sözler üzerine vücudum hareketsizleşti. Tüm kaslarım kilitlendi ve kemiklerim taşa döndü. Leo sandalyesinde öne oturdu. Gözlerim yere kaydı. "Konuşmak hayat kurtarır." Leo not defterini yanındaki yere koydu. "Amerika Birleşik Devletleri'ndeki tüm intiharların yaklaşık yüzde sekseni erkektir. Bu en büyük katillerimizden biridir." İçimde öfkenin kıpırdadığını hissettim. Bana bunu söylemesine gerek yoktu. Bunu *biliyordum*. Araştırmıştım. "Senin için endişeleniyorum, Cael," dedi ve bu sefer gözlerine baktım. "Bizimle konuşmuyorsun. Kardeşinden bile bahsetmiyorsun. Sadece ismiyle değil, hiç bahsetmedin. Savannah'ya biraz açıldığını biliyorum ama Mia ve ben sana bu konuda yardımcı olmak için buradayız. Sana profesyonel olarak yardımcı olmak için buradayız. Devam etmen adına sana araçlar sağlamak için."

Leo ellerini birleştirdi. "Bilmeni isterim ki yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi. İçimde tanıdık bir öfke parıltısı hissettim.

Sadece bağırışlar, çığlıklar ve duvarları yumruklayarak içimden fışkıran öfke Savannah ile birlikte olduğumdan beri şimdi anında azalıyor ve suçluluk, utanç ve üzüntüye dönüşüyordu. O kadar yoğundu ki içime yerleştiğinde gerçekten *acımıştı*. Çünkü Leo'ya inanmıyordum. Beni ve Cillian'ı tanımıyordu. Ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyordu. Hayatlarımızın ne kadar iç içe geçtiğini bilmiyordu. Onunla ilgili bir sorun olduğunu bilmeliydim. Bunu nasıl kaçırmıştım? Nasıl ölmesine izin vermiştim?

Bacaklarım gerginlikle sallanmaya başladı. Konuşmaya çalışmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Sanki konuşmak, acımı, utancımı ve korkularımı dile getirmek istediğimde zihinsel bir engel varmış gibiydi.

Leo duvardaki saate baktı. "Bugünlük vaktimiz doldu, Cael." Koltuğumdan fırladım, odadan çıkmam gerekiyordu. Çıkışa varmadan önce Leo, "Zor olduğunu biliyorum. İnan bana evlat, *biliyorum*," dedi. Bunu söyleyiş şekli omurgamdan aşağı ürpertiler indirdi. Cillian'ın yaptığını ona yakın biri de mi yapmıştı? Eğer öyleyse, o nasıl devam etmişti? "Ama hayatını geri kazanmana yardımcı olmak için konuşmaya başlamalıyız." Leo'nun yüzündeki ifade samimiydi, yalvarıyordu. Tepki vermediğimde, "Bugün yine ailenle konuştum," dedi. Midem bulandı. "İyi olduğunu söyledim. Hâlâ aramalarını ve mesajlarını görmezden geldiğini söylediler." Bir kez daha aramızda söylenmemiş sözcüklerin asılı kalmasına izin verdi.

Haklıydı. Uzakta olduğumdan beri onları bir kez bile aramamıştım. Nerede olursam olayım her gün aynı saatte aramaya çalışıyorlardı. Her gün mesaj da atıyorlardı. Özellikle babam. Hepsini okundu olarak bırakmıştım.

Onlara söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Odadan çıktım ve yapış yapış Hint havasının tenime değmesine izin verdim. Düşüncelerime dalmış bir şekilde amaçsızca yürüdüm. Nasıl açılacağımı bilmiyordum. Bunu asla başara-bilecek gibi hissetmiyordum. Savannah'nın yüzü aklıma geldi. Ona Cillian'dan bahsetmiştim. Ona kendi caruna kıydığını

söylemiştim. Ama başka bir şey söylememiştim. Ona o geceden, gördüklerimden bahsetmemiştim.

Bunu hiç yapabilecek miydim bilmiyordum.

Tatil köyünün köşesini döndüğümde Savannah ve Dylan'ın bir kafe masasında oturup kahve içtiklerini gördüm. Onun konuşmasını dinliyordu. Çok dikkatlice ve iyice dinliyordu. Hiçbir zaman yargılamazdı, beni asla aptal gibi hissettirmemişti. Sadece ona bakmak bile kaslarımın gevşemesine ve omuzlarımın düşmesine neden oldu. Başka birinin üzerimde nasıl bu kadar etkili olabildiğine hâlâ şaşırıyordum.

Belki bir gün Savannah'ya Cillian hakkında her şeyi anlatabilirdim. Kendimi kötü hissettiğimde beni nasıl yücelttiğini ya da bana hokeyde nasıl vuruş yapacağımı öğrettiğini. Ya da onu nasıl bulduğumu... ağabeyimin son görüntüsünün kendi elleriyle ölmüş bir şekilde olduğunu, kollarımda yığılıp kaldığını.

Bir duygu dalgası beni boğdu ve koridora geri döndüm. Koşana kadar hızımı artırdım. Koşu parkuruna çıktım ve koşmaya devam ettim. Savannah ile bu konuda konuşamazdım. Kendi ablasının yasını tutuyordu ve anksiyetesine yenik düşmemek için her gün mücadele ediyordu. Sorunlarımın onu da aşağı çekmesine ihtiyacı yoktu.

Bu yüzden koştum. Yorgun düşene kadar koştum ve koştum. Leo ile yaptığım seansta ortaya çıkan o mide bulandırıcı üzüntü kaybolana kadar. Hiçbir şey düşünemeyecek hâle gelene kadar koştum. Tek istediğim uyumak olana kadar çok yoruldum. Bir kez daha, ayaklarımın beni götürdüğü kadar hızlı bir şekilde kardeşimin ölümünden başarıyla kaçmıştım. Ve bunun nasıl değişebileceğinden emin değildim.

Bugünkü ders açık havada, turkuaz denize bakan تنها bir çardaktaydı. Miriam bu ders için terapistimizdi. Günlerce grup dersleri ve birebir dersler almıştık. Günlerce yoga ve yakınlardaki rotalarda yürüyüş, meditasyon ve müzik terapisi yapmıştık.

Bugün ise sanattı. Daha doğrusu resim.

Miriam, "Hepinizin önünde boş bir tuval var," dedi ve boyalara, fırçalara ve fırça darbeleri arasında boyayı temizlemek için suyla dolu kaba baktım.

Pek sanatçı biri sayılmazdım, bu yüzden bu seanstan ne elde edeceğim konusunda umutlu değildim. Geçtiğimiz birkaç günün aktiviteleri fena değildi ve kendi ölümlülüğümüzle yüzleşmek açısından yumuşak ve kademeliydi. Bizi henüz uçuruma iten hiçbir şey olmamıştı. Bir saniye bile o günlerin gelmeyeceğini düşünmemiştim.

Savannah yanımdaydı ama hiçbirimiz birbirimizin tuvallerini göremiyorduk. O beyaz tuval parçasına bakıp acaba bize ne çizmemizi isteyecek diye merak ediyordum.

"Bugünkü seansta kaybettiğiniz kişi veya kişileri hatırlamanızı istiyorum," dedi Miriam ve dünyam tamamen durdu. Görünmez eller ciğerlerimi ve kalbimi kavradı ve sıkmaya başladı. Beyaz gürültü anlamsız boşluğun geri kalanını doldururken, kalbimin kulaklarımda yavaş yavaş attığını duyuyordum.

"Önünüzde renk renk dizilmiş boyalar var. Kaybettiğiniz kişiyi düşünmenizi ve basitçe resim yapmanızı istiyorum. Bir portre veya basitçe sizin için kim olduklarına, hayatta kim olduklarına dair kavramsal bir temsil olabilir. Belki de gittiklerinden beri nasıl hissettiğinize dair.

"Bu kişiyle yaşadığınız anılara kalbinizi gerçekten dökmenizi ve tuvale boşaltmanızı istiyorum." Miriam sessiz odayı dolaşarak yavaşça hepimizin etrafında yürüdü. Hepimiz arasındaki gerginlik o kadar yükseldi ki onu bir bıçakla kesebilirdiniz.

"Gerçekten derinlere inmenizi istiyorum." Sesi sempatik bir şekilde değişti. "Bu duygusal olarak yıpratıcı olabilir. Ancak bu duygularla doğrudan yüzleşmeliyiz. Kaybettiğimiz kişiyi düşünmeli ve anılarından veya vefatının uyandırabileceği acıdan kaçmamalıyız." Miriam çemberin ortasında duruyordu. Elini göğsüne koydu. "Bu resmi *hissedin*. Sevdiklerinizi *hissedin*. Ruhunuzun sizi bu yolculuğa çıkarmasına izin verin ve hissettiğiniz

tüm bastırılmış üzüntü, mutluluk ve adaletsizliğin bedeninizi terk etmesine izin verin." Miriam her birimize gülümsedi. "Hazır olduğunuzda başlayın lütfen."

Tuvale o kadar uzun süre baktım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ne çizeceğimi bilmiyordum. Hiçbir şey ortaya çıkmıyordu. Çevremdeki insanların fırçalarını tuvallerine bastırma-ya başladığını gördüm. Hangi renkleri kullandıklarına veya ne çizdiklerine bakmadım. Önümdeki tuval tırmanılması imkânsız bir dağ gibi görünüyordu.

Tanıdık bir sıcaklık içimde dağıldı. Ve bugün buna izin veriyordum. Bunu hemen şimdi hissetmeye *ihtiyacım* vardı. Cillian'a çok öfkeliydim. Hayallerimizi alıp parçalara ayırmıştı, o kadar çok parçalamıştı ki bir daha asla bir araya gelemeyeceklerdi. Ailemizi mahvetmişti. Arkadaşlarını, takımını mahvetmişti; yoluna çıkan her şeyi mahvetmişti. Sanki o, en ölümcül kasırgaydı.

Ve kimseye anlatmamıştı. Acısını kolay gülümsemelerle ve yüksek sesli kahkahalarla saklamıştı. Her hokey maçını Stanley Kupası finalindeymiş gibi oynamıştı. Aile toplantılarında, aile yemeklerimizde parti hayatı hakkında neşeli neşeli konuşmuştu. Ve ben, çatlakları, kırıklarını göremeyen aptaldım. Gözlerindeki hüznü görmemiştim. Sesindeki yorgunluğu fark etmemiştim, pes ettiğini fark etmemiştim. Her geçen gün, dünyaya iyiymiş gibi davranıyordu.

Ama en kötüsü, kimseye *nedenini* söylememişti. Bunu neden yaptığına dair belirgin bir sebep yoktu. Arkadaşlarıyla arası bozulmamıştı, onu kalbi kırık terk eden bir kız arkadaşı yoktu. Başlı belaya girmemişti. Harvard'da ilk sıradaydı, Frozen Four'a gidiyordu, NHL geleceğinde parlak bir şekilde parlıyordu. Ona hayran olan bir annesi, babası ve kardeşi vardı.

Ama yine de kahretsin ki gitmişti.

Ancak fırça elimde kırıldığında ve tuval önümde bulanıklaştığında resim yaptığımı fark ettim. Beyaz tuvale renk attığımı ve tüm düşündüklerimi bir tür sanat eserine döktüğümü.

Gözlerimi kırıştırdım ve oluşan gözyaşlarımı temizledim. Ve sadece bakakaldım... Önümde uzanan şeye baktım.

Karanlık. Kırmızıyla işlenmiş siyah girdaplar. Kan ve öfke için kırmızı. Kaybettiğim ve içinde bulunduğum durum için siyah. Buz omurgamdan aşağı doğru aktı ve aklıma bir düşünce gelene kadar hızlandı; bu resim Cillian'ın o gece yaptığı şeyi yapmak için hissettiği şey miydi? Kalbinin içinde, yaşamak için hiçbir şey mi yoktu?

Tek seçeneği ölümdü.

Acıyı durdurmak için ölümdü.

Hayatın onun için dönüştüğü bu cehennemden kaçmak için ölümdü. Sessizce acı çekmişti ve o şekilde de ölmüştü.

Bir el omzuma kondu. Dokunuşu nazik ve destekleyiciydi.

"Güzel," dedi Miriam ve sesi titriyordu. Başımı kaldırmadım ama ses tonunda gözyaşları duyduğumu düşündüm. "Gerçekten çok güzel, Cael." Resme baktım ve içinde hiçbir güzellik göremedim. Bir boşluk gibiydi, her parlak ve aydınlık şeyi ağzına çekiyordu. Ona, kırmızı parıltılara, dönen fırça darbelerine ve merkezin kapkara opaklığına uzun uzun baktıkça geri kalan her şeyimin üzerine derin bir soğukluk yerleşti.

Resme gerçekten baktığımda tüylerim diken diken olmuştu. Sanki Cillian yanımdaydı ve fırçayı yönlendiriyordu. Sanki ruhunun içinde nasıl hissettiğini *bilmemi* istiyormuş gibi, bana neden başka seçenek olmadığını hissettiğine dair bir bakış açısı veriyordu. Koltuğumda kıpırdandım.

Öldükten sonra ne olduğunu bilmiyordum. Ama bana bunu göstermesi mümkün müydü? Bir şekilde benimle bu anda mıydı, beni *görmem* için teşvik mi ediyordu? *Anlamam* için? Aptalca, onun burada olduğuna dair herhangi bir işaret aradım. Sonra aptallığıma karşı başımı salladım.

Ne düşünüyordum ki?

Yine de resim de bana bakıyordu. Sanki uğursuz bir gücü, kötü niyetli bir davası varmış gibi beni de karanlığa katmaya çalışıyordu. Cillian'ın varsayılan depresyonu o kadar uyuşturmuş muydu ki, tüm ışığı ondan çekilip umutsuzluğun boşluğuna mı gömülmüştü? Bu tür bir kasvetle yaşamak ve bu düzeydeki

ızdırabı ve karanlığı durdurmak için kendi canına kıymasının gerekçesi çok mu fazlaydı?

Eğer öyleyse ondan nasıl nefret edebilirdim ki? Her günün her dakikasında bununla yaşıyorsa, neden bu dünyada kalmak istemediğini nasıl sorgulayabilirdim?

Bu karanlık sesini de mi çalmıştı? Bana acı çektiğini söylememesinin sebebi bu muydu? Yardım isteğini mi çalmıştı? Ona çekimine yenik düşmekten başka seçenek bırakmamış mıydı?

Dudaklarımda tuz tadı aldım ve bunun gözlerimden akan yaşlardan kaynaklandığını fark ettim. Bunu hissetmek istemiyordum. Bu resmin de ben olmasını istemiyordum. Eğer bu karanlık Cillian'daysa, böylesine güçlü bir kahramanı alt edebiliyorsa, bende de olabilir miydi? Panik etrafımı sardı ve neredeyse dizlerimin üzerine çöktürdü.

Leo yanıma geldi. "Hadi yürüyüşe çıkalım, evlat." Düşünmek istemeyerek ve sadece buradan, beni çağırdığını hissettiğim o karanlıktan uzaklaştırılmak isteyerek ayakta durdum.

Grubun bakışlarını sırtımda hissettim ve üzerime aşırı odaklanmış bir çift mavi göz olacağını biliyordum. Ama Leo'nun beni plajın beyaz kumlarına götürmesine izin verdim. Üzerime doğru gelen kavurucu güneşin sıcaklığını bile hissetmiyordum. Korku, sanki kaçamadığım bir dondurucuda duruyormuşum gibi donmuş hâlde tuttu beni. Leo ilk başta konuşmadı. Sadece yanıma oturdu. Ta ki, "Babamdı," diyene kadar. Nefes almayı bıraktım, ancak, "On beş yaşındaydım," dediğinde tekrar başladım. Leo durakladı ve derin bir nefes aldığını duydum. "Onu ben buldum."

Gözlerimi kapattım, suyun yumuşak akışını duydum ve kalbim göğsümden fırlamaya çalışmadan önce onu sakinleşmek için kullanmaya çalıştım.

"Beni yıllarca tüketti," dedi Leo. "Öyle ki ben de karanlığa kapıldım." Kollarını bacaklarına doladı. "Kendimi yok ediyordum. Okuldan atıldım. Olası tüm geleceğimi çöpe attım."

Bu itirafı aramızdaki havada asılı bıraktı, ta ki ben onu kavrayana, geri çekene ve "Ne değişti?" diye sorana kadar.

“Bundan bıktım ve usandım, Cael,” dedi ve derin sesindeki dürüstlüğü duydu. “Babamı kaybetmişim ama o gün kendimi de kaybettim. Olduğum çocuk öldü ve sonrasında olduğum kişi doğdu.” Gülümsedi ve kaşlarını çatı. “Sonra karımla tanıştım.” Savannah’nın güzel yüzü otomatik olarak aklına geldi ve içimde bir zarafet kıvılcımı büyüdü ve yalnız bir mum alevi yükselmeye başladı, içimdeki keder kuyusundan daha fazla oksijen emerek ona daha fazla güç verdi.

“Onun için daha iyi olmak istedim.” Leo kalbinin üzerine, göğsüne vurdu. “Ama kendim için daha iyi olmam gerekiyordu.” Sonunda bana döndü. “Bu yüzden okula geri döndüm ve babamın ölümünden kaçmak yerine onunla yüzleşeceğime, tıpkı onun gibi olanlara... ve tıpkı benim gibi olanlara, yas tutanlara yardım ederek tüm dünyam olan adama saygı göstereceğime karar verdim.”

“Neden yaptı bunu?” diye sordum. Göğsüm çatlayarak kanıyormuş ve altın rengi kumu kırmızıya boyuyormuş gibi hissediyordum.

Leo, “Hiç öğrenemedim,” dedi ve parmaklarının arasında bir avuç kum geçirdi. Kum taneleri birer birer plaja geri döküldü; doğanın kum saati. O kum tanelerine baktım. Bir bütünü oluşturan milyarlarca küçük parça. “Depresyon hakkında bildiğim şeylerden, bunun o olduğunu tahmin ediyorum. Ama hiç bilmiyordum.” Tekrar bana döndü. “Ve Cael, bununla barışmak zorunda kaldım.” Leo’nun vücudundan duygu yayılıyordu ama onu kucakladığını, bir kefen yerine bir pelerin gibi giydiğini görebiliyordum.

Leo elini omzuma koydu. “Sen hazır olduğunda ben de konuşmaya her zaman hazırım.” Ayağa kalktı ve beni sahilde bıraktı. Güneş ufukta kaybolmaya başlayana kadar orada kaldım, yanık turuncu bir yarım daire sahili altın rengi bir parıltıyla aydınlatıyordu. Sadece karanlık çöküp yıldızlar çıktığında hareket ettim. Her birine baktım ve Savannah’nın Norveç’te söylediklerini düşündüm.

Cillian'ın olabileceği bir tanesini bulmak için tüm yıldızları inceledim. Ama çok fazlaydılar, tıpkı üzerinde oturduğum milyarlarca kum tanesi gibi. Kumdan kalkıp otele geri döndüm. Resim yaptığımız çardakta ışıklar hâlâ açıktı.

İçimdeki bir ipliğin çekişi beni oraya, hatta resmettiğimi bile hatırlamadığım parçaya geri götürdü. Çardağa ulaştığımda herkesin resimleri hâlâ dışarıdaydı, kuruyordu. Arkadaşlarım kalplerini açtıklarında ne düşündüklerine bakarak etraflarında dolaştım. Dylan'ın pastel renkler ve mavilerle doluydu. Bir şekilde şefkatliydi. Huzurluydu. Eve gelme hissi gibiydi.

Travis'inki göğsümü ağrıttı. Canlı yeşil bir alanda on bir beyaz haç. Güneş parlaktı ve üzerlerine sarı parlıyordu. Ve yan tarafta duran turuncu ve kırmızı bir parıltı vardı, ellerinden birinin üzerinde haçlar vardı. Bunun arkadaşlarının yasını tutan Travis olduğunu anladım.

Lili'ninki birbirine sıkıca tutunan, asla bırakmayan üç eldi. Ellerden sadece ikisi daha açık renkliydi. Neredeyse şeffaftı, melek gibiydi. Jade'inki bir renk cümbüşüydü, adlandırılacak her renk vardı. Canlı, parlak, eğlenceli ve hayat dolu insanlardan bahsediyordu. Annesi ve kardeşi.

Sonra Savannah'nın önünde durdum. Soluk pembeler tuvalini çiçeklere dönüştürmüştü. Bir kavanoz kenarda duruyordu, arka planda da bir çiçek ağacı. Gökyüzünde asılı duran yıldızlar manzaraya bakıyordu. Sakin ve huzurluydu. Görmek isteyeceğim bir yer gibi görünüyordu.

Karanlığın içinden nazik bir ses, "Çiçek bahçesi," dedi. Savannah'nın otelden çardağa doğru taş merdivenleri tırmandığını görmek üzere döndüm. Askılı kolları olan adaçayı yeşili bir elbise giymişti ve dizlerinin etrafında uçuşuyordu. Sarı saçları salıktı ve sıcaktan kıvrılmıştı. Bu resimlerin hepsinden daha güzeldi.

"Georgia'da bir kiraz çiçeği bahçesi. Küçük kasabamızın adını aldığı yer." Savannah'nın dudaklarında nostaljik bir gülümseme belirdi. "Poppy'nin en sevdiği yeri." Yanıma uzandı ve elini ağacın dibinde gezdirdi. "Gömüldüğü yer burası."

“Savannah,” dedim ve uzanıp onu kollarıma almak istedim. Ama bitkin hissediyordum ve kendimde değildim. Ona böyle hissederken sarılmak istemiyordum. Dokunuşlarımla onu lekelemek istemiyordum. Bugün beni sarsmıştı. Tamamen. Sanki derimden çıkıyormuşum gibi hissediyordum.

“En mutlu olduğu yer orasıydı. Sonsuza dek orada dinlenmesi en doğrusuydu.” O an –ve her an– Savannah ile çok gurur duydum. JFK’de tanıştığım kız asla ablasından böyle bahsetmezdi. Şu anda yanımda duruyordu, duruşunda güç ve kalbinde ablasına karşı beslediği açık sözlü bir sevgi vardı. Ve Savannah Litchfield’in en büyük kalbe sahip olduğunu fark etmiştim.

“Bu ne?” diye sordum, sesim kısık bir şekilde kavanozu işaret ederken. Boğazım ağrıyordu, sanki ruhum o kadar yorgundu ki konuşmamı istemiyordu. Ama konuşmalıydım. Tüm bu duygular içimde kaynıyor, yüzeye çıkıyor ve kaçmak için yalvarıyordu.

Savannah daha da geniş gülümsedi. “Büyükanнемiz ölmeden önce Poppy’ye bir kavanoz kâğıt kalp verdi, bin tane. Poppy her öpücük aldığında –dünyasını sarsan bir öpücük– bunu yazıp kaydedecekti. Yaşamı boyunca bin tane toplayacaktı.” Savannah kavanozun dış hatlarını çizerken eli hafifçe titriyordu. “Kanser teşhisi konduğunda bunu başarabileceğini düşünmemişti. Ama başardı. Ruh eşi Rune ile.” Savannah bana baktı. “Bininci öpücük son nefesinde verildi.”

Kalbim hızlı bir ritimle atmaya başladı. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

“Poppy’yi düşündüğümde, kaybı ve acıyı düşünürdüm ve her gün yanımda yürüyen ağır, yeri doldurulamaz, uğursuz ve iç parçalayıcı yokluğunu hissedirdim. Ama Miriam bizden kaybettiğimiz sevdiklerimizi ve bizim için kim olduklarını ve bize nasıl hissettirdiklerini çizmemizi istediğinde, güzel bir şeyler dışında bir şey çizemezdim.” Savannah titrek bir nefes aldı. “Hayatı kısa olmasına rağmen büyük ve gürültülü yaşadı ve tek bir ânu bile boşa harcamadı. Ölerken bile. Son nefesine kadar yaşadı. Sonuna kadar ve hatta sonrasında bile zarafetin kişileşmiş hâliydi.”

Çardakta yanımızda oturan resmimi düşündüm. Siyahlar ve kırmızılar, mutluluğunuzu zaferle içen bir boşluk. Arkamda bir duvar vardı ve bitkin bir şekilde üzerine çöktüm. Savannah da öyle yaptı ama önce elini dağınık saçlarımda gezdirdi.

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve kiraz çiçeği bahçesine, güzelliğe ve neşelendiren renklere baktım ve "O gece hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyorum," dedim.

Savannah uzanıp kolunu benimkine geçirdi. "Ne zaman hazır olursan buradayım."

"Başa çıkman gereken yeterince şey var, Şeftali. Bir de benim travmamın ağırlığına ihtiyacın yok."

"Ağır değil," dedi ve kolumu sıktı. "Eğer seni rahatlatıyorsa, o zaman dünyadaki en hafif ağırlıktır." Açıkta kalan kolumu öptü ve etrafımda geçilmez bir zırh oluşturan buz parçaları dudaklarının değdiği yerde eridi.

Tüm travmamı ayaklarının dibine bırakmayı düşündüğüm için bile suçluluk duydum. Ama işte buradaydım, Goa'da, gece, her hareketimi rahatsız eden bir resimle rüya gibi bir deniz kenarındaydım ve ruhumdaki her şeyi temizlemem gerekiyordu.

"Bunu onun için yapmak istedim. Ama kendim için yapmam gerekiyordu," Leo'nun sözleri zihnimde cesaret verici bir şekilde yankılandı. "O gün hiçbir şey farklı değildi," dedim ve görüşüm bulanıklaşarak her şeyi kafamda yeniden yaşamaya zorladı. "Antrenmana gittim. Sonra Cillian'ın o gece bir maçı vardı." Eğlenmeyen bir kahkaha attım. "MVP" ödülünü aldı. Kazandılar, hiç gol yemeden. Cillian tüm golleri attı. Üç gol birden." Başımı iki yana salladım. "Yüreğini ortaya koydu. Şimdi merak ediyorum, bir daha asla oynamayacağını bildiği için mi bu kadar çok oynadı. Bu, Harvard'a başladığından beri onu destekleyen taraftarlara ve çok sevdiği takımına son vedası mıydı?"

Bacağım gerginlikten sallanıyordu. Hayatımda hiç bu kadar çok konuşmamıştım. Sanki kalbimi kesip isteyerek kanatmak

-
- En değerli oyuncu.

gibiydi. “Maçta ailemle birlikteydim. Ama sonra takım arkadaşlarımla buluştum. En iyi arkadaşım Stephan, Harvardlılardan birinin verdiği bir partiye davet edilmişti, kardeşimin kampüs dışında yaşadığı yerin hemen yanı başındaydı.” Partiye vardığımı ve herkesin kutlama yaptığını hatırladım. “Daha önce yüzlerce sine gitmiştik. Kardeşim de oradaydı tabii ki ama içeri girdiğimi gördüğünde, bana her zaman verdiği mutlu gülümseme yerine gözleri buğuluydu ve bana eve gitmemi söyledi.”

Sanki o geceyi tekrar orada yaşıyormuşum gibi başımı salladım. “Daha önce bana hiç böyle davranmamıştı. Beni çok şaşırttı. Beni *asla* eve göndermezdi. Her zaman yanımda kalırdı. Sadece yorgun olduğunu düşünmüştüm—”

Sesim kesildi ve hıçkırıklara boğuldum. “Bir işaret *vardı*, Sav. Ve ben onu kaçırdım. Bana hiç böyle davranmamıştı, *asla*. Büyürken tipik bir ağabey değildi. Bana karşı her zaman çok iyiydi.” Yüzü aklıma geldi. Benden çok babama benziyordu; ben annemin yüz hatlarına sahiptim. Ama herkes kardeş olduğumuzu anlayabilirdi. “İyi bir insandı ve her şeyden önce ailesine düşkündü. Bana *asla* kendisinden daha aşağı biriymişim gibi davranmadı. Hatta odasından çıkmamı bile söylemedi. Arkadaşları hokey oynamaya geldiğinde beni mülkümüzdeki donmuş göletten uzaklaştırmadı. Beni de dahil etti. *Her zaman*.” Savannah’ya döndüm ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını gördüm. Alt dudağı titriyordu. “Ama bana hiç acı çektiğini söylemedi, Sav. Bana bunu hiç söylemedi. Bana en önemli şeyi hiç söylemedi.”

Gözyaşlarımı geri çektim ve uzun süredir içimde tuttuğum üzüntüye teslim oldum. “O gecedan önce beni hiç göndermemişti. Ama o zaman gönderdi. Onunla savaşmalı, neden böyle davranıldığını sormalıydım. Sanırım çok şaşkındım. Elime bir yirmilik attı ve markete koşup eve biraz atıştırılmalık almamı söyledi.”

Elimdeki ve o parayı tutan avucumdaki şeye baktım. “O zaman görmedim ama parayı avucuma koyduğunda parmaklarını elimin etrafına dolamıştı. Sıkıca. Normalden sadece birkaç saniye daha uzundu ama hâlâ hissedebiliyorum. Bir damga gibi.”

Savannah o eli tuttu ve dudaklarına götürdü, avucumu öptü. Dokunuşuyla, yumuşak dudaklarının nasırlı, solgun tenimi öpmesiyle ağzımdan boğuk bir çığlık kaçtı.

“Çok iyi gidiyorsun,” dedi ve başını omzuma koydu. Vücut ısısı benimkine nüfuz ederek buzun bir kısmını çözdü. “Ağabeyimin gözlerinin içine baktım ve ‘*Dikkat et, tamam mı, evlat?*’ dedi. Geriye dönüp baktığımda sesi boğuktu ve duygu doluydu. Belki de sadece grip olduğunu ya da başka bir şey olduğunu düşündüm. Ona öyle yapacağımı söylemiştim. Stephan’ın araba kullanmasından bahsettiğini sanıyordum. Ama şimdi benim hayatımdan bahsettiğini biliyorum. Tanrım, Savannah, bu bana veda ediydi ve ben bunu bilmiyordum bile. Sesini son duyduğum ya da elime dokunduğunu son kez hissettiğim zamandı. Hepsi bu kadardı.”

Savannah kolunu omuzlarıma doladı ve boynunun kıvrımında dağılırken beni tuttu. Gözyaşlarım kıvrık saçlarını ıslatıyordu. “O ânı kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum, sürekli, günde birkaç kez. Şimdi ince ipuçlarını görüyorum. Sesindeki hafif titremeyi duyuyorum. Ama o zaman onları göremiyordum. Penceresi şeffaf değildi; yoğunlaşmıştı ve içini göremiyordum.”

Savannah’nın boyadığı kiraz çiçeklerine ve sonra gökyüzünden mücevher gibi sarkan yıldızlara baktım. “Stephan yanımdaydı. Mağazaya doğru gidiyorduk ki cüzdanını evde unuttuğunu fark etti. Kendine biraz yiyecek almak istedi, açtı ve arabalı servise yetecek kadar paramız yoktu. Geri döndük, ancak sonra kardeşimin arabasının bulunduğu yoldan aşağı, ters yönde hızla gittiğini gördük. Nereye gittiği konusunda kafam çok karışmıştı. Partide olması gerekiyordu. Ama beni daha çok endişelendiren şey, gittiği hızı. Pervasızdı. Asla pervasız davranmazdı. Her zaman sakin ve ölçülüydü. Stephan’a onu takip etmesini söyledim. İçimdeki his bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.” Dişlerimi sıktım. Son kısmı yapabileceğimden emin değildim. Sonrasında ne olduğunu yüksek sesle söyleyebilecek gücü kendimde bulabileceğimden emin değildim.

“Eğer anlatabileceğin her şey buysa, sorun değil,” dedi Savannah, beni açıkça doğru anlamıştı.

Saçlarına bir öpücük kondurdum ve sonra sulu gözleriyle buluştum. Bu kıza anlatmak istiyordum. Bunu onunla paylaşmak istiyordum. “Kimse seni daha fazlasını anlatman için zorlamıyor.”

Yüzüne baktım ve sonra tekrar resmimi düşündüm. Ona anlatmak zorundaydım. O karanlığın geleceğim olmasını istemiyordum. Gerçek şu ki sanırım çoktan beni ele geçirmeye başlamıştı. O tür karanlığın gizlice saldıran bir etki yarattığına inanmaya başlamıştım. Yavaş yavaş bir ruhu parça parça istila eder ve onları fark etmeden tüketirdi. Ardından kişi onu savuracak kadar güçlü olamaz hâle gelirdi.

Dik oturup bu lanet şeyle savaşmaya karar verdim. Onun beni tüketmesini istemiyordum. “Önümüzde Cillian’ın arka farlarını gördük ve onu takip ettik. Onun için çok endişelendim. Hızını artırıyor, yolda sarsılarak aracını kontrol altında tutmaya çalışıyordu,” dedim ve boğazımdaki yumruyu bastırarak duraksadım. Derin bir nefes aldım ve fısıldadım, “Sonra onun, yolun keskin virajının hemen dışında büyük, sağlam bir ağaçla kafa kafaya çarpışmasını izledim.” Savannah hızlıca bir nefes aldı. Titriyordum, ne kadar istemesem de o ânı tekrar yaşarken çok fena titriyordum.

“Stephan daha durmadan arabasından atladım. Ve Cill’e doğru koştum. Her zamankinden daha hızlı koştum. Ve oraya vardığımda, sürücü tarafındaki kapıyı açtım ve onu gördüm...” Başımı salladım, kendimi o görüntüden kurtarmaya çalışıyordum. “Çok geçti, Sav. Ölmüştü.” Savannah’nın kolları beni daha sıkı sardı ve beni göğsüne bastırdı. Parçalandım. Göğsüm tahriş olana kadar gözyaşlarım içinde boğuldum ve akciğerlerim o kadar yandı ki nefes almak acı verici hâle geldi.

“Vücudunda uyuşturucu veya alkol yoktu. Daha sonra hava yastığını devre dışı bıraktığını öğrendik, Sav. Arabayı sürmeden önce. Emniyet kemeri de öyle. Yapmayı planladığı şeyden geri dönüşü olmadığından emin oldu.” Boğazımı temizlemeye

çalıştım ama sesim o kadar boğuktu ki neredeyse yoktu. “Onu arabadan çıkardım... ve sarıldım. Sağlık görevlileri gelene ve beni onu bırakmaya zorlayana kadar kırık bedenini tuttum.”

Hıçkırıklar hâlâ geliyordu, yenilenmiş ve öncekiler kadar ağır. “Bazen hâlâ kollarımda olduğunu hissediyorum, cansız bedenini göğsüme çekilmiş olarak hissediyorum. Onu geri getirmeye çalıştım –kalp masajı, Tanrı’ya onu kurtarması için yalvardım– ama o gitmişti, Savannah. O ölmüştü. O kadar çabuk... ve ben bunu yapmasını izledim.”

Ben duvardan yere düşerken, “Buradayım,” dedi Savannah ve beni takip etti. Beni yıldızların altındaki çardakta, ölülerin boyalı anılarıyla çevrili bir şekilde tuttu ve gördüğüm tek şey Cillian’dı. Bu yüzden onu daha sıkı tuttum. Beni bu hâle getiren tabloya sırtımı döndüm ve tüm gücümle ona karşı savaştım.

Onun beni de tüketmesine izin vermeyi reddediyordum.

Kırık Kalpler ve Parçalanmış Anılar

Savannah

Cael'in iri, güçlü bedeni kollarımda titriyordu. Onu rahatlatmak, bu an boyunca onu tutmak için yeterli olabilmeyi diledim. Ben de ağladım. Bana söylediklerini tekrar tekrar hatırladıkça ağladım. Cillian için ağladım ve Cael için ağladım.

O bunu görmüştü.

Onu o bulmuştu.

Ağabeyini kollarında tutmuştu. İçinde bıraktığı travmayı ancak hayal edebiliyordum. Kırık kalbine kazınmış olan yaraları. Onu ileri geri salladım ve Poppy'nin yatak odasına geri fırlatılmaktan kendimi alamadım, öldükten sonra elim onun elindeydi. Ne kadar da safça, eğer onu bırakmazsam hiçbirinin gerçek olmayacağını düşünmüştüm. Eğer sadece yanında kalırsam gözlerinin açılacağını ve bir mucizenin gerçekleşeceğini. Tanrı'ya o kadar inançlıydı ki kesinlikle ona bir mucize bahşedecek ve onu hepimizle birlikte tutacaktı. Kanser vücudunu terk edecek ve tekrar sağlıklı olacaktı. En sevdiği insanlarla günlerini geçirecekti. Doğum günlerimizi,

düğünlerimizi ve gelecekteki çocuklarımızın doğumlarını görecekti. Ve biz de onunkileri görecektik. Onun, onlarla artık özdeşleşmiş hâle gelen çiçek bahçesinde Rune ile evlendiğini görecektik.

Ama o mucize hiç gerçekleşmedi. Artık ölüm söz konusu olduğunda nadiren gerçekleştiğini biliyordum.

Kendimi Cael'in üzerine doğru kıvırdım ve sel kapılarının açılmasına izin verdim. Göğüs kafesim üzüntüyle dolup taşarken göğüs kemiğim ağrıyordu. Hayatımda daha önce hiç bu kadar çok ağladığımı düşünmüyordum. Her zaman kendimi tutmuş ve kontrol etmişim. Ama Cael'in kırıldığını görmek, Cillian'ın hikâyesini duymak ve Cael'in onu bulması –onu görmesi– beni mahvetmişti.

Cael'in bitmeyen gözyaşları elbisemi ıslatıyordu. Ama o akan gözyaşlarının her birini bir lütuf olarak gördüm. Çok uzun süredir bununla yaşamış ve bunu dövmeler ve hıznalarla gizlemeye çalışmıştı. Grup seanslarımızı zorla kopukluk ve sessizlikle dinlemişti. Hatta *ben* bile katılmışım, ki birkaç hafta önce bu imkânsız görünürdü.

Cael'in buna ihtiyacı vardı.

Benim de onun bununla yüzleşmesini görmeye ihtiyacım vardı.

Elimi koyu renk saçlarında gezdirdim. Bu yolculuğun bir yerinde kalbim uzanıp onunla bütünleşmişti. Poppy'den beri birine âşık olmaktan çok korkuyordum. Onları kaybetme düşüncesi de beni korkutuyordu. Ama bu yolculukta dakika dakika, Cael ve beni bir araya çeken bir muknatis hissetmişim ve o kadar güçlüydü ki direnmek imkânsızdı. Bu deneyimin dışında olan insanların asla anlayamayacağı bir acıyı paylaşmıştık.

Ve şu anda kollarımda bu kadar üzgün ve savunmasızken ve kalbim onun paylaşılan acısında çatlayan bu durumda, ona âşık olduğumu fark ettim. Sırılsıklam, bu Boston dışından gelen kırık dökük çocuğa tamamen âşık olmuşum. Yüzüne ve saçına öpücükler kondurdum. Ellerimiz ve parmaklarımız birbirine bağlıydı.

"Çok yorgunum, Savannah," dedi Cael. Tükenmiş, yumuşak bir şekilde söylediği kelimeleri göğsümü yırtıyordu.

"O zaman gidip uyuyalım," dedim ve Cael'i ayağa kaldırdım. Çok uzun, geniş ve fiziksel olarak güçlüydü. Ama yürüyüşündeki her şey dağılmış olduğunu haykırıyordu. Kolu omuzlarımda ve kolum belinde, odalarımızın olduğu kata geri yürüdük. Kendi odamın önünden geçerken onu yalnız bırakma düşüncesi bile midemi bulandırdı. Ben de yalnız kalmak istemiyordum.

Koridora girdiğimizde Leo bekliyordu. Onu görünce durduk. "Nasılsın, Cael?" diye sordu. Tüm bu zaman boyunca onu gözetlediği hissine kapıldım. Aslında öyle olduğundan emindim.

"Yorgun," dedi Cael yanıma çökerek.

Leo'ya baktım ve yüzündeki hüznü gördüm. "Lütfen," dedim sessizce. "Lütfen... onunla kalmama izin ver."

"Savannah..." dedi Leo başını sallayarak.

"Hiçbir şey olmayacak, söz veriyorum. Örtülerin üstünde uyuyacağız. Lütfen... sadece onun yanında kalmak istiyorum," dedim, gözlerimle Leo'ya yalvararak. Onu yalnız bırakamazdım. Kalbim buna izin vermezdi. *Çok dağıldı, bunu Leo'ya sessizce anlatmaya çalıştım. Bana yeni açıldı ve her şeyi anlattı. Bu gece kendi başına olmak için çok saf ve savunmasız.*

Leo kendi odasına geri döndü ve sonra bir sandalye taşıyarak geri geldi. Sandalyeyi Cael'in odasının dışına koydu. "Kapı açık kalacak ve sizi sık sık kontrol edeceğim," dedi. "Güvenimi boşa çıkarmayın."

"Çıkarmayacağız," diye fısıldadım. Leo'nun verdiği izin iç rahatlatıcıydı. Cael'in elini daha sıkı tuttum ve onu odasına götürüp kapıyı açık bıraktım. Çok güçlü ve apaçık olan minnettarlık, Cael'in ıssız bakışlarında parlıyordu. Doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Keder, yalnızken daha çok acıttı.

Onu yatağına götürdüm ve tamamen giyinik bir şekilde uzandık. Cael beni kollarına aldı ve sanki onu umuda bağlayan tek şey buymuş gibi göğsüne bastırdı. Ona sarıldım ve deniz tuzu kokusunu içime çektim. Başımın üstünden öptü ve yenilmiş bir şekilde uzunca iç çekti.

"Teşekkür ederim," dedi ve sözleri otel odasını doldurdu.

“Teşekkür edecek hiçbir şey yok,” dedim ve daha da sokuldum. Bu doğrudu. Sevdiklerimiz için yaptığımız şey buydu. Onlara karanlıkta yardım ederdik.

“Kötü bir insan değildi,” dedi Cael sonunda ve bu kalbimi kırdı.

“Elbette değildi,” dedim sertçe ve dirseklerime yaslanana kadar kendimi kaldırdım. Parmak uçlarımı Cael’in yüzünde gezdirdim. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü ve cildi soluk ama gözyaşlarından lekeliydi.

“Sadece üzgündü,” dedi, neredeyse benden çok kendine. “Devam edemeyecek kadar üzgündü.” Gözlerini kırıştırdı ve gözlerini dolduran gözyaşları süzüldü. “Ve o bir korkak değildi.” Kalbim çöktü. “Güçlü ve cesurdu ve tanıdığım en iyi insandı.”

“Korkak olmaktan daha uzak olamazdı,” diye devam ettim. “Sonuna kadar güçlüydü. Asla aksini düşünme.”

Cael, bunu duymaya çok ihtiyacı varmış gibi başını salladı ve elimi tuttu. “O nasıl biriydi? Poppy?”

İçimde sevgi dalları büyümeye başladı ve hüznü sildi. Dudaklarım titrese de gülümsedim. Onu çok özlemiştim. “Nazikti,” dedim sessizce. Cael’in elini daha sıkı kavradım. “Çok güzeldi. Ve çok cesaretlendiriciydi.”

Sözlerimi çalmakla tehdit eden mide bulandırıcı duyguları yuttum. Uzun zamandır ilk kez Poppy’den ve ne kadar harika olduğundan bahsetmek istiyordum. “Hayatımda herkesten daha çok beni cesaretlendirdi. O benim dayanağımdı. Doğal olarak içimde saklandığım kabuğumdan çıkmama yardımcı eden kişiydi.” Ida’nın yüzü aklıma geldiğinde güldüm. “Küçük kardeşim Ida da öyle.” Midem bulandı. “Ama Poppy öldüğünden beri onu gerçekten içeri almadım.” Gözlerimde yaşlar birikti. “Ben ona Poppy’nin ikimize olduğu gibi bir abla olmadım.”

“Acı çekiyorsun,” dedi Cael parmağını yanağımda yukarı aşağı gezdirerek.

“O da öyle,” dedim, bu gerçeğin doğruluğu beni suçlulukla doldurdu. “Beni buraya gelmeye ikna eden kişi Ida’ydı.” Cael’in

gözleriyle buluştum. “Gerçek şu ki Poppy öldüğünden beri kendimde değilim.”

Her zaman gizli tuttuğum bir düşünce dışarı çıkmak için çığlık atıyordu. Cael, sanki benim de bir şeyler söylemek istediğimi biliyormuş gibi yüzümü arıyordu. Elini öptüm, sonra parmaklarımı dövmele eklemlerinin üzerinde gezdirdim ve “Bazen...” dedim. Sığ ve titrek bir nefes aldım. “Bazen ölmesi gerekenin ben olduğumu düşünüyorum.” Bu özel kelimeleri paylaşırken kalbim hızla atmaya başladı. “Poppy hayat doluydu. Rune’u vardı. Evlenirlerdi. Birlikte en güzel hayatı yaşarlardı. Gerçek ruh eşleri.”

Odadaki karanlıkta gözlerimi gezdirdim. Leo’nun her kelimemizi dinlediğini biliyordum ama aldırmadım. Belki de bunu onunla da paylaşmamın zamanı gelmişti. “İda, Poppy gibidir. Onlar çok enerjikler. Onların etrafında olmak mutluluk ve umutla boğulmak gibi. Ben...” Sözlerim yarıda kaldı. “Sessiz ve içine kapanık biriyim.” Nefesim kesik kesikti. “Dünya bensiz de devam edebilirdi. Sessizce yaşasam bile büyük bir üzüntü ya da adaletsizlik dalgası oluşmazdı. Ben bir hastalığın kurbanı olsaydım kimse gerçekten etkilenmezdi.”

“Ben etkilenirdim,” dedi Cael. Sesi artık zayıf değildi ama o kadar cesur ve inanç doluydu ki ona bakmaktan kendimi alamadım. Ölümcül derecede ciddiydi; bunu gümüş-mavi derinliklerinde görebiliyordum. “Dünyam etkilenirdi, Savannah. Hayatımda neden kalbimde âni bir ağırlığını merak ederek dolaşırdım. Hayatım eksik kalırdı çünkü sen, her zaman olması gerektiği gibi içine adım atmamış olurdun.”

Duyguyla boğulmuş bir şekilde “Cael...” dedim ve eğilip beni öptü. Eli yanağıma değdi ve parmakları saçlarıma geçti. Onu öptüm ve söylediklerinin hepsini özümsemeye çalıştım. Kalbim onun sözleri karşısında göğsümün içinde şişmişti. Ve ben de aynı duyguyu hissediyordum. Cael hayatıma adım atmış ve ruhunu benimkiyle birleştirmişti, iki kalp ayrı valfi paylaşıyordu. Baş döndürücü ve bunaltıcıydı ama neşeliydi ve neredeyse katlanılması zor bir histi.

Geri çekildi ve alnunu benimkine yasladı. "Seni sonsuza dek özlediğimi hissederdim, Şeftali. Ve seni bulmaya çalışarak dünyanın her bir santimini ve ötesini arardım." Cael bir santim geri çekildi. Yüzü ciddiye ve gözlerini arayarak fısıldadı: "Seni seviyorum, Savannah Litchfield. Sana çok âşığım."

Kalbim bir top gibi ateşlendi. Sadece Cael'in sesine bağlı olan kelebekler süzülerek kanatlarını öyle geniş açtılar ki onları parmak uçlarımda hissedebiliyordum. "Ben de seni seviyorum," dedim, kalbimde hiçbir şüphe yoktu ve Cael ile duvarlara kadar doluydu. O benim iliğimde ve kanımdaydı, her hücremdeydi. Yüzüne yayılan gülümseme kör ediciydi. Ve beni tekrar öptü. Beni o kadar yumuşak ve derinlemesine öptü ki bir daha nasıl nefes alabileceğimizi merak ettim.

Cael beni kollarının arasına aldı. Yanına mükemmel bir şekilde uydum, sanki evren bizi birbirimize uymamız için yaratmış gibiydi. Cael birleşik ellerimizi aramızda tuttu ve parmaklarımla oynadı. İçimde derin bir mağara gömülüydü. Poppy'nin Rune'a karşı hissettiği şey bu muydu? Rune da ona karşı böyle mi hissediyordu? Eğer öyleyse, bunu nasıl atlatmışlardı? Rune, ruh eşinin ondan alınmasına nasıl dayanabilmişti?

Gözlerini hareket eden parmaklarımızdan hiç ayırmadan, "Kendimi her şeyin büyük bir hata olduğuna ikna etmeye çalıştım," dedi Cael. "Kendimi bunun bir kaza olduğuna ve Cillian'ın bizi terk etmeyi seçmediğine ikna etmeye çalıştım." Yutkundu ve devam etmesini sabırla bekledim. "Ama o gece eve gittiğimde yatak odama girdim ve masamda eski bir Bruins maç bileti gördüm. Çocukken birlikte gittiğimiz ilk maçtı. Geri döndüğümüzde onu duvara asmıştım. Sonsuza dek saklamak istediğim bir anıydı."

Nabzım giderek daha hızlı atıyordu. "Arkasına üç kelime yazmıştı." Cael'in sesi, boğazını temizleyip, "Artık yapamıyorum. Üzgünüm," demeden önce kısa bir süreliğine keder tarafından çalındı.

Bu kelimeler aramızdaki havaya doğru süzülürken onlara uzanıp avucumun içinde tutmak istedim. Acı yayıyorlardı. Öyle bir üzüntü yayıyorlardı ki gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı doğru aktı.

Cael'i kendime doğru çektim ve birleşmiş ellerimizi göğsüme, kalbimin üzerine koydum ve orada tuttum. "O bilet hâlâ bende, Sav. Cüzdanımda. Her zaman yanımda taşıyorum. Ama o geceden beri ona bakmadım." Cael bitkin görünüyordu. "Okuduğumda, polisin ve sağlık görevlilerinin şüphelendiği şeyin doğru olduğunu biliyordum. Kendi gözlerimle gördüğüm şey doğrudur. Kendi canına kıydı."

"Çok üzgünüm," dedim, bu kelimeler yetersizden de öte geliyordu.

"Tekrar bakmak için kendimi toparlayamıyorum, Sav." Cael çok işkence görmüş gibiydi.

"Bir keresinde bana kederin bir zaman çizelgesi olmadığını söylemiştin. Kendine aynı nezaketi göstermelisin," dedim yanığını öpüp burnumu onunkinin üzerinden geçirerek.

"Seni seviyorum," dedi ve göz kapakları bitkinlikle dolmaya başladı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, gecenin sessizliğini davet ederek.

Cael alnımı öptü ve dudaklarından derin, yorgun bir iç çekiş duyuldu.

Açık kapıya baktı ve omuzlarındaki kalan gerginlik kayboldu. Leo'ya da hepsini anlatmıştı. Açıkça duymasını istemişti.

Bu bir ilerlemeydi.

Cael tekrar bana döndü. Göz kapakları ağırdı. Birkaç dakika içinde uykuya daldı. Ama düşünebildiğim tek şey Cillian ve Cael'in onu bulması düşüncesi idi; onun öldüğünü görmesi. Sonra Poppy'yi ve ne kadar huzur içinde öldüğünü düşündüm. O zaman anladım. O ânın ne kadar özel olduğunu. Ölümünün gerçekten ne kadar özel olduğunu.

Yatakta uyuyan Cael'e baktım. Çok yakışıklıydı. Çok nazik ve güzeldi. Ve beni seviyordu. Cael Woods beni seviyordu. Ve ben de onu seviyordum.

Cael'in göğsüne kıvrıldım. Ve taptığım çocuğun kollarında uykuya daldım.

Savannah
Agra Bölgesi
Hindistan

“Vay canına,” diye mırıldandı Lili yanımdan. Bu basit kelime içimdeki hissiyatı yankıladı. Bu muhteşem binanın büyüklüğü karşısında hayrete düşmüştüm. Televizyonda ve kitaplarda binlerce kez gördüğüm bina. Şimdi önünde duruyordum. Bir rüya gibiydi.

Sabah güneşi, beyaz mermeri yanık turuncu bir parlıltıyla aydınlatıyordu. Cael’in eli, önümüzde uzanan uçsuz bucaksız harikanın yanında daha da sıkılaştı.

Rehberimiz Fatima, “Tac Mahal,” dedi, “büyük, kayıp bir aşkı onurlandırmak için inşa edildi.” Vücudumda tüylerim diken diken olmuştu. “Şah Cihan, hayran olduğu karısının onuruna bunu inşa etti. Mümtaz Mahal 1631’de doğum sırasında öldü. Şah Cihan perişandı. O, onun tüm dünyasıydı ve şimdi gitmişti. Sürekli yanında olan kadını ölümsüzleştirmek istiyordu. Bu

yüzden dünyaya ona ne kadar değer verdiğini göstermek için bu mezarın inşa etti."

Fatima hepimize doğru döndü. "Tac Mahal dünyanın yedi harikasından biri hâline geldi. Evet, sebebi çarpıcı mimarisi ama aynı zamanda sebebi hayatta hepimizin bir kayıp yaşayacağı. Ve hepimiz sevdiklerimizi kişisel bir şekilde onurlandıracağız." Fatima gülümsedi. "Tac Mahal güzelliğin ölümle buluştuğu bir yerdir. Kaybın sonsuzlukla, kederin onurla buluştuğu yer. Gerçekten de görülmesi gereken bir harikadır."

Ünlü binayı gezerken Fatima bize kubbelerden ve nasıl inşa edildiğinin tarihinden bahsetti. "Beyaz mermer, ışığın gün boyunca mezarın rengini değiştirmesi için özel olarak kullanılmış. Gün doğumu turuncu ve kırmızılarının görsel bir senfonisini getiriyor; akşam ise ayın mavisi ve gümüşünden bir şaheser yaratıyor. Dünyanın tüm doğal güzelliği tek bir günde kapsüllenmiş.

"Beni takip ederseniz," dedi Fatima ve bizi mezarın içine yönlendirdi. Bu binaya dökülen dekorasyon, detaylar ve zenginlik kusursuzdu. Sırada bahçeler vardı. Su özellikleri ve yemyeşil bitki örtüsü manzaradan bir cennet bahçesi yaratmıştı. Bu geniş anıtın her bir köşesini geçerken düşündüğüm tek şey, Şah Cihan'ın karısını ne kadar çok sevdiğiydi. Goa'daki resimlerimiz gibi, bu da karısının kendisi için ne anlama geldiğinin elle tutulur bir temsiliydi. Tapındığı kadını tüm dünyaya tanıtmıştı.

Aşkın gücü bunu başarmıştı. Anlamak neredeyse çok zordu.

Bu ruh eşlerine ait yaşayan vasiyetin etrafında hayranlıkla dolaştık. Boyunlarımız görülecek çok şey olmasından dolayı ağrıyordu. Ve Cael her zaman elimi tuttu. Sevdiğim çocuk, her bir mermer ve taş parçasının sevgiyle titreştiği bir binayı gezerken beni sıkıca tutuyordu. Üzerime bir ferahlık duygusu çöktü.

Saatlerce yürüdükten sonra günün geceye dönüşmesini ve Tac Mahal'in ayın mavi-gümüş tonunu emmesini izledik.

Cael'in gözlerinin tam olarak aynı renkte olduğunu fark etmiştim.

O gece otele döndüğümüzde, Mia, "Sizi, bir sonraki durağımıza giderken kısa bir mola olarak buraya getirdik, ölenleri onurlandırmak hakkında konuşmak için," dedi. Cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi. "Kayıpla başa çıkmanın büyük bir kısmı, az ve ender hissedilse de olumlu şeyler bulmaya çalışmaktır. Ancak enerjinizi kaybettiğimiz kişiyi veya kişileri sevgiyle anmaya harcamak sağlıklıdır, bu bir ilerlemedir. Birçok din ve kültürde bunun yapıldığı törenler ve festivaller vardır. Ama sevdiklerinizi kişisel olarak onurlandırmanız da önemlidir. Kendi tarzınızda."

"Sevdiklerini nasıl onurlandırdıklarını veya onurlandırmayı planladıklarını anlatmak isteyen var mı?" diye sordu Leo.

Daha önce hiç tatmadığım baharatlarla yapılmış yerel köri yemekleri, naan ve pilav yiyorduk. Bu bizim tipik seanslarımıza benzemiyordu. Rahatlatıcıydı, bir grup arkadaş yemeklerini ve duygularını paylaşıyordu.

"Şiva'da oturuyoruz," dedi Lili. Yemeğini bıraktı. "Bu, ölen kişinin yakın ailesinin, kaybettikleri kişi veya kişiler gömüldükten sonra yedi gün boyunca oturduğu bir Yahudi geleneğidir. Bu, ilk kaybı kabul etmeye çalışmanın, ardından onları sevgiyle anmanın ve ölümü kabullenmenin zamanıdır." Lili gülümsedi. "Bana yardımcı oldu. Büyükbabam, teyzelerim ve amcalarımla oturdum. Düşerken beni tuttular."

"Bu harika," dedi Mia.

"Bizde *El Día de los Muertos* veya İngilizce'de Ölüler Günü var," dedi Jade. "Ben Meksikalıyım ve bu bizim ana geleneklerimizden biri. Kaybettiklerimiz için neşeli bir kutlama. Onları sevgiyle anıyoruz ve yaşadıkları hayatı kutluyoruz. Bu, moral verici olması için. Ve öyle de oldu. Kederin acısını alıp onu en sevdiğimiz insanların hayatlarının kutlamasına dönüştürmeye yardımcı oluyor. En sevdiğim tatillerden biri."

"Bir gün bunu görmeyi çok isterim," dedi Lili ve Jade'e sarıldı. Hızla en iyi arkadaş oluyorlardı ve bu yolculuk bittikten sonra bile birbirlerine tutunmalarını umuyordum. Aynı zorlu yas yolundan geçmiş insanlarla konuşmanın, bu tür insanlara

sahip olmanın ölçülemez bir değer taşıdığını hızla fark ediyordum. Onlar sadece anlıyorlardı. Ruhunuzun bir parçasının eksik olduğunu açıklamanıza gerek yoktu çünkü onlarınki de eksikti.

“Kasabamıza bir anıt plaketi koymak için bir bağış toplama etkinliğine öncülük ettim,” dedi Travis. “Arkadaşlarımın ve sınıf arkadaşlarımın her zaman hatırlanacağı bir yer. Onları kaybeden bizlerin gidip onları tekrar etrafımızda hissedebileceğimiz bir yer.”

“Bu harikaydı,” dedi Leo.

Kalbimin daha hızlı attığını hissettim. Paylaşma konusunda hâlâ iyi değildim ama “Harvard’a gidiyorum. Tıp hazırlık,” dedim. Cael bana baktı ve yüzündeki ilgiyi görebiliyordum. “Ablam Poppy. Hodgkin lenfomadan öldü. On yedi yaşındaydı. Hayalim çocuk onkoloğu olmak.” Cael’in gözleriyle buluştuğumda devam ettim: “Onun gibi çocuklara yardım etmek istiyorum. Bu hastalığı yenmek veya tedavi etmek için elimden gelen her şekilde yardım ederek onun anısını onurlandırmak istiyorum.” Boğazımda bir yumru hissettim. “Ya da kurtarılamayacak olanların acısız ve mümkün olan en onurlu şekilde ölmelerine yardımcı olmak.”

“Bebeğim,” dedi Cael ve dudaklarını öptü. Cael’in bana kardeşinden bahsettiği geceden beri, sanki o gece bizi kalıcı olarak birleştirmiş, ruh eşlerinin iki yarısı bütünleşmiş gibi daha da ayrılmaz olmuştuk. Acılarımızda birbirimizi taşıdık. Aklımızda ne varsa konuştuk. Bazen kardeşlerimizdi ama bazen de birçok şeydi. Hatta hokeye olan sevgisinden daha fazla bahsetmişti, ki bunun onun için büyük bir adım olduğunu biliyordum. Üniversitede ne yapmak istediğimi paylaşmak aklıma gelmemiştir.

“Poppy’yi onurlandırmanın çok asil bir yolu bu, Savannah,” dedi Mia ve yanaklarımın iltifatı karşısında kızardığını hissettim.

“Cael?” dedi Leo. Cael’in eli benimkinin üzerinde kaskatı keşildi. Bu seanslara hiç katılmamıştı. Daha iyi durumdaydı, Leo ile birebir seanslarda daha fazla konuşuyordu ama başının üzerinde hâlâ kara bir bulut vardı. Onun için çok endişeleniyordum. Tüm keder yolculuklarımız inişli çıkışlıydı. Ama onun sesinin çoğundan daha gürültülü olduğunu hissediyordum.

Cael her zamanki gibi sessizdi. Leo, Dylan'a doğru ilerlemeye gitti. Cael boğuk bir sesle, "Hokey oynamaya devam etmek istiyordum. Birlikte yapmayı planladığımız gibi. Onun şerefine, ama..." dedi. Konuşması yarıda kaldı ve başını salladı, bittiğinin açık bir işaretiydi.

Ama konuşmuştu. Gruba katılmış ve diğerlerine kardeşinden bahsetmişti.

Onunla o kadar gurur duyuyordum ki patlayabilirdim.

"Adım adım, evlat," dedi Leo ve sesindeki duyguyu da yakalamıştım.

Cael'e doğru eğildim ve "Seninle gurur duyuyorum. Seni seviyorum," dedim. Cael kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. Hafifçe titrediğini hissettim ama bundan bahsetmeyecektim. Bu itiraf ona pahalıya mal olmuştu. Ama yapmıştı.

"Dylan?" dedi Mia ve yanımda sessizlik oldu. Dylan başını salladı. Arkadaşıma kaşlarımı çattım. Normalde Jose'yi kaybetme konusunda açık sözlüydü. Ama Cael'in kardeşi hakkında söylediklerini düşündüm. Acısını yüksek sesle kahkahalar ve geniş gülümsemelerle gizliyordu. Acaba Dylan da aynı mıydı diye merak etmiştim.

Arkadaşım için göğsümde bir panik kıvılcımı çaktı. Çok geçmeden, yatağa gitmek için masa dağıldı. Cael beni odama götürürken Dylan'ı otelimizin avlusunda gördüm, büyük bir su fıskiyesinin ortasındaki kavramsal bir mermer heykele bakıyordu. Yalnızdı. İçine doğru kıvrılmıştı. Ve sanki dünyanın ağırlığını omuzlarında taşıyormuş gibi görünüyordu.

Cael'e döndüm. "Burada iyi geceler diyeceğim." Cael başımın üzerinden baktı. Dylan'ın da paramparça görüldüğünü görmüş olmalıydı.

"Tamam," dedi ve beni öptü. "İyi geceler, Şeftali." Uzaklaştı ve Dylan'ın oturduğu taş yolu takip ettim. Ben otururken o da yukarı baktı. Fıskiye gelen suyun sesi rahatlatıcıydı, çevredeki ağaçlardan gelen gece kuşlarının şakıması, ılık esintiye cennet gibi bir fon müziğiydi.

“İyi misin?” diye sordum ve Dylan banka yaslandı. Bakışları su fıskiyesine odaklanmıştı, ancak donuk bakışından düşüncelere daldığını anlayabiliyordum. Elimi onun elinin üzerine koydum. Dylan’ın başı o yöne doğru eğildi. Birkaç dakika sonra, “Jose sadece en iyi arkadaşım değildi,” dedi. Sesi zar zor duyuluyordu. Ama onu ve her kelimesine kazınmış acıyı duydum.

Sessiz kaldım ve kesintisiz konuşmasma izin verdim. Dylan iç çekti ve nefes verişinde titreklik vardı. Başını geriye yasladı ve gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. “Onu gömülürken görmeliydim, cenazedeki herkes onun sadece en iyi arkadaşım olduğuna inanıyordu.” Dylan sonunda bana baktı, kehribar gözleri buğuluydu. “Gerçek şu ki, Sav, o benim *her şeyimdi*.” Dylan’ın dudağı titredi ve elini elime aldım. Ona kelimeler olmadan bana her şeyi söyleyebileceğini gösterdim. Her zaman güvenini koruyacaktım.

“İlkokulda tanışmıştık,” dedi ve dudağının köşesi şefkatle kuze-ye doğru çekildi. “Ânında en iyi arkadaş olduk. Ayrılmazdık. Aynı sokakta yaşıyorduk. Ailelerimiz de yakın arkadaş oldu. Mükemmeldi.” Duraksadı ve eli benimkine daha sıkı sıkı tutundu.

“Liseye başladığımızda kendimden nefret ettim. Çünkü bir yerlerde ya da belki de en başından beri, ona umutsuzca âşık olmuştum.” Dylan’ı kollarıma almak istiyordum ama aynı zamanda derinlere gömdüğü bu sırrı açığa çıkarması için ona zaman vermem gerekiyordu.

“Onun görmesine izin vermekten korkuyordum. Ona çok uzun süre dokunursam diye her hareketimi kontrol ediyordum. Ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü görürse diye.” Dylan kahkaha attı. “Elbette beni sorguladı. Neden bu kadar tuhaf davrandığımı sordu. O Jose’ydi. Acımasızlığa varan dürüstlük.” Dylan omuz silkti. “Onun bitmek bilmeyen sorularından kaçınmaya çalıştım, ta ki daha fazla dayanamayana ve onu sevdiğimi söyleyene kadar.”

Dylan gülümsediğinde ben de gülümsedim. “Meğer o da beni seviyormuş. Ailelerimizin onaylamayacağını biliyorduk, bu

yüzden bunu kendimize sakladık. Ve birbirimizi gizlice seviyorduk. Büyüdüğümüzde memleketimizi terk etme planları yaptık, böylece utanmadan birlikte olabilirdik." Dylan gözlerimin içine baktı. "Aşkımızdan asla utanmadım, Sav. O dünyadaki en iyi insandı ve öldüğünde birbirimizi özgürce, açıkça sevmeye şansımız bile olmadan onu benden aldığı için evrene lanet ettim. Ve onun cenazesinde durup herkesin bana ne kadar iyi bir *arkadaş* olduğumu söylemesini dinlemek zorunda kaldım." Dylan çenesini sıktı. "Hepsini susturmak ve onlara onun benim ruh eşim olduğunu ve birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi, bazen sadece birkaç dakika ayrı kaldığımızda bile kalbimin acıdığını söylemek istedim."

Dylan daha da hüzünlendi. Söyleyeceği her neyse onu ikiye böleceğini biliyordum. "Tamamen normal bir sabahı, yolun karşısına geçerken bir araba tarafından ezildi. Sarhoş bir sürücüydü. O günün ilerleyen saatlerinde aldığı yaralardan dolayı hastanede öldü. Aileden olmadığım için odaya girmeme izin verilmedi." Sesi çatladı. "Ama o benim *ailem*di. O benim tüm dünyamdı ve ben de onun."

Gözyaşlarını bastırırken nefesi kesildi. "Bana öldüğünü söylediklerinde, kalbimin tamamını beraberinde götürmediğini varsaymak zorunda kaldım. İnsanlara en iyi arkadaşımı özlediğimi söylemek zorundaydım, *erkek arkadaşımı* değil. Gerçi 'erkek arkadaş' kelimesi onun benim için ne olduğunu tanımlamak için yeterli görünmüyordu. O benim nefes alma sebebimdi. Ve o zamandan beri sessizce yasım tutmak zorunda kaldım. Gizlice. Dayanılmaz bir şey."

Gözyaşları o zaman düştü ve onu tüketen gizli kederi boşalttı. Dylan bana döndü. "Bunu söylediğim ilk kişi sensin."

"Onur duyduğum," dedim ve bu sefer onu kollarıma aldım. İsteyerek düştü, sadece birinin onu yakalamasını bekliyordu. Kederini bu şekilde saklamak zorunda kalmayı hayal bile edemiyordum. Hayat bazen ne kadar da adaletsizdi, Dylan ve Jose'nin onaylanmama veya daha kötüsü olacağı korkusuyla aşklarını saklamak

zorunda kalmaları. Jose'nin onun için kim olduğunu yüksek sesle haykırmak isterken bunu gizlemek zorunda kalması.

"Çok üzgünüm, Dylan," dedim ve omzuma doğru başını salladı. Su fıskiyesinden gelen suyun sesi bizi sarıyordu.

Dylan geriye doğru çekildi ve gözlerini sildi. "Bu gece kaybettiğimiz sevdiklerimizi onurlandırmaktan bahsettiğimizde, katılamadım. Nasıl katılabiliyim ki? Kimse bizim hakkımızda bir şey bilmiyordu bile. Ve bunu yüksek sesle söylemekten korkuyorum."

"Şimdi söyledin," dedim ve Dylan'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Sırrını benimle paylaştın. Birine onu romantik olarak sevdiğini söyledin. Kendini sırrından kurtardın. Sırayla, Jose'yi de kurtardın."

Dylan'ın yakışıklı yüzünde bir rahatlama parıltısı belirdi. "Henüz açılmaya hazır değilim," dedi, her kelimesinde hüznün vardı. "Ailem... bunu kabul etmeyecek. Beni kabul etmeyecek. Ve şu anda, sahip olduğum tek şey onlar. Onları da kaybedemem."

Cael'in bana kederin zaman çizelgesi olmadığıyla ilgili söylediklerini düşündüm. Dylan'ın yerinde değildim ve mücadelesinin seviyesini asla anlayamazdım, ancak tavsiyenin belki de ilişkilendirilebilir olduğunu düşündüm. "Bu konuda hiçbir deneyimim yok, Dylan ve söylemeye değer bir şeyim olup olmadığından bile emin değilim. Ancak eminim ki açıldığında, eğer açılmayı seçersen, bu senin kendi şartlarınla olacak. Ne zaman hazır olursan." Dylan elimi sıktı ve Tanrı'dan doğru şeyi söylediğimi umdum. "Bence, Jose'nin senin için kim olduğunu benden başka kimseye söylemezsen de sorun yok. Bu senin yolculuğun, Dylan. Senin hayatın. Nasıl yaşayacağını sadece kendine borçlusun."

"Teşekkür ederim," dedi ve su fıskiyesine baktı. Yüzü fiziksel acı çekiyormuş gibi çökmüştü. "Onu özlüyorum, Sav. Onu o kadar çok özlüyorum ki bazı günler buna dayanabileceğimden emin olamıyorum."

Kolunu kendime doğru çekip sıkıca tuttum. "Ablam Poppy," dedim ve sinirlerimi yatıştırdım. "Öldüğünde bir çocukluk aşkı vardı. Adı Rune. Tıpkı sen ve Jose gibiydiler. En iyi arkadaşılar

ve sevgili oldular." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Poppy öldüğünde, Rune tamamen yıkılmıştı."

"Şimdi nasıl?" diye sordu Dylan.

Rune'un mezarını ziyaret edişini, döktüğü gözyaşlarını düşündüm. Ablam sanki hemen yanında oturuyormuş gibi konuştüğünü. Mezarına ilıştirdiği tüm resimleri, gördüğü yerleri, birlikte olmaları gereken maceraları düşündüm ama şimdi tek başına seyahat ediyordu. Onun şerefine, diye fark ettim. İkisi için yaşıyordu. En sevdiği kızla deneyimlerini değerli fotoğraflarıyla paylaşıyordu. Onun da hayran olacağı fotoğraflar.

"Sav?" dedi Dylan, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

"Üzgünüm," dedim, sesim kalındı. "O iyi, Dyl. Onu özlüyor. Her gün. Ama üniversiteye gitti ve hayatında sevdiği şeyi yapıyor." Dylan söylediğim her kelimeye odaklanmıştı. "Başka birini bulduğunu sanmıyorum. Ben..." Konuşmayı kestim.

"Ne?" diye bastırdı Dylan.

İçimi çektim. "Asla bulacağından emin değilim." Dylan anlamış gibi başını salladı. "Sanırım senin gibi, kalbinin ve ruhunun yarısının eksik olduğunu hissediyor." Başımı iki yana salladım. "Onunla bu konuda derinlemesine konuşmadım." Midem bulandı. "Konuşmalıydım. O benim kardeşim gibi. Onunla daha fazla görüşmeliydim. Ne hissettiğini sormalıydım, iyi olup olmadığını." Dylan'a baktım. "Senin yanında olacağım, Dylan. Bana ihtiyacın olduğunda, sadece konuşmak için bile olsa. Ya da Jose'yi, onu tanıdığınız hâliyle anmak için. Buradayım."

"Teşekkür ederim," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve ben de Dylan yavaşça doğrulup sırtını yüksek sesle dile getirdiği için biraz daha hafiflemiş gibi görünene kadar avluda su fıskiyesine bakarak onunla birkaç saat oturdum.

Onunla çok gurur duyuyordum. Ve onun da kendisiyle gurur duymasını diliyordum.

Jose'nin gurur duyacağını biliyordum ve ne tür bir ahiret varsa, ruh eşine gülümsediğini umuyordum.

Gururlu bir şekilde.

Zifiri Karanlık ve Kör Edici Işık

Cael

Varanasi, Hindistan

Her yerde insanlar vardı. Yürüdüğümüz her dar ve dolambaçlı sokak, giderek daha büyük kalabalıklarla dolmaya başlamıştı. Her yanından geçtiğimiz kaldırımla birlikte yiyecek ve içecek satan satıcılardan gelen baharat ve çay kokusu havayı kaplıyordu.

Varanasi'de her şey ulu orta meydandaydı. Duyular için neredeyse bunaltıcı bir hâl almıştı. Şehir görülecek ve sindirilecek o kadar çok şeyle doluydu ki kafam karışıyordu. Dinî amaçlarla insanların saçlarını kesen berberler, şehri süsleyen parlak renkli Hindu tanrılarının resimleri... Şehir hareketli, gürültülü ve sadece *hayatın ta kendisi* olarak tanımlanabilecek bir yoğunlukla doluydu.

Savannah, sokaklarda Mia ve Leo'yu takip ederek Varanasi'nin ünlü olduğu nehre yaklaşırken bana sıkıca sarıldı. Ganj Nehri. Rehberimiz Kabir, bu nehir hakkında bize bilgi vermişti. Hindu kültüründe bu nehrin şifa verici özelliklere sahip olduğuna

inanılıyordu. Hayatlarında bir kez Ganj'a yapılan kutsal yolculuğu gerçekleştiren hacılar kendilerini nehre daldırır ve kutsal suyun kirlerini ve günahlarını temizlemesine izin verirlerdi.

Bir kişinin ellerinden akan bu su aynı zamanda atalarını, ölüleri hatırlamanın bir yoluydu. Kabir bunu söylediğinde göğsüm sıkışmıştı.

Sabahın erken saatleriydi, güneş henüz gökyüzünde belirmemişti ve Assi Ghat'a vardık; Ganj Nehri'nin kıyısındaki geniş merdivenler. Basamakların tepe noktasma vardığımızda, önümdeki manzara karşında duraksadım. Nehirde toplanmış kalabalığın arasından kahkahalar yükseliyordu. Burada her yaşta insanlar vardı. Yaşlılardan bebeklere kadar, suyu elleriyle alıyor, üzerlerine döküyor ve suyun geri nehre düşmesine izin veriyorlardı.

Bir hayranlık duygusu içimi kapladı. Onların kahkahalarını duymak, bu ânı yaşadıklarını ve bu suyun günahlarını temizlediğine inandıklarını görmek, hafızamda hiç silinmeyecek bir anı olarak kalacaktı.

Kabir, su sıçratan çocuklara gülümseyerek bakarken, "Birçoğu için bu an hayatlarının en büyük anlarından biri olacak," dedi ve ben de Savannah'yı yanıma çektim.

Bu yerde beni sakinleştiren bir şey vardı. Kabir, vardığımızda bu şehrin hayatın ölümle buluştuğu yer olarak bilindiğini açıklamıştı. Hindu dinine mensup kişiler için kutsal ve yüksek derecede manevi bir yerdi. Bunu hissedebiliyordunuz. Hem hacılardan hem de turistlerden mutluluğu hissedebiliyordunuz ama aynı zamanda ölümün ağır örtüsünün de yakında olduğunu hissedebiliyordunuz. Sanki hayatın her aşaması büyük bir kazanda fokurdayarak kaynıyordu.

Başımı yukarı kaldırıp nehrin kenarındaki seksen kadar basamaktan oluşan merdivenlerin en altındaki basamakları görebildim. Bunlar kremasyon basamaklarıydı. Günün her saati ölülerin bedenleri burada yakılıyordu. Onları ölümden arındırmak için külleri Ganj'a bırakılıyordu. Kabir bize bir kişinin Varanasi'de

ölmesi veya cesedinin buraya getirilip yakılması durumunda, yeniden doğuş döngüsünden kurtulup nirvanaya ulaşacağına dair bir Hindu inancı olduğunu anlatmıştı.

Bu yüzden şehir her zaman yoğundu; sevdikleri, ölmüş aile üyelerine en büyük hediye, sonsuz cenneti hediye etmek istiyorlardı. Uzaklardaki o basamaklara bakarken göğsümde bir acı hissettim. Cillian'a böyle bir şey vermeyi çok isterdim. Gizlice yaşadığı cehennemden sonra ona cennetten bir parça vermeyi dilerdim.

Kremasyon basamakları hiç durmadan çalışıyordu. Bacalarından çıkan kül havaya karışıyordu. Kabir, Varanasi'nin ölümün ve yaşamın iç içe geçmiş olduğu bir şehir olduğunu söylemişti. Ölüm kapalı kapılar ardında gizlenmeyip, herkesin görebileceği şekilde halkın içinde yaşanıyordu.

Savannah buraya geldiğimizden beri sessizdi. Grubun çoğu öyleydi. Bu baş döndürücü yer, bizim gibi bu inanç ve kültüre sahip olmayanlar için kafa karıştırıcıydı. Ama öğrenmeye kararlıydık. Leo ve Mia, gezinin bu bölümünün ölümle yüzleşme üzerine olduğunu söylemişti. Goa ve Agra Bölgesi bu düşünceye yavaş yavaş alıştırmıştı; Mia ve Leo bunun sistematik duyarsızlaştırma olduğunu söylemişti. Varanasi ise doğrudan bu deneyime daldığımız yerdı. Ve bunu hissettik. Ölümün her hareketimizi gölgelemesinin rahatsızlığını hissettik.

Basamaklarda oturduk ve nehirdeki insanları izledik. Coşku-luydular.

"Bunu görmek çok güzel," dedi Savannah, bol pembe pantolon ve dökümlü beyaz bir bluz giymişti. "Böyle, inançlarına sıkı sıkıya bağlı insanların bu ânı yaşadığını görmek." Gülümsedi. Bu gülüşü, Poppy gülüşü olarak adlandırdığım gülüştü. Ablasını sevgiyle hatırladığı anlarda ortaya çıkıyordu. Agra Bölgesi'ndeki zamanımızdan beri daha sık görünüyordu. Ayrıca, ablasını düşündüğü zamanlarda ortaya çıkan umutsuz bakışları da tanıyordum. Bu bakışların daha az sıklıkla ortaya çıkmasını görmekten memnundum.

"Poppy, daha yüksek bir varlığa inanıyordu," dedi. Suyu büyük bir saygı göstererek nehre tamamen dalmış bir kadını işaret etti. "Bu bir vaftiz gibi."

Savannah bana baktı. "Bu inancı paylaşmasan bile böyle bir manzarayı izleyip nasıl huzur ve sakinlik hissetmeyebilir ki insan? Bu ritüelin bu insanlara verdiği sevinç ve dinginlik karşısında etkilenmemek nasıl mümkün olabilir? Ruhsal yolculuklarındaki en önemli anlardan biri, gerçekten inanılmaz," dedi Savannah.

Sağ tarafta yalnız başına dua eden yaşlı bir adam vardı. Genç bir çift el ele tutuşarak birlikte suya daldı. Çıktıklarında birbirlerine öyle bir aşkla baktılar ki kalbim bir an durdu; bu manzara, dayanılamayacak kadar fazla etkileyiciydi.

"Böyle bir şey hiç görmemiştim," dedim ve izlemeye devam ettim. Güneş gökyüzünde yükselene ve basamaklar oturamayacağımız kadar kalabalık hale gelene kadar izledik.

Otelimize geri dönerken bir grup insanın yürüdüğünü gördüğümüzde durduk. Ne olduğunu fark ettiğimde kalbim sarsıldı. Kabir, hazırlıklı olmamızı söylemişti.

Bir aile, ölülerini bir tür yatakta taşıyordu. Ölü, beyaz örtülere sarılmıştı ve kremasyon basamağına doğru taşınyordu. Bunu yakından görmek beni o kadar şoke etti ki vücudum kaskatı kesildi.

Cillian'ı kollarımda tuttuğum zamana dair anılar beni ele geçirdi ve bırakmadı. Göğsümün sıkıştığını ve kalbimin ritimsiz atmaya başladığını hissettim. Savannah'nın elinin kendi elimin içinde titrediğini görünce durum daha da kötüleşti. Ona doğru baktığımda paniğe kapıldığını fark ettim. Yüzü bembeyazdı ve nefesi düzensizdi.

"Sav," dedim, sesim boğuk bir şekilde. Ona destek olmaya çalışıyordum ama kafamdan Cillian'ı atamıyordum. Aşağıya baksam, kollarımda onu görecekmışim gibi hissediyordum. Cansız bir şekilde...

Savannah sendeledi, anksiyetesi tam anlamıyla kontrolü ele geçirdi. Korkmuş yüzü beni harekete geçirmeye yetmişti. Önüne

geçip görüşünü engelledim. Cenaze geçişi gözden kayboldu ve Savannah'nın yanaklarını ellerimle kavrayıp, "Bana odaklan, Şeftali. Bana bak," dedim. O da baktı. İnsanların birbirlerini itekleyerek ilerlediği dar bir sokakta, "Sekiz saniye nefes al," dedim. Kendi sesim düşüncelerimden dolayı çok zayıf çıkmıştı ama onu bu durumdan çıkarıp rahatlatmam gerekiyordu. Şimdiye kadar çok iyi gidiyordu. Ama işte yas böyle bir şeydi. Bir tetikleyici, tüm mücadelemizi bir hiçe dönüştürüp bizi birkaç adım geriye götürüyordu.

"Dört saniye boyuncu nefesini tut. Kalp atışlarının yavaşladığını hisset ve duy," dedim. Savannah söylediklerimi yaptı ama dikkati tekrar sokağa kaydı. Gözleri büyüdü ve nefesi kesik kesik hâle geldi. Neye baktığını görmek için döndüğümde başka bir ailenin bir cenazeyi daha kremasyon yerine götürdüğünü gördüm.

Savannah'nın dudaklarından zorlanmış bir çığlık yükseldi. Mia hızla yanımıza geldi. Savannah'ya bir bakış attı ve "Bu taraftan. Onu otele geri götürmemiz gerekiyor," dedi.

Savannah öylesine sıkı bir şekilde bana yaslandı ki neredeyse onu taşıyordum. Kollarımda ufacık görünüyordu. Başını göğsüme sakladı ve bu şekilde onu daha fazla tetikleyici görmekten korudum. Otele varana kadar dört tane daha cenaze geçişine tanık olduk.

Lobide toplandığımızda, Mia ve Leo hızla hepimizi grup toplanılan için kullandığımız konferans odasına götürdüler. Her kaldığımız otelde bir toplantı odamız vardı.

Leo kapıyı kapattı ve o an diğerlerine ilk kez baktım. Herkes sarsılmış ve şok olmuş görünüyordu.

"Daha önce hiç ölü görmemiştim," dedi Dylan titrek bir sesle.

Travis bembeyazdı. O görmüştü. Hem de birkaç tane görmüştü. Dylan, Travis'in omzuna kolunu attı. Jade ve Lili, otelin bizim için bıraktığı çaylan almak üzere Leo'yu odanın diğer tarafına doğru takip ettiler.

Kabir de bizimle dönmüştü. Leo ve kızlarla birlikte odanın diğer tarafına geçti. Ben Savannah'ya sıkıca sarıldım. Gözleri

kızarmıştı ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yanaklarındaki nemi sildim ve “Daha iyi misin, bebeğim?” diye sordum.

Başını önce evet, sonra hayır anlamında salladı. “Bu bana Poppy’yi hatırlattı,” dedi, elleri benimkilerin içinde titreyerek. Kendini yargılayıcı bir biçimde güldü. “Kanserli çocuklar için doktor olmak istiyorum ama ölü birine bile bakamıyorum.” Başını tekrar salladı. “Belki de bunu yapamayacağım.”

Mia yanımıza geldi. “Ablandan beri ilk kez.” Mia, o sırada yanımıza dönmekte olan Leo’ya baktı. Leo’nun elinde bir tepsi dolusu çay vardı. “Oturmalıyız,” dedi Mia. “Gördüklerimizi ve nasıl hissettiğimizi konuşmalıyız.” Ardından Kabir’e döndü. “Ve Varanasi’nin ölümle olan ilişkisi hakkında daha fazla bilgi verersen, grup için faydalı olabilir. Hepimizin bu durumu sindirmesine yardımcı olabilir.”

Kabir başını salladı. “Şeref duyarım.”

Oturduk ve Leo hepimize sıcak çay ikram etti. Çayın sıcaklığının kemiklerimde hissettiğim buzları eritmesini umarak hemen içtim.

Mia gruba göz gezdirerek, “Bu törenleri görmek size nasıl hissettirdi?” dedi.

“Üzgün,” dedi Lili. “Aile üyelerinin cenazenin arkasında yürüdüğünü görmek gerçekten üzdü beni. Annem ve babamın haberini duyduğum o günleri hatırlattı.”

“Bana o günü hatırlattı...” dedi Travis. Başını eğmişti. “İyi kısımlarını değil, arkadaşlarımla olan anları değil, kötü kısımlarını. Onları... gördüğüm ânu.”

Travis gözyaşlarını geri çekmeye çalıştı. Dylan omzuna elini koydu. Savannah’ya baktım; başı eğikti ve nefesi daha sakindi ama hâlâ sığıdı. Ben de kendi kişisel cehennemimde sıkışıp kalmıştım. Cill’i arabada görmenin, onu kollarımda hareketsiz hissetmenin cehenneminde.

Kimse başka bir şey söylemediğinde Leo, “Ölümü bilmek, sevdiklerimiz için yas tutmak ve hatta ölümden sonra onları görmek travmatik olabilir,” dedi. Bu sözlerin gerçekliği, hepimizin çökük

bedenlerinde belirgindi. “O ânı her şeyin üstünde hatırlarsınız, hafızamıza kazınır. Kaybettiğimiz kişiyi düşündüğümüzde, çoğu insan ilk olarak o görüntüyü canlandırır.” Leo derin bir nefes aldı. “Ama gerçek şu ki ölüm etrafımızdadır. Her gün bunu görüyoruz, belki farkında bile olmuyoruz. Sonbaharda ağaçların arasından geçerken, yapraklar kırmızı, sarı ve kahverengi olarak değişirken ve yere düşerken ölümü görüyoruz. Hayvanların öldüğünü görüyoruz, evlerimizde çiçekler sergiliyoruz ve öldüğünde onları atıyoruz.”

“Tabii ki, sevdiklerimiz olduğunda bu duyguyu daha derinden hissediyoruz. Ama ölüm, hepimiz için bir kerelik bir deneyim olmayacak. Hayatımız boyunca birçok kez yas tutacağız. Doğada her zaman bunu göreceğiz. Asla yok olmayacak.”

Mia başıyla Kabir’i onayladı. Kabir sandalyesinde öne doğru eğildi. “Batı dünyasında, ölüm genellikle kapalı kapılar arkasında gerçekleşen bir şeydir. Daha çok özel bir meseledir,” dedi. Ses tonundan yargılayıcı bir tavır almadığını anlayabiliyordum. “Burada, özellikle Varanasi’de, yaşamın tüm aşamalarını kutlarsınız. Ölümü de. Bizim için bu, insanların yaşam yolculuğunun bir parçasıdır. Hayatı açıkça yaşarsınız ve buna ölüm de dahildir.”

Tüylerim diken diken oldu. Savannah başını kaldırmıştı ve Kabir’in her sözünü dikkatle dinliyordu.

Kabir, Mia ve Leo’yu işaret etti. “Sizi buraya, yaşamın ölümle buluştuğu bu şehre getirme amacımız ölümün korkulacak bir şey olmak zorunda olmadığını, aksine kutlanması gereken bir geçiş ritüeli olarak görülebileceğini göstermektir. Ve ölüm aynı zamanda değerli ve kutsal olarak da kabul edilebilir.”

“Birkaç saat içinde, Ganj Nehri’nde neşeyle günahlarını yıkanan hacıları gördük. Ardından kaybettikleri kişinin cennete gitmesi için onu yakılacağı yere taşıyan sevenlerini gördük. Burada ölmenin reenkarnasyon döngüsünü kırdığına ve sevdiklerimizin ruhlarını doğrudan nirvanaya gönderdiğine inanıyoruz. Bizim için bu yas tutulacak değil, aksine kutlanacak bir şeydir.”

“Ölümden sonraki hayat için hepimiz farklı şeylere inanıyoruz,” dedi Mia. “Varanasi, ölümü, yaşamı kucakladığımız şekilde

kucaklamayı öğretiyor. Bu konsepti kabul etmek zor görünebilir. Ama gezinin bu kısmının amacı ölümlülüğümüzle yüzleşmekti. Bunu görmek için bu büyülü şehirden daha iyi bir yer yoktu.”

Kabir, “Eğer yapabilirsem, size bir şey göstermek isterim,” dedi ve sessizce hepimize bunun uygun olup olmadığını sordu. “Bu, dışarı çıkmamız gerektiği anlamına geliyor.”

Savannah doğruldu, kederin saldırısına karşı kendini hazırladı ama sonra derin bir nefes aldı ve başını salladı. İçinde büyüyen güçle gurur duyuyordum. Savannah’nın kederden kurtulup dağa tırmanarak her geçen gün daha da yükseğe çıktığını görebiliyordum. Zirveye ulaşıyordu. Lanet olası bir vahiy gibiydi. Boyu ufak tefekti ama gücü bir Titan’ın gücüydü.

Bir şey ise netleşiyordu: Benden daha güçlüydü.

“İyi misin?” dedim ayağa kalktığımızda.

“İyiyim,” dedi ve elimi sıktı. Sadece bir kez. “Sen?”

“İyiyim,” diye fısıldadım. Hiç de değildim. Mia ve Leo henüz bizi hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bu yüzden onlara güvenebilirdim. Onlara kontrolü biraz olsun vermem haftalar almıştı ama yaptıklarını görebiliyordum. Ve bu yardımcı olmuştu. Kabir’i sokakların labirentine doğru takip ettik. Sadece on dakika içinde iki tören daha gördük. Onları gördüğümde nefesimi tuttum ve Savannah’yı da tuttum.

Titriyordu ama çenesini yukarıda tuttu. Aile geçerken saygıyla başını eğdi ve gözlerime yaşlar doldu. Savannah’dan sadece birkaç haftada, hayatım boyunca öğrendiğimden daha fazlasını öğrendiğimi hissediyordum.

Ben de başımı eğdim. İyi ölmüş olmalarını umuyordum. Huzurlu olduğunu ve nirvananın onları gerçekten beklediğini. Acıdan ve yargıdan uzak, her türlü sevgiyle dolu bir yere varmak ne güzel bir görüntüydü. Üzüntü ya da sıkıntı yoktu. Sadece huzur ve mutluluk. Bu düşünce beni umutla ısıttı. Bunun gerçek olmasını umdum.

Köşeden gelen kahkaha sesleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kabir bizi o yöne götürdü. Vardığımızda bir tür fırın/

şekerci dükkânına gittik. Beyaz giyinmiş, gülen, yemek yiyen, kutlama yapan insanlar vardı.

Kabir elini insanlara doğru salladı. "Sevdiklerinin yakıldığını yeni gördüler." Bunu kavrayamadığım için kaşlarımı çattım. Cillian'ın cenazesini, sonra da cenaze törenini düşündüm. Bunu zar zor hatırlıyordum. Annem ve babamdan çok fazla ağlama sesi geliyordu. Diğer ailemden. Çok fazla gergin sessizlik, uyuşukluk ve korku vardı.

Gülüşme yoktu. Ve sıfır kutlama vardı.

"Sevdikleri kişi artık cennette olduğu için seviniyorlar. Dünyevi kısıtlamalardan kurtulmuş durumdalar. İyileşmişler ve sonsuz mutluluk içindeler. Sevdığımız herkes için en büyük dilek bunu başarmaktır." Kabir bu sözleri söylediğinde boğazımda bir yumru oluştu. Aile üyelerine baktığımda gülümsemeleri geniş ve saftı.

Kimi kaybettiklerini merak ettim. Onlar için kim olduklarını merak ettim. Onlar olmadan hayatlarının ne kadar değişeceğini merak ettim.

"Burada," dedi Kabir etrafımızdakileri işaret ederek, "ölümü kutluyoruz." Gülümsedi. "Ölüm hayattaki en iyi derstir. Ölüm bize burada olduğumuz kısa süre boyunca yaşamayı öğretir. Ölüm bize tüm kalbimizle ve ruhumuzla, gün gün, dakika dakika yaşamayı öğretir."

Dükkânın sahibi olduğunu düşündüğüm bir adam dışarı çıktı ve bize alışılmadık bir tatlı ikram etti. Savannah elini uzattı. "Teşekkür ederim," dedi ve sanki hayatında bir dönüm noktasıymış gibi o turuncu şekere baktı. Kabir'in bize söylediği sözlerle tutunmuştu, gözleri kocaman açılmış ve onun açıklamasına kilitlenmişti.

Dükkân sahibi bana da bir ikram verdi. O turuncu şekere baktım ve içimde bir şey onu yakalamak ve almak istiyordu. Ama içimde hâlâ ona ulaşmamı istemeyen bir ses vardı. Mantıksızdı, biliyordum. Ama sanki bunu yaparsam, Cillian'ın ölmesinin iyi bir şey olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktım. Elim

yumruk oldu ama kendimi almaya zorladım. Teşekkür etmek için dükkân sahibine başımı salladım ve o da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

O da bu aileyle ve bizimle kutlama yapıyordu. Ölüm. Kabir'in bize anlattıklarının bu adamın kalbinde sağlam bir şekilde yer ettiğini parlak ifadesinden görebiliyordunuz. Sevdiklerini nirvanaya gönderen bir aileye kutlamanın ayrılmaz bir parçasını sunuyordu.

Bundan daha büyük bir his olmadığını hayal ettim.

Gökyüzüne baktım. Berrak ve bulutsuzdu. Güneş tepedeydi ve sıcaklık yükseliyordu. Şeker ve baharat kokusu ise esintide sürükleniyordu. Cillian'ın da orada olmasını istiyordum; mutlu bir şekilde.

Kabir, "Varanasi bize sevdiklerimizi bırakmayı öğretiyor," dedi ve etrafımdaki gürültü azaldı. Sanki ağır çekimdeymiş gibi Kabir'i izledim, çevredeki koşuşturma beyaz gürültüye dönüşüyordu. Bana doğru baktığını hissettim, sanki bu derse en çok benim ihtiyacımın olduğunu biliyormuş gibi. "Burada, Varanasi'de, sevdiklerimizin ruhlarını kalplerimizin zincirlerinden kurtarmalıyız ki uçabilsinler. Böylece dünyada bize bağlı kalmadan özgürce nirvanaya gidebilsinler."

Savannah derin bir nefes aldı. Ona baktığımda, gözleri bana sabitlenmişti. Kalbimde hissettiğim aynı korkuyu yansıtıyorlardı. Cillian'ı bırakamazdım. Bırakırsam... bu gerçekten gittiği anlamına gelirdi.

"Ne kadar zor olsa da bırakmakta büyük bir özgürlük vardır," dedi Kabir nazikçe bitirirken, sonra konuşmak için dükkân sahibine ve kutlama yapan aile üyelerine döndü. Savannah ve ben yan yana kaldık, Kabir'in az önce söylediği sözcüklerin parıltısına hapsolmuştuk.

Hepimizi bir araya toplayarak, "Otele geri dönelim," dedi Mia. "Bence bugünün geri kalanı düşüncelerle geçecek."

"Hepinizle gurur duyuyoruz," dedi Leo ve uyuşmuş bir şekilde arkalarından otele yürüdük. Savannah ve ben, ikimizi de

sürüklenmekten alıkoyan tek dayanakmış gibi el ele tutuşuyorduk. Geri döndüğümüzde, Lili ve Jade grubumuzun özel dinlenme odasına girdiler. Travis ve Dylan nehre doğru sokağa geri döndüler.

Savannah'yı kollarımda çevirdim ve göğsüme çektim. O anda kimin temasa daha çok ihtiyacı vardı, benim mi yoksa onun mu emin değildim. Kalbinin benimkiyle senkronize bir şekilde attığını hissettim; karmaşıklığın birleşik ritmi. Göğsünün inip kalktığını hissediyordum. Cillian'ı kollarımda hareketsiz ve nefessiz tuttuktan sonra, Savannah'nın göğsünün *hayatla* inip kalktığını hissetmek garipti. Bana olağanüstü bir rahatlık vermişti.

Benim için hareketsiz bir göğüsten daha ürkütücü bir şey yoktu.

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordum. Savannah yanağını göğsüme yasladı. Başım kaldırdığında, gözleri buğulu ve yorgundu, eğilip dudaklarını yakalamaktan kendimi alamadım. Onu her öptüğümde ona daha da âşık oluyordum.

“Yürüyelim,” dedi. Savannah'nın kaygısı yüksek olduğunda yürümeyi sevdiğini biliyordum. Bir süre hareketsiz oturmak için mücadele etti. Tekrar elini tutarak Varanasi sokaklarına el ele geri yürüdük. Sessizce yürüdük, tanıdık olmayan bir dağ geçidine varana kadar kesin bir yönlendirme izlemedik. “Şimdi istersen oturalım mı, bebeğim?”

Savannah bana gülümsedi ve ciğerlerimden nefesimi çaldı. Başını salladı ve bu pitoresk geçitte oturup önümüzdeki nehre baktık. Turistleri turlara götüren birçok tekneye. Bunu henüz yapmamıştık. Mia ve Leo, bize bunun yolculuğun sonunda olacağını söylemişlerdi.

“Çok farklı,” dedim Savannah başını kolumun üzerine koyarken. Onun yanımdan ayrılmasını hiç istemiyordum. “Kabir'in bize burada ölümün nasıl görüldüğüyle ilgili anlattığı şey.”

Kuşlar basamaklara kondu, yiyecek kırıntıları arıyorlardı. Savannah başını kolumdan kaldırdı, böylece onu görebiliyordum. Yanakları güneşten pembeleşmişti, Hindistan'da güneşin altında geçirdiğimiz zamandan kalma şeftali rengi teninde hafif bir

bronzluk vardı. “Bu önemli,” dedi birkaç dakika düşündükten sonra. Savannah’ydı bu. Söyleyecek anlamlı bir şeyi olana kadar asla konuşmazdı. Bu, sözlerini çok daha etkili hâle getirdi. “Diğer ülkelerin, dinlerin ve kültürlerin ölümü nasıl gördüğünü görmek.” Ganj Nehri’ne, teknelerin yanından ellerini suda gezdiren insanlara baktı ve kısa bir ruhsal arınma ânı yakaladı.

Savannah başını iki yana salladı. “Bu insana daha az yalnız hissettiriyor sanırım. Bu kadar çok yas tutan insanı aynı izole yerde görmek.”

Kollarımı kavuşturdum ve bükülmüş dizlerime koydum. Yanaklarımı kollarımın üzerine koydum ve Savannah’ya baktım, ruhumun derinliklerinden gizli kelimeler özgürleşmek için can atıyordu. Ağır bakışlarımı üzerinde hissettiğinde döndü, ona şu anda ihtiyacım olduğunu açıkça hissediyordu.

“Onu *bırakamam*,” diye fısıldadım, bu itirafın bana ne kadara mal olduğunu düşünerek kemiklerim sızlıyordu.

Savannah’nun yüzü yumuşadı ve bana doğru eğilip beni öptü. Hafif ve nazikti, tıpkı kendisi gibi. Kolunu benimkine doladı ve, “Poppy’ye teşhis konduğunda, sadece korkuyla doluydum. Her gün midemde bir çukurla uyanıyordum çünkü onu kaybetmeye bir gün daha yaklaştığımızı biliyordum. Geçen her ay için yas tuttum, çünkü gözlerimin önünde solup gittiğini gördüğüm ablamla geçirdiğim bir ayı daha geri alamayacaktım,” dedi.

Savannah, kalbime saplanan bir bıçak gibi boğuk, tek bir hafif kahkaha attı. “Kütüphanede kanser tedavileriyle ilgili bulabildiğim her kitabı çıkardım. Küçüktüm ama daha önce denemediğimiz bir şey bulursam bunun onu kurtaracağına gerçekten inanıyordum.” Savannah, bu sözleri söylerken aksanı biraz daha güçlüydü. Engelsiz ve tutkuyla doluydu. Onu bütün gece uyanık kalıp bir çözüm ararken hayal edebiliyordum. “Sanırım başa çıkma şeklim buydu. Kitap kurduydu. Bilimde iyiydim. Ona yardım edebileceğimi hissediyordum. Poppy kaderini kabul ettikten çok sonra bile, son günlerine kadar hâlâ umutsuzca bir tedavi bulmaya çalışıyordum.”

Savannah, genç bir kadının dağ geçidinin basamaklarından inip daha alçak bir yerde oturmasını izledi. Elinde birinin fotoğrafını tutuyordu, sonra kaldırıp kalbinin üzerine koydu. Bu kadının da birilerini kaybettiği izlenimini edinmiştim.

Tıpkı bizim gibi biri daha.

Savannah tekrar bana döndü. Gözlerimle buluştuğunda hırıltılı bir sesle, "Onu kaybetmekten endişe ediyordum. Şimdi onu unutmaktan korkuyorum," dedi. Yüzümden kan çekildi. Savannah, beni her gün kemiren hisleri kelimelere dökmüştü. Uzun zamandır bu keder ve öfkeye tutunup tutunmadığımı merak ediyordum çünkü böylelikle Cillian'a gerçekten veda etmek zorunda kalmayacaktım. Ona tutunduğum için o asla hayatımdan gerçekten ayrılmayacaktı.

Önümüzdeki dalgalanan nehre odaklandım ve "Cillian'ın gittiği ve benim de devam ettiğim bir dünyayı ne zaman hayal etmeye çalışsam da doğru gelmiyor," dedim. Başımı iki yana salladım. "Cillian öldükten sonra arkadaşlar ve akrabalar daha fazla etrafımızdaydı, hepimizi destekleyerek sardılar. Bize yiyecek bıraktılar, dağıldığımız zaman yanımızda oturdular. Sonra aylar geçti ve o insanlar hayatlarına, kendi sorunlarına ve ailelerine geri döndüler, yapmaları gerektiği gibi. Ama biz hâlâ oradaydık. Üzüntü içinde donmuştuk, bizi yere yapıştıran kederin asfalt tutuşundan ilerleyemiyorduk." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Hayatın etrafımızda yeniden başlamasını izledik ama yine de hareket edemedik."

Savannah bana doğru yaklaştı, başını koluma yasladı ve biraz daha rahat nefes alabildim. "Hâlâ hareket etmemişim gibi hissediyorum. Hâlâ o asfalttayım, etrafımda var olan dünyayı izliyorum ama ben hiçbirini yaşamıyorum."

"Peki ya ailen?" Savannah'nın sesi dikkatliydi. Onları uzaklaştırdığım belliydi. İçimde bir utanç kıvılcımı esti. Leo onlarla konuşuyordu, ben değil ve suçluluk duygusu bana saldırdı. Bir oğullarını kaybetmişlerdi. Sadece yardım etmeye çalıştıklarını biliyordum ama ben çok öfkeliydim. Uzun zamandır her şeyi onlara yansıtıyordum.

“Devam etmeye çalıştılar,” dedim. Başımı Savannah’nın kafasına yasladım. “İşe geri döndüler. Tanrım, Savannah, *çabalıyorlar*. Korkunç bir evlat oldum,” dediğimde ise sesim titemişti.

Savannah’nın başı hızla kalktı, gözlerinde kararlılık vardı. “Hayır, olmadın!” dedi kararlı bir şekilde. “Acı çekiyorsun, Cael. Yastasın. Mücadele ediyorsun. Bu seni *kötü* yapmaz.”

Minik sevgilimin beni savunmaya gelmesine acı içinde gülümsemeden edemedim. Ve bunu bir kasırganın gücüyle yapmıştı.

Gülümsememi sorgulayarak, “Ne?” dedi.

Yanağını avuçladım. Yanağını yasladığında kalbim şişti ve bu dokunuşla gözlerim kapandı. Altımda çok yumuşaktı ama bir keçi inadına sahipti. Bunu kendisinde gördüğünü sanmıyordum. Kendini zayıf sanıyordu. Daha güçlü biriyle hiç tanışmamıştım.

“Beni tamamlıyorsun,” dedim sessizce, neredeyse yok denecek kadar az.

Savannah başını bana doğru eğdi ve gözlerinde gördüğüm sevgi bir ömür boyu benimle kalacaktı. Kimsenin beni Savannah’nın gördüğü gibi gördüğünden emin değildim. Hiçbir zaman kimseyi onun ve onun temsil ettiği her şeyin beni tükettiği gibi sevmemiştim.

Savannah ablasını kurtarmak için aylarca bir mucize aramıştı. Hiç beklemediğim bir anda bana bir mucize verilmişti. Bana *bu kız* verilmişti. Belki de evren hayatta kalmak için birbirimize ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Belki de ikimizin de kaybettiğini ve incindiğimizi biliyordu, bu yüzden ruhlarımızın diğer yarısını bizi bir şekilde daha bütün kılmak için göndermişti.

Savannah’nın bana Cillian ve Poppy’nin yıldızlar arasındaki yerlerinden komplo kurduğunu söyleyeceğinden emindim.

“Seni seviyorum,” dedim ve onu tekrar öptüm. Nasıl sevmezdim ki?

Savannah da beni öptü. “Ben de seni seviyorum, Cael Woods.” Savannah daha da yakınımaya oturdu. Yeterince yakın değildi. Uzanıp kucağıma oturana kadar onu kaldırdım. Güldü ve sanki

mutluluk duyuyordum. Sonra onu öptüm. Dudaklarım acıyana ve nefesimiz tükenene kadar öptüm.

Sonunda ayrıldığımızda Savannah'nın pürüzsüz yanaklarını bir kızarıklık kaplamıştı; bu benim yeni favori rengimdi. Gülümsemesi soldu ve parmağını çenemde gezdirdi. "Yaşadığın keder seni kötü bir insan yapmaz. Bunu sindirme şeklin seni zayıf yapmaz. Bunu bilmeni istiyorum."

"Tamam," dedim ve beline sıkıca tutundum. Samimiyeti buna inanmamı sağladı, fena hâlde.

Savannah merdivenlerin dibinde duran, sevdiğinin fotoğrafını göğsüne sıkıca bastırmuş kadına baktı. Dua içinde kaybolmuştu. Varanasi gibi bir yer neredeyse elle tutulabilen bir maneviyata sahipti. Hatta büyülüydü.

"Kederde korku vardır," dedi Savannah aniden. Sevgilime odaklandım. "Benim için, Poppy'nin inandığı gibi daha iyi bir yere gitmemesi korkusu. Onun gitmesiyle dünyanın çok yabancı olması korkusu. Ve en büyük korkum..." Savannah'nın sesi titredi. "En büyük korkum, onun burada olmaması durumunda bir şekilde mutlu olmak." Gözlerimin önüne döndü. "Çünkü o gittikten sonra nasıl tekrar mutlu olabilirim ki?"

Savannah yutkundü, sonra alnını alnıma bastırdı. "Ama seni buldum ve sen beni ölçülemez derecede mutlu ediyorsun." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı aktı ve sanki aynı yolu paylaşıyorlarmış gibi benimkine geçti. "Seninle mutluluğu buldum. Poppy hayatımda olmadan. Bir zamanlar imkânsız olduğunu düşündüğüm şey. İnanmama izin verdiğim her şeyi sorgulama neden oluyor." Geri çekildi ve gözlerini kırıştırdı. "Ve en kötü yanı, seni severdi ve seninle asla tanışamayacak."

Savannah'nın ağladığını görmekten nefret ediyordum. Beni mahvediyordu. Ama Cillian'ı düşündüğümde kalbimde biraz daha fazla acı hissettim. "Cill de seni severdi," diye fısıldadım, bunun acısı kalbime saplanan bir hançer gibiydi.

Ama Savannah'da uyandırdığı gülümseme, sonsuz bir karanlığın ardından sonunda güneşi görmek gibiydi. Savannah kollarını

bana doladı ve yanağını göğsüme koydu. Ona sıkıca sarıldım ve uykuya daldığını fark ettiğimde daha da sıkı sarıldım. Havaalanında onunla ilk tanıştığım zamanı düşündüm. O zaman bile öfkemin ağır kalkanına rağmen ona karşı bir şeyler hissetmiştim. Bir tanıma kıvılcımı; ruhumun uzun bir uykudan uyanışı.

Bugüne kadarki yolculuğumuzun her ânını gözden geçirirken Savannah'nın başının tepesini öptüm. Lake District, bitmeyen tırmanışlar, grup seansları, felaketle sonuçlanan birebir görüşmeler ama Savannah'nın tüm bunlar boyunca yanımda olması, tamamen yabancı biri olması. Norveç, kuzey ışıkları, plaj, ilk öpücüğümüz. Ve Savannah gün geçtikçe kalbini benimkiyle birleştiriyordu. Ruhlar eriyip tek bir bulanık form hâline gelene kadar. Diğeri düşerken birbirimizi tutuyorduk.

Kiraz ve badem kokusu şeker ve baharat kokularını bastırıyordu. Savannah yumuşak saçlarını, başımı onun başının üstüne koyduğumda yanağıma bastırdı. Kollarımda hareket etti ve alçalan güneşi içine çekerken gözlerini kırıştırdı. "Uyuya mı kaldım?" dedi yorgun bir şekilde.

"Sadece bir süreliğine," dedim ve yüzünü bana çevirdi. "Geri dönelim mi?" Gerçek şu ki sonsuza dek onunla öyle kalabilirdim. Kollarımda güvende. Kötülükten uzakta.

Savannah gülümsedi ve başını salladı.

Otele döndük. Gece oldu ve yatağa girdim. Tam uyumak üzereyken telefonum bir mesajla aydınlandı.

BABAM: Umarım Hindistan'ın tadını çıkarıyorsundur, oğlum. Leo iyi olduğunu söyledi. Seni seviyoruz.

Kalbim hızla atmaya başladı. Bu öğleden sonra dağ geçidini ve Savannah'ya kötü bir evlat olduğumu itiraf edişimi düşündüm. Gözlerim bulanıklaşana kadar o mesajı tekrar tekrar okurken ellerim titriyordu. Uzakta olduğum haftalarda gönderdikleri birçok cevapsız mesajı. Denemeyi hiç bırakmamışlardı. Gerçekte, ailem benden hiç vazgeçmemişti. Onları itmiş, öfkemi

onlardan çıkarmış ve hayatlarını cehenneme çevirmiştim. Yine de hâlâ buradaydılar, uğraşıyorlardı. Benim için çok uğraşıyorlardı.

Telefonumu açtım ve cevap verdim:

BEN: İkinizi de seviyorum. Sizi özlüyorum.

Babamın cevabı hemen geldi.

BABAM: Cael. Oğlum. Cevap verdiğin için teşekkür ederim. Seninle konuşmayı her şeyden çok istiyoruz. Sesini duymak istiyoruz. Ama sen hazır olana kadar bekleyeceğiz. Cevap verdiğin için çok mutluyuz. Seni çok özlüyoruz ve seninle gurur duyuyoruz. Devam et, Cael. Seni seviyoruz. Lütfen bizimle konuşmaya devam et.

BEN: Yapacağım. Söz veriyorum. Deniyorum, baba. Sizi seviyorum.

İstesem de onları arayamazdım. Boğazım duyguyla tıkanmıştı ve babamın mesajını tekrar tekrar okurken bulanıklaşan gözlerim yaşlarla doldu.

Benden nefret etmiyorlardı. Bunun üzerimdeki etkisi büyüktü.

Telefonumu kapattım, kalbimdeki hız normal hızına geriledi. Gözlerimi sildim, sonra uyumaya çalışırken gelen o olağan ağrıyı bekledim. Geceler benim için her zaman en kötü zamanlardı. Belki de Cillian o zaman vefat ettiği için. Karanlıkta. Belki de gece bana fazla düşünmek için zaman verdiği için. Ama bu gece ağrı azalmıştı.

Ve kalbim biraz daha hafiflediğinde, bir süredir olmadığı kadar iyi uyudum.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Gürültülü Renkler ve Daha Gürültülü Kahkahalar

Savannah,

Senin ve Ida'nın ablası olmanın en sevdiğim yanı ne kadar çok güldüğümüzdü. Birbirimizin yanında nasıl da büyüdük. Arkadaşlarımız olmasına rağmen başka hiç kimseye ihtiyacımız olmadı. Ne kadar olabilirsek o kadar yakındık.

Sanırım gittiğimde en çok özleyeceğim şeylerden biri bu olacak; ikinizle gülmek. Şimdi bile Rune'un hastalığını öğrendikten sonra kapıya geldiği geceyi düşünüyorum. Beni randevuya götürmek için oradaydı ve Rune orada koyu renkli kıyafetleri ve çizmeleriyle bela gibi dururken, kapıdan babamın dehşete düşmüş tepkisine gülüyorduk. O görüntünün göğsüme vurduğu yumruğu hatırlıyorum. Küçük kız kardeşlerimle gülmediğim her dakikayı özleyeceğim.

Gülmek ruhu iyileştiren ilaçtır. Sen her zaman hepimizin içinde en ciddi olan oldun, Savannah. Bu yüzden seni güldürmek

için çabaldım. Ve güldüğünde... ah, sevincim dizginlenemezdi! En tatlı kahkahaya ve en parlak gülümsemeye sahipsin. Daha çok paylaşmalısın. Abla olarak ısrar ediyorum.

Yani, dünyada tekrar neşe bul, Savannah. Ne kadar önemsiz veya anlamsız olursa olsun, gülmek için nedenler bul. Öyle çok gül ki gözyaşların yüzünden aşağı aksın. Ve senin güzelliğini ve özgürlüğünü izlerken seninle birlikte geleceğimi bil.

*Sana her zaman tapacağım,
Poppy*

Savannah

Hepimiz beyaz giyinmiştik. Sabahın erken saatleriydi ve dışarıda insanların hazırlandığını duyabiliyorduk. Dün gece yakılan şenlik ateşlerinin kokusunu ve sokaklardan gelen heyecanın otel duvarlarından mutluluk dalgası gibi geçtiğini duyabiliyorduk.

Bugün Hindu festivali Holi'ydi. Buna inananların baharın gelişini, sonsuz aşkı ve iyiliğin kötülüğü yenmesinin zaferini kutladığı bir gündü. Festival bir renk cümbüşüydü. Parlak renkli su ve barut neşeyle fırlatılıp atılıyordu. Kahkaha ve mutlulukla doluydu ve bir gün boyunca her şey iyilik, pozitiflik ve ışıkla doluydu.

Varanasi halkı günlerdir hazırlanıyordu. Ben genelde toplu sosyal ortamlara katılmaktan kaçınırdım. Çoğu zaman kendimi çok çekingen hissedirdim. Ama *ben* bile bir heyecan belirtisi hissettim. Cael'in de tamamen beyaz giyinmiş hâlini görünce gülümsedim.

"Bana baktığını yine görebiliyorum, Şeftali," dedi şakacı bir şekilde. Onun bu versiyonunu çok sevdiğime karar vermiştim. Küstah ve şakacı tarafını. Bana uzun uzun yan gözle baktı.

Dudaklarımdan şaşkınlıkla bir kahkaha yükseldi ve başımın üstünde havaya sıçradı. "Seni siyahtan başka bir şeyle görmeye alışkın değilim." Kalbim daha hızlı atıyordu. "Çok yakışıklı görünüyorsun." Cael'in gözleri eridi. Bu doğrudu. Beyaz giyindiğinde koyu saçları gururla öne çıkıyordu ve gümüş-mavi

gözleri normalden daha parlak ve daha baştan çıkarıcıydı. Beyaz giysiler onun çalkantılı bakışlarını dingin ve sakin bir denize dönüştürüyordu.

Cael parmaklarını saçlarıma doladı, saçlarım yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kabir'in hepimize verdiği renkli pudra torbalarını sıkıca tutarak, "Sen bittin, Şeftali," dedi. Pudralar biterse otelden veya sokaktaki satıcılardan daha fazlasını alabilirdik.

Tekrar güldüm. İyi hissettiriyordu. Hafiflik. Kederden bu kısa ayrılış. Baharın ve parlaklığın dönüşünü, kötülüğün galip gelmemesini kutlamak. Hindu inancını paylaşmıyor olabilirdim ama töreni kucaklamaktan ve kendimi en güzel kültür içinde sadece bir günlük saf eğlence ve mutluluğa atmaktan mutluydum.

Görünüşe göre Cael de bu kafadaydı.

"Oo, savaş konuşması," dedi Dylan yanıma gelip ellerini ovuşturarak. Koluma hafifçe vurdu. "Ne düşünüyorsun, Sav? Ben ve sen mi, yoksa Cael ve Trav mı?" Travis, Cael'in yanında durup kolunu Cael'in omzuna koyduğunda güldüm. Travis, Cael'den çok daha kısaydı ve Cael'e yaslanmaya çalışması komik görünüyordu. Travis'in parlak kızıl saçları da beyaz giysilerin üzerinde sertçe duruyordu.

"Takımlar mı?" diye sordu Lili, Jade ile savaşa katılırken heyecanla gülümseyerek. Hepimiz otelin kapısında, serbest bırakılıp koşmak için ahırlara giren yarış atları gibi bekliyorduk.

"Üç takım," dedi Travis. Dylan kolunu omuzlarıma doladı ve bana doğru yükseldi. Konuşmamızdan beri Dylan biraz daha hafiflemişti. Bana daha çok sır vermişti. Bana, Jose ve kendisi ve birlikte yaşadıkları hayat hakkında hikâye üstüne hikâye anlatmıştı. Her hikâyeyi bitirdiğinde, kehribar rengi gözlerinde yeni bir parlaklık oluyordu. Onların bir kez daha hayatla dolmasını görmek benim hedefim olmuştu.

Bazı insanlarla hemen kaynaşırsınız. Dylan'la da böyleydi. Cael'e baktım. Onunla da böyleydi.

Beni izlerken gördü ve şakacı bir şekilde bana işaret etti, sonra başparmağını aşağı salladı. Tekrar gülmeden edemedim.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Gülümsüyordu. En son bu kadar çok gülümsediğinde Norveç'teki buz pateni pistindeydi. Cael doğuştan sporcuydu. Yarışmada açıkça başarılıydı. Tekrar hokey oynaması gerekiyordu. Oynadığı oyundan daha fazlasıydı; *o hokeydi*. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum. Ama bu doğrudu. Spor ve rekabetin heyecanı onun mutlu olduğu yerdı.

Artık o benim olmuştu.

Otelin dışındaki sokaklar dolmaya ve insanlar Hint dağ geçitlerine doğru yarışmaya başladıkça çığlık ve kahkaha sesleri daha da yakınlaştı. Renkli tozlar pencerelere sıçradı ve Dylan ellerini birbirine sürttü. "Seni yakaladım, Sav," dedi ve başımın tepesini öptü.

Cael, "Sevgilimi bıraksan iyi olur, Dyl," diye uyardı, Massachusetts aksanı yoğundu ama her kelimesinde mizah vardı.

Dylan kaşlarını salladı. Cael güldü ama sonra bana işaret ettiği gibi Dylan'a işaret etti. Bir anlığına şaşırdım. Cillian ölmeden önceki hâlinin bir parıltısına tanıklık ettiğimi biliyordum. Takım arkadaşlarıyla şakalaşan. Özgür Cael; kederle yönetilen değil.

Bu şekilde gözlerimi ondan alamıyordum. Koyu dövmeleri ve kulağındaki tünelleri, beyaz giysilerinin üzerinde belirgin bir şekilde duruyordu. Uzun ve genişti, kol kasları, yıllarca hokey eğitimiyle belirginleşmişti. Ondan daha güzel birini hiç görmemiştim.

Dylan kulağıma fısıldadı: "Salyan akıyor, Sav." Utanç hemen yanaklarımda parladı ve Dylan'ı yanağından dürttüm. Dylan'ın kahkahası hafif ve güzeldi. Tekrar karnına vurdum ve dokunuşumun hak ettiğinden çok daha dramatik bir ses çıkardı. Görünüşe göre bu ona da çok eğlenceli gelmişti.

Kabir kapıya gittiğinde, "Hazır mısın?" diye sordu Dylan. Mia ve Leo bile bizimleydi, renkli toz torbaları da vardı.

"Hazır mısın?" dedim, poşetleri daha iyi kavrayarak. Nabzım çok hızlı atıyordu. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ama Kabir bana bunun ömrüm boyunca hatırlayacağım bir an olduğunu söylemişti.

Bana ve Dylan'a doğru yürüyen Cael, başıma bir öpücük kondurdu ve kulağıma, "Seni seviyorum, Şeftali," diye fısıldadı; sonra kapı gökkuşağının içine benzeyen bir şeye doğru açıldı. Dışarı çıkmadan hemen önce, "Ama peşindeyim," diye ekledi.

Dylan elimi tutup beni dışarı, kalabalık sokağa sürüklediğinde güldüm. Mavi bir top göğsüme çarptığında zar zor bir buçuk metre gidebilmişim. Toz önümde havaya fırladığında öksürdüm. Kimin attığını görmek için döndüm ama hemen başka bir topla daha vuruldum. Bu sefer pembeydi. Renklerden dolayı sokağı zar zor görebiliyordum; maviler, yeşiller, pembeler ve morlar. İnsanların belirli bir hedefi yoktu; sanki bir Jackson Pollock tablosunun içindeymişim gibiydi.

Sarı bir top yanıma çarptı ve Cael'in sokaktaki diğer insanların üzerinde yükseldiğini gördüm. Çoktan gökkuşağı renkleriyle kaplanmıştı, gümüş gözleri üzerindeki pudra kadar parlaktı. Ama bana sarı topu *onun* attığını fark ettim.

"Sav, hakla onu!" diye bağırdı Dylan yanımdan. İçgüdüsel olarak hareket ettim ve çantamdan yeşil toz alıp ona fırlattım. Cael'in yüzü mutlulukla aydınlandı ve bu benim nefesimi kesti. Anlık duraksamam Cael'in yararlandığı bir avantajdı ve koluma mor bir toz fırlattı. Sonra eğildi ve sanki darbeyi yumuşatmak istercesine dudaklarıma hızlıca pudramsı bir öpücük kondurdu.

Çantama uzandım, Cael dişlerini güneşte parıltatarak geri çekildi ve sonraki birkaç saat renk, kahkaha ve eğlence dolu bir karmaşaya dönüştü. Sadece bize nazik davranan bir kültürü kutlama ve yaşama zamanıydı.

Sokaklarda koştuk, grubumuz asla birbirimizden çok uzaklaşmadı. Çocuklar ve yetişkinler bize toz ve renkli su attılar, ardından nazikçe sarıldılar. Zemin devasa bir sokak sanatı eserine dönüştü, binaların duvarları ise bir yaşam isyanı gibiydi. Ve tüm bunlar boyunca Cael yakınımda kaldı. Gülümsemekten yanaklarım ağnyordu, göğsüm çok fazla gülmekten ağnyordu ve kalbim dolu hissediyordu. Kederin sabit acısı bir anlığına kaybolmuştu ve bu hissin tadını çıkardım. Bu özgürlüktü. Hedonistikti.

İnanılmaz derecede *ihtiyacımız* vardı.

Bir molaya ihtiyacım olduğundan sadece nefes alabilmek için kendimi duvarın küçük, kavisli bir bölümüne ittim. Elimi hızla atan kalbimin üzerine bastırdım ve Dylan mavi pudrasının geri kalanını Lili'nin üzerine attığında güldüm. Çığlığı sağır ediciydi. Jade, Travis'i bir ara sokakta kovaladı ama Cael atlayıp onu baştan ayağa pembeye bürüdü. Her şeyin bir film gibi önümde oynamasını izledim. Cael'in saçlarının saatbesaat siyahtan çok renkli neon bir rüyaya dönüşmesini izledim.

Bu çocuğa o kadar âşıktım ki bu, kalbimin kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Bu hayattı. *Bu*, kahkaha ve mutluluk, bağlantı ve oyun. Bugünün basitliği, yıllardır olmadığım kadar canlı hissetmemi sağlamıştı. Ve aşk. Cael'i sevmek hayatımdaki en büyük lütuftu. Başka birinin kalbime girmesine izin vermek, çok uzun süredir kovaladığım bir mutluluktu.

Ama artık değil. Sahip olduğumuz şeye tüm gücümle tutunmak istiyordum. Şimdi ona sahipken onu kaybetmeyi hayal bile edemiyordum.

Yaşlı bir adam, Cael'e turuncu su püskürttü. O da sırtına mavi bir toz topu fırlatarak karşılık verdi. Kahkahalar ve sarılmalar vardı. Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyordum. Sanki bu Cael için bir işaretmiş gibi başını kaldırdı ve beni bulmak için etrafı aradı. Beni bu kadar dikkatli bir şekilde aradığını görmek bile kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Beni bulmak için durduğunda su ve tozla dövüldü, ancak kalabalığın üzerinde gözlerimiz buluştuğunda rahatladı. Yakışıklı yüz hatlarından yayılan rahatlama ve ardından gelen sevgi ifadesi neredeyse kalbimin patlamasına neden olmuştu.

Cael kalabalığın arasından geçerken renkli toz ve su hâlâ vücudunun her yerine çarpıyordu. Bana barınak ve saklanma yeri olan girintiye girdiğinde güldü. "Bütün bu renkler sana çok yakışıyor, Şeftali. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ben de güldüm. Harika hissettirmişti. "Sana da yakışıyor." Elim tersiyle yanağına pembe, kırmızı ve mavi bir karışım sürdüm.

"İyi misin?" diye sordu. Birkaç saat geçmişti ve sokaklar yavaş yavaş boşalırken, şehir akşamın daha sakin kutlamalarına hazırlanıyordu.

"İyiyim," dedim ve Cael'in elini tuttum. Bu sabah ne olduğunu bilmiyordum ama bizi birbirine bağlayan bağ daha da sıkılaşmış ve güçlenmişti. Elleri çıplak kollarımda yukarı aşağı geziniyor, boyayı karıştırıyordu. Tüylerim diken diken oldu. Kelebekler midemi istila etti ve nefessiz kaldım. Bir şekilde aramızda bir değişim vardı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi ve bu sözleri iliklerime kadar hissettim.

Ona dokunmayı bırakamıyordum. Ondan gelen hafifliği, Georgia'daki öğle güneşi kadar güçlü hissediyordum. Sahip olabileceğimiz şeyin bir anlık belirtisiydi. Geleceğimizin nasıl olabileceğinin. İyileşen ve ağır kederimizden kurtulan biz. Sık sık gülebileceğimiz ve acı içinde uyanmadığımız bir geleceğe dair bir anlık görüntü. Poppy ve Cillian'ı hatırlayıp boğuluyormuş gibi hissetmediğimiz, bunun yerine yüzdüğümüzü hissettiğimiz yer, sakin denizlerde sürüklenen ikiz tüyler gibi.

"Seni seviyorum," dedi Cael ve burnunun ucunu yanağımdan aşağı doğru gezdirdi. Onun da ilişkimizde bu garip yeni dönüşümü hissettiğini biliyordum. Sanki birbirimize lehimlenmiştik, ayrılamıyorduk. Kalbim onun adının ritmiyle atıyordu, onu ruhuma damgalamak istiyordu. Bir şekilde onu daha yakınımda istiyordum. Hayır, buna ihtiyacım vardı. Buna hasrettim. Onun benim her parçamı bilmesini istiyordum. Ruhlarımızın çarpışmasını istiyordum. İlişkimizde bu yeni dönüşe ne zaman ulaştığımızı saptamaya çalıştım. O kadar yavaş ilerliyordu ki ikimize de sessizce yaklaşmıştı. Ama bu, birbirimize açılmamızın, korkularımızı ve en derin yaralarımızı taşımamızın bir yolu olabilirdi. İhtiyaç duyduğumuz zamanlarda birbirimizi destekleyerek birbirimize güvenmeyi öğrenmemizin yolu olabilirdi. Ya da kendimize özgür olmamıza ve

geçici olarak kederin yükünden kurtulmamıza izin verdiğimizde paylaştığımız kahkahalar olabilirdi.

Ya da sonunda ruh eşi olduğumuzu anlamış olabilirdik ve sadece bir ömrü paylaşmak bizi olduğumuzdan daha çok yakınlılaştırabilirdi.

Cael beni öptü. Derin ve her şeyi tüketen bir öpücüktü ama aynı zamanda onaylayıcı bir dokunuşu da vardı. Bizi değiştirdiğini hissedebildiğim bir öpücüktü. Bir gelecek, bir eş, karşılaşılabileceğimiz her karanlık yolda bize yardımcı olacak parlak bir ruh vadeden bir öpücük.

Cael'in eli gevşekçe atkuyruğumu kavradı. "Seninle karşılaştığıma inanamıyorum," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Vücudumda tanıdık çırpınışlar uçuşuyordu. Sadece Cael'in öpücüklerinin ve dokunuşlarının emrine yanıt veren kelebekler. "Her gün uyanıyorum ve evrene seni bana getirdiği için teşekkür ediyorum." Cael inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Nasıl bu kadar şanslı oldum?" diye iç çekti. "Seni hak etmiyorum, Sav. Ve seni asla hafife almayacağım."

Yürekten gelen sözleri beni nefessiz bıraktı.

Cael beni öptü ve öptü. Kalabalık dağılana ve günün ilk kısmı bitene kadar beni öptü. Yere dökülen bir gökkuşağı, gerçekleşen kutlamanın tek kanıtıydı. Cael başını kaldırdığında, gözlerinin içine baktım ve sevgimin ve şefkatimin bana doğru geri aktığını gördüm.

O her bakımdan benim aynamdı.

Ânın içinde asılı kaldık, etrafımızdaki hava çıtırdıyordu. O anda, inanılmaz bir dürtü beni ele geçirdi. Kahkaha, renk, etrafımızdaki havaya fırlatılan sevgi her şeyi daha da artırmıştı. *Hayatı yakalamak* istiyordum. Ona ulaşmak ve asla bırakmamak, burada olduğum sürece yaşamak istiyordum, mutlu ve sağlıklı ve minnettarlıkla sarılmış. Sağlığım ve kalbimi özenle avuçlarımda tutan bu çocuk için minnettardım.

Cael'in parlak gözleri de aynı ihtiyacı anlatıyordu. Hâlimizi görünce tekrar güldüm. Cael'in geniş gülüşü yüzüne bir kez daha yayıldı. Küçük bir gamze belirdi. Daha önce görmemiştim.

Bu kadar geniş güldüğünü de hiç görmemiştim. Gamzesi mü-kemmeldi...

Sanki benimkiyle de uyumlu gibiydi.

"Batmış hâldeyiz," dedim ve üzerimizdeki ve cildimizdeki bazı tozları temizlemeye çalıştım. Bu işe yaramadı. Renklerin bir karmaşasıyla kaplanmıştı.

Cael'in başı yana eğildi. "Kuzey ışıkları gibi görünüyorsun," dedi ve nefesim göğsümde sıkıştı. Gerçekten öyleydik. İkimiz de. Ömür boyu değerli bir anı daha. Özellikle de Cael o an yanımdayken.

Cael elini elimin içine kaydırды. "Hadi otele geri dönelim, Şef-tali." Sessizce beni تنها girintiden sokaklara götürdü ve bu yeni aura etrafımızda dans ediyordu. Basamaklardan uzakta hâlâ kahkaha sesleri duyulabiliyordu. Yaşamın ölümle buluştuğu bu şehir harikaydı. Yaşam o kadar da korkutucu bir yer değilmiş gibi hissettiriyordu. Çünkü ben korkmuşum; Poppy'nin ölümünden sonra yaşamaktan korkuyordum. Küçük, rahat hayatımın değişmesinden korkuyordum. Ama hayat *değiştirdi*. Varanasi bunu yüksek sesle ve açıkça öğretiyordu.

Hayat değişiyordu. İnsanlar değişiyordu. İnsanlığın yolculuğu buydu. Kabullenmekten başka seçeneğimiz olmayan bir yolculuk.

Odama geri döndüm ve duş aldım, hâlâ giderden akan ber-rak suyu boğan renklere gülümsüyordum. Temizlendiğimde, başka bir beyaz kıyafet giydim. Nemli saçlarımı açık ve gevşek bukleler halinde bıraktım ve dinlenme odasındaki grubun geri kalanına katıldım. Cael, Travis'le konuşuyordu. Hâlâ gülümsüyordu ve hâlâ enerjikti.

Ve ben hâlâ ona çılgınca, umutsuzca aşkıttım.

"Ona benim Jose'ye baktığım gibi bakıyorsun," dedi Dylan sessizce, aniden yanımda belirerek. "Dylan..." dedim, kalbim sarsılmıştı. Cael ile olan ilişkim aracılığıyla Dylan'a acı veya rahatsızlık vermek istemiyordum.

Dylan başını iki yana salladı. "Hayır. Bu iyi bir şey, Sav. Bu..." Yutkundu. "Görmek güzel. Bana da umut veriyor, biliyor musun? Belki bir gün tekrar sahip olabileceğime dair."

Kollarımı beline doladım ve onu tuttum. “Olacaksın. Olacağını biliyorum. Hazır olduğunda tekrar sahip olamamak için fazla muhteşemsin.” Dylan başımın tepesini öptü.

“Sana kız arkadaşımı öpmen hakkında ne söylemiştim, Dylan,” dedi Cael, sesinde mizah vardı. Cael şakacı bir şekilde beni kollarına çektiğinde Dylan’dan geri çekildim. Hemen beni koza-ya aldı ve yanağımdan öptü. Ânında sıcaklıkla doldum ve aramızda yükselen o statik hâlâ oradaydı ve mümkünmüş gibi daha da güçlüydü. Dylan şakacı bir şekilde gözlerini devirdi.

“Herkes hazırsa nehre doğru gidelim,” dedi Mia. Daha önceki kutlamalardan sonra tüm grup tertemizdi, sadece cildimizde birkaç solgun renk lekesi vardı. Bunun geçmesi için daha çok duşa ihtiyacımız olacağını hissediyordum. Cael beni sıkıca kollarında tuttu. O sevgi gösterisinin ağırlığı bile bugün onun için daha kolay görünüyordu. Cael’in bu hâline olabildiğince uzun süre tutunmak istiyordum.

Alacakaranlık çökerken sokaklarda ışıklar titredi. Sabah ve öğleden sonraki kaosun ardından huzurlu ve sessizdi. Her adım attığınızda festivalin kutsallığının havada yoğunlaştığını hissedebiliyordunuz, ancak oturup izlemek ve kültürü sindirmek için bir dağ geçidine vardığımızda bu his daha da yoğunlaştı. Kendimizden çok uzak bir dünyayı gözlemlemek için.

“İnsanlar akşamları *Pooja* için tapınaklara gidecekler,” diye açıkladı Kabir yumuşak bir sesle. Etrafımızdaki huzura hayran kalmıştım. Sessizliğe. Başımı Cael’in omzuna yasladım ve vücudumun sessizliği, bu şehrin buraya çeşitli nedenlerle seyahat eden insanlar için dinî önemini özümsemesine izin verdim. İnsanların tapınaklara girip çıkmasını izlerken kaybolmuştum. Dinî müzik sesi havayı doldurdu ve kutsal adamların oturduğumuz taş basamaklarda ritüeller gerçekleştirmesini izledim. Bu festivalin onlar için kalplerinde ve ruhlarında ne kadar önemli olduğunu gördüm.

Gece yaklaşıyordu ve Cael’e sıkıca tutundum, büyülenmiş-
tim. Bunun günün yüksek duygusu mu yoksa her santim havada

döndüğünü hissedebildiğim maneviyat mı olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde değiştiğimi hissediyordum. *Poppy de böyle hissetmiş olmalı*, diye düşündüm ve bu ilk değildi. Sarsılmaz inancıyla yaşadığı bu huzuru deneyimlemek, kalbimde oluşan çukurun bir başka kısmını doldurdu. Korkmamasının sebebi buydu. Bu inanca sahip olduğu için, onun ölümle böyle bir cesaret ve zarafetle yüzleşmesine yardım ettiği için daha fazla minnettar olamazdım.

Cael başıma bir öpücük kondurdu ve onu görmek için çenemi kaldırdım. Dikkatini ilahiler söyleyen din adamlarından bana çevirdi. Bakışlarımız birbirine kenetlendi ve içlerinde daha derin bir şey belirdi. Bunu açıklayamıyordum. Sadece... daha fazlasıydı. Hayatıma getirdiği ruh seviyesindeki bir lütuf aramızda canlanıyordu. Tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu. Ama korkudan değil. *Doğru* hissettirmesindendi. İncelediğim ve çok sevdiğim evren bana onun benim olduğunu ve benim de onun olduğumu haykırıyordu.

Cael'in benim sonsuzluğum olduğunu biliyordum. Belki de bana bu onayı gönderen Poppy'ydi. Onun ne kadar sevildiğini ve değerli olduğunu bilmediği bir gün daha yaşamak istemiyordum.

Ona her şeyimi vermek istiyordum. Poppy'yi kaybetmenin bana öğrettiği bir şey varsa, o da zamanın uçup gittiği idi. Artık ona ne kadar sevildiğini göstermek için tek bir dakika bile beklemek istemiyordum. Bu yüzden yanına kıvrıldım ve yalnız kalabileceğimiz âna kadar saniyeleri saydım.

Odama döndüğümde Leo ve Mia'nın son kontrollerini yapmasını sabırsızlıkla bekledim. İyi geceler dileyip kendi odalarına gittiklerinde ayağa kalktım. Kurallarına uymadığımı ve yapmayı planladığım şeyle güvenlerini ihlal ettiğimi biliyordum ama Cael'e ihtiyacım vardı. Bunu açıklayabileceğim tek yol buydu. Ona tüm sevgimi göstermek istiyordum ve kalbimde bunun yakanıma riskine değdiğini hissediyordum.

Kapıya yeni ulaşmıştım ki diğer taraftan yumuşak, neredeyse hiç ses çıkarmayan bir vuruş sesi duyuldu. Kim olabileceğini

anlayamayarak kapıyı açtım ve diğer tarafta Cael'i buldum. Koridoru ararken açıkça görülmediğinden emin olmaya çalışıyordu ki gözlerimle buluştu. Yutkunduydu, çok gergin görünüyordu. Konuşmak için ağzını açtı, elini tuttum ve onu odama yönlendirdim. Neden burada olduğuna dair bir açıklamaya ihtiyacım yoktu. Ben de bunu hissediyordum.

Kapıyı sessizce kapattım, sonra ona doğru döndüm. Gözlerimiz buluştuğunda, sinirlerim damarlarımda geziniyordu. Kötü sinirler değildi ama alev alev yanmış ve *hayatla* nabız gibi atan sinirlerdi. Cael'in gözlerindeki yoğunluktan, onun da benimle olmak istediğini görebiliyordum. Yutkunmasını izledim, Âdemelması boğazında, kederini gizlemeye çalışan dövmelemin altında zıplıyordu. Ama onun altında yatan çocuğu gördüm. Onun gerçekte içeride kim olduğunu her zaman görebilmiştım.

Cael'in elini tuttum. "Sav..." diye fısıldadı, derin sesi odayı dile getirilmemiş bir soruyla doldurdu. Avucunu öptüm, sonra da parmaklarının her birini. Hafifçe titriyordu. "Sav," dedi tekrar, kelimeler ondan kaçıyordu.

"Bunu istiyorum," dedim ve aramızdaki boşluğu kapattım. Dudaklarımı dudaklarına götürdüm. Cael'in öpücüğü çekingen, nazik ve çok, çok dikkatliydi. Beni kırılgan bir şeymişim gibi tutuyordu, ayrılmaya dayanamayacağı değerli bir eşyaymış gibi. Ben de ona karşı aynı şeyleri hissediyordum.

Dudaklarından ayrılmadan onu yavaşça yatağıma doğru götürdüm. Yatarken Cael üzerime doğru kalktı ve gözlerime baktı. Saçlarımı yüzümden geriye itti ve "Emin misin?" dedi, bunu isteyip istemediğimi kontrol ediyordu.

"Evet," dedim, güçlü bir sesle, inançla. Ama, "Daha önce... bunu hiç yapmadım," dediğimde biraz tedirginliğimi yuttum.

Alnı alnıma yaslandı. "Ben de." Hafifçe parladım, kalbimde yaşayan son gerginliği de dışarı üfledim.

"Seni seviyorum," dedim ve gömleğini yavaşça başının üzerinden kaldırdım.

“Ben de seni seviyorum,” dedi ve cüzdanını almak için kot pantolonunun arka cebine uzandı. Prezervatif çıkardı ve sinirlerimin daha fazla depreşmesini bekledim. Ama olmadı. İnancım güçlüydü.

Her şeyden ve hiçbir şeyden korkmaktan, korku yüzünden hayatın anlarını kucaklayamamaktan bıkmıştım. Bunun yerine *sevgiyi* ve getirdiği her şeyi kucaklamak istiyordum; neşeyi, harikası, baş döndürücülüğü. Cael’i nefes almaktan daha çok istiyordum ve her şekilde onunla olmak istiyordum.

Yaşamak istiyordum.

Gümüş-mavi bakışlarındaki hayranlıkla Cael beni öptü ve vücuduma yapışarak bana tamamen sahip oldu. Ellerimi tuttu, iki kez sıktı. Bunu yaparken kalbim çiçek açmıştı. Ve beni yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü. Bana değer verdi, saygı duydu ve benimle mümkün olduğuna inandığımdan daha fazla ilgilendi.

Beni, tek bir ruh olana kadar kendisine ait kıldı. Hiçbir şey daha önce bu kadar özel hissettirmemişti.

Sonra beni göğsüne bastırdı ve başımı öptü. Elimini göğüs kemiğinin üzerinden soluk tenine, dövme yapılmış gemiye doğru gezdirdim. Cael’in parmakları saçlarımda gezindi, nemin ortaya çıkardığı buklelerle oynadı. Kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Bu kadar hoşnut. Zihnimin sakinleştiğini fark ettiğimde gözlerimi kapattım. Gözlerime yaşlar gelmişti.

“Sav?” dedi Cael, gözyaşım göğsüne çarpıp karnından aşağı aktığında hareketsiz kalarak. Çenemin altına bir parmağını koyarak başımı kendisine doğru kaldırdı. Bakışlarıyla buluştuğumda endişe yüz hatlarını belirginleştirmişti.

“Düşüncelerim sakin,” diye fısıldadım, dudaklarımda sulu bir gülümseme belirdi. Cael beni yakından inceledi, ta ki ne demek istediğimi anladığını görene kadar. Ve bunun iyi bir şey olduğunu.

“Öyle mi?” dedi kısıp bir fısıltıyla ve parmağının ucunu yanımdan aşağı doğru kaydırды. Her hareketinden sevgi parlıyordu. Bu çocuktan bir daha asla ayrılmak istemiyordum.

“Anksiyetem...” Duraksadım, açıklamaya çalıştım. “Kafam her zaman dolu, düşünceler yarışıyor. Kendimi kontrolsüz hissettiriyor. Bunalmış.” Gülümsedim ve karnındaki dövmelemleri inceledim. “Şimdi...” Sözlerim yarıda kaldı ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Tekrar ona baktım. “Seninle... böyle,” dedim, kızarak. Cael’in dudağı yukarı doğru kıvrıldı ve hafif bir gülümseme belirtisi gösterdi. Kızardığımda onun bundan hoşlandığını anlamıştım. “Seninleyken sakinleşiyorum.”

Cael boşdaki eliyle yanağımlı okşadı. “Çünkü kalbin seni koruyacağını biliyor.” Yutkundu, savunmasızlığını gösterdi. “Seni her zaman güvende tutacağımı.” Sesi pürüzlü bir hâl aldı. “Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi.” Göğsüm sıcaklıkla açıldı. “Çünkü denesem bile seni bundan daha fazla sevemezdim.” Cael birbirimize bakana kadar aşağı doğru kaydđ. Beni öptü ve bu geceden sonra aramızdaki hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Ona tutması için kalbimi vermiştim ve o da bana kalbini vermişti.

Ama Cael’in onu güvende tutacağına, beni güvende tutacağına inanıyordum. Ona olduğum her şeyle güveniyordum.

Cael beni göğsüne çekti ve ona yaslandım. Bu çocuğı çok seviyordum. Beni anlıyordu ve ben de onu anlıyordum. İyileşme yolculuğumuz hâlâ devam ediyordu ve önümüzde ne olduğunu bilmiyordum ama şu an, bu anda, bir kez olsun, huzur içindeydik. Dakikalar ve dakikalar geçti, ta ki Cael, “Odama geri dönsen iyi olacak, Şeftali. Başımızın derde girmesini istemiyorum,” diyene kadar.

“Tamam,” dedim ama ona sadece birkaç saniye daha sıkıca sarıldım. Cael’in şefkatli kıkırdaması beni gülümsetti. Giyindi ve eğilerek elini yanağıma koydu ve beni öyle yumuşak bir şekilde öptü ki kalbim eridi.

“Yarın görüşürüz, bebeğim,” dedi, sonra kapıya gitti. Koridora gizlice geri dönmeden önce omzunun üzerinden bana baktı ve kendi odasına döndü.

Yatağıma uzandım ve o kadar mutluydum ki patlayacağımı düşündüm. Hiç uyuyamayacağımı biliyordum ve Cael'e olan aşkımı çatıların üzerinden haykırmak istiyordum. Herkesin âşık olduğumuzu bilmesini istiyordum ve bu inanılmaz hissettiriyordu. Bu yüzden telefonuma uzandım ve az önce olanların ciddiyetini anlayacağını bildiğim kişiyi aradım. Ida ikinci çalışta açtı. "Savannah!" dedi, mutluluğu cep telefonuma yansıyordu.

"Ida..." diye fısıldadım. "Sana anlatacak çok şeyim var..."

Kalpleri Karmak ve Burakmak

Savannah

Varanasi, Hindistan

Birkaç gün sonra

Rahiplerin senfonik ilahileri Ganj Nehri'ndeki tekneimize kadar geliyordu. Hindistan'daki son gecemizdi ve rahiplerin Ganj Nehri'ne arındırıcı nitelikleri için teşekkür ettiği, alacakaranlıkta yapılan günlük bir dinî tören olan Ganga Aarti törenine katılıyorduk. Deniz kabukları üflüyor, çanlar çalıyor ve ziller çınlatıyorlardı.

Tam anlamıyla görkemliydi.

Şehri bu açıdan görmek nefes kesiciydi. Dağ geçitleri insanlarla doluydu, güneş gökyüzünden aşağı doğru kayarken mumlar yakılıyordu ve geceyi getiriyordu.

Kabir bize yaprak ve çiçeklerden yapılmış tabaklar ve yanan bir mum uzattığında hepimiz sessizdik. Mumu elimde tutuyordum. Kabir, "Nehre şükranlarımızı sunmak için," dedi ama sonra ekledi: "Ve kaybettiklerinizi onurlandırmak için."

Bunun üzerine kalbim sıkıştı. Birçok yaprak tabağın nehre

doğru gittiğini, insanların ve rahiplerin adaklarını serbest bıraktığını görünce nefesim kesildi. Cael, o muma bakarken başını eğmişti. Tek bir sarı alevde, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Bakışımı yakaladı ve bir gülümseme kıvılcımı gösterdi. Acı çekiyordu. Kardeşine karşı içinde kalan öfkeyi geride bırakmak için çok çabalıyordu. Şimdi bile işkence çektiğini görebiliyordum. Bu yükü ondan almak istiyordum. Ama bu onun yolculuğuydu ve onun yapması gereken bir hamleydi.

“Güzel anılar için,” dedim sessizce, sadece Cael için. Gözyaşlarını bastırdı ama başım salladı. Mumunu tabağa koyarken, nehre doğru bırakırken ve mum uzaklaşmaya başlarken yüreğim boğazımda atıyordu. Bu, hepimizin burada olma sebebinin bir sembolüydü.

Sevdiklerimizi bırakmaya çalışmamız için.

Tabaklarımı diğerlerinden bir an daha uzun tuttum ve göğsüme daha da yakın tuttum. Poppy’yi kalbimden çıkarmayı öğrenmek şimdiye kadarki en zor dersti. Onu sonsuza dek yanımda tutmak istiyordum. Ama onu bu kadar yakın tutmak ilerlememi engelliyordu. Bu harika şehre ilk geldiğimizde Kabir’in söylediklerini düşündüm. Sevdiklerimizin ruhlarını da özgürleştirmeliydik. Böylece bu hayattan kurtulabilirlerdi.

Poppy’nin özgürce uçmasını istiyordum. Yıldızların arasındaki yerini hak ediyordu, gece göğü onun olağanüstü parlaltısını arzuluyordu. Gözlerimi kapattım ve sessizce konuştum. *Beni böylesine sevdiğin için teşekkür ederim. Bana nasıl sevileceğini gösterdiğin için teşekkür ederim. Seni özlüyorum. Çok fazla... Özgür ol...*

Gözlerimi açtığımda yanağımdan aşağı bir damla yaş düştü. Mumu nehre koydum ve yelken açmasını izledim. Cael’in beni bekleyen kollarına yaslandım ve beni öyle sıkı tuttu ki neredeyse nefes alamıyordum. Beni bir arada tutuyordu. Sadece onun için de aynısını yaptığımı umuyordum. Bazen iyi ilerlediğini düşünüyordum. Diğer zamanlarda, o sessiz zihninde ne düşündüğünü merak ediyordum.

Sadece çabalamaya devam etmeliydi.

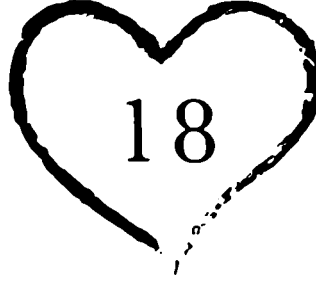
Teknemiz nehirde sallanırken, bu şehre beni ölümle yüzleştirdiği için sessizce teşekkür ettim. Ama aynı zamanda güzelliğini görmeme izin verdiği için de. Bunu asla bu şekilde görebileceğime inanmamıştım. Ama burada, Varanasi’de, görmemek imkânsızdı.

Varanasi’nin manzaralarını son kez içime çekerken burada geçirdiğim zamanı düşündüm. Günlüğümde Poppy’ye gördüğüm ve hissettiğim her şeyi yazmak için sabırsızlanıyordum. Cael ile yaşadıklarımı. Bu yer her zaman, beni hızla dünyam hâline gelen çocuğa daha da derinden âşık eden şehir olacaktı. Poppy benim için bunu istemişti. O çok mutlu olacaktı.

Ve bu düşünce beni de mutlu ediyordu.

İyileşmemiştim. Hâlâ acı çekiyordum ama bu şehri, bu ülkeyi daha hafif ve belki biraz daha umutlu terk ediyordum. Başımı Cael’in geniş göğsüne yasladım ve kutsal adamları ibadet ederken izledim. Cael başımı öptü ve gülümsedim.

Her şeyden de öte, kesinlikle sıırıslıklam âşık olmuşum.

Kalp Kırıklıkları ve Benzer Ruhlar

Cael

Filipinler

“Al bakalım.” Savannah bana bir çivi daha uzattı. Aldım ve alımdaki teri sildim. Tahtaya çarpan çekiçlerin sesi her tarafımızda yankılanıyordu. Ağır güneş üzerimize vururken hava sıcak ve nemliydi.

Bu hafta Filipinler’in kırsal bir kesimindeydik. Muhteşem bir yerdi. Tropikal ve yeşil, yumuşak beyaz kum ve kristal mavisi bir deniz. Cennet gibi görünüyordu. Ancak buraya gelmemizin nedeni o kadar da pastoral değildi.

Evleri yeniden inşa ederken havada bizi hiç terk etmeyen bir hüznün vardı. En azından benim ve grubumuzun çoğu için. Mia ve Leo ülkenin başka bir yerinde, Filipinler’de inziva düzenlediler. İnsanların gelip kederleriyle yüzleşebilecekleri bir yerde. Yakında yapacağımız şey buydu.

Ama önce bizi birkaç ay önce bir kasırga tarafından yıkılmış kırsal bir köye götürdüler. Evleri yeniden inşa eden ve her

şeyini, aile üyelerini de dahil, kaybeden sakinlere yardım eden bir yardım kuruluşuna katılıyorduk.

“Bir tane daha?” Savannah sordu ve dikkatimi tepenin hemen yukarısındaki okula vermemi engelledi. Gönüllüler bir süre önce okulu yeniden inşa etmişlerdi. Çoğu, ebeveynlerini veya kardeşlerini –en azından birini– kaybetmiş çocuklarla doluydu ve binayı her gördüğümde göğsüm neredeyse üzüntüden çatlayacaktı. Çoğu bizden küçüktü. Ama sevdiklerini kaybetmenin yanı sıra evlerini de kaybetmişlerdi. Geçim kaynakları ellerinden alınmıştı. Akan su ve ekinler yok olmuştu. Bana kaybın daha önce görmediğim bir yönünü gösteriyordu.

Bunun gerçekten ne kadar hakiki olabileceğini.

Okula doğru bakışımı takip ederek, “Maruz kalmak,” dedi Savannah. Bu kelimeyi duyduğumda iç çektim. Her söylendiğinde ürperiyordum. Bu, yolculuğun bu ayağının genel temasıydı. Bundan sonra gidecek bir ülke daha kalmıştı. Bu düşünceyle kanım dondu. Ayrılmak istemiyordum. Eve, bundan önceki hayatıma geri dönmek istemiyordum.

Bugünlerde yanımda sabit duran koyu sarısına baktım, onsuz nefes alamayacağımı hissettiğim kişiye. Savannah’yı terk etmek istemiyordum. Sadece bunu düşürmek bile midemi bulandırıyor.

“Maruz kalmak,” diye tekrarladım. Mia ve Leo bize, sevdiklerimizin başına gelenlerle yüzleşme zamanının geldiğini söylemişlerdi. Önceki ülkelerin bizi buna hazırladığını, en zor adımlardan birini attığımızı. Burada, sevdiklerimizin başına gelenlerle yüzleşecektik.

Bunu düşünmek bile kanımı donduruyordu. İnzivada bizim için ne planladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu kısım ise açıkça görülüyordu. Bizim gibi insanlara yardım ediyorduk, sadece başka bir ülkede, çok uzakta. Hindistan’da, Varanasi’de, bir şeylerini kaybetmiş insanlarla çevriliydik.

Her yerdeydi.

Ama önümüzdeki yolda bizi neyin beklediği konusunda gergindim. “Mia ve Leo, bundan sonra oyunlar için okula gitmemizi istiyorlar,” dedi Savannah, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Savannah'nun bir cevap beklediğini gördüğümde dalgın dalgın başımı salladım.

Önüme geçti ve elini çıplak omuzlarıma koydu. Başı yana eğikti. "İyi misin? Buraya geldiğimizden beri dikkatin dağınık." Savannah'nun gözleri endişeliydi. Kaygılı bir şekilde dudağını ısırды.

Varanasi bana bir şey yapmıştı. Hindistan'dan ayrıldığımdan beri kendimi toparlanmış hissetmiyordum. Nedenini tam olarak bilmiyordum. Hayır, biliyordum. Orada huzur içindeydim. İngiltere'deki Lakes'te hissettiğim gibi. Ama Ganj Nehri'ne mum koymak, o basit hareket, beni bir şekilde felç etmişti. Mum benden uzaklaştıkça, bana sık sık eşlik eden kara bulutun yavaşça başımın üstünden geri çekildiğini hissetmiştim. Onu görmezden gelmek için her şeyi denemiştim ama oradaydı, yakınımdaydı duruyordu.

Gözlerindeki ışığın azaldığını görünce Savannah'ya, "İyiyim," dedim. Yalan söylediğini biliyordu. Ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kendimi çökmüş hissediyordum. Yere yığılmış. O mumun uzaklaştığını görmek... içimdeki bir şeyi kapatmıştı. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Savannah avucunu yanağıma koydu. "Senin için buradayım. Her zaman." Başımı salladım, boğazımı aniden tıkayan yumruyu itmeye çalışıyordum. Başımı salladım çünkü onun burada olduğunu *biliyordum*. Onu çok seviyordum. Ve daha da iyisi, bana olan sevgisini her gün hissediyordum. "Benimle her şey hakkında konuşabilirsin," diye ekledi.

Bana sulu bir gülümseme gönderdi ve sonra başka bir taha parçası aldı. Bana uzattı. "Sıradaki." Aldım ve yanağımdan usulca bir gözyaşı sildim. Savannah gördüyse bile bana belli etmemişti.

Bahçe, oyun oynayan çocuklarla doluydu. Travis ve Dylan, on yaşında gibi görünen bir grup çocukla rekabetçi bir yakalamaca oyununun ortasındaydı. Savannah, altı yaşında gibi görünen iki kızla kitap okuyordu. Lili, bir ağacın altında sekiz yaşında küçük

bir grupla resim çiziyordu ve Jade ise anaokulu öğrencilerine benzeyen çocuklarla tekerlemeler söylüyordu.

Ben nereye ait olduğumdan emin olmadan bir kenarda duruyordum. Leo, bahçenin karşısında beni gördü ve yanıma geldi. Bu küçük çocukların oynamasını izlerken karnımda bir çukurla ağaca yaslanmışım. Kahkahalar ve mutluluk vardı. Çok şey kaybetmişlerdi, yine de devam etmenin bir yolunu bulmuş gibilerdi.

Bir tanesi hariç hepsi. Dokuz veya on yaşında küçük bir çocuk, kendi başına bir kenarda oturuyordu. Diğer çocukları imrenir bir şekilde izliyordu. Kendimin bir yansımasına bakıyormuşum gibi hissettim. Belli ki acı çekiyordu ve diğerleriyle nasıl etkileşim kuracağını bilmiyordu. "Ağabeyi öldü," dedi Leo ve vücudumdaki her kas gerildi. Nefes alışım hızlandı. "Onu kurtardı. Kasırğa vurduğunda. Jacob'ı –çocuğun adı buydu– güvenle çıkardı ama kendisi çıkamadı."

Midem bulanıyordu. Kanım donmuştu.

Leo başını Jacob'a doğru uzattı. "İngilizce konuşabiliyor. Okulda öğreniyorlar." Ayaklarım yere sağlam basıyordu. Savannah'nın çocuk grubuna okuduğu kitaptan başım kaldırırken bakışlarının ağırlığını hissettim. Ona doğru dönmedim. Bunun yerine dikkatimi Jacob'a verdim. Gözlerindeki özlem gün gibi açıktı; diğer çocuklarla birlikte olma özlemi. Ama kendine izin vermiyordu.

Bunun nasıl bir şey olduğunu da biliyordum.

Aklım beni geçmişe sürükledi. Bana Jacob'ın yaşlarındayken Cillian'ın beni gittiği her yere götürmesini hatırlattı. Acaba Jacob'ın ağabeyi de böyle miydi diye merak ettim. Jacob'ı kurtarmıştı. İçim burkuluyordu. Jacob'ın bundan dolayı muhtemelen yaşadığı suçluluk duygusunu hayal edemiyordum. O yumru tekrar boğazımdaydı, gözyaşlarım gözlerimin arkasına sığıyordu. Çünkü tehlikede olsaydım Cillian'ın da beni kurtaracağını biliyordum. Eğer o kasırgada olsaydık, içten içe Cillian'ın kendini feda etmek pahasına bile olsa beni güvenle çıkaracağını biliyordum.

Daha farkına varmadan ayaklarım beni bahçenin karşısına, Jacob'ın tek başına oturduğu banka taşıdı. Yanına oturduğumda omuzları gerildi. Bahçeye baktım. Küçük bir çocuk Travis'in peşinden gidip onu etiketlemeye çalışırken sırttım. Çocuk onu yakaladığında Travis şakacı bir şekilde çığlık attı; onlarla arası iyiydi.

Derin bir nefes aldım ve Jacob'a, "Etiket oynamak istemiyor musun?" dedim.

Jacob başını salladı ve elleriyle oynadı. Bakışları yere çevrilmişti. Tüm yıl boyunca bu kadar mı kapalıyım? Stephan'a böyle mi görünüyordum? Aileme böyle mi görünüyordum? Savannah'ya böyle mi görünüyordum?

"Ben Cael," dedim. Jacob bana bir bakış attı, sonra tekrar ellerine odaklandı. Gergindi. Anladım. "Sen de Jacob mısın?"

Başını salladı ama yine de sessizlik içindeydi. Bundan nefret ettim. Konuşmuyor olduğu için değil. Ama bu küçük çocuğun kahramanını açıkça kaybettiği ve nasıl devam edeceğini bilmediği için.

Cillian'ın zihinsel bir görüntüsünü aklıma getirdiğimde kalbim göğsüme çarptı. Bana baktığında gülümsemesi. "*Bunu başabilirsin, evlat...*" Sanki o da bizimle birlikte bu bankta oturuyormuş ve bana rehberlik ediyormuş gibi hâlâ sesini duyabiliyordum. Gözlerimi kapattım ve ılık esintinin yüzümden geçtiğini hissettim. "*Ona yardım et,*" dedi Cillian'ın hayalet sesi. O ağabeyimdi. Çok iyi bir insandı. Ve lanet olsun, onu çok seviyordum.

Kolunu omzuma atıp beni lise futbol maçlarını izlemeye götürdüğünü hayal ettim. "Bu benim küçük kardeşim Cael," derdi beni dinleyen herkese. "O bir sonraki Gretzky olacak," derdi. Göğsüm o kadar çok ışıkla dolardı ki lanet olası güneşten yapılmış bile olabilirdim. Benimle çok gurur duyuyordu. Ölmesinden sadece birkaç hafta önce bile bana övgüler yağdırırdı...

"*Hey, Cael!*" diye bağırdı merdivenlerin altından. "*Hadi gidelim!*"

Ceketimi giyip merdivenlerden aşağı koşarken, "*Nereye gidiyoruz?*" dedim.

"Hadi gidip yemek alalım," dedi ve onu arabaya kadar takip ettim.

Emniyet kemerimi bağladım ve Cill'e baktım. Crimson Hockey ceketini ve eşofman altını giymişti. Yakında ben de öyle olacağımı düşündüm. Birlikte oynadığımızda.

"İyi antrenman yapıyor musun?" diye sordu Cillian.

Başımı salladım. "Evet," dedim. Doğruydı. Ateş gibiydim. Son zamanlarda hiçbir şey bana dokunamazdı. Uğruna çalıştığım her şey yerli yerine oturuyor gibiydi.

"Sen?" diye sordum.

"Kendim hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Cillian. "Küçük kardeşim ve hokey dünyasını nasıl kasıp kavuracağı hakkında her şeyi duymak istiyorum." Güldüm ve o da güldü. "Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi. "Takım arkadaşlarım senin Crimson'a katılman için geri sayımda."

Arabaya servis alanına geçtik ve Cillian bize hamburger ve patates kızartması sipariş etti. Sezondayken bu saçmalıkları yemememiz gerekirdi ama onunla tartışmayacaktım.

Cillian arabayı park etti ve kendini kaybetmiş gibiydi, sadece ön camdan dışarı bakıyordu. "Cill?" dedim, elimi yüzünün önünde sallayarak.

Gözlerini kırptırdı, başını salladı ve her zamanki neşeli gülümsemesini yüzüne geri yapıştırdı. "Üzgünüm, evlat, dalmışım."

Bana hamburger ve patates kızartmasını uzatırken güldüm. "Notların iyi, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım. "Antrenörlerin senin oynama şeklinden memnunlar mı?"

Burgerimden bir ısırık alarak, "Evet," dedim. Cillian sık sık eve gelirdi çünkü aslında sadece kısa bir yolculuk kadar uzaktı. Ama son zamanlarda daha sık gelir olmuştu. Benimle daha fazla zaman geçiriyordu. Üniversiteye hazır olduğumdan emin oluyordu.

"İyi." Cillian yemeyi bıraktı. Sonra elini boynumun arkasına koydu ve beni kendisine doğru çevirdi. Tekrar düşüncelere dalmış gibiydi ama sonra, "Kendi kendine bir şeyler başaracağını biliyorum," dedi ve kendini üç metre boyunda hissettim. "Destansı bir şeyler."

"Sen de başaracaksın," dedim. Çünkü plan buydu. Her şeyi birlikte yapacaktık. Cill gülümsedi ama gerçekçi gelmedi. Sonra da hiçbir şey

söylemedi. "Bruins'in son maçını izledin mi?" diye sorduğunda kaşlarını çatmaya başladım. "Tam bir zafer, bebeğim!"

Ve Cillian sonraki birkaç saat benimle takıldı ve sonra beni eve bıraktı. "Bir sonraki maçında görüşürüz," dedim ve Cillian'ın gülümsemesi söndü.

"Biliyorsun," diye cevapladı. Arabadan indim ve yolcu tarafındaki açık pencereden bakmak için eğildim. "Seni seviyorum, evlat," dedi Cillian. "Bunu her zaman hatırla."

"Ben de seni seviyorum," dedim ve el sallayarak veda ettim. Üniversiteye geri dönmek zorunda kalmasından nefret ediyordum. Ama onu birkaç hafta içinde tekrar görecektim. Sonra hiç vakit kaybetmeden onu her gün görüyor olacaktım. Harvard'da yan yana oynuyor olacaktık. Tüm hayallerimiz sonunda gerçek olacaktı...

Beni kör eden ve o anıdan koparan parlak güneşe karşı gözlerimi kırıştırdım. O geceyi tekrar tekrar düşünmüştüm. Çünkü geriye dönüp baktığımda, o zaman da Cill'de bir sorun olduğuna dair işaretler görmüştüm.

Uzun, kesik bir nefes verdim. Artık Cillian'ı düşündüğümde neredeyse hiç öfke hissetmiyordum. Şimdi göğsümde asla geçmeyen derin bir ağrı vardı. Yanımda elleriyle gergin bir şekilde oynayan Jacob'a baktım. Kendimi, "Benim de bir ağabeyim vardı. Cillian," derken bulduğumda kendi kulaklarıma inanamadım. Adını yüksek sesle söylerken sesim sert ve gergindi. Ama kelimeler geliyordu ve bu başlı başına lanet olası bir mucizeydi.

Jacob'ın ellerinin hâlâ yakınımda olduğunu gördüm. "O benim en iyi arkadaşımdı," dedim ve bakışlarımı Savannah'ya çevirdim. Savannah, genç bir kızın saçlarını geriye doğru atkuyruğu yapıyordu. Onu bu şekilde görünce gülümsedim. Çocuklarla çalışmak istiyordu ve bunun için yeterince iyi olmadığından endişeleniyordu. İyiydi. Mükemmeldi. Bakışlarımı hissedince başını kaldırdı. Dikkatim altında kızardı ve sonra bana geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Göğsümdeki ağrının bir kısmı biraz hafifledi. Bakışlarımla buluşan Jacob'a döndüm. Ve bu sefer bakışlarını kaçırmadı.

Boğazımı temizledim ve "O..." dedim. Tekrar öksürdüm. "Bir süre önce öldü."

Jacob'ın gözleri biraz yumuşadı. O anda, aynı olduğumuzu bildiğini anlayabiliyordum. Kardeş kaybının yarası içindeydik. Jacob koltuğunda kıpırdandı ve "Kardeşin seni de kurtardı ını?" dedi.

Gözlerime yaşlar doldu. Çenemi sıktım ve düşmelerini engellemek için hızlıca gözlerimi kırptırdım. Sorusu nefesimi kesmişti. Ama Cillian'ı düşündüğümde kafamda eski anılardan bir film şeridi dönüp duruyordu. Eskiden paylaştığımız tüm kahkahaları ve eğlenceli anları gösteriyordu; donmuş gölette geçirilen saatler, doğum günleri ve tatiller. Meksika'daki tatiller, sadece gülerken. Ve kötü bir maçım olduğunda beni göğsüne bastırıp başımı öptüğü ve her şeyin yoluna gireceğini söylediği tüm zamanlar. Bunu umursamamam ve yeniden odaklanmam için.

Devam etmem için...

"Evet," dedim, zar zor duyulabilecek bir sesle. "O... o da beni kurtardı," dedim, çünkü bu doğrudu. Beni her şekilde kurtarmıştı. Sonuna kadar, birinin isteyebileceği en iyi ağabeydi.

Jacob, birisi kahkahalarla güldüğünde başını kalabalık bahçeye çevirdi. "Sen de onu özleyiyor musun?" diye sordu ve sonra bana döndü. Cevabımı beklerken kahverengi gözleri kocaman ve hüzünlüydü.

"Her günün her dakikası," diye fısıldadını.

"Bana futbol oynamayı öğretiyordu," dedi Jacob. "Kardeşim Daniel. Bana öğretmeye başlamıştı, tam da..."

Bahçenin kenarındaki spor kulübesini gördüm. "Şimdi oynamak ister misin?"

Jacob bakışımı takip etti. "Futbol oynar mısın?" diye sordu.

Sırıttım. "Futbolda fena sayılmam," dedim. "Benim sporum hokey."

Jacob hafifçe gülümsedi. "Buzda mı?"

"Evet. O."

"Burada pek buz olmuyor," dedi. Ama sonra ayağa kalktı ve spor kulübesine doğru ilerledi. Ayağa kalktım ve onu takip

ettim. Kapıyı açtığımda donup kaldım. Çünkü markasız tahta hokey sopaları ve bir kova antrenman topu bana bakıyordu.

“Kanada’dan biri geldi. O da buz hokeyini seviyordu ve bunları evlerde kullanılmayan yedek tahtadan yaptı,” dedi Jacob. Başını eğdi. “Bazı insanlara karada biraz oynamayı öğretti. Katılmak istedim ama sadece...”

Kendini buna dahil edemedi. Bunu anlamıştım.

Sopalar kulübenin duvarına yaslanmış toz toplarken neredeyse parlıyordu. Ellerim bir tanesini tutma ihtiyacıyla esnedi. Zihnime birbiri ardına anılar hücum ediyordu. Cillian’ın bana oynamayı öğretmesi. Bana bir sopayı nasıl tutacağımı öğretmesi...

“Bir el üstte,” dedi. Sopa ellerimde kocamandı ama Cill yakın zamanda hokey oynamaya başlamıştı ve ben de oynamak istiyordum. “Şimdi elini buraya koy,” dedi, diğer elimi sopanın daha aşağısına yerleştirerek. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu ve önümde durmak için geldi. Bir elini omzuma koydu ve sıktı. Gurur duyuyordu.

“Güzel,” dedim ve yanaklarım ağrıyacak kadar genişçe gülümse dim. “Çok güzel hissettiriyor.”

Kulübeye uzanarak bir sopa çıkardım ve tahtadaki örümcek ağlarını temizledim. Elim pürüzsüz yüzeyde gezdirdim ve ellerimle kavradım. Doğruluk hissi anında geldi. Gözlerimi kapattım ve kendime bir anlık huzuru yakalama fırsatı sağladım. Uzun zamandır bir sopayı tutup da onu fırlatıp parçalamamıştım. O anın içinde kaldım ve sıcak havayı içime çektim, rahatlamıştım. Cillian’ı düşündüm. Bir an için elinin tekrar omzumu sıktığını hissettiğime inandım. Bir kez daha benimle gurur duyuyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda Jacob’a döndüm. “Nasıl tutacağını öğrenmek ister misin?”

Jacob’ın gözlerinde heyecan parladı. Ona sopayı uzattım ve önünde eğildim. Küçük bir çocuktu ama tam o anda hüznü gözlerinde bir hayat belirtisi gördüm. “Bir elini yukarı koy,” dedim, Cillian’ın bana yıllar önce öğrettiği gibi. “Ve bu da buraya,” dedim, elini yönlendirirken sesimi tıkayan duyguyu hissetmiştim. “Nasıl hissettiriyor?” diye sordum, sadece bu gerçeküstü

ânun içinde oturmaya ve beni parçalamasına izin vermemeye çalışıyordum.

“Güzel,” dedi Jacob ve etrafımızdaki havanın titrediğini hissettirdi. Gerçekten Cillian’ın tam burada benimle olduğunu hissediyordum. Gerçekten öyle olduğuna inanmak istiyordum.

“İyi,” dedim ve Jacob’ın saçlarını karıştırdım. Top kovalarını ve bir araya getirilmiş geçici ağırları aldım. Onları kurdum ve Jacob’ın sopayı nasıl hareket ettireceğini, kontrolü nasıl elinde tutacağını ve topu ağırlara nasıl sokacağını öğrenmesine yardım ettim. Buz hokeyi değildi, hiçbir şekilde benzemiyordu ama bu da bir şeydi.

Jacob gol atıp ellerini havaya kaldırırsa kadar herkesin durup bizi izlediğini fark etmemiştim. Dylan kulübeye gidip hokey sopalarının geri kalanını çıkardı. Bunu yapmadan önce sessizce, “Yapabilir miyim?” diye sormak ister gibi gözlerimin içine baktı. Gerçekten sorun olmadığını hissederek başımı salladım ve Dylan sopaları diğer çocuklara uzattı. Talimatımı nefeslerini tutarak beklediler. Yan tarafa baktığımda Savannah’nın sulu gözlerle beni izlediğini gördüm.

“Şeftali,” dedim ve el salladım. “Buraya gel.” Yanıma yürürken yanakları alev alev yanıyordu, herhangi bir ilgi altında olmaktan nefret ederdi. Dylan’dan bir sopa aldım. Savannah’yı önüme doğru yönlendirdim ve arkasında durdum. Savannah’yı örnek alarak çocuklara sopayı nasıl tutacaklarını gösterdim. Göğsümü sırtına yasladım, ellerini hareket ettirdim ve çocuklar bakmıyorken yanaklarına yumuşak öpücükler kondurdum. Çocuklar alıştırmayı yaparken ve diğer arkadaşlarımız tarafından izlenirken, Savannah’nın eli kolumdaydı.

“İyi misin?” diye sordu. “Bu senin için zor olmuş olmalı.”

“Evet,” dedim ve sesimdeki saflığı duyabildiğini biliyordum. “Ama aynı zamanda iyi hissettirdi.” Sopayı daha sıkı kavradım. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sonra durdum.

“Ne?” dedi Savannah, kendimi kapatmama izin vermeyi reddederek.

“Sanki...” Derin bir nefes aldım. “Sanki yanımdaymış gibi hissettim. Az önce.” Gözlerimi aşağıda tuttum, kendimi aptal gibi hissediyordum. Savannah’nın eli yanağıma indi. Yüzümü yukarı doğru yönlendirdi, ta ki gözleriyle buluşana kadar.

“O zaman öyleydi,” dedi kesin bir inançla. “Bütün kalbimle inanıyorum. Hepimiz dünyanın bir parçasıyız, kendi enerjilerimiz var. Öldüğümüzde bile o enerji kalır.” Omuz silkti. “Sanırım bu yüzden bazen onları yanımızda hissediyoruz. Belki de enerjileri yakınlarda kalıyor. Bizi hatırlıyor.”

Savannah’yı göğsüme çektim, kollarımı ona doladım ve onu olabildiğince yakın tuttum.

Yanımızda bir boğaz temizlendi. Savannah’yı bıraktığımda Leo elinde bir hokey sopasıyla oradaydı. “Bazılar gibi ABD Takımı’nın gelişim ekibinin bir parçası olmayabilirim ama nasıl oynandığını ben de biraz biliyorum... eğer oyuna hazırsanız?” Savannah güldü ve dudaklarımda oluşan gülümseme belirtisine engel olamadım.

“Bunun için fazla yaşlı olmadığından emin misin?” dedim. Şaka yaparken vücudumda hafif bir parıltı hissetmişim.

Leo sopanın ucunu bana doğrulttu. “Bunun için sana acımayacağım.”

Travis meydan okumayı duyup ağları iki uca yerleştirerek, “Bahçeyi boşaltın!” diye bağırdı. Ortaya bir top koydu. Yüz yüze gelmek için ona doğru hareket ettim. Kenarda duran Savannah’ya baktım, elini kalbinin üzerine koymuştu ve beni izlerken gözlerinde yaşlar vardı.

Bu kız mükemmeldi.

Leo bana rekabetçi bir şekilde gülümsedi ve sonra Travis kulübede bulunduğu bir düdüğü çaldı. Ve ben de yola koyuldum. Sonraki yirmi dakika boyunca ter yüzümden ve sırtımdan aşağı damlarken, Leo ile yerde kaydım, elimde sopayla bahçede koştum ve topu ağlara o kadar çok soktum ki sayısını unuttum. Ayaklarımda buz ve paten olmamasının, cildimdeki soğuk ısırganın yasını tuttum. Ama o anda bir yıldır hissetmediğim kadar kendim gibi hissediyordum.

Leo eğildi ve havaya teslimiyet dalgası yayıldı. Ama durmadım. Çocuklar okula derse geri dönerken bile, ben bitkin düşene ve güneş çarpması tehlikesi yaşayana kadar bahçede kalıp pratik yaptım.

Savannah ve arkadaşlarımız beni izlediler. Sanırım bu ânın benim için ne kadar önemli olduğunu gördüler. Seyirciyi umursamadım. O kadar kafamın içindeydim ki sanki yine sadece ben ve sopa varmış gibi hissettim.

Özlemiştim.

Bunu özlemiştim.

Sonra okul bitince çocuklar koşarak dışarı çıktılar. Jacob hemen yanıma yaklaştı. Hâlâ gergindi ama “Geri gelecek misin?” dedi.

“Yarın nasıl?” dedim ve Jacob gülümsedi. Annesi olduğunu düşündüğüm bir kadına doğru koştu. Kadın hafifçe el salladı. Annem aklıma geldi. Hokey için bizimle her yere nasıl da seyahat ederdi. Harika bir anneydi ve onu özlemiştim. Babamı da. Onlar benim için sadece en iyisini istemişlerdi. Onlara her gün mesaj atıyordum. Daha fazla açılıyordum. Gün geçtikçe daha da yakınlaşıyorduk.

Sırtımın ortasına bir el kondu. Savannah. “Gitmeye hazır mısın?” diye sordu. Günden kalan hafif bir hissizlikle başımı salladım. Ekipmanı kaldırmama yardım etti ve sonra elimi tuttu.

Onu kaldığımız kulübelere götürmedim. Onun yerine sahile götürdüm. Güneş batıyordu ve gün sıcaklığın sert acısını kaybetmişti ve geriye sadece ılık bir esinti kalmıştı.

Savannah’nın elini bırakarak doğrudan denize doğru yürüdüm. Vücudumu ve başımı sakın dalgaların altına gömdüm. Vücudumdaki ve saçlarımdaki teri yıkadım ve suyun tepesine ulaştığımda Savannah kıyıda ayak bileklerine kadar suyun içindeydi.

Batan güneşin tadını çıkarırken başı arkaya doğru eğilmişti, her zaman yaptığı bir şeydi bu. O fark etmeden onun durduğu yere doğru yaklaştım. Tekrar hokey oynamak göğsüme bir hafiflik getirmişti. Cillian’ı iyi bir şekilde hatırlamak ruhumdaki karanlığın bir kısmını kovmuştu. Savannah’dan sadece birkaç

santim uzaktaydım. Kollarımı beline doladığım ve onu daha derin suya sürüklediğim anda aşağı baktı. Yüzeyin altına girdiğimizde sıkıca tutundum. Sonra onu dalgaların içinden kaldırdım ve sevgilimi sıkıca tuttum.

“Cael!” diye bağırdı boynumu tutarak. Derin bir nefes aldı ve yüzündeki suyu sildi. Gülmeme engel olamadım. Kalbimin derinliklerinden gülmüştüm. Savannah da güldü, sadece elini yanağıma koymak için durdu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ve o lanet gamzeler belirginleşti...

“Gülmeni seviyorum,” dedi ılık suda yürürken. “Ve bugün seni oynarken izlemeyi çok sevdim.” Saçlarını yüzümden itti. Parmağını burun ve dudak huzmalarının üzerinden geçirdi. “Harikasın, Cael.” Ciddileşti ve sonra, “Umarım bir gün seni buzda oynarken görürüm,” dedi.

Gülmem azaldı ama üzülmemiş ya da kızmamıştım. Sadece nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Tatlı aksanına endişe katarak ve aksanını daha da güçlendirerek, “Çok mu ileri gittim?” dedi. Onun konuşmasını bütün gün dinleyebilirdim.

“Hayır,” dedim ve boynunun kenarından düşen bir su damlasını öptüm. Savannah tekrar kızardı, çok fazla güneş altında kalmaktan yüzünde binlerce çil belirmişti. Ellerini tekrar saçlarımda gezdirdi. Dokunuşu her zaman bana daha iyi hissettiriyordu.

“Sanırım... Sanırım isteyebilirim,” dedim. Esprisiz bir kahkaha attım. “Ama artık çok geç mi değil mi bilmiyorum. Genç takımımdan yeni ayrıldım ve Harvard’la iletişime bile geçemedim. Gitmeyi reddettim.” Mavi gözlerine baktım. Denizin rengiyle aynuydı. “Ailem bunu koça anlattı tabii ki. Ama—” iç çektim. “Profesyonelce davranmadım.”

“Yas tutuyordun, yas *tutuyorsun*. Bunu anlamayan kimse zamanına değmez. Harvard hokeyi gelecek yıl seni takımda görse şanslı olurdu. Harikasın.”

Sesindeki sertliğe karşı sııttım. Sonra tekrar iç çektim. “Hâlâ hokey olayı üzerinde çalışıyorum. Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

“Tamam,” dedi basitçe ve onu öptüm. Şu an bu kadar güzel görünürken kendimi tutamıyordum. Geri çekildiğimde, “Forma numaran neydi?” diye sordu.

“Seksen yedi,” dedim. Elimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. “Cillian otuz üç numaraydı.”

Muhtemelen kardeşim hakkında ona bir ayrıntı daha verdiğim için gülümsedi. Onu tekrar öptüm ve “Bugün çocuklarla harikaydın,” dedim.

Savannah iç çekti. “Öyle mi düşünüyorsun?”

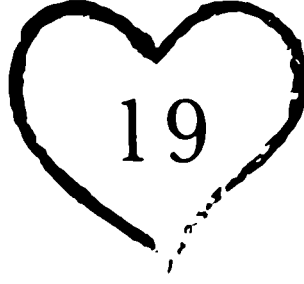
“Bunu biliyorum,” dedim, sonra, “Yolculuğun bu ayağı için endişeli misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi dürüstçe. Gün batımı etrafımızdaki suda parlıyordu, gözlerinde ve ıslak saçlarında yansıyor. Bu onu bir melek gibi gösteriyordu. “Bizim için ne planladılarsa canımızı acıtacağını biliyorum. Sanırım fena hâlde.”

Midemde bir endişe hissi oluştu. Haklıydı. Önümüzdeki haftaların zor olacağını biliyorduk. Ama buraya kadar gelmiştik. Ve devam etmek istiyordum. Savannah’yı kollarımda daha sıkı tuttum. “Şimdilik burada olmanın tadını çıkarabiliriz.”

Savannah alnunu alnıma bastırdı. “Nerede olursan ol, ben de orada olmanın tadını çıkaracağım.”

Bu duygu karşılıklıydı.

Yürek Parçalayıcı Hikâyeler ve Bastırılmış Öfke

Cael

İnziva, Filipinler

Birkaç hafta sonra

Leo bizi kapalı bir kapıya doğru götürürken ayaklarım durdu. Tabelayı gördüğümde kanım donmuştu. Bu noktaya gelmeden önce günlerimiz olmuştu. Birebir seanslar. Grup seansları. Aklınıza ne gelirse yapmıştık. Çok acımasız ve yoğun olmuştu. Çoktan bitkin ve yorgundum ve duygusal sınırlarımdaydım.

Ama bugün Cillian'ın başına gelenlerle yüzleşmem gereken yerdirdi. Bugün Cillian'ın yaptıklarıyla yüz yüze gelmiştim.

Tam anlamıyla korktuğumu söylemekten gurur duymuyordum.

Leo'nun eli sırtıma indi. "Bunu yapabileceğini düşünmeseydim seni buraya getirmezdim," dedi. Bir elini göğsüne bastırdı. "Ben de ayrı şeyi yaşadım. Ve çok acıtsa da çok yardımcı oluyor."

Leo'ya güveniyordum. O ve Mia ile ne kadar uzun zaman geçirsem, onlara olan inancım o kadar artıyordu. Ve Leo benimle

aynı yolda yürümüştü. Bu onun hayatının işiydi. İyileşmek istiyorsam ona güvenmek zorundaydım.

Evleri yeniden inşa etmek için harcadığımız zaman doku-naklıydı. Jacob ile e-posta ve mektuplar aracılığıyla iletişimde kalmayı kabul etmiştim. Ancak ev ve barınak inşa etmek gibi fiziksel bir şey yapmak ödüllendirici olmuştu. En çok mücadele ettiğim şey ise duygusal tarafıydı.

Savannah birkaç gün içinde maruz kalma deneyimine başladı. İnzivada doktorlarla vakit geçirmişti. İnsanlara, özellikle de kanser hastalarına nasıl davrandıklarını öğrenmişti. Bunu içine sindirdiğini, mükemmel bir öğrenci gibi her şeyi özümse-diğini görebiliyordum. Ama bunun ona ne kadar acı verdiğini de görmüştüm. Poppy için duyduğu kederin yarattığı gerginli-ği. Birkaç gün içinde, bir hastanedeki çocuk onkoloji servisinde bulundu. Gerçek bir maruz kalma. Onun için çok endişeliydim. Çok ilerleme kaydetmişti. Bunun onu geriye götüreceğinden en-dişeliydim.

Bu konuda kendim için de endişeliydim.

“Hazır mısın?” diye sordu Leo.

Hayır, demek istedim. Hiç hazır olacağımı sanmıyorum. Ama başımı salladım. Bunu yapmalıyım. Geleceğim için savaşmalıy-dım. Buraya kadar gelmiştim. Leo ve Mia’nın şirketinin dünya-nın dört bir yanında inziva yerleri vardı. Hepsi insanların Ameri-ka Birleşik Devletleri’nden uzaklaşmak ve yaşadıkları herhangi bir sorun için profesyonel yardım almak için gidebilecekleri yer-lerdi. Leo ve Mia, hastalarına çeşitli konularda yardımcı olmak için başka terapistler ve psikologlar çalıştırsalar da özellikle ke-dere odaklanmışlardı.

Kapıdan içeri girdiğimizde, üzerinde birkaç adamın oturduğu küçük bir sandalye çemberi gördük. Leo, inzivaya katılan insanla-rın kendi canlarına kıymaya çalıştıklarını bana açıklamıştı. Çeşitli sebeplerden dolayı hâlâ buradaydılar. İçeri girdiğimizde birkaç adam bana baktı. O anda gördüğüm tek şey birkaç tane Cillian’ın bana bakmasıydı. Bu beni o kadar sarstı ki nefes almam zorlaştı.

“Leo,” dedi bir adam ve Leo’yu el sıkışarak selamladı. Bana döndü. “Ve sen de Cael olmalısın.” Elimi sıkı. Robot gibiydim. Korkudan donup kalmıştım. “Ben Simon. Bu grubun terapi lideriyim.” Leo’ya başını salladı. “Teknik olarak o benim patronum.” Şaka yapmaya, gülümsemeye çalıştı. Beni rahatlatmaya çalışıyordu ama hareket edemiyordum. Gördüğüm tek şey, bana bakan adamlardı. Hayatlarına son vermeye çalışmışlardı. Ama yapmamışlardı.

Neden Cillian da hayatta kalamamıştı?

Taş kesilmiş bir hâldeyken Leo beni gruba götürdü ve oturdum. Bir şişe su aldım ama sadece elimde tuttum. Leo yanıma oturdu, sessizce destek oluyordu. Boğazım kuru ve gergindi ve kalbim çok hızlı atıyordu. Gözlerim bir adamdan diğerine geçti, ne yaptıklarını merak ediyordum ama daha da önemlisi, neden yaptıklarını. Aileleri var mıydı? Aralarında küçük kardeşlerini neredeyse geride bırakmış ağabeyler var mıydı?

“Cael, grupla konuştum ve onlara senin geleceğini söyledim.” Gözlerim kocaman açılmıştı ve alnımda ter damlaları vardı. “Buradaki herkes seninle hikâyesini paylaşmaya istekli. Anlamana yardımcı olmak için.”

Nefesim kesik kesikti. Öyle ki Leo daha da yaklaştı. “Sana öğrettiğimiz gibi nefes al, Cael. Bunu yapabilirsin.” Savannah’ı düşündüm. Onunla nasıl nefes aldığımı düşündüm. Sekiz saniye al, dört saniye tut, dört saniye ver. Onu burada, benimle sayarken hayal ettim. Sonra adamlar hikâyelerine başladılar. Her biri birbirinden acı verici hikâyeler. Ve ben de dikkatle dinledim.

“...sonra uyandım,” dedi hastalardan biri olan Richard, oda da sadece onun sesi vardı. Elini yüzünü sildi, sanki sadece deneyiminden bahsetmek onu oraya, o kötü yere geri fırlatmıştı. “Ölmediğimi fark ettim. Bunun yerine hastanedeydim. Annem ve babam yatağın iki yanına oturmuş, beni asla bırakmayacaklarmış gibi ellerimi kavramışlardı. Onları korkutmuştum.” O görüntü karşısında ciğerlerim sıkıştı. Richard bana baktı ve gözlerimle buluştu. “Ne kadar acı çektiğimi bilmiyorlardı... Onlara

söylemedim. Bunu gizlemekte ustalaşmıştım.” Diğer adamların çoğu onaylarcasına başını salladı. “Gitmek *istiyordum*. Bu bir yardıma çağrısı değildi. İlk başta işe yaramamasına çok sinirlenmiştim. Ama...” İç çekti ve yüzündeki bazı mücadele ve acı izlerinin kaybolduğunu gördüm. “Ama sonra yardım aldım ve şimdi burada olduğum için çok minnettarım. Ciddiyim.”

Richard için mutluydum, gerçekten. Hayatında ikinci bir şans elde ettiği için çok mutluydum. Ama düşünebildiğim tek şey Cillian’dı. Belki kalp masajında daha iyi olsaydım onu *kurtarabilirdim*. Onu geri getirebilirdim ve Richard ve diğer adamların yardım aldığı gibi ona yardım edebilirdik.

Grup anılarını paylaşırken hepsinin hikâyeleri farklıydı, ancak her zaman aynı olan bir yön parlıyordu. Hepsinin çektiği zorlayıcı depresyon. Birçok kişinin hayatın yaşamaya değmediğini ve ölümün tek çıkış yolu olduğunu hissetmesine neden olan baskıcı bozukluk.

Cillian’ın bunu hissettiğini biliyordum. Cüzdanımda duran not bana bunu söylüyordu. Ve bana anlatılan hikâyelerden çoğunun tek başına, sessizce acı çektiğini biliyordum. Ancak utanç verici bir şekilde, Cill’e karşı her zaman hissettiğim öfke hâlâ oradaydı. Patlamalarımı ve öfkenin hayatımı kontrol etme şeklini yenebilmişim. Ancak ağabeyime karşı hissettiklerime gelince, bundan kurtulamıyordum. Ona çok *sinirliydim*. Orada durdum ve bana açılanlara saygısızlık etmemek için herkesin hikâyesini dinledim, ancak son kişi konuştuğu anda sandalyemden kalktım ve odadan çıktım.

Nefes almaya ihtiyacım vardı. Hareket etmeye ihtiyacım vardı. Çünkü Cillian bana anlatabilirdi. *Anlatmalıydı*. Biz çok yakındık.

Neden bana anlatmamıştı ki?

“Cael?” Simon, grup lideri, inziva yerindeki terapi odasının dışında yeşil çimenlikte volta atarken yanıma geldi. Leo’nun karpıda beni izlediğini görüyordum.

“Yapamam,” dedim dişlerimi sıkarak. “Bunun hakkında konuşamam.”

Simon yakındaki banka oturdu ve "Oturabilir misin?" dedi.

İstemiyordum. Sonsuz bir enerjiyle doluydum. Koşmam, koşarak atmam gerekiyordu. Her gün tekrar koşuyordum ve formum geri geliyordu. Yardımcı oluyordu. Ama şimdi bir milyon maraton koşmanın bile içimdeki bu yakıcı cehennemi soğutmaya yardımcı olup olmayacağından emin değildim. Tekrar öfkelenmek istemiyordum. Daha önce olduğum o kişiye geri dönemezdim.

"Lütfen," dedi Simon. Leo grubun içine geri döndü. Şu anda onun bile bana ulaşabileceğini düşünmüyordum. Simon, yanına oturana kadar birkaç dakika daha bekledi. Bacağım hâlâ sallanıyordu ama onun istediğini yaptım. Oturduğumda palmyelere ve parlak güneşe baktım. Kavurucuydu ama içimde kış varmış gibi hissediyordum.

"Hikâyemi orada paylaşmadım," dedi. Durdum ama bakışlarımı dümdüz ileri doğru tuttum. "Kendi hayatıma son vermeye çalışmadım." Nefes almaya yoğunlaştım. Oradaki adamlara bana kendilerinden bahsettikleri için çok saygı duyuyordum, depresyonun onlardan her şeyi nasıl çaldığını ve ölümden başka çıkış yolu olmadığını hissettikleri hakkında anlattıkları için. Ama Cillian'ın bana nasıl hissettiğini neden söylemediğini hâlâ anlayamıyordum. Birbirine daha yakın iki kardeş yoktu. Birbirimize her şeyi anlatırdık.

"On sekiz yaşındayken, kardeşim kendi hayatına son verdi," dedi Simon ve hareket etmeyi bıraktım. Göğsüme bir çekiç saplanmış gibi hissettim. Yavaşça Simon'a döndüm. Bulutlara bakıyordu ama sonra onu izlediğimi hissettiğinde bakışlarımla buluştu. Gözlerinde hâlâ biraz hüzün vardı.

"Ben de senin gibiydim. Öfkeliydim. Ağabeyim ve ben yakındık. Thomas." Gülümsedi. "Her şeyi birlikte yapardık. Ben küçük olandım, tıpkı senin gibi." Simon öne oturdu, dirseklerini bacaklarına koydu. "Ve tıpkı senin gibi, bizi terk etmeden önce bana nasıl hissettiğini söylemedi. Çok öfkeliydim. Öyle çok öfkelen dim ki, bu bir hastalık gibi beni kemiriyordu. Ta ki bir terapist bana her şeyi altüst eden bir soru sorana kadar."

“Neydi?” diye sordum, sesim pürüzlüydü ama çaresizlikle doluydu. Bu öfkeyi sonsuza dek ortadan kaldırılabilecek bir şey bilmek istiyordum. Bu, Cillian’ı olduğundan farklı görmemi sağlayacaktı. Onu seviyordum. Sadece *anlamak* için bir yola ihtiyacım vardı.

Simon arkasına yaslandı ve tekrar bana döndü. “Hepimiz depresyonun kötü, yıkıcı bir ruh hâli bozukluğu olduğunu biliyoruz. Ama sorun şu ki birçok insan bunun ne kadar yıpratıcı olabileceğini görmezden geliyor.” Suçluluk duygusu hızlı ve güçlüydü, kalbimi sardı.

Simon iç çekti. “Sana şunu sormama izin ver, Cael.” Her kelimesini dikkatle dinliyordum. “Cillian ölümcül bir hastalığa yakalanmış olsaydı, diyelim ki kanserle uzun bir mücadele vermiş olsaydı, öldüğü için ona kızar mıydın?”

Sadece Cillian’ın bu şekilde öldüğünü hayal etmek bile midemin öyle bir bulanmasına neden oldu ki bitmek bilmiyordu. “Elbette hayır,” dedim şiddetle. “Bunu kim düşünürdü ki?”

“Görüyorsun ya, Cael,” dedi Simon yumuşak ve dikkatli bir şekilde, “depresyon, bazıları için yaşayamayacak kadar zorlayan ölümcül bir hastalıktır.” Konuşurken içimdeki ateşe bir şeyler oluyordu. Zayıflıyordu. Sıcaklığını kaybediyordu.

Simon’ın sözlerini zihnimde tekrar tekrar canlandırırken, göğsümdeki o koruyucu kalkan düşmeye başladı ve altında yatan parçalanmış ve keder dolu kalbimi açığa çıkardı. “*Depresyon, bazıları için yaşayamayacak kadar zorlayan ölümcül bir hastalıktır...*”

“Depresyon, geriye umutsuzluk ve çaresizlikten başka bir şey kalmayana kadar tüm mutluluğu ve ışığı yiyip bitiren bir hastalıktır. Kanser bedeni nasıl harap ediyorsa, depresyon da zihni, ruhu harap eder. Sessiz bir katildir, hayatı yavaş yavaş, anbean çalar, ruhundaki tüm ışığı söndürür.” Simon elini sırtıma koydu. “Bunu anlamak, Cillian’ın seni terk ettiği için duyduğun öfkeyi söndürmeye yardımcı olabilir. Ve belki de seni affetme yoluna sokabilir ve onu yargılamadan yas tutma şansı verebilir. Neden bunu yaptığını ve bunu durdurmak için hiçbir şey

yapamayacağını anlamana yardımcı olabilir... ve sonunda onun da yapamayacağını."

Cillian... Hayır...

Eğildim ve ateşin tamamen sönmesini bekledim, ta ki kendimi çiğ, çıplak ve suçluluktan buruşmuş hissedene kadar. Ve gözyaşlarım geldi. Gözyaşlarım o kadar hızlı ve özgürce aktı ki neredeyse nefes alamıyordum ve göremiyordum. Cillian hastaydı. Bizi, beni bırakmak istememişti ama hastalığı onu benden almıştı. Tıpkı Poppy'nin Savannah'dan alınması gibi. Elinde değildi... ağabeyimin elinde değildi.

Duygusal çöküşümü keserek, "Seni odana geri götürelim, evlat," dedi Leo'nun yumuşak sesi. Yukarı baktığımda, güneş gökyüzünden çekilmişti ve ay yükseliyordu, yüzlerce yıldız siyah gökyüzüne patlıyordu. Simon hâlâ yanımdaydı. Ben dağılırken yanımda kalmıştı.

Bu yeni bakış açısıyla, zaman içinde asılı kalmış bir şekilde saatlerce burada kalmış olmalıydık.

Leo kolunu benimkinden geçirdi ve beni kaldırdı. Sanki bacaklarım her an pes edecekmiş gibi kendimi güçsüz hissediyordum. Suçlama ortadan kalkınca sanki Cillian'ı yeniden kaybetmişim gibi hissetmiştim. Leo'ya, "Onu kollarımda tuttum," diye fısıldadım ve ona yaslandım, kollarını sıkıca kavradım.

"Biliyorum, evlat. Biliyorum."

"Geri dönmeyecek," dedim ve göğsümden kopan çığlıklar acımasız ve acı vericiydi. Duygularım dağılmıştı. Ardından gelen üzüntü bir çiğ gibiydi, durdurulamaz hâle gelene kadar giderek büyüdü.

"Cael?" Hayatımın herhangi bir yerinde tanıyacağım bir ses kederimin sisini deldi. Şişmiş gözlerimle yukarı baktığımda Savannah'nın Mia'nın arkasında koşarak geldiğini gördüm.

"Savannah..." dedim ve kollarını bana doladı. Onu ben mi çağırıyordum? Belki de? Hatırlayamıyordum.

Tutması için çok ağırdı, yere düştük, dizlerimiz çimlere çarptı ve üzüntüme tamamen teslim oldum. "Onun hatası değildi,"

diye fısıldadım ve onu göğsüme bastırdım. Kiraz ve badem kokusu da etrafımı sardı ve beni balonumuzun içinde güvende tuttu. "Onun hatası değildi, Şeftali. Hastaydı. Hastaydı ve bununla savaşıyordu..." Boynunun kıvrımında parçalara ayrılmıştım. Leo ve Mia'nın yakınlarda olduğunu ve her ihtimale karşı nöbet tuttuklarını biliyordum.

"O hastaydı, bebeğim," dedi Savannah elini omurgamda yukarı aşağı gezdirerek. "Seni çok seven çok iyi bir insandı. Elinde olsa seni terk etmezdi. Onu tanımıyorum ama bunu biliyorum." Savannah'nın gömleğini daha sıkı kavradım ve vücudum aylarca süren öfke, suçluluk, utanç ve kederi altımızdaki zemine dökerken sadece tutundum.

Sonunda Leo ve Mia odama geri dönmemize yardım ettiler. Yatakta uzandım, bitkindim ve kendimi o kadar açılmış hissediyordum ki bu, açık bir yara kadar acı vericiydi. Savannah yanıma oturdu. Leo diğer tarafımdaki bir sandalyede oturuyordu.

Cillian'ı kollarımda, kırılmış ve ölmüş olarak hayal ettim. Onun hatası değildi... o suçlu değildi. Ama onu *suçlamıştım*. Kötü kardeş *bendim*.

Odada gözlerimi kırıştırdım, sanki şimdi her şeyi farklı görüyormuşum gibi hissediyordum. Savannah yanıma geçti ve kollarımı sıkıca beline dolayarak kucağına kıvrıldım. Onun da beni terk edemeyeceğinden emin olmak istiyordum. Kendi üzüntüsüyle hafifçe burun çekişini duydum. Hayatım boyunca bir insanın sevgisi ve desteği için o andan daha minnettar olmamıştım.

Leo, "Size birkaç dakika baş başa zaman vereceğim," dedi, açıkça Savannah'ya hitap ediyordu. "Yakında döneceğim. İhtiyacın olursa ara."

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. Odadan çıktığını duydum ve Savannah'ya daha da sıkı sarıldım.

Nefes almak göğsümü acıtiyordu ve uzuvlarım kurşundan yapılmış gibi hissettiriyordu. Savannah'ya baktım ve hüzünlü mavi gözleriyle karşılaştım. "Seni seviyorum, Şeftali," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Çok... Çok üzgünüm..." dedim, tüm

bunları onun ayaklarının dibine bıraktığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Savannah yanıma uzanuncaya kadar yatakta kaydı. "Seni seviyorum," dedi ve saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı. "Özür dileyecek hiçbir şey yok." Güzel yüzünde endişe yazılıydı. Benim için endişeliydi.

"Öldü, Sav," dedim ve bir yıldır ilk kez bu gerçeğin içime yerleşmesine izin verdim. Binlerce bıçakla kırbaçlanıyormuşum gibi hissediyordum. Ama içeri almıştım. *Sonunda*. Her şeyiyle. Her zerresiyle acı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Savannah. Sesindeki ve dokunusundaki hüznü hissettim. "Onu bir daha asla göremeyeceğim veya onunla konuşamayacağım."

"Biliyorum." Savannah gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasına izin verdi.

"Ya... ya daha iyi bir yerde değilse?" Bu düşünce kalbimi sıktı. Ya gittiğimiz yere asla ulaşamadıysa?

"Huzur içinde," dedi Savannah inançla. Sesinden buna inandığını duyabiliyordum.

"Canım acıyor," dedim ve parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirdim. Elini iki kez sıktım. Düşüğümün işaretiydi. Ama bu sefer yapmam gerektiğini biliyordum. Bunu hissetmeliydim. İyileşmek için gerçek acının içeri girmesine izin vermeliydim.

"Sen güçlüsün," dedi Savannah. "Ve güçlü olmadığında yanında olacağım."

Başımı karnına koydum ve sıkıca tutundum. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı, uyku beni altına çekiyordu. Ama uykuya dalarken Cillian'ın yüzünü hayal ettim ve sessizce, *Üzgünüm Cill*, dedim. *Anlayamadığım için özür dilerim...*

Seni özlüyorum.

Seni seviyorum.

Ve keşke kalabilseydin...

Karanlık Gökyüzü ve Daha Parlak Yıldızlar

Savannah,

Hastalığımın en zor tarafının, bunun hepimiz üzerindeki etkisini görmek olduğunu düşünüyorum. Bir gün hastanedeyken, sen ve Ida'nın ziyaretime geldiğini hatırlıyorum. Tedavi planımın başarısız olduğunu ve sadece birkaç ay ömrüm kaldığını öğrendiğim ânı. Savannah, gözlerine baktığımda bunu anladığını biliyordum. Ölmekte olduğumu. Ben bununla barışmıştım ama senin kollarımda çökmüş olduğunu görmek, hayatımın en kötü anlarından biriydi.

Sevdiğin kişileri üzüntüyle karşı karşıya görmekten daha kötü bir şey yok. Çünkü bu senin kontrolünde değil ve acısı çok derin. Son birkaç ayım güzel geçtiği için tüm kalbimle dua ediyorum. Karanlığın beni tamamen sarmasına izin vermek istemiyorum, ne kadar umutsuz bir durumda olursam olayım.

Bu satırları okuduğunda hayatının sevgi ve ışıkla dolu olduğunu umuyorum. Eğer dolmadıysa da senden isteğim o ışığı içeri almak için çabalaman. Lütuf içinde yıkan ve ışıkla dolu olduğunda, bu iyilik etrafındaki insanlara yayılacaktır. Onları

neşenle etkile. Onları öyle bir sevgiyle kapla ki bu sevgiyi iliklerine kadar hissetsinler.

Şu an burada otururken, bunu senin için yaptığımı umuyorum. Anne ve babam için, Ida için. Ve Rune için, Norveç'teyken yokluğumdan o kadar acı çekti ki yeniden neşe hissedip hissedemeyeceğinden bile emin değildim. Ama her geçen gün daha çok gülümsediğini görüyorum. Yanımda yürüyor, her zaman bildiğim ruh eşim.

Mutluluğu ara, Savannah. Sonra o mutluluğu ve umudu tanıdığın herkese yay. Özellikle en çok ihtiyacı olanlara. Sen benim güneş ışığımsın. Her zaman öyle olacaksın. İhtiyacı olanlar için senin de öyle olabileceğini biliyorum.

Sevgilerimi yolluyorum,

Poppy

Savannah

Saçımı Fransız örgüsüyle arkada topladım ve kulaklarıma sade altın küpeler taktım. Gömleğimdeki ve pantolonumdaki kırışıklıkları düzelttim. Hazırdım. Kalbimin çarpıntısı o kadar güçlüydü ki gömleğimin altından görebileceğimi sandım. Ama derinlere indim, nefesimi kontrol ettim ve omurgamı dik tuttum.

Bunu başarabilirim, dedim kendi kendime. Gözlerimi kapattım ve sessizce, Poppy, lütfen elini sırtıma koy ve bana destek ol, dedim.

Gözlerimi açtım ve gözyaşlarımdan gözlerime battığını hissettim. Ama onları kovdum ve odamdaki yatakta oturan Cael'e döndüm. Leo, kapı açık tutulduğu sürece gün boyunca burada olmasına izin veriyordu. Bu sabahın ilk ışıklarında buradaydı. Leo bizi birkaç kez kontrol etmişti. Cael'i kontrol etmişti. Leo, yaşadığı dönüm noktasından bu yana onun neredeyse hiç yanından ayrılmamıştı.

Cael beni izliyordu, bakışlarında üzüntü vardı. Son birkaç gün onun için zor geçmişti. Ve bu benim kalbimi kırıyordu.

Birkaç gün önce bir grup adamı dinledikten ve düşüncelerini yeniden çerçevelemesine yardımcı olan Simon'la konuştuktan sonra, Cael fena hâlde mücadele ediyordu.

Döndüm ve yanına oturdum. Cael elini uzattı. Mümkünmüş gibi son birkaç gün bizi daha da yakınlaştırmıştı. Ağladığını görmüştüm. Uykusuzluk onu pençesinde tutuyordu. Acıyla kıvranıyordu. Ama ben tüm bunlar boyunca yanındaydım. Ve en çok kaybolduğu ve kalbinin incindiği o saatlerde, o aşamayı geçtiğimi fark ettim. Mia, Leo ve yeni arkadaşlarımla, Cael ile bu yolculuğa çıktığımdan beri bir şekilde güçlenmiştim.

Devam etmenin yollarını bulmuştum.

Damarlarımda sıcaklık dolaşıyordu ve Poppy'nin günlüğündeki sözlerini hatırladım. *"Mutluluğu ara, Savannah. Sonra o mutluluğu ve umudu tanıdığın herkese yay. Özellikle en çok ihtiyacı olanlara. Sen benim güneş ışığımsın. Her zaman öyle olacaksın. İhtiyacı olanlar için senin de öyle olabileceğini biliyorum."*

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Cael, sesi boğuktu.

Karnım kasıldı. "Gergin," dedim ve dudaklarımı birleşik ellerimizin üzerinde gezdirdim. Cael uzanıp boştaki elini başımın arkasına koydu ve beni kendine çekti. Beni hafifçe ve şefkatle öptü. Kendimi kollarına bıraktım ve kalbim büyüdü. Şu anda ne kadar kırılmış hissetse de hâlâ yanımdaydı ve her zaman iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu.

Pencerenin dışındaki güneşe baktım. "Bunu görmekle başa çıkamayacağımdan korkuyorum. Hastaları görmekle." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Özellikle de bunu başaramayacak olanları."

Cael bana daha sıkı sarıldı ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. Poppy'yi zihnimde görebiliyordum. En hasta ve güçsüz olduğu, teninin solgun olduğu zaman. Tedavinin ilk günlerinde, saçları dökülmüş ve hastane yatağında yatarken onu görmüştüm, sanki cildine bir milyon tel saplanmış gibiydi. Onu sonlara doğru komada yatarken ve bir daha asla onunla konuşamayacağımızı, ona son vedalarımızı veremeyeceğimizi düşündüğümüz zaman hayal ettim.

Ama olmak istediğim gibi bir doktor olacaksam bununla yüzleşmeliydim. Denemeliydim. Poppy için. Onun gibi olan çocuklar için. Çocuklarının hayatlarını, onları kurtarmak için ellerinden geleni yapan doktorların avuçlarına koyan aileler için.

Bu, o hayali gerçekleştirme yolundaki ilk adımım olacaktı. Ablamın anısına gerçekleştirmeye kararlı olduğum hayal. Annem ve babamın, benim, Ida'nın ve kanser kurbanı olan tüm ailelerin anısına. "Bunu yapabilirim," dedim, gözyaşlarımı sildim ve daha dik oturdum.

Gözlerimi yere indirdim, görüldüğüm kadar kendinden emin değildim ama Cael ellerini yüzüme koydu, yanaklarımı avuçladı ve beni göz hizasına getirdi. "Bunu senden daha iyi yapabilecek birini tanımıyorum."

"Bebeğim..." dedim. Başımı onun dokunuşuna doğru çevirdim ve avucunu öptüm.

Cael beni dudaklarına geri getirdi, cesaretlendirmek için bir kez öptü ve sonra, "Geri döndüğünde senin için burada olacağım," dedi. Ses tonundaki gizli mesajı duydum. Eğer bu maruz bırakma terapisi tarafından kırılırsam ve bugün göreceğim hasta çocuklarla yıkılırsam benim için burada olacaktı.

Kapı çalındı ve Mia başını odaya uzattı. "Hazır musun, Savannah?" Başımı salladım. Mia gülümsedi, sonra Cael'e baktı. "Leo seni bekliyor, Cael." Cael'e son bir öpücük verdikten sonra ayağa kalktım ve kapıdan çıktım, sadece güç için Cael'e bir kez daha baktım. Bana, yerleştirmek için mücadele ettiğini bildiğim gülümsemesinin belirtisini gösterdi. Sonra Mia ile birlikte çocuk hastanesine bizi götürecek bir arabaya ulaşana kadar yürüdüm.

"Nasıl hissediyorsun?" Mia, inziva yerinin güvenli alanından ayrılırken sordu.

"Gergin," dedim. "Ama..." Güçlendirici bir nefes aldım. "Ama sanırım hazırım."

"Çok yol katettin, Savannah," dedi ve sesindeki gururu duydum. "İnanılmaz ilerlemeler kaydettin."

“Teşekkür ederim,” dedim ve dün geceki yemeği düşündüm. Grup asık suratlıydı, ben hariç herkes maruz kalma seanslarına katılmıştı. Dylan eşlerini veya en yakın arkadaşlarını kaybedenlerle görüşmüştü. Geri döndüğünde gözleri kıpkırmızıydı ama onlarda da bir hafiflik vardı. Travis sınıf arkadaşlarının öldüğü felaketlerden kurtulanlarla görüşmüştü. Lili ebeveynlerini kaybeden gençlerle görüşmüştü. Ve Jade araç kazalarında aile üyelerini kaybedenlerle görüşmüştü. Ve sonra, tabii ki, Cael vardı.

Mia ve Leo beni programları aracılığıyla tanıdıkları bazı onkologlarla tanıştırmışlardı. Onlarla günlerce konuşmuş, hayatları ve kariyerleri hakkında bilgi edinmiştim. Bu beni sadece doktor olma konusunda daha da kararlı hâle getirmişti. Yerel çocuk hastanesinin baş onkologlarından biri olan Dr. Susan Dela Cruz, kanser koğuşuna gelip onu takip etmek isteyip istemediğimi sorduğunda, bunu yapabileceğimden emin değildim. Ancak Mia ve Leo ile konuştuktan sonra bunun benim için iyi olacağına karar verdik.

Korkudan kıvranıyordum. Ancak bu yolculuk bana bir şey öğrettiyse, o da korkuyu yenmek için onunla yüzleşmek gerektiği-ydi. *Ben* onu yenmeliydim. Kaçmaktan bıkmıştım.

Bir saat sonra şehre vardık ve yüksek beyaz bir binanın önünde durduk; çocuk hastanesinin. Hastanelerle ilgili anılarım karanlığa bürünmüştü. Ancak düşüncelerimi değiştirmeye ve bunun yerine onları hayatlarını tehdit eden hastalıklara yakalananlar için güvenli ve umut dolu bir yer olarak görmeye çalıştım.

İyileşmenin olduğu, kayıpların olmadığı bir yer.

Cam kapılardan içeri girdiğimizde dezenfektan kokusu etrafımı sardı. Beni hemen yatağında yatan, komada, kablolar ve oksijenle delinmiş Poppy’ye geri götürdü. Ama o anıların acısını içime çektim ve onu terk ettiği zamana odaklandım. En sevdikleriyle son günlerini geçirmek için eve geldiği zamana. Huzur içindeki.

Susan yüzümü inceledi. “Nasıl hissediyoruz?”

“Bunu yapmak istiyorum,” dedim ve Poppy’nin elinin ona söylediğim gibi sırtımda olmasını umdum. Bana bu konuda

rehberlik etmesine ihtiyacım vardı. Onkoloji servisine ulaşana kadar Susan'ı takip ettim.

"Dolu bir servisimiz var," dedi Susan ve kalbim sıkıştı. Çok fazla çocuk. Gözlerimdeki hüznü görmüş olmalı ki uzanıp elini omzuma koydu. "Birçoğunu kurtarabileceğimizden eminiz."

Ama hepsini değil...

Sesimi çıkaramayarak başımı salladım. Kendime lütufta bulunuyordum. Bunu yapma gücüm ve inancım bir anlığına zayıflamıştı ama hâlâ buradaydım. Hâlâ deniyordum.

Susan kapılara bir güvenlik kodu girdi ve koğuşa girdik. Hemşireler Susan'la konuşmak için geldiler. Dili bilmediğim için takip edemedim, bu yüzden bakışlarımı odaların etrafındaki pencerelere doğru kaydırdım. Saçı olmayan genç bir oğlanın yatakta yattığını ve kitap okuduğunu gördüğümde üzüntü ciğerlerimi acı noktasına kadar sıkıştırdı. Solgun ve zayıftı ve yanında annesi olduğunu düşündüğüm bir kadın vardı, sanki asla bırakmayacakmış gibi elini tutuyordu. Yanında başka bir hasta vardı; on yaşından büyük olmayan bir kız, yatağında uyuyordu, sadece pürüzsüz saç derisinde yeniden çıkan tutam tutam saçları vardı.

Üzerime bir anı yağmuru yağdı; Poppy'yi bu farklı aşamalarda hatırlamak gücümü delen kurşunlar gibiydi. Mia'nın eli sırtıma indi ve bir an için dürüst olmak gerekirse Poppy'yi hissettiğimi düşündüm. "Senin için çok ağırsa birkaç dakika dışarı çıkabiliriz," dedi Mia ve ben başımı iki yana salladım. Kalıyordum. Kalmak istiyordum. Bununla yüzleşmek için.

Zamanı gelmişti.

Tam Susan elinde bir çizelgeyle bana doğru yürürken Mia başını salladı. "Turlara başlamak üzereyim," dedi, sarsılmış hâlimi gözlemleyerek. "Dilin çoğunu anlamayacağını biliyorum ama on dört yaşında, babası İngiliz olan bir kızımız var. İstersen, belki onunla konuşmak istersin diye düşündüm."

Nabzım boynumda çırpındı. Susan gülümsedi. "Geleceğini biliyor. Seninle tanışmak için heyecanlı."

“Tamam,” dedim hırıltılı bir sesle. On dört yaşında. Poppy’nin teşhis konduğu yaşından çok da küçük değildi. Susan’a baktım. “İyileşiyor mu?”

Susan’ın acı dolu ifadesinden iyileşmediğini hemen anlayabiliyordum. “Dördüncü evre Hodgkin lenfoması var. Ve yaşamak için sadece birkaç ayı kaldı. Tedaviye yanıt vermeyi bıraktı.” Görüşüm parladı. Poppy ile aynı hastalığa sahipti.

Ve ölüyordu.

“Yüzleşmeni istiyoruz, Savannah, ama sadece dayanabileceğin kadarıyla,” dedi Mia ve Susan başını salladı.

Poppy’nin gülümseyen yüzünü hayal ettim. Sonuna kadar ne kadar güçlü ve canlı olduğunu. “Yapmak istiyorum,” dedim hırıltılı bir sesle. “Onunla konuşmak istiyorum.”

Susan’ın karşılık veren gülümsemesi büyüktü. “Önce bir tur atalım, sonra seni Tala’ya götüreceğim.”

Tala. Adı çok güzeldi.

Susan’ı ilk odaya kadar takip ettim ve işini yapması için ona alan bırakacak kadar geride durdum. Çocuklarla konuşurken yumuşak tonunu dinledim, genişçe gülümsediğini ve onlara çok fazla nezaket ve saygıyla davranışını izledim. Bu, hayranlık uyandırıcıydı.

Susan her odaya girmeden önce bana kişinin hastalığının hangi evrede olduğunu anlattı. Kemoterapiye yeni başlamış ya da bitirmek üzerelerdi. Ama en acı verenler palyatif bakım görenlerdi. Yorgun bakışlarıyla buluşup gülümsüyordum. Bazıları gülümsemeye çalıştığında, anne babaları elimi sıktığında, bir an saf öfkeyle vuruluyordum. Savaşlarını kaybetmeleri hiç adil değildi. Ailelerinin onları yavaş yavaş, günbegün kaybetmeleri hiç adil değildi.

Üzgün, ağlayan ve bitkin olanlar bile bana bir savaşçının iç gücüyle parlıyordu.

Tıpkı Poppy gibi.

Son odada durduk. Susan bana döndü. “Burası Tala’nın odası.” Kalbim sıkıştı ve nefesimi kontrol ettim. Onun beni üzgün görmesini istemiyordum. Yeterince şey yaşıyordu.

“Hazırım,” dedim ve omurgamı dikleştirdim. Susan özel bir odaya girdi ve ben de onu takip ettim. Tala yatakta yatıyordu. Kısa saçlı ve zayıftı. Bavulları yatağının yanındaydı ve günlük kıyafetlerini giymişti. Beni gördüğünde ise gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

“Tala,” dedi Susan. “Nasıl hissediyorsun?” Bu sefer İngilizce konuşmuştu.

“İyi,” dedi ve sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. Yeşil gözleri olduğunu görünce kalbim durdu. Alt dudağım titredi ama derin bir nefes aldım ve kendimi toparladım. “Sen Savannah mısın?” diye sordu, sesinde hafif bir aksan vardı. Çok güzeldi.

“Evet,” dedim ve elini sıkmak için hareket ettim. Tala sıkıca elimi kavradı.

“Dr. Dela Cruz bugün bir ziyaretçim olacağını söyledi. Amerika’dan.” Dudaklarında heyecanlı bir gülümseme belirdi.

“Seninle tanıştığım için çok onur duydum, Tala,” dedim, sesimin sabit olduğundan emin olarak.

Tala, “Doktor olmak mı istiyorsun?” diye sordu.

“Doğru.”

“Neden?” diye sordu ve kanımın donduğunu hissettim.

Susan’a baktım –Dr. Dela Cruz– ve beni cesaretlendirircesine başımı salladı. Sonra Mia’ya, “Kızları biraz sohbet etmeleri için yalnız bırakalım mı?” dedi.

Mia bana baktı ve ben başımı salladım. Mia ve Susan odadan çıktılar ve Tala yatağın kenarına vurdu. “Otur lütfen,” dedi. “Ailem yakında geliyor.” Gülümsedi. “Bugün eve gideceğim...” Sözleri yarıda kaldı ve yanına oturdum. Neden eve gittiğini biliyordum. Poppy’nin sonlara doğru gelmesiyle aynı sebeptendi.

Tala elimi hiç bırakmadı. Zayıftı ama çok güçlüydü.

“Neden doktor olmak istiyorsun?” diye tekrar sordu. “Kanser hastaları için mi?” diye ekledi.

“Evet,” dedim. “Özellikle kanser olan çocuklar için.” Beni inceledi ve sorusunun ikinci kısmının yanıtlanmasını bekledi. “Bir ablam vardı...” dedim ve sesimi sabit tutmak için gerçekten

mücadele ettim ve gözlerimden yaşları def ettim. "Kanser hastasıydı; Hodgkin lenfoması. Senin gibi."

Tala'nın yüzü ciddileşti. "Şimdi nerede?" diye sordu ve içim parçalandı.

Orman yeşili gözlerine baktım. "Cennette," dedim ve tüm kalbimle buna inanmama izin verdim.

Tala'nın parmakları benimkilerde sıkılaştı ve birleşmiş ellerimize baktı. Sonra, "Ben de ölüyorum," dedi. Bu üç kelime ruhumda büyük bir yırtılmaya neden oldu.

"Biliyorum," diye fısıldadım ve elini daha sıkı tuttum.

Bir damla gözyaşı yeşil gözlerini parlattı. "Korkmamaya çalışıyorum. Ama bazen..." Yutkundum, gözünden tek bir damla yaş aktı ve yanağından aşağı kaydı. "Bazen engel olamıyorum."

"Anlaşılabilir," dedim ve ona doğru kaydım. "Karşı karşıya olduğun şey bir insanın karşılaşabileceği en zor şey."

"Ablan korkmuş muydu?" diye sordu ve sonra, "Adı neydi?" dedi.

"Poppy," dedim. "Adı Poppy'ydi."

"Poppy," dedi Tala, ismi heceleyerek. Gülümsedi. "Bu ismi beğendim."

Önceki sorusunu cevaplamamı bekledi. "Poppy korkmuyordu," dedim. "En azından korkmamaya çalışıyordu." Poppy'nin dayanıklılığını, gülümsemelerini ve son nefesine kadar yaydığı doğuştan gelen mutluluğu düşündüm. "Çok mutluydu. Ailesini ve erkek arkadaşını çılgınca seviyordu. *Hayatı...* sonuna kadar seviyordu."

Tala başını çevirdi ve yatağının yanındaki bir fotoğrafa baktı. İçinde Filipinli bir kadın, beyaz bir adam, küçük bir kız ve erkek vardı. Ve tabii ki Tala da vardı, kollarını hepsinin etrafına dolmuştu. "Ben de ailemi seviyorum," dedi, parmağını gülümseyen yüzlerinin üzerinden geçirerek. Tekrar bana dönerek, "Sanırım en çok onları geride bırakmaktan korkuyorum," dedi.

"Poppy de öyleydi." İki elimi de onun ellerinin etrafına doladım. "Ama iyiyiz," dedim ve içimde bir şeylerin değiştiğini

hissettim. İyileşiyordum. Dört yıldır ilk kez iyileşmeye dair umutluydum. İyi *olacağıma* dair. Gülümsedim. “Ve hâlâ Poppy ile konuşuyorum,” dedim. “Yaşadığımız yerin yakınındaki mezarında. Ve onunla yıldızlarda konuşuyorum.”

“Yıldızlar mı?” diye sordu Tala.

Ona küçük bir gülümseme verdim. “Onun üzerime parladığını, yıldızların arasında yaşadığını düşünmeyi seviyorum.” Yanağımdan bir damla yaş düştü. Ama bu mutlu bir gözyaşydı. Poppy’yi *mutlulukla* anıyordum. “Bu hayatta o kadar parlak parlıyordu ki bir sonrakinde daha da çok parlayabileceğini biliyordum.”

Tala gülümsüyordu ama sonra bocaladı. “Bunu beğendim,” dedi. “Yıldızlar hakkında söylediklerini.”

“O zaman sorun ne?” diye sordum, aklında bir şey olduğunu fark ederek.

“Sadece şu anda yorgun hissediyorum. Çok yorgun.” Bakışlarını benimkilere çevirdi. “Ablan kadar parlakça parladığımdan emin değilim. Bazen ışığımın azaldığını hissediyorum. Her şeyin karardığını.”

Kalbimin hüznünlü sözleri karşısında teklediğini hissettim. Eğilerek ellerini daha sıkı sıktım ve “Yıldızlar en çok karanlıkta parlar,” dedim.

Karşılığında bana verdiği gülümseme yıldızların, ayın ve güneşin parıltısıyla yarışıyordu. “Adım,” dedi, “Tala, Tagalog dilinde ‘parlak yıldız’ anlamına geliyor. Benim adım yıldızların tanrıçasından geliyor.”

O zaman hissettim. Kaderin bir dalgası aramızda titreşmişti. Sırtıma bastırılan yumuşak bir elin hissiyatıyla Poppy’nin yanımdaya olduğunu biliyordum. Kader duygusu veya buna benzer bir şey odayı dolduruyordu. Tala’nın ve benim yolumun kesişmesi gerektiğini biliyordum. Onunla tanışmam ve onun da benimle tanışması gerekiyordu.

Kapıda bir vuruş sesi duyuldu ve Susan başını içeri uzattı. “Tala, ailen seni eve götürmek için burada.” Kapı daha da açıldı

ve küçük bir oğlan ve bir kız içeri girdi, Tala'nın yatağına atladılar ve onu küçük kollarına aldılar.

"Eve geliyorsun, canım!" dedi bir adam kapıdan İngiliz aksanıyla, beni kızının yanında görünce hafifçe kızardı. "Ah, böldüğüm için özür dilerim."

"Sorun değil," dedim. Ona baktığımda, Tala'nın yeşil gözlerinin bana baktığını gördüm. Ona ve ardından gelen kadına, annesine gülümsedim.

Yataktan kalktım ve Tala'nın elini bıraktım. Bana gülümsedi. "Hoşça kal, Savannah."

"Hoşça kal, Tala," dedim, boğazım düğümlendi. Çünkü onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

Yutkundum, sonra kız kardeşinin ve erkek kardeşinin başlarının üzerinden, "Seni yıldızlardan göreceğim," dedi.

Ona sulu bir gülümseme verdim. "Seni arayacağım," demeyi başardım ve odadan çıkıp doğrudan soldaki özel aile odasına yürüdüm. Başımı tavana doğru kaldırdım ve gözyaşlarımın gözlerimden iki nehir gibi akmasına izin verdim. Yüzümü ellerimle kapattım ve Tala'nın durumu için duyduğum tüm üzüntünün dışarı akmasına izin verdim.

Tala çok cesurdu, çok saftı. Çok güzel bir ruha sahipti ve ölmeyi hak etmiyordu.

"Savannah?" Mia odaya girdi, ardından Susan geldi ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Bunu yapmak istiyorum," dedim, kalbimde tek bir şüphe olmadan. Sesim duyguyla kalınlaşmıştı. "Çocuk onkoloğu olmak istiyorum. Hasta olmayı hak etmeyen bu çocukların iyileşmesine yardımcı olmak istiyorum. Bir gün kanserin insanları sevdiklerinden ayırmaması için çok çalışmak istiyorum. Kanserinin *tüm kanserlerin*– tedavi edilebilir olması için yardım etmek istiyorum. Bunu istiyorum. Çok istiyorum."

Söylenen her kelimeyle sesim daha da güçlendi. Ben daha da güçlendim. Bunu o kadar çok istiyordum ki bu sonbaharda Harvard'a gideceğimi biliyordum. Tıp fakültesine gidecektim ve

hiçbir aile bir Poppy, bir Tala daha kaybetmek zorunda kalmayana kadar durmayacaktım. Aile ağacının değerli bir dalını kaybetmeyene kadar.

“Bunu yapabilirim,” dedim Mia’ya. “Yapabileceğimi biliyorum.” Gülümsedim ve “Çünkü Poppy kalbimde olacak,” dedim.

Mia’nın gözleri parladı ve beni kollarının arasına aldı. “Seninle gurur duyuyorum, kızım.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Gerçek şu ki ben de kendimle gurur duyuyordum. Ve Poppy ile, bunu görmemi sağladığı için tarif edilemez bir şekilde gurur duyuyordum. Onun günlüğü, beni zorlamadığı ve gerçek hayatta kollarıyla bana sarılamasa da sayfalar aracılığıyla sarıldığı için. Ve bana onunla konuşabilme, kaybettiğimi sandığım iç gücümü tekrar bulmamı sağlama armağanını verdiği için Tala ile gurur duyuyordum. Onu tanıdığım için onur duyuyordum.

Hastaneden yeni bir kararlılıkla ve kalbimde bir amaç duygusuyla ayrıldım. Karşıma çıkan her şeye şükranla yaklaşıacaktım. Çünkü dünyayla paylaşabileceğim bir ışığım vardı. Tıpkı Poppy’nin sahip olduğu gibi. Aynı karı taşıyorduk. Onun içinde akan şey benim içimde de akıyordu.

Bunu ikimiz için yapacaktım.

Karanlık Gökyüzü ve Daha Parlak Yıldızlar

Savannah

Manila, Filipinler

Birkaç gün sonra

Filipinler'deki son gecemizdi. Bu, gezimizde en duygusal ve en zor geçen ülkeydi. Tala ile yaptığım konuşmanın etkisi hâlâ sürüyordu ama kararlılığım güçlüydü. Hayattan istediğim şeylerden vazgeçmeyeceğimi biliyordum. Doktor olacaktım. Bu isteğimde kararlıyım.

Bu, hasta olan ve ölmekte olan çocuklarla tanışmanın beni duygusal olarak sarsmadığı anlamına gelmiyordu. Ya da Tala ile son günleri ve sonrasında olanlar hakkında konuşmanın.

Söylediklerimde ciddiydim. Onu yıldızlarda Poppy'yi aradığım gibi arayacaktım. Ve artık Cillian'ı da aradığım gibi.

Bu gece Manila'daydık. Yarın Japonya'ya uçacaktık. Mia ve Leo dün gece bize son ülkemizin neresi olacağını söylemişlerdi. Bunu açıkladıklarında nefesim kesildi. Çünkü baharın başlangıcıydı. Ve Japonya'da bunun tek bir anlamı vardı: kiraz çiçekleri açacaktı.

Poppy her zaman Japonya'yı ve kiraz çiçeklerini görmek istemişti. Onun çok sevdiği çiçeklerin arasında şifa yolculuğumu sonlandıracağımı hiç fark etmemiştim.

"Hazır mısın?" Başımı otel odamın kapısına doğru çevirdim. Cael orada duruyordu, üstteki birkaç düğmesi açık uzun kollu bir gömlek ve şık bir siyah pantolon giymişti. Saçları şekillendirilmişti, beresi yoktu. Kirli sakallı yanakları temizce tıraş edilmişti ve oturduğum yerden deniz tuzu ve taze kar kokusunu alabiliyordum. Ne kadar yakışıklı olduğuna bakarak yutkundum.

"Cael," dedim. "Muhteşem görünüyorsun." Yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. Asla kurtulamayacağımı bildiğim tek şey buydu; hemen utanmak.

Cael'in dövmeleeri güneşten yanmış teninin üzerinde gururla duruyordu. Burnunu süsleyen küçük çil lekeleri, gümüş burun ve dudak hızzmasının daha da belirginleşmesini sağlıyordu.

Kapıya yaslanırken kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturmuştu ama gümüş-mavi bakışları bana doğru indiğinde yumuşaktı. Tuvalet masasından kalktım ve giydiğim soluk mavi yazlık elbisemin üzerinde ellerimi gezdirdim. Saçlarım yumuşak dalgalar hâlindeydi ve ayaklarımda ince topuklu sandaletler vardı. Kulaklarımda altın küpeler vardı ve yüzüme az miktarda makyaj bile yapmıştım.

Başımı kaldırıp nasıl göründüğümü sormaya gittim ama bunu yapamadan Cael'in kolları etrafıma dolandı ve beni güçlü kucağına çekti. Dudakları kulağıma değdi ve "Kahretsin, Şeftali, inanılmaz görünüyorsun," dedi. Yanaklarım alev alev yanıyordu ama ağzımda geniş bir gülümseme vardı.

Cael geriye doğru çekildi ve saçlarımı yüzümden itti. Her bir yüz hattımı inceledi ve hırıltılı bir şekilde, "Bana nasıl şans verdiğini asla anlayamayacağım. Ama minnettar olmaktan da asla vazgeçmeyeceğim," dedi.

O alnımı, yanaklarımı ve en sonunda dudaklarımı öperken, "Bebeğim," diye mırıldandım. Sürdüğüm dudak parlaticısını bile umursamıyor gibiydi. Beni derinlemesine, tümüyle öptü ve nazik

dili benimkiyle buluştu. Cael'in elleri saçlarıma dolandı ve beni göğsüne bastırdı. Bana mümkün olan her şekilde değer veriyordu.

Bu dünyada artık bildiğim bir şey varsa o da sevilmenin nasıl bir his olduğuydu. Hayran olunmak. En zayıf ve en güçlü anlarınızda tutulmak.

Ruh eşinin gerçekten ne olduğunu biliyordum.

Cael geri çekildiğinde ellerimizi birbirine geçirdi. Beni o kadar uzun süre inceledi ki ense tüylerim diken diken olmuştu. "Umarım seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsundur," diye fısıldadı. Kalbim ilkbahardaki bir çiçek gibi açtı ama ruhumda, Cael'in boğuk sesinde ve yürüyüşünde kalan hüznü yansıtan hüznün bir izi vardı.

Omuzları her zamanki kadar dik değildi, geniş gülümsemeleri kaybolmuştu ve kahkahası yok olmuştu. Son birkaç gündür Leo ile yorulmadan çalışıyordu. Ancak gerçek şu ki Cael maruz bırakma terapisiyle biraz geriye düşmüştü. *Hayır*, geriye düşmemişti; *doğru* yola sokulmuştu. Ancak bu onun için çok zordu ve her gün acısını dindirebilmeyi diliyordum.

Şimdi biraz daha rahat nefes alıyordum. Cael'in nefesleri ise yorgundu. Dün gece arkadaşlarımızla birlikteyken onu izlemiştim ve kendimi paniklemiş hissediyordum. O kadar çekingen, o kadar mesafeliydi ki diğerlerinin de bunu fark ettiğini biliyordum. Hiçbir zaman konuşkan biri olmamıştı ama son zamanlarda çoğunlukla sessiz ve içine kapanıktı. Son birkaç gündür sanki kederimizle farklı yerlerdeymişiz gibi hissediyorduk. Bunu grupta da görmüştüm. Beşimiz de değişiyorduk, zihinsel ve duygusal olarak daha sağlıklıydık. Cael geride kalmıştı ve en zoru ise buna tanık olmaktı.

"İyi misin?" Dudak hızmasının üzerinde parmağımı nazikçe gezdirerek sordum. Öpüştüğümüzde kendi dudaklarımda bıraktığı hissi çok seviyordum. Cael'in hafif bakışları yere düştü. Bana tekrar baktığında gözleri acıyla dolmuştu.

"Sadece üzgünüm, Şeftali," dedi sessizce. "Sadece..." Uzun bir nefes verdi. "Sadece gerçekten çok üzgünüm."

"Biliyorum," dedim ve kollarımı ona doladım. Omzuma bir damla yaş düştüğünü hissettim ama Cael başını kaldırdığında gözleri silinmişti. "Bu akşamki yemeğe gelebilir misin?" diye sordum. Mia ve Leo yerel bir restoranda akşam yemeği ayarlamışlardı. Gezinin bu ayağının sağladığı yoğun danışmanlıktan uzakta nadir bir gece.

Yarınki uçuşumuzdan önce hepimizin nefes alması için bir şans.

Cael başını salladı ve sağ dudağında bir sırtma belirdi. "Gelebilirim."

"Ne?" diye sordum, sırtmasından şüphelenerek.

"Daha sonra bizim için bir şeyler planlamış olabilirim."

Kelebekler mideme doğru uçu. "Öyle mi?"

"Evet," dedi ama bir endişe kıvılcımı gördüm. "Sadece... Sadece her şeyin yolunda olduğunu umuyorum."

"Öyle olacak," dedim ve elinin tersini öptüm. "Öyle olacağını biliyorum." Cael beni odadan dışarı çıkardı ve koridorda Travis ve Dylan ile karşılaştık. "Vay canına!" dedi Dylan. "Ne kadar da şıksınız!" Güldüm ve sonra Dylan ve Travis'e hayranlıkla baktım. Güzel düğmeli gömlekler ve pantolonlar giymişlerdi ve çok yakışıklı görünüyorlardı. Bu kadar çok hafta boyunca böylesine rahat giyindikten sonra biraz da şık olmak güzeldi.

"Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz," dedim ve Dylan ile Travis'i yanaklarından öptüm.

"Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi Travis ve genişçe gülmüseddi. Cael'e baktı. "İyi misin, dostum?"

Cael umutsuzca başını salladı ve sonra asansörün düğmesine bastı. Travis ve Dylan'ın onun için endişelendiğini görebiliyordum. Ama onu üzecek hiçbir şey söylememişlerdi. Hepimiz Cael'in iyileşmesini istiyorduk. Tüm gücümüzle arkasındaydık.

Mia, Leo, Lili ve Jade ile resepsiyonda buluştuk ve Manila'nın şehir ışıklarının altında kısa bir yürüyüşle bir restorana gittik. Hava ılıktı ve hafif bir esinti vardı. Gece tenimizi öpüyormuş gibi hissediyorduk. Restoranda Cael sağımda, Dylan ise solumda

oturuyordu. Özel bir odadaki yuvarlak bir masaydı ve grubumuzdaki herkesi görebiliyorduk.

Leo bıçağıyla bardağına vurdu ve su bardağını kaldırdı. Hepimiz onu takip ettik. "Japonya'ya," dedi ve bir yudum aldı.

Biz de, "Japonya'ya," diye tekrarladık ve içtik.

Hepimiz kadehlerimizi indirdiğimizde Mia, "Bildığınız gibi Filipinler'deki zamanımız maruz kalmak ile ilgiliydi." dedi. Gururlu ama temkinli bir şekilde gülümsedi. "Bu kısmın hepiniz için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Her yeni grubumuzda aynı şey oluyor. Bizi gerçekten sarsan kısım bu. Ama aynı zamanda bize en çok yardımcı olabilecek kısım da bu."

Cael'in eli uyluğumda daha da sıkılaştı. Aşağı uzandım ve parmaklarımı onunkinin etrafına doladım. Dokunmamla gergin kaslarının biraz gevşediğini hissettim.

Leo boğazını temizledi. "Japonya'da son aşamaya ulaşacağız: kabullenme." Duyurusuyla omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Masa sessizdi ve Dylan'ın, Travis'in, Lili'nin ve Jade'in gözleriyle karşılaştığımda, duyguyla dolup taşıdığımı hissettim. Başarmıştık.

Cael'e sıkıca sarıldım ve ona da baktım. Gözleri pencerenin dışına bakıyordu. Onu sıkıca tutmak ve tüm acısından uzaklaştırmak istiyordum. Ama yapamadım, bu yüzden başımı omzuna koydum ve başıma yumuşak bir öpücük kondurduğunda iç çektim.

"Japonya muhteşem bir ülke ve sizin için orada planladığımız şey hem size ilham verecek hem de sizi biraz daha ileriye taşıyacak."

Leo, Mia'ya karşı başını salladı ve Mia, "Hepinizle gurur duyuyorum. Ve bir ülkeye daha yelken açarken, sizin de kendinizle gurur duyduğunuzu umuyorum." Duraksadı ve sonra "Hepinizin," dedi. Cael'e doğru attığı ince bakışı yakaladım. Çünkü kendisiyle gurur duymalıydı. Kardeşine duyduğu ve kendisini esir tutan o öfkeden kurtulmuş ve kalbini iyileşmeye açmıştı.

Kendimden daha çok onunla gurur duyuyordum.

Yemek lezzetliydi ve masadaki ruh hali hafifti. Yolculuğumun en zor kısmını geride bıraktığımız için duyduğumuz rahatlama havaya hâkimdi ve kahkahalarımızı paylaşmıştık.

Yemek bittiğinde Mia ayağa kalktı. "Travis, Dylan, Lili, Jade, siz benimlesiniz." Arkadaşlarımız ayağa kalktı ve iyi geceler dileyerek Mia'yı restorandan çıkarken takip ettiler.

Leo da ayağa kalktı. "İkinizi de dışarıda bekleyeceğim."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılmıştı. Tam, "Ne-" diyecektim ama sonra Cael'in bir plan yaptığını söylediğini hatırladım ve gülümseyerek ona döndüm. Yüzünde bir endişe belirdi. Gülümsemem hızla kayboldu. "Cael--"

"Senin için bir şey yapmak istedim," diye ağzından kaçırdı, kelimeler ağzından aceleyle çıkmıştı. "Ama çok ileri gidip gitmediğimi bilmiyorum."

"Nedir?" dedim, kalbim beklentiyle hızlı hızlı atıyordu.

Cael oturduğu yerde kıpırdandı ve elimi sıktı. Sanki henüz sormadığı bir sorunun cevabını bulmak için yüzümü okumaya çalışıyormuş gibi bana baktı. "Bir süre önce, Poppy'nin çello çaldığı ve profesyonel bir çellist olmak istediği için artık canlı orkestraları veya klasik müziği dinleyemeyeceğini söylemiştin." Daha da sıcakladığımı hissettim, nabzım boynumda ve bileklerimde çırpınıyordu. Başımı salladım, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Dilini alt dudağında gezdirdi ve sonra, "Sokağın aşağısında profesyonel bir orkestranın çaldığını öğrendim, onlara böyle mi deniyor?" diye sordu, sevimli bir şekilde gergindi.

"Senfoni orkestrası mı?" diye sordum, nefes nefese.

"Evet," dedi, başını eğerek. "Leo'ya bilet alıp seni götürebilir miyim diye sordum." Tekrar bana baktı. "Seni bunu izlemeye zorlamayacağım ve eğer o tür müziği duymakta hâlâ çok zorluyorsan, Leo bizi parkta başka müzikler çalan diğer insanlarla tanıştıracak." Nefes aldı ve ölçülü bir şekilde verdi. "Sadece bunu senin için yapmak istedim."

Uzun, koyu kirpikleri gözlerini kapatırken yanaklarını öpüyordu. "Tüm bu zaman boyunca yanımda oldun. Son birkaç

gündür kendimi kapatıp acı çektiğimde beni ayakta tuttu." Du-
dağım titredi. Bu çocuk... bu çocuk çok nazikti, çok düşünceliy-
di. Onu çok seviyordum.

"Bana çok şey verdin, Savannah ve bunun benim için ne ka-
dar önemli olduğunu anladığını sanmıyorum." Cael'in sesi ke-
sildi ve alnımı alnına bastırdım, onu hissediyordum, onu içime
çekiyordum. "Sadece ben de sana bir şeyi geri vermek istedim...
Sana Poppy'nin bir parçasını geri vermek istedim."

"Cael," dedim ve sesim küçük bir çığlıkla çatladı.

Cael'in gözleri benimkilere kaydı ve yüzündeki paniği gör-
düm. Yüzümü kucakladı. "Her şey yolunda, Savannah. Söz
veriyorum. Gitmeyeceğiz." Başım salladı. "Seni zorlamamalıy-
dım. Hazır olduğunda bunu kendin yapmana izin vermeliydim.
Ben... Tanrım, çok üzgünüm--"

"Hayır," dedim ve bileklerini tuttum. Cael'in tedirgin bakış-
ları benimkilere kaydı. "Yanlış anladın," dedim ve gözyaşları-
nın arasından bile gülümsedim. "Bu çok güzel." Başımı bir kez
daha eğip onunla buluştum. "Şimdiye kadar aldığım en nazik,
en düşünceli hediye."

Cael'in rahatlamış nefesi çok şey anlatıyordu.

Geriye yaslandım ve onu asla bırakmadım. "Seninle gitmek
benim için onur olurdu." Yüzümde herhangi bir şüphe aradı.
Ama sadece gerçek vardı. Poppy'nin hayatındaki en büyük tut-
kusu müzikti. Çellosuydu. Sevdiği müziği tekrar çalmasını duy-
mak istiyordum. Yay tanıdık sesli tellerin üzerinde dans eder-
ken, onun anısının etrafımı sardığını hissetmek istiyordum.

Bu son engeli yıkmak istiyordum. Ve bunu Cael yanımday-
ken yapmak istiyordum. Eğilip onu öptüm. Sonra masadan kalk-
tım ve Cael de geldi. "Emin misin?" diye sordu.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Cael bizi dışarıya ve bize eşlik edecek olan Leo'ya götürdü.
Leo, büyük bir binaya girene kadar cadde boyunca yol gösterdi.
İnsanlar giriş salonunda dolaşıyordu ve Cael biletlerimizi teslim
etti. Leo, bize baş başa zaman vermek için uzakta oturacaktı.

Ana salona götürülürken her şeyi içime çektim. Bir orkestra çukurunu görmenin aşinalığını. Poppy'nin hiçbir performansını kaçırmamıştık. Her zaman oradaydık, onun çalmasını izledik. Ben, o gözleri kapalı ve güzel yüzünde bir gülümsemeyle çalarken büyülenmiş bir şekilde oturdum. Notalara kapılırdı, melodilere göre sallanırdı, elleri sanki yayıyla karmaşık bir bale yapıyormuş gibi narındı.

Bayılırdım. Her seferinde.

Koltuklarımıza otururken bize verilen programa sıkıca tutundum. Göğsümde bir sinir çatlağı belirliyordu. Cael'in beni izlediğini hissettim. "Tüm gün boyunca pratik yapardı," dedim ve Cael'in eli uyluğuma gitti. Orkestrayı görüş alanımdan gizleyen çekilmiş perdeye bakmaya devam ettim. "Oturma odamızdaki pencere koltuğuna kıvrılıp Poppy arka planda pratik yaparken kitap okurdum." Hatırladığım anıyla gülümsedim. Ve gülümsediğimde hiç acı hissetmedim. Belki de donuk bir sızı vardı ama anı artık beni yaralamıyordu. Onu bu şekilde hatırlamak... *güzel* hissettiriyordu.

"Elbette, konserlerde çaldı. Muhteşemdi. Birçok orkestranın parçasıydı. Her zaman ilk koltuktaydı çünkü çok yetenekliydi. Ama aklım beni hâlâ oturma odamızda kitap okurken o tembel, yağmurlu günlere götürüyor, Poppy yanımda çalarken ve Ida yerde bebekleriyle oynarken." Cael'in buna gülümsediğini hissedebiliyordum.

Gözlerimden yaşlar boşaldı. "Ev bir süredir çok sessiz." Gözlerimdeki bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırptırdım. "Sonlara doğru artık çalamıyordu. Yayı tutamayacak kadar güçsüzleşti. Ama evde hâlâ sürekli klasik müzik çalıyordu."

Cael bacağını tekrar sıktı. Ona baktım ve onun gözlerinin de yaşlarla parladığını gördüm. "O bizi terk ettikten sonra müzik de gitti." Eve döndüğümde pencere kenarında tekrar kitap okumayı düşündüm. "Belki eve döndüğümde tekrar çalarım. Onun için," dedim ve gülümsedim. "Ve kendim için."

"Bence bundan hoşlanırdı, Şeftali," dedi Cael ve başımı ona yasladım, saçımı öperken gözlerimi kapattım. Aniden alkışlar

koptu ve perde açılarak orkestrayı gösterdi. Gözlerim hemen cellistleri aradı.

Otururken ve şef sahneye çıkarken onları dikkatle izledim. Kalabalık sessizleşti, hava etrafımızda durdu. Şef talimat verdi ve orkestra canlandı.

Vivaldi'nin *Dört Mevsimi* odayı doldurmaya başladığında gülümsedim. Gülümsedim çünkü "Bahar" Poppy'nin en sevdiği bölümlerden biriydi. Ve başladığında onu görebiliyordum. Onu bir kez daha sahnede, gözleri kapalı, yüzünde bir gülümseme ve saçında beyaz bir kurdeleyle müziğe göre sallanırken görebiliyordum.

Ben de gözlerimi kapattım ve sadece Poppy'yi gördüm. Bana son bir performans sergiliyordu. Sahnede sadece o vardı, bana sahneden çalıyordu. En sevdiği parça başladığında ise daha fazlası yoktu. *The Carnival of Animals*'dan "The Swan".

Cellist önderlik ederken gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına izin verdim. Notaların kalbime işlemesine izin verdim. Melodinin, ruhumun her santimini doldurmasına izin verdim. Ve Poppy'nin zihnimde benim için çalmasına izin verdim. Ablamın bana bunu vermesine izin verdim. En sevdiği müziği hediye olarak bana geri vermesine.

Cael'in eli sıkıca kavrarken benimkinde titriyordu. O bile bu ânın artan güzelliğini hissedebiliyordu. Bana verdiği bu an. Bana verdiği değerli bir hediye.

Son nota telden, salonun gövdesine doğru titreşirken başımın üzerinden kaydı. Seyirciler coşkuyla alkışladığında gözlerimi açtım. Ben de alkışladım ama ayağa kalkmakta zorlandım. Gözlerim kocaman açılmıştı ve göğsüm yanıyordu. Ama bu, kendimin, kız kardeşimin ve ailemin bu parçasını geri almamdan kaynaklanıyordu. Üzüntüden değildi. Sevgi, neşe ve umuttan kaynaklanıyordu.

Poppy'den kaynaklanıyordu.

Orkestra selam verip sahneden ayrılmaya başladığında Cael'e döndüm. Ayağa kalktık ve ayak parmaklarıma kadar yükselip

onu öptüm. Ona yaslandım ve fısıldadım: "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Alkışlara rağmen beni duyduğunu biliyordum çünkü ağzını kulağıma getirdi ve fısıldadı: "Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım, Şeftali."

Bu çocuk tüm kalbimi ele geçirmişti.

Salondan çıkarken bizi bekleyen Leo bana sarıldı. Gözlerinde gözyaşlarının kalıntıları vardı, müziğin ve sanatın ne kadar etki-leyici olabileceğini kanıtlıyordu.

Cael ve ben el ele otele geri yürüdük. Yıldızlara baktım. Şehirde daha az görünüyordu, ancak bazıları hâlâ parlıyordu. "Yıldızlar," dedim ve Cael de yukarı baktı. Yanağımı koluna bastırdım. "İkisi de orada, biliyorsun. Bizi izliyor ve bize gülüm-süyorlar."

Cael'in nefesi kesildi ama sonra, "Umarım öyledirler," dedi.

Leo bizi yatak odalarımıza kadar götürdü ve her birimiz içeri girdik. Odamdan gizlice çıkıp Cael'in kapısını çalmadan önce sadece on dakika bekledim. Kapıyı açtığında ona yaslandım ve kollarım hemen beline dolandı. Ve tutundum. Hiçbir yer bana Cael'in kollarından daha güvenli hissettiremezdi.

Geriye yaslandığımda beni öptü. Ben de onu öptüm, yanında tek bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyordum. Japonya'nın son ülkemiz olacağını düşündüğümde midem bulandı. Bu çocuktan, umutsuzca âşık olduğum çocuktan koparılma düşüncesine dayanamıyordum. Ama hâlâ zamanımız vardı. Hâlâ zaman vardı.

Onu bir kez daha öptüm ve gönülsüzce iyi geceler diledim. Bu gece, Cael Woods bana en büyük hediyeği vermişti. O çok özverili ve güzeldi ve şu anda kalbi kırktı. Ama o benimdi ve ben de onun.

Sonsuza dek.

Ve her zaman.

Ve ben de onu toparlamak için savaşırdım. Elimden gelen her şekilde.

Kırık Tabaklar ve Güzelliği Bulmak

Cael

Tokyo, Japonya

Tokyo bir renk cümbüşüydü. Kaldırımında durup şehre, binalara, bu özel yeri dijital prizma ışıkla süsleyen neon renklere baktık. Uyuşuk hâlimle bile ne kadar büyüleyici olduğunu görebiliyordum.

“İnanılmaz,” diye mırıldandı Savannah yanımdan. Eli sırtımı okşadı ve dokunuşuyla gözlerimi kapattım. Ona baktım. Işıklar gözlerine yansıdı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Ona baktığımı fark edince, “Daha önce böyle bir şey gördün mü?” diye sordu.

“Asla,” dedim. Travis diğer tarafımdaydı, Dylan onun yanımdaydı; Lili ve Jade ise Savannah’nın sağındaydı. Hepimiz manzara karşısında hayrete düşmüştük. Hepimiz binalara ağızımız açık bir şekilde bakarken, tipik bir Amerikan turist gibi görünüyor olmalıydık.

“Manganın evi,” dedi Travis ve ellerini birbirine sürttü. “Eydeyim!” Dylan güldü ve ikisi benim takip edemediğim bir sohbe te başladılar. Hayatımda hiç manga okumamıştım.

Lili de ılık atıp, “Burada kedi kafeleri var. *Kediler!*” dediğinde, Savannah ne kadar canlandıklarını görünce daha da çok güldü.

Jade, “Gitmemiz lazım,” dedi. İkisi de başlarını telefonlarına gömdüler ve en yakın olanı aradılar. Savannah’nun yeni arkadaşlarınıza güzel yüzünde derin bir sevgiyle baktığını yakaladım. Japonya’da geçirdiğimiz her sarıyenin tadını çıkaracağını söylemişti. Çünkü bu kadardı. Bu sondu.

Bu grubu geride bırakma dşncesi kalbimi burktu. Uyum-suz grubumuzun en ilham verici yesi olmayabilirdim ama hep-sine derinden değer vermeye başlamıştım. Hiçbirine, yanımda eğilmiş ve Lili’nin ona gösterdiği bir kafe konumuna bakan o küçük sarışın kadar değil tabii.

Kolumu omzuna doladım ve o kızlarla konuşurken ona sarıldım. Birinin sizi terk etmeden önce onu zleyebileceğinizi bilmi-yordum ama Savannah ile böyleydi. Burada geçirdiğim her gün dünyam hâline gelen, beni ayakta tutan dayanağı olan kıza veda etmeye bir adım daha yaklaşıyordu. Tek tesellim, sonba-harda New England’a gelecek olmasıydı.

O zamana kadar onsuz nasıl başa çıkacağımı kimse bilemi-yordu.

“Hadi gidelim,” dedi Savannah kolunu belime dolayarak. Kaşlarını kaldırdım. “Ne?” diye şakacı bir şekilde sordu. “Kediler zerine atlarken bir fincan kahve içmek istemez misin?”

Dudağımda esprili bir sırıtış belirdi. Son zamanlarda gülüm-semem çok nadirdi, bu hareket bana garip gelmişti. Açıkça Savannah da aynı şeyi düşünüyordu, bakışları benim bir gülümse-memle yumuşadı.

Savannah’ya gelince, o inanılmazdı. Hâlâ iednkt, o böyle biriydi. Ama şimdi onda bir hafiflik vardı. Gzeneklerinden bir huzur hissi yayılıyordu.

Ve haftalardır anksiyete krizi geçirmemişti.

Japonya’nın onun için özel olduğunu biliyordum. Bana Pop-py’nin buradaki kiraz eklerini görme isteğinden bahsetmişti. Hiç görememişti.

Japonya'ya vardığımızda, kiraz çiçeklerinin çoğunun açtığını fark ettiğimde ben bile tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Savannah hakkında hissettiklerim gibi, sanki daha büyük bir şey onun burada, ablasıyla ilişkilendirdiği ağaçların tamamen çiçek açtığı dönemde olmasını istemiş gibi hissettim. Tokyo'da biraz görmüştük. Ama birkaç gün içinde Kyoto'ya gidecektik. Orada kiraz çiçeği festivallerine katılacaktık.

Heyecanlanmak istiyordum. Huzurlu ve güçlü hissetmek istiyordum. Ama öyle değildi. Leo ile hâlâ çok konuşuyordum. Artık grubun gerisinde olduğumu biliyordum. İyileşmiş olarak eve dönmeyecektim. *Ham* bir şekilde eve dönecektim. Ve bu grup olmadan ne yapacağımdan korkan bir yanımda vardı. Leo, Mia ve özellikle Savannah olmadan. Daha fazla mı üzülmüydüm yoksa kurtulmak için çok uğraştığım öfke, eve dönmenin tetikleyicileriyle karşılaştığım anda geri mi gelirdi?

Leo ve Mia bana daha fazla yardım teklif etmişti. Gerçek şu ki Cillian'ın kendi canına kıymasıyla ilgili düşüncelerimi yeniden çerçevelemek artık en büyük sorunum değildi. Bir yıldır onun nasıl öldüğünü aklımdan çıkaramıyordum. Buna nasıl tanıklık ettiğimi. Onu görmüştüm. Onu tutmuş ve ölmesini izlemiştim.

Gözlerimi her kapattığımda bunu görüyordum. Yorgun hissettiğimde bunu görüyordum. Bir araba kornası ya da lastik gıcırıtması duyar ve kendimi oraya geri fırlatırdım, kollarımda Cillian, kırılmış ve lanet olası bir şekilde ölmüş.

Leo ile birkaç gün önce birebir görüşmemizde yaptığım konuşmayı hatırladım...

"Cael, Mia ve ben konuşuyorduk ve daha fazla yardımdan faydalanabileceğini düşünüyoruz."

Karnımda ufak bir burkulma dışında tepki bile vermedim. Gerçek şu ki bunu biliyordum. Hissediyordum. Başımı salladım. Ne gerekiyorsa yapacaktım. Karşı koymayacaktım bile. Tanık olduğum şey travmatikti ve iyileşmemin daha uzun süreceğini biliyordum. Savannah için, ailem için, kendim için daha iyi olmak istiyorsam devam etmeliydim.

"Bu geziden sonra sana evde yardımcı olacak bir şey bulacağız." Leo durakladı, sonra, "Bir yatılı programın en iyisi olabileceğini düşünüyoruz. Gerçekten derinlemesine dalmak ve sana yardımcı olmak için," dedi. Leo, gözlerim gözleriyle buluşana kadar bekledi. "Bunu yapmaya gönüllü olur musun?"

"Evet," dedim. Savannah'nın yüzünü tekrar hayal ettim. "Ne gerekiyorsa yaparım."

"Bana geri dön," dedi Savannah, o anıyı dağıtarak. Elleri yüzümdeydi, Tokyo'nun merkezinde, binlerce insan sanki hareketsiz kayamızın etrafında akan su gibi etrafımızda dolanıyordu. Nefes aldım ve parçalanıyormuş gibi hissettim. Bu kederle başa çıkmaktan çok yorulmuştum.

Beni mahvediyordu.

Savannah'ya baktığımda, eğer bununla başa çıkamazsam onu da mahvedeceğimi biliyordum. Ona evdeki ekstra yardımdan bahsetmemiştim. Gerçek şu ki endişelenmesini istemiyordum.

"Buradayım," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Etrafımıza baktım. Arkadaşlarımız gitmişti.

Savannah şaşkınlığımı görmüş olmalıydı. "Kafeye gittiler." Elim tuttu. "Hadi, başka bir yere gidelim."

Beni çekmesini engelledim. "Hayır," dedim, zoraki bir gülümsemeyle. "Onlara yetişiriz." Bana güç vermesini dilediğim bir nefes aldım. Savannah ikna olmuş görünmüyordu. "Çok fazla zamanımız kalmadı. Arkadaşlarımızla daha fazla zaman geçirmek istiyoruz."

Savannah yüzümü inceledikten sonra, "Sadece eminsen," dedi.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu sokağın karşısına geçirdim. "Eminim, Şeftali. Yemek yemeye çalışırken yavru kedilerin saldırısına uğramaktan daha heyecan verici bir şey düşünemiyorum."

Savannah'nın kısa kahkahası bulutlu gökyüzümü delen bir ışık huzmesi gibiydi. "Alaycılığınızı fark ediyorum Bay Woods, ama bu seferlik görmezden geleceğim. Tek istediğim, dikkatinizi çekmek için yarısan yirmi yavru kediyle nasıl başa çıkacağınızı görmek."

Bu yüzden yavru kedi kafesine gittik ve üzüntümü başka bir güne gömdüm. Bugünlerde bu, olağan bir durumdu.

“Ben Aika ve bugün sizinle çalışacağım.” Aika, siyah ve gri saçları topuz yapılmış, 150 boyunda zayıf, Japon bir kadındı. Çok gülümsüyordu ve aldığı her nefesle huzur duygusu yayıyordu. Altmışlı yaşlarında gibi görünüyordu ve Tokyo’nun merkezinde bir stüdyosu vardı.

Parlak beyaz duvarları olan büyük, boş bir alandaydık. Önümüzde tabaklarla dolu bir masa vardı. Hepimiz onun önünde sıraya girdik ve Aika önümüzde durdu.

“Önünüzde bir tabak yığını göreceksiniz. Hepinizden bir tane almanızı rica ediyorum. Hepimiz onun istediğini yaptık ve sonra daha fazla talimat beklemek için geri çekildik. Savannah bana baktı ve omuz silkti. O da bunun ne olduğunu bilmiyordu. Aika bir sanatçıya benziyordu ve stüdyosu da sanat için olabilirdi. Ancak bizi sadece beyaz çıplak duvarlar karşılamıştı.

“Tabaklarınıza bir bakın. Ne görüyorsunuz?” diye sordu Aika.

“Bir tabak,” dedi Travis, açıkça geri kalanımız kadar kafası karışmış bir şekilde.

“Evet,” dedi Aika. “Ve?”

“Pürüzsüz?” dedi Jade gergin bir şekilde.

“Ve?” diye sordu Aika.

“Mükemmel bir daire,” dedi Lili.

Aika hızlı ve keskin bir şekilde başını salladı. “Çatlaklar?”

“Çatlak yok,” dedi Dylan tabağını ararken. Ben de aynısını yaptım. Çatlak yoktu.

“Bir tabağın olabileceği kadar mükemmel,” dedi Savannah utangaç bir şekilde.

“Öyle,” dedi Aika. Sonra, “Hepinizin dağılıp biraz yer açmanızı istiyorum.” Dediğini yaptık. Aika onaylarcasına başını salladı, sonra, “Şimdi, tabaklarınızı kaldırın,” dedi. Dediğini yaptım, “Ve yere bırakın,” diye eklediğinde şaşırdım.

Hepimiz donup kaldık, şaka mı yapıyor yoksa yapmıyor mu emin değildik. Gerçekten bunu yapacak biri olup olmadığını görmek için birbirimize baktık. Bu bir test miydi? Eğer öyleyse, ne işe yarayacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

“Bırakın onları,” dedi tekrar, elini şaklatarak bunu yapacağını işaret ederek.

“Kıralım mı?” diye sordu Lili, tereddütlü bir sesle.

Aika açıkça, “Evet,” dedi. “Bırakın, parçalayın, kırın.”

Dylan tabağını yere bırakan ilk kişiydi, tabak ayaklarının dibinde beş parçaya bölündü.

“Güzel,” dedi Aika, sonra geri kalanımıza döndü. “Şimdi siz de.”

Tek tek, kırılan tabakların sesi odayı doldurdu. Benimkini bıraktım, 1.93 boyum ona biraz hız kazandırmıştı. Benimki yerde dokuz parçaya bölündü. Saymıştım.

Savannah kendi tabağına bakıyordu. Altı büyük parçaya ayrılmıştı. Aika, kırık tabakların yanından geçerek sıra boyunca aşağı yukarı yürüdü. “Şimdi, onları tekrar birleştirin.”

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dylan, “Nasıl?” diye sordu.

“Onları alın,” dedi Aika. “Tabakları tekrar birleştirin.”

İstediklerini yaparak eğildim ve parçaları aldım. Yere diz çökecek onları bir zamanlar oldukları daire şekline koydum. Seramik veya her ne ise ondan yapılmış olan ufak parçalar gözden kaybolmuştu ve tabağın onarılamayacak küçük parçaları kalmıştı. Kırık parçaları doğru yere koydum ama tabak kırılmıştı. Bu kadar basitti.

“Tabağı bir bütün olarak alın,” dedi Aika ve onu yalnızca sessizlik karşıladı.

“Yapamayız,” dedi Travis. “Parçalanacak.”

“Hımm,” dedi Aika, elleri arkasında ve yüzünde bilmiş bir ifadeyle. “O zaman bunu düzeltmemiz gerekecek,” dedi ve odanın karşısındaki kapalı bir kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı. “Kırık parçalarınızı toplayın ve beni takip edin.”

Savannah bana, "Bu ne?" diye fısıldadı ve başımı iki yana salladım. Hiçbir fikrim yoktu.

Tabak parçalarını topladım ve grubu bir sonraki odaya kadar takip ettim.

En son geçen bendim ama neden hepsinin durduğunu hemen anladım. Oda her türden çanak çömlekle doluydu. Altın ve gümüşle kaplı çanak çömlekler.

Aika birçok sandalyesi olan yuvarlak bir masaya yürüdü. Etrafını işaret etti. "Onarılan tüm kırık parçalar. Tekrar kullanılabilir."

"Ama buna rağmen," dedi Dylan; "eskisi gibi değiller."

"Ah, şimdi anladın," dedi Aika ve ne yaptığını anlamam sadece birkaç saniyemi aldı. Elimdeki kırık tabağa baktım. Dokuz kırık parça ve ufak parçaların kaybolup pürüzlü bir kenar bıraktığı yerler vardı. Boğazım anında duyguyla tılandı.

Tabak bir daha asla aynı olmayacaktı. Kırılmıştı ama—

"Şimdi, size onu nasıl tekrar işlevsel hâle getireceğinizi öğretiyorum," dedi Aika, ruhumdan bir parça kopararak. Savannah bana doğru eğildi ve Aika'nın bize bu dersi neden verdiğini anladığını biliyordum.

Etrafıma baktığımda herkesin anladığını gördüm. Bu tabaklar parçalara ayrılmıştı ama onarılamayacak şekilde hasar görmüş bir şeyi alıp tekrar işe yarar hâle getirecektik.

Kırık tabaklar *bizdik*.

Aika, "Lütfen oturun," dedi ve oturduğumuzda boya fırçaları ve altın karışımı verdi. Malzemelerimizi verdikten sonra oturdu ve bu an için saklamış olması gereken kırık bir tabağı çıkardı.

Onu nefesimizi tutarak izledik. Bu sınıfın sadece yeni bir beceri öğrenmek için olmadığını biliyorduk. Hepimiz bunun daha fazlası için olduğunu hissettik. Hepimiz için, iyileşmemiz, kalplerimiz ve ruhlarımız için yapacağımız bir şeydi.

Aika tabağın en büyük iki parçasını aldı ve bir tarafını altın sıvıyla kapladı. "Bu Japon kintsugi sanatıdır," dedi, yaptığı şeyden gözlerini hiç ayırmadan. "Tabağı onarmak için yapıştınıcı

gibi altın cila kullanıyorum. Tabağın kırk parçalarını tekrar birleştirmek için.”

Aika parçaları bir araya getirdi, tabağın iki kırk parçası artık birbirine sabitlenmişti, daha önce kırığın olduğu yeri izleyen muhteşem bir altın çizgi vardı. “Bu sanat formu *wabi-sabi* ilkesinin fiziksel tezahürüdür. *Wabi-sabi* bize hayatın kusurlarını, geçiciliğini ve eksikliğini kucaklamayı öğretir.”

“Sakura, kiraz çiçekleri ağaçları gibi,” diye fısıldadı Savannah, sesi duyguyla kalınlaşmıştı.

Aika, “Evet. Sakura gibi,” dedi. Sonra kırk tabaklarımıza ve aletlerimize başını salladı. “Lütfen başlayın. Yaptığımı takip edin.”

Boya fırçama uzandığımda elim titriyordu. Savannah birkaç dakika boyunca kıpırdamadı, gözleri kapalıydı ve nefes alıyordu. Elimi uyluğuna koydum. Gözleri titreyerek açıldı. “İyi misin?” diye sordum sessizce.

“Evet,” dedi. Bana sulu bir gülümsemeyle baktı. “Sadece... birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.” Savannah boya fırçasına uzandı ve tabağını yeniden yapmaya başladı.

Hepimiz çalışırken tam bir sessizlik oldu. Birbirine yapıştırdığım her parçayla birlikte, aklıma geçen yılın görüntüleri geldi. Cillian öldükten sonra içinde bulunduğum katatonik durum. Vücudumda kök salan ve beni tüketene kadar bir veba gibi yayılan öfke. Ailemi ilk kez dışladığım, beni yalnız bırakmaları için onlara bağırdığım zamanı hatırladım. Takımımın hokey pistinden çıktığım ve hiç arkama bakmadığım, sonbaharda Harvard’a başlamayı reddettiğim zamanı. Patenlerimi gölet kulübesine fırlattığım ve kapıyı çarptığım zamanı. Cillian’ın hokey sopasını alıp çok sevdiğimiz donmuş gölette paramparça ettiğim zamanı.

Her biri ruhumda bir çatlaktı. Çatlak.

Çatlak.

Çatlak.

Çatlak.

Kalbimin kırılmasının, ruhumun binlerce kırık parçaya bölünmesinin fiziksel tezahürüydüler. Bir daha asla toparlanabileceğime inanmazdım.

Ta ki bu geziye kadar.

Ta ki beni tekrar *umutlanmaya* cesaretlendiren en muhteşem kıza âşık olana kadar.

Onlar benim altın cilalarım mıydı? Kırık ruhuma olan şey bu muydu? Bu gezi, bu yeni arkadaşlıklar, Leo ve Mia'nın rehberliği ve kız arkadaşıma, kintsugi' me derinden âşık olmak mıydı? Ben –hepimiz– bir şekilde tekrar bir araya getirilebilir miydik? Yoksa maruz bırakma terapisinden sonra tekrar mı kırılmıştım? Parçalarım yeniden kırılmış mıydı? Onları tekrar bulmak için çabalamak zorunda mıydım? Yoksa kurtarılamayacak kadar çok parçaya mı ayrılmışlardı? En büyük korkum buydu. İyileşmek için çok geç olması.

Aika bana, “Zorlanıyor musun?” diye sordu. Ellerim havada asılıydı ve hareketsiz oturduğumu, kafamın içinde kaybolduğumu fark ettim. Sonra sorusunun kulağıma sızdığını duydum. Zorlanıyor muydum?

Çok fazla.

Yutkunarak Aika'nın sorgulayıcı bakışlarıyla karşılaştım. “Bu...” Sandalyemde kıpırdandım, bu soruyu yüksek sesle sormaktan rahatsızdım. Ama bilmem gerekiyordu. “Onarılamayacak kadar kırılmış bir tabak var mı? Herhangi bir... umutsuz vaka?”

Sorum havayı yoğunlaştırdıkça oda sessizleşti. Savannah'nın elinin destek için dizime indiğini hissettim. Ama gözlerimi Aika'dan hiç ayırmıyordum. Cevabını beklerken nefesimi tuttum.

“Hayır,” dedi Aika, gerçekçi bir şekilde. “Parçalanmış parçaları bulmak daha uzun sürebilir ve kesinlikle tekrar bir araya getirmek daha uzun sürecektir. Ama her kırık tabak zamanla ve bunu yapma azmiyle onarılabilir.”

Cevabının verdiği rahatlama beni neredeyse sandalyemden düşürecekti. Aika'nın beni daha yakından izlediğini hissedebiliyordum. Başımı kaldırıp tekrar gözleriyle buluştuğumda, sanki

ruhumun içini görebiliyormuş gibi başını bir kez salladı. O kısa baş sallayışı cesaretlendirmek içindi. Bu soruyu neden sorduğumu gerçekten anladığını biliyordum. Masadaki herkes anlamıştı.

Savannah, "İyi misin, bebeğim?" diye sordu, fısıldayan sesi üzüntüyle titriyordu. Benim için üzülmüyordu.

"İyiyim," dedim ve elini sıktım, sonra herkesin bana yoğun bir şekilde odaklanmasını görmezden gelerek devam ettim.

Tabağı düzeltmek için harcanan saatlere yenik düşmüştüm, son parça yerine sabitlendiğinde arkama yaslandım. Cilalanmış tabağıma bakarken nefesim kesildi.

Sabitlenmişti. Eskisi gibi değildi ama tekrar bir araya getirilmişti. Yeni bir şeydi. Ama yine bir tabaktı.

Aika, "Şimdi tabaklarımıza baktığımızda ne görüyoruz?" diye sordu, sesi şimdi daha yumuşak, daha nazikti, sanki günümüzü yeniden inşa etmekle geçirdiğimiz tabaklar kadar kırılğan olduğumuzu biliyordu. Cilanın kuruması zaman alacaktı. Eskisi kadar güçlü olması için.

"Çok güzel," dedi Savannah tabağına bakarak. Gözlerinden yaşları sildi ve Aika'nın bakışlarıyla buluştu. "Bence eskisinden daha da güzel."

"Ah," dedi Aika. "Bu doğru." Tüm tabaklarımızı işaret etti. "O zaman bir ders," dedi ve gülümsedi. "Kırılan bir şey, bir kez onarıldığında, eskisinden daha güzel olabilir."

Ürperti omurgamdan aşağı doğru indi ve vücuduma yayıldı. Uzanıp Savannah'nın elini tuttum. Parmakları titriyordu ve yukarı baktığımda, gözyaşları yanaklarından aşağı doğru süzülüyordu, sanki kendi tuzlu cila izleriymiş gibi. Kız arkadaşım tarafından büyülenmiş bir şekilde bakakaldım. Tanıştığımızda da güzeldi. Binlerce parçaya ayrıldığı zaman. Ama şimdi, bu gezi ve terapi onu yavaş yavaş altın cila ile bir araya getirdiğinde, her zamankinden daha güzeldi.

Kendi parçalarımın hâlâ kırık olduğunu biliyordum. Hepsi yapıştırılmış değildi... henüz. Ama tabağıma baktığımda *olabileceğimi* biliyordum. Bir gün. Cillian'ı kaybettikten sonra asla

aynı olmayacaktım. Hiçbirimiz sevdiklerimizi kaybettikten sonra aynı olmayacaktık. Çok sevdiğiniz birini kaybedip eskisi gibi olamazdınız.

Kayıp sizi değiştirirdi.

Ama *iyileşebilirdiniz*. Kırık ruhunuzu altın cila ile onarabilir ve hayata tutunabilirdiniz. O hayat bir daha asla aynı görünmeyecekti. Ama bu, değerli olmayacağı anlamına gelmiyordu. Güzel olmayacağı anlamına gelmiyordu. Belki de kayıp, bir insana hayatı *daha çok* sevmeyi öğretirdi. Çünkü o hayatı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlardınız. Artık onu hafife almazdınız.

Henüz orada olmadığımı biliyordum. Ama devam edersem... *Çabalamaya* devam edersem, kırık parçalarımı onarmaya devam edersem, belki de oraya ulaşabilirdim.

Bir el omzuma kondu. Aika yanımda duruyordu. "Hepinize yanınızda götürmeniz için bir set vermek istiyorum. Evde pratik yapmanız için." Gülümsedi ve kahverengi gözleri nezaketle doluydu. "Hayatın bir daha güzel olamayacağını hissettiğiniz zamanlar için."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve sanki can simidimmiş gibi o hediye kintsugi setine tutundum. Sanki yeterince sıkı tartsam, damarlarım altın cila ile akacak, atardamarlarıma girecek ve kırık kalbimi onaracaktı.

Aika'nın sesinin kafamın içinde yankılandığını duydum... "Wabi-sabi bize hayatın kusurlarını, geçiciliğini ve eksikliğini kucaklamayı öğretir."

Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Hayat, mutluluk... acı bile.

Ama *umut* sürerdi. Savannah'nın etrafında olmak bana bir şey öğrettiyse, o da umudun her zaman yakınımda dolaştığıydı. Ve eğer kaybolduysa, tekrar bulunabilirdi. Savannah başını omzuma koydu ve sadece tabağına baktı. Ben de kendi tabağıma baktım, etrafımızdaki dünya kayboluyordu. Kırık parçalarımı onarmanın bir yolunu *bulmalıyım*. Savannah'nın saçlarını öptüm, kiraz ve badem kokusunu içime çektim. Bu kızla bir hayat istiyordum. Onunla mutluluğu bulmak istiyordum.

Sadece *onu* istiyordum, her şekilde.

Altın cila tavandaki ışıkların altında parlıyordu. Belki de Savannah'nın kalbi ve benimki, kardeşlerimizi kaybetmemizle kırılmıştı. Ama onları onarmaya başladığımızda, belki de onları tekrar bir araya getirip iki kalbimizi bir yapmıştık.

Bu şekilde daha güçlüydük. Birlikte atıyorduk.

Ve emindim ki tek başlarına olduklarından daha güzellerdi.

Açan Çiçekler ve Eski Dostlar

Savannah

Birçok insanın kiraz çiçeği ağaçlarını neden bu kadar sevdiğimi merak ettiğini biliyorum. Her zaman sevmişimdir. Onların arasında büyüdük. Renkleri, kırılganlıkları beni büyüleyen bir şeydi. Çoğu çocuk Noel'e kadar gün sayar. Ben kiraz çiçeği mevsiminin gelmesini gün sayarak bekledim.

Ben şu anda burada otururken, onlar çiçek açtı. Çiçek bahçesi pembe ve beyaz yapraklarla dolu. Canlı, çok canlı. Tatlı çiçek kokusu ve çiçek açan o çarpıcı güzellik oraya her götürüldüğümde nefesimi kesiyor.

Artık yürüyemiyorum. Artık tekerlekli sandalye kullanıyorum. Ama önemli değil. Çiçek bahçemi tüm güzelliğiyle, bir kez daha görebildiğim sürece mutluyum. Özellikle de Rune'um yanımdayken. Orada saatlerce oturabiliriz. O ağaçların altında, onun kollarında güvende hissediyorum. Aldığım her nefes değerli. Rune'un bana verdiği her öpücük, bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir hediye.

Hiçbirini hafife almadım.

Ama bu yılki çiçeklenme buruk, çünkü bunun bu dünyadaki son çiçeklenmem olacağını biliyorum. Yakında ilk yaprak düştüğünde, nefeslerimin sayılı olacağını biliyorum. Kalp atışlarım sınırlı olacak. Yoruluyorum, Savannah. Şimdi bile, sadece kalem tutup sana yazmak beni yoruyor. Ama hiç korkmuyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Tıpkı kiraz çiçeği gibi kısa bir hayatım olmuş olabilir ama canlı, dolu ve çok tatlıydı.

En tatlısı ise sevdiklerimle olmaktı. En tatlısı seninle ve Ida ile olmaktı. Rune' umla.

Tanrı hayatımın kısa olacağını biliyordu, Savannah. Bu yüzden bana kiraz çiçeklerinin sevgisini verdi. Sınırlı ama dolu bir hayat yaşamamanın ne olduğunu anlayabilmem için. Hayatımın ilham kaynağı olan ağaçların arasında yaşamak için Blossom Grove'da doğdum. Buna inanıyorum. Bu hayatta hiçbir şey kalıcı değil, Savannah. Bu yüzden hayatın güzelliğini kucaklayabildiğin kadar kucakla.

Bunu okuduğunda cennette olduğumu, artık ölmeyen kiraz çiçeklerinin arasında güvende olduğumu bil. Ve onların altında oturup ailemi düşünürken, onlar hayatlarında ilerlerken çok mutlu olacağım, ta ki onlar bana geri dönene ve altında beklediğim cennetlik kiraz çiçekleri gibi sonsuza dek yanımda kalana kadar.

*O güne kadar,
Poppy*

Savannah

Kyoto, Japonya

Özümseyebileceğimden fazlaydı. Döndüğüm her yer pembe ve beyaz bir örtüydü. Her patikayı kaplayan ağaçlar ve ağzına kadar çiçek açmış ağaçlarla dolu parklar. Çiçek kokusu havanın her bir zerresine yayılıyordu ve baktığım her yerde gördüğüm tek şey Poppy'ydi. Gezinin sonunda Kyoto'yu gördüğüm için mutluydum. Çünkü bunu aylar önce, bu gezi henüz daha yeni başlamışken görseydim buna dayanamazdım.

Şimdi, geçici bir hayatla dolu bu ağaçlara bakabilir ve onlara hak ettikleri saygıyla hayranlık duyabilirdim. Ve her köşede Poppy'yi görebilirdim ve bu beni yıkmazdı. Ama *güçlenebilirdim*. Gözlerimden yaşlar düşerken göğsüm yumuşak çığlıklarla inip kalksa da gülümsedim. Gözyaşlarım yere düştüler ve bu yerde sonsuza dek benden bir parça bıraktılar; bir kız kardeşin hürmetini. Cael sol elimi tuttu, benimle birlikte bu harikulade manzarayı içine çekiyordu. Sağ elimi uzattım, esinti parmaklarımın arasında dolaşıyordu. Ve zihnimde Poppy yanımdaydı, beni sıkıca tutuyordu. Kalbinde sadece sevgi ve minnettarlıkla, o çok sevdiği ağaçlara bakıyor olacaktı.

"İnanılmaz," diye fısıldadı Dylan arkamızdan. Gözlerimi açtım ve ileride kuşların sanki manzara karşısında nefesleri kesilmiş gibi daireler çizdiğini gördüm. "Çiçek bahçesi gibi mi, Sav?" diye sordu Dylan. Ona her şeyi anlatmıştım.

Evimi düşündüm ve keskin bir ev özlemi hissettim. Bu manzara ne kadar muhteşem olsa da *hiçbir şey* bizim küçük çiçek bahçemizin yerini tutamazdı. Özellikle de ablam orada yatıyorken. Büyülü, dingin ve kutsanmış bir yerdi.

Tam cevap vermek için ağzımı açtığımda Dylan'ın yanından bir ses, "Hiçbir şey çiçek bahçemizin yerini tutamaz," dedi.

Şok beni birkaç saniye hareketsiz bıraktı. Çünkü o sesi tanıyordum. O sesi *özlemiştim*. Cael'in elini bıraktım ve Dylan'ın etrafından dolaştım. Ve yanımda, bu muhteşem Kyoto parkında, etten kemikten Rune Kristiansen vardı.

"Rune..." dedim ve gözlerimden yeni yaşlar aktı. Ona doğru koştum ve kollarımı sıkıca ona doladım. Rune beni sıkıca tuttu ve yanaklarımda uzun, sarı saçlarını hissettim. Bunların hepsi çok gerçeküstüydü. Burada olmak, bu kadar çok çiçek açan ağacın arasında, şimdi yanımda Poppy'nin Rune'u ile...

Geri çekildim ve gözlerimi sildim. Rune her zamanki gibi giyinmişti: siyah kot pantolon, siyah gömlek ve motorcu botları. Hiç değişmemişti, sadece şimdi biraz daha büyümüştü. Ve tıpkı eski Rune gibi elinde bir kamera vardı.

“Sürpriz,” dedi ve başımı iki yana salladım, konuşamıyordum.

Gülümsedi. “Birkaç haftadır çekimler için danışman hocamla Güney Kore’deydim. Projeler arasında birkaç günümüz boştu. Eski meslektaşlarıyla buluşacaktı, bu yüzden bir uçağa atlayıp burada kısa bir tur atmaya karar verdim. Sadece bir gün ve bir geceliğine buradayım. Ama annen bana senin de burada olacağını söyledi. Grubunun liderleriyle iletişime geçtim ve bana nerede olacağını söylediler. Sana sürpriz yapmak istedim.”

“Buradasın,” diye fısıldadım, hâlâ şoktaydım.

Rune’un gözleri yumuşadı ve derinliklerinde birkaç saniyeliliğine bir hüznün izi titredi. “Kiraz çiçeklerini asla kaçırmam, Sav.” Kamerasına dokundu. “Sevgilime hâlâ göstermem gerek.”

Poppy’nin mezarındaki fotoğraflar.

Her yıl kiraz çiçeği mevsiminin sonunda, ölüm yıldönümüne yakın bir zamanda, dünyanın bir yerindeki kiraz çiçeği festivalinin yeni bir fotoğrafı Poppy’nin mezar taşında belirirdi.

Rune ve ben birbirimize uzun, tanıdık bir bakış attık ve duygu boğazımı öyle sıkı tıkadı ki konuşamadım. Rune başını eğdi ve gözlerini hafifçe sildiğini gördüm. Tekrar bana döndüğünde, yakışıklı yüzünde ablamı ne kadar özlediğini görüyordum.

“Şeftali?” Cael arkamdan geldi ve kolunu omzuma dolayarak beni kendine doğru çevirdi. “İyi misin?” Rune’a baktı, gözlerinde şaşkınlık vardı. Rune’un başı, Cael’in bana ne kadar yakın olduğunu görünce yana doğru eğildi. Yanaklarım bir sıcaklıkla doldu. Ailemin ona Cael’den bahsetmediği açıktı. Rune bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. O ânın ağırlığını dağıttı.

“Cael,” dedim ve Rune’u işaret ettim. “Bu Rune, Poppy’nin...” Ne diyeceğimi bilemeden sustum.

Rune, “Ben Poppy’nin Rune’uyum,” diyene kadar midem kasılıyordu.

Poppy’nin Rune’u... Çünkü o, ablam için her zaman bir erkek arkadaştan fazlası olmuştu. O, onun tüm hayatıydı, kalbinin atışıydı ve ruh eşiydi. Sadece kısa bir süreliğine ayrılmışlardı.

Cael kolunu belimden çekti ve yüzü farkındalıkla aydınlandı.

“Cael,” dedi ve Rune’un elini sıktı. Rune gülümsedi ve sonra bana her ağabeyin yapacağı gibi baktı. Sanki açıklamam gerekiyormuş gibi.

“Rune mu?” dedi Dylan. Ciddi bir şekilde Rune’a bakan arkadaşşıma döndüm.

“Hei,” dedi Rune, Dylan’ın elini sıkarken, Norveççesi gizlice araya girdi. Rune’dan ayrılmadan önce bir ara Dylan’la konuşmasını isteyeceğimi hatırladım. Dylan’a da yardım edebileceğine inanıyordum.

“Dylan,” dedi, “Savannah’ın arkadaşşı. Onunla bu gezideyim.” Dylan, ilgiyle bize yaklaşan diğer herkesi işaret etti. Rune’un mavi gözlerinde anlayış parlıyordu. Tek tek tüm arkadaşlarımla tanıştı. Cael elini sırtıma koydu, bana sessizce destek oluyordu. Rune hepimize hafifçe gülümsedi. Hepimizin duygusal olarak nerede olduğumuzu tam olarak biliyordu. O da bu yolda yürümüştü–yürüyordu.

“Burada olduğuna inanamıyorum,” dedim, sesimi tekrar bularak.

Rune başını parka doğru eğdi. “Arayı kapatmak için vaktin var mı?”

Arkamızda duran Mia ve Leo’ya baktım. Belli ki Rune ile tanışmışlardı ve bunu planlamasına yardım etmişlerdi. Mia bizi eliyle uzaklaştırdı. Cael’e döndüm. Ben de bu kiraz çiçeklerini onunla birlikte görmek istiyordum. Yüzümdeki savaşı görmüş olmalı ki alnını alnıma bastırdı ve “Ben de grupla gideceğim. Rune ile ihtiyacın olan tüm zamanı geçir. Geri döndüğünde seni bekliyor olacağım,” dedi ve beni öptü. Yumuşak ve şefkatliydi ve omurgamdan aşağı titremeler indi.

“Yakında görüşürüz,” diye fısıldadım, sonra bize mahremiyet sağlamak için kenara çekilen Rune’a doğru yürüdüm.

Rune yürümeye başladı. Kolunu omzuma doladı ve beni yana doğru sımsıkı sardı. “Seni özledim, Sav.” Beni bıraktı ve gerçekten inceledi. “Daha iyi görünüyorsun.” Uzun ve rahat bir nefes aldı. “Daha güçlü görünüyorsun.”

“Öyleyim,” dedim ve her harfinde ciddiymdim. “Daha iyi oluyorum. Daha güçlüyüm.” Elimi kaldırdım ve parmaklarımı çiçek açmak üzere olan canlı pembe bir çiçek tomurcuğunun üzerinde nazikçe gezdirdim. “Bu gezi...” Başımı iki yana salladım. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

Piknikler için alçak masalarla kaplı bir çimenlik alana geldik. Rune oturmamız için işaret etti. Parkın bu bölümü kiraz çiçeği dallarından oluşan alçak bir gölgelikle kaplıydı; yapraklardan bir tavan oluşturmıştı. Bahar güneşinin çoğunu kapatan kalın çiçek tabakasına gülümsedim.

“Seni az önce öpen çocukla başlayalım derim,” dedi Rune. Sesinde mizah vardı.

Yanaklarım ateşle parladı. Ama Cael ile gurur duyuyordum. Onun benim olmasından gurur duyuyordum. “Artık adının Cael olduğunu biliyorsun,” dedim, sadece sesimden ona ne kadar âşık olduğumu duyarak. Rune kolumu dürttü. Şakacılığına güldüm ama sonra hemen ayıldım. “Ağabeyini kaybetti.” Rune’un da tüm neşesi gitti. “Cillian... ağabeyi... kendini öldürdü.”

“Hayır,” diye fısıldadı Rune, şüphesiz kafasında Alton’ı canlandırmıştı.

“Cael buna şahit oldu. Sonra onu tuttu.” Cael’i o şekilde canlandırmanın verdiği acıyı savuşturmak için derin bir nefes aldım. “Her şeyi... gerçekten zor buluyor.”

Tamamen destekleyici bir şekilde, “Elbette öyle,” dedi Rune. Poppy’nin onu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu, eminim. “Bu gezi ona yardımcı oldu mu?” diye sordu.

“Oldu,” dedim ama gerçeği kendime itiraf etmeliydim. “Ama hâlâ acı çekiyor. Yaptığımız terapiler hâlâ boğuştuğu şeyleri ortaya çıkardı.”

Rune başım salladı ve sonra çiçeklere baktı. Gözlerini kapattı ve esinti saçlarında dans etti. Poppy’nin yanına otururken elini uzun saçlarının arasından geçirdiğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Rune’un dudaklarında oluşan gülümsemeye bakılırsa, belki de o da öyle düşünüyordu. Gözlerini açtı ve “Ablanı

kaybettiğimde..." dedi. Başını iki yana salladı. "O gittikten sonraki o ilk günler. *Nefes almayı* bilmiyordum, Savannah." Rune'un sesi titredi. Benim de gözlerimden yaşlar boşaldı. Çünkü ben de tam olarak aynı durumdaydım. "Sonra zaman geçtikçe daha da kötüleşti. Çünkü onun yokluğunu *hissediyordum*. Onu en son öptüğüm zaman ile o an arasındaki zaman çok uzun bir zaman gibi geldi. Başa çıkamayacağım kadar *fazla* uzun."

Rune kamerasını kaldırdı ve benim göremediğim bir şeyi görüp fotoğrafını çekti. Kamerayı indirdiğinde, "Ablanla... *Poppym'in*le geçirdiğim o son aylar benim için her şeydi," dedi. Sesi boğuk ve hamdı. O ayların özel olduğunu biliyordum. Bunu görmüştüm. Ablamı ve Rune'un onun son günlerinde hayatına geri getirdiği mutluluğu görmüştüm. Ailesini ne kadar sevse de yalnızca Rune onun ölümünü bu kadar güzel kılabilirdi. Rune bunu onun için mükemmel kılmıştı. Ve tam da ona en çok ihtiyaç duyduğu anda hayatına geri dönmüştü.

Tıpkı Cael'in benimkine girmesi gibi.

Rune elini elimin üzerine koydu ve sıktı. "Onu seviyor musun?"

"Evet. Mümkün olabileceğini düşünmediğim kadar çok," dediğimde kalbimde hiçbir şüphe yoktu.

Rune gülümsedi. O kadar büyük gülümsedi ki bunun Poppy adına da olduğunu biliyordum. "O zaman onunla tanıştın," dedi. "Hayatının geri kalanını birlikte geçireceğin çocukla."

Onu dürttüm ve "Rune'umla," dedim.

Rune kahkahasını tutamadı ve gözündeki kırıksıklığa bir damla yaş düştü. "Rune'unla," diye tekrarladı.

"Boston'ın hemen dışından bir hokey oyuncusu," dedim.

"Boston, ha?" dedi, açıkça Harvard'daki geleceğimden bahsediyordu.

"Geçen sonbaharda Harvard'a gitmesi gerekiyordu. Bir hokey bursuyla. Ama kardeşi öldüğünde hem oradan hem de spordan uzaklaştı. Kardeşi de hokey oyuncusuydu ve Cael'in oynamaya devam etmesi çok zorlaştı... anılar... çok zordu."

"Ona zaman ver," dedi Rune. "Zorlu bir yoldan geçti. Ama

oraya geri dönmenin bir yolunu bulabilir.” Bana döndü. “Yine de tesadüf,” dedi. “Cael’in de Harvard’a gitmesi gerekmesi...” Ben de tam olarak bunu düşünmüştüm. Rune gökyüzünü işaret etti. “Bence bunda ablanın bir parmağı var.”

Güldüm. “O aşkı severdi.”

“O aşkı severdi,” diye tekrarladı Rune hüzünle. “Tanrım, Sav. Onu çok özlüyorum. Bu yerlerde olmak onu daha çok özlediğimi hissettiriyor ama aynı zamanda tam burada, yanımda olduğunu da hissettiriyor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. Sonra ona uzun zaman önce sormam gerektiğini bildiğim şeyi sordum. “İyi misin, Rune? *Gerçekten* iyi misin?” Yüzünden genel olarak bir şey sormadığımı anladığını gördüm. Poppy olmadan nasıl olduğunu soruyordum.

“İyiyim,” dedi ve göğsümde bir yumru oluştu. “Çünkü bir gün ablanı tekrar görmeyecek olmam imkânsız. Kız arkadaşımınla bir kez daha birlikte olacağımı *biliyorum*. Onu tekrar öpebilecek ve sıkıca sarılabileceğim. Gülüşünü ve çello çalmasını dinleyeceğim. Onun yanında uyuyabileceğim ve sadece onunla olabileceğim. Her zaman olması gerektiği gibi. Ve aynı geçirmek zorunda olduğumuz tüm yıllar toza dönüşecek.”

Başımı eğdim, böylece beni dağılırken görmeyecekti. Açıkça işe yaramadı çünkü “Şimdilik onu rüyalarınızda görüyorum, Sav. Her gün onunla konuşuyorum ve beni duyduğunu biliyorum. Kusursuz gamzeli gülümsemesini görüyorum. Ve ruhumda, bana mutlu ve acısız olduğunu temin ediyor. Her fırsatta ondan bahsediyorum. Bu onu benim için canlı tutuyor,” dedi. Sesi kısıldı ve duyguyla kalınlaştı. “Benim için asla başkası olmayacak. Cennetten bile olsa, Poppy bana ihtiyacım olandan daha fazla sevgi veriyor.” Kamerasını kaldırdı. “Dünyayı dolaşıyorum ve onun için fotoğraflar çekiyorum. Onun şerefine. Bana her gün bir amaç veriyor. Ve bu devam etmemi sağlıyor. Kederin karanlığından uzak durmamı sağlıyor.” Dudakları şefkatle yana doğru kıvrıldı. “Poppy bana bunu öğretti. Hayatı nasıl besleyeceğimi ve

seveceğimi. O gitmiş olsa bile. İkimiz için yaşamayı ona borçluyum. Ona söz verdim. Ve sevgilime verdiğim sözü asla bozmam.”

“Aynı... Tıp okumanın benim için olacağı gibi,” dedim, Tala’yı ve Filipinler’deki tüm çocukları, özellikle de kurtarılmayanları düşünerek.

“Tıp okumak gibi,” dedi onaylayarak. “Poppy’yi onun adına devam ederek onurlandırıyoruz. Onu tekrar görene kadar bu benim için yeterli olacak.”

Birkaç dakika sessiz kaldı, konuşmamız başımızın üstünde süzülüyordu. “Ablanla geçirdiğim hayatımın tek bir ânından bile pişman değilim, Sav,” dedi. “Kötü zamanlar bile. En kötü zamanlar bile. O aşağıdayken, siperlerde olduğunda, ben onunla birlikteydim. Bunu biliyordu. Bizi bu kadar güçlü yapan şey buydu. Başarılı olalım ya da olmayalım, onun yanıdaydım ve elini tutuyordum. Hiçbir şey beni onu bırakmaya zorlayamazdı... ölüm bile.”

Cael’i hayal ettim ve bizim de öyle olduğumuzu biliyordum. Yağmurda ya da güneşte, ışıktaki dans ederken ya da karanlıkta kaybolurken onunla olacaktım. Sadece bana sahip olduğunu yüzde yüz biliyor olmasını diliyordum. Kendisinin benim için bir yük olduğunu düşündüğünü biliyordum. Ama o bundan çok uzaktı. Beni yükseltmişti. Beni uçurmuştu. Kırıldığında, düştüğünde ve karanlığa gömüldüğünde bundan nefret ettiğini biliyordum. Ama Cael’in anlamadığı şey, savunmasızlığın beni onu daha çok sevmeye yöneltmesiydi. En kötü hâlimizi en çok sevdiklerimize gösterdiğimizi anlamıştım. Yargılama yoktu. Sadece tamamen sarsılmaz bir destek vardı.

Rune’un koluna tutundum. “Burada olduğun için çok mutluyum,” dedim ve yanağımı koluna koydum. “Dünyanın diğer ucunda, evden bir parça benimle.” Kiraz çiçekleri tekrar rüzgârda sallanırken gülümsedim. “Poppy’den bir parça.”

Rune saçını öptü ve sessizce oturduk, sadece ablamın çok sevdiği ağaçları izledik. Onu anarak. Ona saygı duyarak. Onu düşünerek.

Onu seyerek.

Sonsuza dek, her zaman.

Elveda

Savannah

Ôtsuchi, Japonya

Puslu bir öğleden sonra küçük sahil kasabası Ôtsuchi'ye vardık. Kyoto'dan çok farklıydı. Manzaraya deniz hâkimdi. Ağaçlar ve tarlalar. Ama uzak ve sessizdi.

Kyoto'dan dolu ama biraz da hüznü hissederek ayrılmıştım. Birçok ağacın çiçek açtığını görmek ve Rune'la konuşmak... güzeldi ama aynı zamanda zordu. Kalbinizdeki keder sancısını tetikleyebilecek şeylerin küçük şeyler olduğunu fark ettim. Öylesine ezici ve güçlü bir histi ki birkaç saatliğine sizi tekrar ateşe itebilirdi. Ama oradan tırmanmayı öğrenmişim, biraz kömürleşmiş ama yanmamış bir şekilde. Bu da bir ilerlemeydi.

Kyoto zaman zaman zor olsa da oradaki güzelliği de hissetmek için elimden geleni yapmıştım. Poppy'nin çok görmek istediği bir yeri ziyaret ediyordum ve Rune ile oradaydım. Bunun onu çok mutlu edeceğini biliyordum. Rune, pembe ve beyaz çiçek yaprakları denizinin arasında ikimizin birlikte bir fotoğrafını

çekmişti. Ve Georgia, Blossom Grove'a döndüğümde o fotoğrafın kız kardeşimin mezarına konmuş olacağını biliyordum.

Rune gezi sırasında hepimizle akşam yemeğine gelmişti. Yüzümüzde kocaman gülümsemelerle ve gözlerimizde yaşlarla Poppy'den bahsetmiştik, onu sevgiyle anıyorduk. Ağabeyim olarak gördüğüm bu çocukla bunu uzun zaman önce yapmamız gerekirdi.

Ve Rune, Rune'luk yaparak o akşam Dylan ile yürüyüşe çıktı. Geri döndüklerinde, Dylan'ın yürüyüşü daha hafiflemiş görünüyordu. Gözleri o kadar da ağır görünmüyordu. İkisine bakarken kalbim sıkıştı; ruh eşlerinden çok erken ayrılmak zorunda kalmış iyi adamlar. Sonra Cael'e baktım. Sanki ruhumda biraz hüznün olduğunu okumuş gibi, hiçbir şey söylemeden kollarını bana dolamıştı. Sanki benimle aynı karanlık düşünceye sahipmiş gibi- eğer ona bir şey olsaydı... Bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum. Bu, Rune'a her zamankinden daha fazla hayran kalmama neden oldu. Hayatını toparlayışı ve gerçekten *yaşamayı*. Fotoğrafçı olma hayalini gerçeğe dönüştürüyordu. Poppy için yaşamayı amacı hâline getirmişti.

Onur. Japonya her şeyden önce bunu öğretmişti. Her eylemin onurla, amaçla yapılması gerektiğini. Biz insanlar olarak hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmediğini anlamamız gerektiğini. Her şey geçiciydi, kiraz çiçeklerinden mevsimlere, çiçeklerin veya evcil hayvanların kısa ömürlerine, hem iyi hem de zor zamanlara. Her şey geçerdi; her şey yeniden başlardı.

Özellikle hayat.

Aşk hariç her şey.

Hayat karmaşıktı. Sizi kırabilir ve parçalayabilirdi. Ama bu, hayatın tüm kusurlarıyla birlikte güzel bir şeye dönüştürülemeyeceği ve yeniden dönüştürülemeyeceği, bu kırıklıkların çirkin olması gerektiği anlamına gelmiyordu. Büyüleyici ve nefes kesici olabilirdi.

Sadece Cael'e bakmak bile bana bunu hatırlatıyordu.

Ve şimdi buradaydık. Japonya'nın yeni bir yerinde. Küçük ve sakin. Son durağımızdı. İçimde bir melankoli vardı. Bu geziye çıkmamak için çok mücadele etmiştim. Şimdi ise kalmak için can

atıyordum. Ama gerçekten devam edeceksek, balonumuzdan çıkmamız gerektiğini biliyordum. Öğrendiğimiz her şeyi normal hayatımıza geri götürmeliydik.

İçimde hissettiğim gücün devam etmesi için dua ettim. Devam edeceğini hissediyordum. Başka kültürleri görmek ve derinlere gömdüğüm sorunlarla yüzleşmek özgürleştiriciydi. Daha önce kafese kapatılmış, serbest bırakılmaya yakın bir kuş gibi hissediyordum.

Ama bir durağımız daha vardı. Kanatlarımı açıp uçabilmem için sadece bir durak daha kalmıştı.

Sadece bizim için ayırdıkları otelin dinlenme odasında toplanırken, “Yarın,” dedi Leo, “bu gezinin öğrettiği her şeyin doruk noktası olacak.” Sinirlerim elektrik gibi vücudumda yukarı aşağı hareket ediyordu. Mia ve Leo bize ne olacağını söylememişlerdi. Ama bunun dokunaklı bir şey olabileceğini biliyordum. Bunun için paniklememeye çalıştım. Ama oluruna bıraktım. Artık hayatın karşıma çıkardığı her şeyle yüzleşmekte daha iyiydim.

Kanepede Cael’in kollarına kıvrıldım. Vücudu gergin ve gözleri tekinsizdi. Yakında yanımda olmayacağına inanamıyordum. Sanki bu düşünceyle kalbimin çöktüğünü hissetmiş gibi beni daha da yakınına çekti. Güçlü kucagında eriyordum.

Akşam yemeğimizi bitirdikten sonra Cael ile el ele odama yürüdüm. Beni kapıda beklemişti. Şu anda yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Çünkü bu gece benim için dokunaklıydı. Şifoniyere doğru yürüdüm, en üstte Poppy’nin defteri duruyordu.

Şahin gözleriyle beni izleyen Cael’e döndüm. Defteri göğsüme çektiğimde gümüş-mavi bakışları yumuşadı. Titreyen bir dudak ve sesle, “Son sayfadayım,” dedim.

Bir şekilde, Poppy’nin bana bıraktığı onlarca ve onlarca defter girişini okumuştum. Mia ve Leo’nun bana verdiği günlüklerle ona cevap yazmıştım. Bu yolculuğu onunla paylaşmak iyi hissettirmişti. Bana tekrar ona bağlanmamda yardımcı olmuştu. Poppy, yazıları aracılığıyla düştüğümde beni kaldırmış, parçalandığımda kırık dökük parçalarıma altın cila olmuştu.

Sayfalar boyunca, bu yolculukta yanı başımda nöbet tutmuştu. Gözyaşları içinde uykuya dalarken. Evimi özlerken... ama sandığım kadar özlememiştim, çünkü her gece ablam benimle konuşuyordu.

Ama bu kadardı.

Bu son geceydi, onun bana veda ettiği son bölümdü. Okumak istemediğim kadar, bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Onun etkileyici sözlerine, moral veren yazılarına veda etmek istemiyordum. Ablama dört yıl önce veda etmek istemediğim gibi, şimdi de veda etmek istemiyordum.

Ama yapmak zorundaydım. Veda edilmeliydi, etmek istesek de istemesek de. Sevdiği kiraz çiçeği ağacı sakura gibi, hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi. Ve ben *—hepimiz—* bu gerçeği kabul etmek zorundaydık. Başka bir hayata inanabilirdik, evrende veya daha sonra ne olacağına inandığımız şeyde bir anlam bulabilirdik.

Ama vedalar bu dünyada bir şekilde, her zaman yapılmak zorundaydı. Cael'e elimi uzattım. Tereddüt etmedi. Nasırlı ve dövme eli beni benime kaydırdı. Ve iki kez sıktı. Ona sulu bir gülümseme gönderdim. Gözlerimde çoktan yaşlar birikmişti. Boğazım tıkanmıştı ama "Benimle kalır mısın..." demeyi başardım. Derin bir nefes aldım. "Bu son giriş için?"

Cael kendi gözyaşlarına karşı gözlerini kırptırdı ve "Başka hiçbir yerde olmak istemezdim," dedi. Sesi kısık, Boston aksanı yoğun. Kendi acısını çekiyor olsa da benim de yanımdaydı.

Kaldığımız otel geleneksel tipteydi. Alçak masalar ve odanın bölümlerini ayıran kâğıt bölmeler. Ve her otel odasının mükemmel bir şekilde biçilmiş bir bahçenin özel, تنها bir manzarası vardı. Cael'in elini tutarak onu dışarıdaki minderli alçak oturma yerlerine götürdüm ve oturdum. Beni kollarının arasına aldı, uzun ve geniş vücudu etrafında koruyucu bir kalkan oluşturunuyordu.

Batan güneşe ve parlamaya başlayan yıldızlara baktım. Evren engin ve heybetliydi, o kadar sonsuzdu ki boğucu hissettirmeliydi. Ama düşündüm ki dünyadaki tüm insanların her gece aynı yıldızlara ve aya bakmasında rahatlatıcı bir şey vardı.

Elimi bir kez daha defterin üzerinde gezdirdim ve Poppy'nin el yazısına gülümsedim. Bu defter bir zamanlar benim için çok korkutucuydu. Ondan kaçmışım ve odamdaki bir çekmecedeki saklamışım. Şimdi ise bir huzur kaynağıydı.

Bu, beni eşsiz bir şekilde seven ablama olan kişisel bağımı temsil ediyordu.

Cael bana doğru eğildi ve boynuma bir öpücük kondurdu. Öpücüklerini yanağıma ve saçlarıma doğru sürükledi. Gözlerimi onun yaptığı gibi kapattım, çevredeki ağaçların karanlık dallarında kuş cıvıltıları duyuyordum. Bahçenin başka bir yerinden gelen Travis ve Dylan'ın bulaşıcı kahkahasını da duyduğumda gülümsedim.

Hayat, diye düşündüm... gerçekten güzel bir şeydi.

"Hazırım," dedim sessizce, bu ânın önemini fark ederek. Neredeyse kutsaldı. Benim için öyleydi. Cael'in kolları beni çevreledi, kaldırdı ve son sayfayı çevirdim.

Poppy'nin yazısına baktığımda midem kasıldı. İlk sayfalar kadar düzgün değildi. Defter boyunca, onun yorulduğunu görebiliyordum. Kalemî zayıftı ama bana söylediği sözler hiç de öyle değildi.

O günleri hatırladım. Onu yatağa bağlı hâlde gördüğümü hatırladım. Nefesi o kadar zordu ki gece gündüz oksijen kanülü takmak zorunda kalmıştı. Teni solgundu ve gözleri yüzünde çok büyük görünüyordu. Kilo vermişti. Ama yatak odası penceresinin dışında düşmeye başlayan yaprakları izlerken hâlâ o kadar güzeldi ki. Uzun, sakinleştirici bir nefes aldım, sonra ablamın bana vedasını okudum. Ablasına tüm kalbiyle tapan küçük kız kardeşine.

Savannah

Korkarım ki zamanı geldi. Bunu yazarken elimi kalemi tutmakta zorlanıyor. Ve dürüst olmak gerekirse ölümün üzerime doğru bastırıldığı ağır çekimi hissedebiliyorum. Endişelenmenizi

istemiyorum. Zorlayıcı hissettirmiyor. Üzücü veya korkutucu hissettirmiyor.

Sanki eve çağrılıyormuşum gibi hissediyorum.

İnsanlar ölümden korkar. Bunu karanlık ve korkutucu olarak görürler. Ama ben buradayım, sondayım ve bu her şeyden çok farklı hissettiriyor. Yanımda asılı duran baş döndürücü bir hafiflik. Etrafımdan çiçek kokuları alabiliyorum. Nedenini bilmiyorum ama büyükannemin yanımda yerini aldığını, bu son saatlerde bana rehberlik ettiğini düşünmeyi seviyorum. Ta ki ruhumu kırık bedenimden kurtarana kadar. Ve ben yeniden canlanacağım. Bir kez daha güçlü olacağım. Kiraz çiçeklerinin sonuncusuyla gideceğim.

Rune şu an yanımda. Günlerdir uykuyla savaşıyor. Beni bayağıya götürdü, Savannah. En sevdiğim şarkı eşliğinde benimle dans etti ve beni bir kez bile bırakmadı. Şu anda yanımda uyuyor, kolu bana sıkıca sarılı.

Sen de az önce içeri girdin ve yanıma oturdun. Hiçbir şey söylemedin ama yan yana oturduk ve pencerenin dışındaki yaprakların yaz yağmuru gibi düşüşünü izledik.

O sendin, Savannah. Fırtınamdaki sessizlik. Teselli kaynağım. Düzenli nefesim. Kalp atışım.

Umarım bunu okuduğunda iyileşmişsindir. Umarım bu son yazıyı okurken daha güçlü hissedersin. Ve artık acı çekmediğime inanırsın. Hayatın boyunca yanında yürüdüğüme inanırsın. Gökyüzüne bakıp gülümseyebilmen için dua ediyorum, hâlâ hayatta olduğumu bilerek. Ait olduğum yerde, evde olduğumu, seni tekrar kollarımda görmeyi sabırla beklediğimi.

Seni seviyorum, Savannah. Bunu yazarken gözlerimden yaşlar dökülüyor. Ama bunlar acı veya öfke gözyaşları değil. Bunlar sevinç gözyaşları, çünkü kız kardeşim olduğun için ne kadar da şanslıydım. Hayatımda senin gibi güzel bir ruha sahip olduğum için ne kadar da şanslıyım.

Sana bakıp seni gerçekten mutlu görmek için sabırsızlanıyorum. Hayatım bir amaç uğruna yaşadığını ve en mükemmel insan tarafından sevildiğini. Senin de onları sevdiğini görmek

için sabırsızlanıyorum. Hayatın seni nereye götüreceğini izlemek için sabırsızlanıyorum.

Lütfen kendine iyi bak, Savannah. Mutlu ol. Senin için tek istediğim bu. Mutlu olman. Çünkü mutluluk her şeydir. Ve sevgi. Öyle güçlü ve derin sev ki ruhundan bile yayılsın.

Yaşa. Şimdi gülümsüyorum. Sadece neşe, sevgi ve hayatla dolu güzel yüzünü hayal ediyorum.

Savannah, senin ablan olmak bir lütuftu. Ve artık bu dünyada olmasam da her zaman senin ablan olacağım. Sık sık konuş benimle. Seni duyacağım. Senin yanında büyümenin her ânını sevdim. Kız kardeşim. En iyi arkadaşım. Sen benim bir parçamsın, tıpkı benim senin bir parçam olduğum gibi. Bu asla söndürülemez.

Bu asla ölemez.

Şimdi gitmeliyim. Çok yoruluyorum. Ama unutma, seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum.

*Sonsuza dek tüm sevgimle,
Çok gururlu ablan,
Poppy*

Gözlerimden akan yaşlar yüzünden son cümleyi göremiyordum. Cael'in göğsü hızlı hareketlerle yukarı aşağı hareket ediyordu ve onun da okuduğunu biliyordum. Ona döndüm ve kollarımı boynuna doladım. Yüzümü omzunun kıvrımına gömdüm ve yıkıldım. Hayatımdan bile daha çok sevdiğim bu çocuğa karşı dört yıldır içimde biriken tüm kederi serbest bıraktım. Cael'in eli saçlarıma dolandı ve beni kendine çekti. O da benimle birlikte ağladı; benim için ağladı. Poppy için ağladı ve onu çok seven ama onu gerçek bir veda etmeden savunmasızca bırakan ağabeyi Cillian için de ağladığını biliyordum.

Belki de, diye düşündüm, Poppy'nin vedası Cillian'ın da olabilirdi. Çünkü Cael'in ağabeyinin onu Poppy'nin beni sevdiği kadar sevdiğini biliyordum.

“Seni seviyordu,” dedi Cael saçlarıma doğru. “Seni çok seviyordu.”

Ve bunun için üzülemezdim. Çünkü bu doğrudu. Bu kadar çok sevmek her şeyi değiştirirdi. Ablam ölmüş olabilirdi ve onu her gün özlüyor olabilirdim ama o beni *sevmişt*i. Onun sevgisini hissetmişim ve hâlâ etrafımdaki havada dönen sevgisini hissediyordum. Ağaçlarda ve toprakta, rüzgârda ve özellikle yıldızlarda.

Sevgi ölmemişt

Her şey imkânsız görüldüğünde bile sadece ona tutunmalıyız.

“Seni seviyorum,” dedim Cael’e. Bunu bilmesine ihtiyacım vardı. Bu geziden sonra birbirimizi terk etmek zorunda kaldığımızda kalbindeki delikleri kapatmak için o sevgiye ihtiyacım vardı.

“Ben de seni seviyorum,” dedi ve bunun gerçekliğini iliklerime kadar hissettim.

“Bir anlaşma yapmamız gerek,” dedim ve Cael yüzümü inceledi. “Birbirimize karşı her zaman dürüst olmaya söz vermiyiz. Umutlarımızı ve hayallerimizi paylaşmak için ama aynı zamanda korkularımızı ve tedirginliklerimizi de.” Elimini yüzüne koydum. “Hayat bize bir şey öğrettiyse, o da inişler ve çıkışlar olduğu gibi neşeli ve değerli anların da olduğudur.” Cael’in bakışları aşağı düştü. Alnımı alnına bastırdım. “Birbirimize her şeyi anlatmalıyız... canımız yansa bile. İşte gerçek aşk bu, Cael. Bu, birine tamamen güvenmektir.”

Cael gözlerimi aradı ve sonra fısıldadı: “Leo bana fazladan yardım teklif etti. Eve döndüğümde, daha derinlere inecek ve her şeyle başa çıkmama yardımcı olacak bir bakımevine gitmemi istiyor.” Cael iç çekti, yorgundu. “Ve sanırım haklı.” Etrafımdaki kolları demir gibi güçlüydü, sanki tutunmazsa uçup gidecekmişim gibi. “Bunu görmektir... Cillian’ın bunu yaptığını görmek...” diye sustu.

“Cael,” diye fısıldadım, sevdiğim çocuk için kalbim kırılmıştı. “Bana söylemeliydin.”

Vücudu bitkinlikten çökmüştü. “Sanırım bunu kabul etmek istemedim. Seni endişelendirmek istemedim. Ama...”

“Ama?” diye sordum, onu çok zorlamadığımı umuyordum.

“Ama haklı,” diye itiraf etti ve o an onunla *gurur* duydum. Cael bu geziye, konuşma terapilerinin çoğuna karşı çıkmıştı. Ama elinden gelenin en iyisini verdiğini fark ettim. Ama devam etmesi gerekiyordu. Daha güçlü olmak için yürüyebileceği daha çok yolu vardı.

“Bana söylediğin için teşekkür ederim,” dedim ve titreyen dudaklarını öptüm.

“Beni sevdiğin için teşekkür ederim,” dedi Cael dudaklarına yumuşakça, dudaklarım ona bastırılmaktan başka bir şey istemiyordu. Cael kendini sevebilir veya buna değer biri olarak görmemiş olabilirdi. Ama benim gözümde o en değerli şeydi.

“Bunun üstesinden geleceğiz,” diye söz verdim. Çünkü ona ve birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimize inanıyordum. Cael bana sarıldı ve ben de onu Poppy’nin vedasının ve itirafının etkisiyle tuttum. Gözyaşlarımız kurduğunda ve sadece bitkinlik kaldığında, yukarı baktık ve yıldızları izledik. Ve gülümse dim. Çünkü Poppy’nin orada olduğunu biliyordum. Bugünlerde bu, kollarının etrafımda olması kadar rahatlatıcıydı.

Sıcak Rüzgârlar ve M rekte n Gelen Sözler

Savannah

 tsuchi, Japonya

Sonraki gün

Getirildi imiz bahçeye ve içinde bulunan telefon kulübesine baktım. Deniz, yoğun bir yolun üzerinde uzanıyordu ama biz burada, yabani ye illiklerin arasında, sade bir beyaz telefon kulübesine bakıyorduk. Eski moda İngiliz tarzındaydı. Etrafa dağılmış banklar vardı ama bu telefon kulübesi burada oldukça yalnız ve uyumsuz bir şekilde duruyordu.

 Yıllar önce bu kasaba, Japonya, bir tsunamiye maruz kaldı," dedi Leo ve kalbim bir an durakladı. Gözlerimi küçük kasabaya çevirdim. Yıkılmış olmalıydı.   zellikle bu sahil kasabası ciddi şekilde etkilendi. Birçok insan öldü. Kasaba halkı o tek felakette ailelerinden birçok kişiyi kaybetti." Cael'in eli beni daha sıkı kavradı.

  Bu telefon kulübesi bir yıl önce inşa edildi." Leo ona doğru yürüdü.   R zg r Telefonu olarak da bilinir.   inde bağlantısı kesilmiş kablolu bir telefon var."   erideki siyah telefonu gördüm.

Cep telefonları var olmadan önce, eski bir filmde gördüğünüz bir şey gibiydi. “Bunu yaratan adam kanserden bir kuzenini kaybetmiş. Ve onu özlemiş. Onu o kadar çok özlemiş ki bunu nasıl sindireceğini bilmiyormuş.” Bu sözler göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. “Duygularını kelimelere dökebileceği bir yere ihtiyacı olduğunu hissetti. Onları ifade edebileceği bir yere ihtiyacı vardı. Bu yüzden bu beyefendi, onunla konuşmanın bir yolu olarak bahçesine bu telefon kulübesini inşa etti.” Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. “Bu telefon kederle başa çıkmak için tasarlandı. Öbür dünyaya ve ölmüş olanlara doğrudan bir bağlantı.”

“Bu telefon kulübesinin neden önemli olduğunu anlamak için Japonya ve buradaki birçok insanın taşıdığı inançlar hakkında birkaç şeye dikkat çekmek önemlidir,” dedi Mia nazıkçe. “Japonya çoğunlukla Budisttir. Ve Budizm’de insanlar bu hayat ile bir sonraki arasındaki çizginin ince olduğuna inanırlar. Dünyadaki, *hayattaki* her şeyin birbirine bağlı olduğuna ve buna vefat edenlerin de dahil olduğuna inanırlar.”

Bu fikri beğenmiştim. Bana evren ve yıldız tozu hakkındaki inançlarımı ve sonunda hepimizin kökeninin olduğu yıldızlar arasında yerimizi alacağımız fikrini hatırlatmıştı. Enerjilerimizin mezardan sonra da hayatta kalmasını, bu hayatta sadece yeni bir formda kalmasını. Asla ayrılmadan.

“Japonya’daki evlerde, birçok insanın oturma odalarında vefat eden sevdiklerine adanmış sunaklar vardır,” diye devam etti Mia. Gözlerimi ondan alamıyordum ve her kelimesini dikkatle dinliyordum. “Bunlar ölenlerin fotoğrafları ve hatıralarıyla doludur ve önlerine meyve, pirinç ve benzeri şeyler koyulur. İnsanlar, sevdiklerinin ölmüş olsalar bile ailelerine bağlı olduklarına ve onurlandırılmaları gerektiğine inanırlar.”

Leo ve Mia’nın bize verdiği günlük gibi, diye düşündüm. Beni Poppy’ye bağlı tutmuştu. Ve bu yolculuk bittikten sonra bile onunla sayfalar aracılığıyla konuşmaya devam edeceğimi biliyordum. Kendimi asla durduramazdım. Bunun sağlıklı olup

olmadığını bilmiyordum ama burada olmak, Budizm ve Japon kültürü hakkında bunları duymak bana bunun sorun olmadığını söyledi. Kaybettiğim ablamla bağlantıda kalmanın sorun olmadığını. Günlük sayesinde onun sesini yeniden bulmuştum.

“Bu telefon kulübesi ev sunaklarının bir uzantısıdır. Yaşam ve ölüm arasındaki o ince çizgiyi sağlıklı ve kişisel bir şekilde köprülüyor,” dedi Leo. Basit beyaz telefon kulübesini işaret etti. “İçindeki telefon bu dünyadaki hiçbir şeye bağlı değil, daha çok öbür dünyaya bağlı. Bunu inşa eden adam, kayıp kuzenine doğrudan bir bağlantı olmadığını biliyordu ama ona söylediği sözlerin bağlantılı bir hat üzerinden taşınmak yerine rüzgârla taşındığını düşünmeyi severdi. Bu yüzden ona ‘Rüzgâr Telefonu’ deniyor.”

Bakışlarımı o telefona ve o telefon kulübesine sabitlediğimde ellerim titriyordu. Aniden bir rüzgâr etrafımızda estiğinde omurgamdan aşağı ürpertiler indi. Cael elimi iki kez sıktı. Ben de karşılığında onun elini iki kez sıktım; onun da titrediğini hissediyordum.

“Budist inanç sisteminin bir diğer kısmı, Varanasi’de öğrendiklerimize pek de benzemeyen, sevdiklerimiz hâlâ bizimle bağlantılı olduğu için onları da bırakmamız gerektiğidir. Budist düşüncesinde sevdiklerimizi bırakamıyorsak, onları kaybetmenin acısını atamıyorsak, o zaman onlar serbest bırakılamaz ve bunun yerine öbür dünyada kimsenin olmadığı bir yerde asılı kalırlar,” dedi Leo. “Bu yüzden bu telefon kulübesinde kullanılan en yaygın ifadelerden biri, ‘Bizim için endişelenmeyin,’ ve ‘Elimden gelenin en iyisini yapıyorum’dur. İnsanlar bunun sevdiklerimize iyi olmasak bile iyi olduğumuza dair güvence vermeye yardımcı olduğuna ve onların öbür dünyaya ve yolculuklarının bir sonraki bölümüne geçmelerine yardımcı olduğuna inanırlar.”

Cael yanımda bir tahta gibi kaskatıydı. Ağabeyini bırakmak onun için her şeyin en zor kısmıydı. Ganj’da Cillian’ı temsil eden mumu bırakmak onu gerçekten incitmişti. Bunun da farklı olmayacağını biliyordum. Başımı koluna yasladım, ona biraz olsun teselli vermeye çalışıyordum.

“Tsunamiden sonra,” Mia, Leo’nun kaldığı yerden devam etti. “Birçok kasaba sakini burada, bu telefon kulübesinde, ellerinden alınan vedalarını etmek için rasgele bu bahçeye gelmeye başladı. Tıpkı çoğumuzun yaptığı gibi. Ölümcül kazalar, âni hastalıklar... intiharlar...” dedi Mia, nazikçe ve dikkatlice. “Veda etmek yok. Sevdiklerimize söylemek istediğimiz her şeyi söyleme şansımız yok.”

O anda kendimi şanslı hissettim. Çünkü Poppy’nin elini tutmuş ve veda etmiştim. Ablama söylemem gereken her şeyi söylemiştim. Ama Cael... buradaki arkadaşlarımdan çoğu, o vedayı edememişti. O kapanışı yapamamıştı.

“Herkes bunu yapmak istemeyebilir ve sorun değil. Ama özellikle vedalaşmamış olanlar için, telefonla konuşmanın iyileşmelerinde faydalı olduğunu gördük.

Leo, “Bu, sevdiklerinize söylemeniz gerekenleri yalnız ve tamamen mahremiyet içinde söylemenize gerçekten yardımcı olabilir,” dedi. Hepimize gülümsedi. “Bugün sizi buraya, yolculuğumuzun son egzersizine getirdik, böylece hepiniz en sevdiklerinize söylemeniz gereken her şeyi söyleyebilirsiniz.”

Arkadaşlarımdan hıçkırık, burun çekme ve yürek parçalayıcı ağlayışlar duydum. Ama bakışlarım telefon kulübesine kilitlenmişti. Elim Cael’e bir can simidi gibi yapışmıştı. Yüzüne bakmaya cesaret ettiğimde, yüzü kül rengiydi. Gümüş-mavi gözleri kocaman açılmış ve korkmuştu.

Başımı koluna yasladım. Üşüyordu ve vücudu titriyordu. “Her birinize telefon kulübesine girmeniz için zaman vereceğiz,” dedi Mia. “Leo ve ben gruplarımızla sık sık buraya geliriz. Sizin bunu yapabilmeniz için halka açık alanlardan uzak, özel bir zaman ayırmayı başardık.” Mia kenara çekildi. “Bu yüzden lütfen, eğer istiyorsanız ve hazır hissediyorsanız, telefon kulübesine girin.”

Leo, Cael’in yanına geldi ve sadece bizim duyabileceğimiz kadar kısık bir sesle, “Henüz hazır değilsen bunu yapmak zorunda değilsin, evlat,” dedi. Cael uyuşuk bir şekilde başını salladı. Dürüst olmak gerekirse ne yapacağını hiç bilmiyordum.

Bir el boştaki elimi kavradı. Bu Dylan'dı. Sıraya baktığımda hepimizin birbirimize bağlı olduğunu gördüm. Lili Jade'e, Travis Dylan'a, ben Cael'e. Buraya gelmiştik. Gözyaşları, acı, ızdırıp ve birbirimize parçalanmış kalplerimizi açarak, altı kişi bu son egzersize gelmiştik.

"Bu kadar yol katettik," dedi Dylan hepimize. Etmiştik. Birlikte birbirimizi desteklemiştik. Bunu yan yana yapmıştık, birbirimizin gözyaşlarını silmiş ve kırıldığımızda birbirimizi teselli etmiştik. Hem keder hem de sevgiyle oluşan bir bağımız vardı. Bu insanlara sonsuza dek bağlı olacağımı biliyordum.

İlk önce Lili öne çıktı ve elini Jade'in elinden çekti. Telefon kulübesine giden basamakları tırmanırken ve içeri girerken nefesimi tutarak onu izledim. Telefonu açtığında başımı eğdim, arkadaşlarımdan da ona aynı nezaketi gösterdiğini biliyordum.

Rüzgâr ağaçların etrafından esti. Kuşlar ileride şarkı söylüyordu; kıyıya vuran yavaş dalgaların sesi ve arkamızdaki yoğun yoldan geçen arabaların vızıltısı ortam müziğini oluşturuyordu. Daha da önemlisi, telefonda konuşan kişiye tam bir mahremiyet sağlıyordu.

Arkadaşlarım tek tek aramalarını yaptılar. Her biri üzgün ve gözyaşlarına boğulmuş bir şekilde çıkıyordu... ama bir şekilde farklı görünüyorlardı. Temizlenmiş ve canlanmış; bir duygu kokteyli gibi. Ellerimizi tekrar birleştirerek birbirimize sürekli destek olduk. Ve Dylan yanakları kızarmış ve gözleri ıslak bir şekilde sıraya döndüğünde sıra bendeydi.

Telefon kulübesinden gözlerini ayırıp benimkilerle buluştu-ran Cael'e baktım. "Bunu başarabilirsin, Şeftali," dedi, sesi boğuk ve kısıktı.

Başımı salladım ve sonra elini bıraktım. Bunun bir metafor olduğunu düşündüm. Birbirimizi tutabilir, birbirimizin gözyaşlarını destekleyebilir ve kurulayabilirdik ama işin aslına bakılırsa, kederle olan yolculuğumuz bize aitti. *Kendi başımızaydık.* Ve tek başımıza iyileşmek zorundaydık.

Telefon kulübesine her adım bir maraton gibiydi. Kapının ağırlığı sanki on ton ağırlığındaydı. Ama içeri girdiğimde siyah

telefon bana bakarken her şey sessizleştii ve durduğum yerde bir huzur hissi beni sardı.

Titreyen elimle telefonu kaldırıp kulağıma götürdüm. Beni sadece sessizlik karşıladı.

Ama orada olduğunu, rüzgârda beklediğini biliyordum.

“Poppy...” dedim, sesim sessiz alanda çok yüksek geliyordu. “Beni duyabildiğini biliyorum,” dedim. Gözlerimi sıkıca kapattım. “Dün gece defterdeki son yazını okudum.” Bir nefes aldım ve gözlerim yaşlarla doldu. “Çok güzeldi. Sen çok güzeldin. Umarım bunu biliyorsundur.” Sessiz ağlamalarımın arasından gülümsedim. “Dün gece bana veda ettin, bu yüzden bugün sana veda etme sırasının bende olduğu doğru.” Telefonu daha sıkı kavradım. “Sadece, veda etmek istemiyorum. Çünkü eğer bu yolculuk ve defterin bana öğrettiği bir şey varsa o da tüm kalbim ve ruhumla, senin benimle olduğuna inandığımdır.” Burnumu çektim ve derin bir nefes aldım. Göğsüm acıyor ve ağrıyordu.

“Öldüğünde, tüm dünyam çöktü. Ama şimdi seni etrafımda hissediyorum. Seni yıldızlarda görüyorum. Seni rüyalarımda görüyorum. Ve şimdi bu telefonda seninle konuşuyorum.”

Yanaklarımı sildim ve telefon kulübesinin dışında bir çiçeğin üzerine konan bir kelebeğin hareketsiz kaldığını hissettim. Bir zamanlar bir tırtıldı ve kelebeğe dönüşmüştü. Ne kadar güzel olursa olsun, o kelebeğin ömrü kısa olacaktı. Ama güzelliği onu gören herkesin anılarında kalacaktı.

“Seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum, Poppy. Hayatımda eksik olduğun tüm o zamanlar için asla yas tutmayacağım, burada olduğun süre boyunca bana verdiğin nimetleri her zaman değerli kılacağım.” Ağlamam azaldı ve nefesim düzene girdi. “Bizim için endişelenme,” diye fısıldadım, onun özgür olmasını isteyerek. “Kendine iyi bak, sevgili ablacığım. Sana tapıyorum. Seni seviyorum. Ve seni her günün her dakikasında özleyeceğim,” dedim ve sonra telefonu tekrar tutucuya koydum.

Kelebek uçtu ve ben onu gökyüzüne doğru esintiyle süzülüp gözden kaybolana kadar izledim. Gözlerimi kapattım ve

gölümşedim, etrafımdaki alanı kaplayan vanilyanın tatlı kokusunu duyduğumda daha da çok gülümşedim. Sonra dışarıya açılan kapıyı açtım, arkadaşlarımı ve hayatımın aşkını gördüm. Hepsi el ele tutuşmuştu ve yüzlerinde gururlu ifadeler vardı. Ve biliyordum, bunu kalbimin derinliklerinde hissedebiliyordum...
...İyi olacaktım.

Sessiz Sesler ve Dönüm Noktaları

Cael

Savannah'nın telefon kulübesinden çıkarken yüzündeki huzur iki ucu keskin bir kılıçtı. Bir yandan çok gururluydum, sevgilim için mutlulukla dolup taşıyordum. Çok özlediği ablasına ruhunu açacak kadar cesur davranmıştı. Şimdiki hâliyle gurur duyuyordum, sırtı dik ve çenesi yukarıda yürüyordu. Ama diğer yandan, hâlâ yapmam gereken ne kadar çok iş olduğunun da çok farkındaydım. Karşılaşmak istemediğim şeyler. Katlanmak istemediğim acılar.

Leo'nun eli omzuma geldi. "Tekrar ediyorum, yapmak zorunda değilsin, evlat."

Savannah'nın tutuşu elimde daha da sıkılaştı. Ona baktım. Mavi gözleri kocaman açılmıştı ve benim için endişe doluydu. Onun için daha iyi olmak istiyordum. Kahretsin, *kendim* için daha iyi olmak istiyordum.

"Başarabilirim," diye hırıltılı bir sesle söyledim ve Leo yüzümü inceledi. Birkaç saniye sonra başını salladı ama gözleri temkinliydi. Benim için endişelendiğini biliyordum. Savannah'nın

elini bırakmadan hemen önce, elimin üzerine bir öpücük kon-
durdu ve uzaklaştı. İleriye doğru yürürken hâlâ tenimde yayıl-
mış olan öpücüğünün bıraktığı hisse tutundum. Telefon kulü-
besine doğru yürümek yeşil yolu yürümek gibiydi. Bana göre
telefon kulübesi cezbedici görünmüyordu, daha çok en büyük
korkularımın ete kemiğe bürünmüş hâli gibiydi.

Kapıda durdum ve kendimi zorla kapıyı açmaya zorladım.
İçerideki sessizlik sağır ediciydi, ses eksikliği kulaklarımı acı ve-
ren tiz bir frekansmış gibi deliyordu. Sonra elimi telefona koy-
dum. Soğuk ve sertti. Göğsüm yukarı aşağı hareket etmeye baş-
ladı. Çok hızlıydı. Nefesim çok hızlıydı. Alnımda ter damlaları
birikmişti ama derin bir nefes aldım ve kendimi ahizeyi almaya
zorladım. Kulağıma götürdüğümde titriyordu.

Cillian'ı diğer tarafta, konuşmamı beklerken hayal etmek bile
beni mahvetmişti. Sesim boğazımda kayboldu ve sık sık olduğu
gibi, o gece kafamda bir film şeridi gibi oynadı. Cillian'ın yüksek
sesle ve yüksek çözünürlükte çarpışmasını gösterdi. Konuşmaya
çalıştım ama ses gelmedi. Ve tüm çabalarımın rağmen dizlerim
büküldü ve yere düştüm. Telefon rafta ileri geri sallanıyordu.
Bıraktım, Cillian'a onu ne kadar sevdiğimi, onu ne kadar özle-
diğimi ve onsuz hayatın, bazı günler, hiç hayat gibi gelmediğini
söylemek istiyordum. Ama gördüğüm tek şey, kollarımda kırıl-
mış hâliydi... ölü.

Ölü.

Ağabeyim öldü!

O zaman parçalandım. Hıçkırıklar vücudumu parçaladı ve
onları durduramadım. Kendimi soğuk telefon kulübesinin zemi-
ninden kaldıramıyordum. Kapı hızla açıldı ve Leo eğildi. Ayağa
kalkmama yardım etti ve beni patikaya götürdü. Ama yine de
hıçkırıklar durmadı. Dylan diğer tarafımı sardı, Leo'nun beni
patikadan aşağı, bizi bekleyen otobüse taşımasına yardım etti.
Tanıdık bir el sırtıma kondu ve bunun Savannah olduğunu bi-
liyordum. O benim sevgilimdi. Destekleyici bir dokunuşla her
zaman yanımdaydı. Sevgisiyle ve ellerimizi iki kez sıkmamızla.

Geri dönüş yolculuğu bulanıktı, zaman kendini üzüntüye bırakıyordu. Veda edemiyordum. Sadece veda edemiyordum.

Veda etmeye hazır değildim.

Henüz değildim.

Leo ve Dylan otobüsten odama kadar bana yardım ettiler.

Beni yatağa yatırdılar ve daha başım yastığa değmeden Savannah bana sarılmıştı. O zaman biraz nefes aldım. O yakınlıkta olduğunda her zaman böyle olurdu. Ama hıçkırıklar yine de geldi. Yanaklarımdan yaşlar akana ve güneş yerini aya bırakana kadar geldi. Leo tüm zaman boyunca bizimle odada kaldı ve ruhumdaki her şeyi temizlememe izin verdi.

Sonunda yerinden kalktı ve "Sadece Mia ile konuşmam gerek. Bir dakikaya geri döneceğim," dedi. "İyi olacak mısın?" Başımı salladım. Konuşamıyordum. Sesim kaybolmuştu.

Savannah, o gittikten sonra hemen doğruldu. Gözleri üzüntüden kızarmıştı.

"Çok üzgünüm bebeğim," dedi. "Canını bu kadar yaktığı için üzgünüm."

O mavi derinliklere baktım ve eğer bir geleceğimiz olacaksa iyileşmem gerektiğini biliyordum. "Seni seviyorum," dedim, tam kapım çalınırken. Mia içeri girdi, Leo da arkadan geliyordu.

"Savannah," dedi Mia nazıkçe, "hadi gidip biraz yemek yiyelim."

"Hayır." Savannah başını iki yana salladı. Onun inatçılığına gülümsemek istedim ama bunu yapacak kadar bile enerjini yoktu.

"Yemek yemedin," dedi Mia. Sonra Leo'ya baktı. "Leo ve Cael biraz konuşsunlar."

Savannah tartışmak için ağzını açtı ama ben, "Hadi, Şeftali," dedim. Leo'nun gözlerine baktım. Bana attığı bakış, benimle bir şey hakkında konuşması gerektiğini söylüyordu, hoşlanacağımdan emin olmadığım bir şey. "Bir şeyler ye."

Savannah yüzümü inceledi. "Emin misin?" derken bakışları düştü. "Seni bırakmak istemiyorum."

“Biliyorum, bebeğim,” dedim, doğrulup ellerimle yüzünü kavradım. Alnunu, yanaklarını ve en sonunda da dudaklarını öptüm. “İyi olacağım. Söz veriyorum,” dedim, bu sözlerin doğru olmasını umarak.

Savannah bana olan tüm güveniyle, “Tamam,” dedi. Bu bana biraz daha güçlü hissettirmişti. Hâlâ benimleydi.

Mia ile birlikte gidişini izledim. Geri dönüp baktığında ve bana sulu bir şekilde gülümsediğinde kalbim yine kırılmıştı. Kapı arkalarından kapandığında Leo’ya döndüm. “Eve vardığımızda ekstra yardıma ihtiyacım olacak,” dedim. “Bugün daha ne kadar yolum olduğunu fark etmemi sağladı.”

Leo başını salladı ve sonra, “Şimdi gitmemizi öneriyorum,” dedi.

Şok ve panik ânında içimi kapladı. “Şimdi mi?” dedim, yaktan fırlayarak. “Şimdi gitmek istemiyorum. Savannah’dan ayrılmak istemiyorum. Onunla ve diğerleriyle eve gitmek istiyorum. Bunu sonuna kadar görmek istiyorum.”

Leo yüzünde temkinli bir ifadeyle yanıma geldi. “Evlat, asla yapmak istemediğin bir şeyi yaptırmam ama Savannah’ı bir daha görürsen veya sonuna kadar kalırsan gitmeyeceğinden endişeleniyorum.” Savannah’nın yüzünü hayal ettim, kollarını bana doladığını, bana nasıl güvende hissettirdiğini ve nasıl sonsuza dek ona yaslanabileceğimi hissettirdiğini hatırladım. Yenilgiyle nefes verdim. Haklıydı. Haklı olduğunu *biliyordum* ama onu sadece bir kez daha görmek istiyordum. Veda etmek istiyordum. Ayn olduğumuzda ne yapacağımızı planlamak istiyordum. Nasıl ilerlemeye devam edeceğimizi.

“Cael, onu seviyor musun?” Leo’nun sorusu başımı hızla kaldırmama neden oldu ve beni karmaşık düşüncelerimden çekip çıkardı.

Gözlerine baktım. “Kesinlikle,” diye cevapladım. Sesim sabitti. Savannah’ya olan sevgim, emin olduğum tek şeydi. Diğer her şey beni derinden sarsmıştı. Savannah’ya olan sevgim ise netti.

“O zaman şimdi gitmen gerek evlat. Onunla herhangi bir geleceğe sahip olmak için terapiye devam etmelisin. Bu gezi yeterli değil. Şu anda tehlikeli bir yerdesin ve hemen gitmemizi tavsiye ediyorum. İnsanların dağılıp yardım almayı geciktirdiklerinde neler olduğunu gördüm.” Midem bulandı. Bu Cillian’dı. Onun gibi olmak istemiyordum. “Sana yardım etmeme izin ver, Cael. Tavsiyemi dinle ve yardım etmeme izin ver.”

Kalbim çok hızlı atıyordu ve odaklanamıyordum. En iyisi için ne yapacağımı bilmiyordum. Savannah’yı bırakabileceğimden emin değildim. “İkinizin de mutluluğa ulaşma şansınız var,” dedi Leo, doğrudan kalbime hitap ederek. “Bu sonbaharda Harvard’ı hedef yapalım. Tekrar Savannah ile olmak için. İyileştiğinde ve ona her şeyini verebildiğinde.”

Bunu görebiliyordum. İkimizi de mutlu ve sağlıklı, üniversitedeki kederimizle başa çıkarken; birlikte olmanın kaderimizde olduğu üniversitede. Bunu istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki birden, görebildiğim tek şey buydu.

Bocaladığımı biliyordu, sonra, “Onun için duyduğun sevginin kederle azalmasını istemiyorsun. Onun, seni kalan karanlıkla paylaşmak zorunda kalmasını istemiyorsun. Benimle gel, sana yardım edelim ve sonra ona tüm –sağlıklı– kalbini ver. Ona kendini tamamen ver,” dediğinde beni deldi geçti.

Bu sözler ciğerlerimdeki havayı boşaltmıştı. Savannah dünyaları hak ediyordu. Tamamen seilmeyi hak ediyordu. Leo sabırla cevabımı bekledi. Kalbim kırılırken sonunda, “Tamam,” diye hırıltılı bir sesle cevapladım. İstedğim bu değildi. Sadece onu istiyordum... ama iyileşmem gerekiyordu.

Bunu tek başıma yapmalıyım.

Leo rahat bir nefes verdi. “Doğru kararı verdin, Cael. Eşyalarını toplaman için sana on dakika vereceğim. Gidip son düzenlemeleri yapacağım.”

Leo odadan çıktı ve ben birkaç dakika sessizce olduğum yerde durdum. Ayaklarımı hareket ettiremiyordum, sanki yapmak üzere olduğum şeye itiraz ediyorlardı. Ama bu sonbaharda

Harvard'a gitmeyi, Savannah'nun yanımda olmasını, mutlu ve acısız yaşamayı ve sadece öylesine var olmayışımızı düşünmek bile beni saniyeler içinde harekete geçirdi. Giysilerimi çantama attım ve odaya, Savannah'nun hâlâ yatakta olan izlerine baktım. Bu kız beni seviyordu ve ona onunla birlikte olabileceğimi kanıtlayacaktım. Yüzde yüz. Genç olmamıza rağmen başarabileceğimizi.

Masanın üzerinde bir otel not defteri görünce koşarak gidip kız arkadaşına bir not yazdım. Sadece anlamasını umuyordum. Anlaşmamızı bozuyordum. Ondan yine bir şey saklıyordum ve ona veda etmeden gidiyordum. Ama ne kadar acı verse de ruhum onun kollarında güvende kalmam için bana ne kadar bağırırsa da, bu *ikimiz* için de önemliydi.

Cüzdanımı masadan alıp ona baktım, Cillian'ın bana yazdığı notun ağırlığını içimde hissettim. Fazla düşünmeden onu çıkardım, tarudık el yazısını ve beni geçen yıl mahveden üç kelimeyi gördüğümde nefes nefese kaldım. Beni rahatsız etmiş, kovalamış ve beni parçalanmış bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar yiyip bitirmişti. Artık bu şekilde yaşamak istemiyordum. Artık *bıkmıştım*.

Son bir öfke dalgasını memnuniyetle karşılayarak bileti parçalara ayırdım ve yere fırlattım. İyileşmem için bir yükü, beni aşağı çeken bir ağırlıktı.

Çantamı alıp koridora çıktım ve resepsiyonda Leo'yu buldum. Hemen Savannah'ya bakındım. Belki yüzünü bir kez daha görebilirdim. Sadece bir an. Belki onu son bir kez öpebilseydim, gidecek ve kollarına düşmeyecek gücüm *olurdu*.

Ama o ortalıkta yoktu ve içten içe, bunun doğru olmadığını biliyordum. Kız arkadaşına bir kez bakardım ve kalmak için savşırdım. Kalır ve acı çekerdim ve her şey benim için, onun için daha da kötüleşirdi, ta ki acım ikimizi de tüketene kadar. Özgür olmayı hak ediyordu. Benim ona engel olmam için çok yol kat etmişti.

Sadece onu yakalamak için zamana ihtiyacım vardı.

“Mia onları otelden uzaktaki bir restorana götürdü,” dedi Leo. “Biz gidene kadar geri dönmeyecekler.” Kalbim üzüntüyle doldu.

Kendimi otelden ayrılmaya zorladım, kalbim geri dönmeme ısrarcıydı. Ama otobüse binip Leo’nun yanına oturmak için savaştım. Birkaç saniye içinde otelden uzaklaştık ve uzakta telefon kulübesi aydınlandı. Beni açığa çıkaran ve Leo ile Mia’ya yolculuğun benim için daha yeni başladığını gösteren o telefon kulübesi.

Cep telefonumu çıkarıp Savannah’nın numarasını çevirmeye direndim ve bunun yerine uzun zamandır beklediğim bir aramayı yaptım.

“Cael?” Babamın sesi hoparlörden geldi ve tanıdık sesi üzerime çökerken göğsüm parçalanıyormuş gibi hissettim.

“Baba...” dedim, sesim boğuktu.

“Ne oldu oğlum?” Babamın sesi paniklemişti. Arka planda annemin de endişesini dile getirdiğini duydum. “Eve geliyorum,” dedim ve Leo destek olmak için elini omzuma koydu. “Daha fazla yardıma ihtiyacım var. Ve eve geliyorum.”

Babamın sesi titredi ve “Seninle gurur duyuyoruz, Cael. Çok gurur duyuyoruz,” dedi. Duraksadı ve sonra, “Havaalanında görüşürüz. Leo’nun bize uçuş bilgilerini göndermesini sağla. Senin için buradayız, oğlum. Seni bu durumdan kurtaracağız,” dedi.

“Tamam,” dedim ve sadece biraz daha hatta kaldım, sadece telefonda beni destekleyen anne babamın varlığının verdiği teselli alıyordum.

Birkaç saat sonra uçağın kapısında beklerken ve acıdan uyuşmuş hissederken telefonum çaldı. Savannah olduğunu gördüğümde kalbim burkulmuştu. Telefonumda yüzüne atanmış fotoğrafın üzerinde elimi gezdirdim ve parçalanmamak için mücadeleye ettim.

“Şeftali,” diye cevapladım, boğazım suçlulukla tıkanmıştı.

“Anlaşmamızı bozdun!” dedi, üzüntüsü telefonu yırtıyordu. “Bana her şeyi anlatacağına söz vermiştin. Veda bile etmedin!”

Savannah gözyaşlarına boğuldu ve onun benim yüzümden dağılmasına dayanamadım.

Özel alan için kapının köşesine geçtim ve gözyaşlarımla dökülmesine izin verdim. "Leo benim için endişeliydi. Daha fazla yardım almam için ayrılmamı istedi." Açıklamak için kelimeleri bulmaya çalışarak başımı salladım. "Bunu yapamadım, Savannah. Sana veda edemedim. Parçalanıyorum, bebeğim. Gerektiği gibi iyileşemiyorum. Gitmem gerekiyordu--"

Sözümü keserek, "Bu adil değil," dedi, hıçkırıklar göğsünü parçalıyordu. "Seni desteklerdim. Ama bana veda etmeliydin. Bana son kez sarılmalıydın. Seni öpmeme ve iyi olduğundan emin olmama izin vermeliydin. Beni incittin. Sen--"

"AYRILAMAZDIM!" Kendimi bağırırken buldum, istediğimden daha yüksek sesle, karmaşık duygularım yüzeye çıkıyor ve beni ele geçiriyordu. Arkama baktım ve beni izleyen birkaç yüz gördüm. Leo da dahil.

Alnımı pencereye yasladım ve kalkışa hazırlanan uçakların ışıklarına baktım. Sakinleştim ve kalbimin göğsümde çarptığını hissettim. "Veda etmek için seni görseydim, Sav," diye fısıldadım onun işkence dolu ağlama sesini bastırarak; "Seni bırakamazdım." Yutkundum ve o zaman Leo'nun haklı olduğunu anladım. Şu anda bile havaalanından onun olduğu o rahat yere geri dönmek için mücadele ediyordum. "Ve bunu yapmak zorundayım. Ben... Ben dağıldım, Şeftali. O kadar çok dağıldım ki bu beni mahvetmeden önce yardım almam gerek," derken benim boğazımdan bir hıçkırık koptu. Sesim zar zor duyuluyordu. Kendimi bitkin hissediyordum. Mücadele etmekten çok yorulmuştum.

Savannah telefona doğru daha da çok ağlıyor ve beni paramparça ediyordu. Ama böyle olması gerekiyordu. Öyle olduğunu biliyordum. Derinlerde, onun da bildiğini biliyordum.

Yanaklarımdan gözyaşlanımı sildim ve "Seninle bir hayat istiyorum, Savannah. Sonbaharda Harvard'da daha güçlü ve sağlıklı bir şekilde seninle tanışmak istiyorum. Bir şansımız olmasını istiyorum, buna ihtiyacım var. Beni ayakta tutan tek şey sensin.

Ama sana veda etmek... Buna dayanacak kadar güçlü değilim, Şeftali. Hayatımın aşkına asla veda edemem." Savannah çok ağladığı için nefes alırken zorlanıyordu ama beni dinliyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Lütfen bana inan. Seni çok seviyorum. Sen benim *her şeyimsin*."

"Cael," dedi Savannah, sesi çatlayarak. "Ben de seni seviyorum. Seni seviyorum... çok seviyorum. Sana bağırdığım için çok üzgünüm. Sadece... Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim," dedim, hâlâ kırılmış ve kalbim yarılıyormuş gibi hissediyordum. "Yatılı bir programa gidiyorum, bu yüzden ne kadar konuşabileceğimi bilmiyorum. Ama her fırsatta seni arayıp mesaj atacağım. Bunu atlatmamda bana yardım etmen gerekecek."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Savannah sessizce ve beni alt etmekle tehdit eden acının bir kısmını hafifletti. "Ve seni her gün düşüneceğim."

"Harvard," dedim boğazım düğümlenmiş bir şekilde ama bu hedefi yüksek sesle dile getirerek. "Harvard'da tekrar buluşacağız."

"Harvard," diye tekrarladı ve üzerime bir huzur duygusu çöktü. "Günleri sayacağım."

Leo omzuma dokundu ve uçağın kalktığını gördüm. "Gitmem gerek," dedim. Telefonu kapatmak istemiyordum.

"Seni seviyorum," dedi. "Güvenli bir şekilde indiğinden haberdar et."

"Ben de seni seviyorum," dedim ve o aramayı sonlandırmak için her şeyimi vermem gerekti. Ama Savannah'nın yüzünü aklımda ve sevgisini kalbimde tuttum ve beni taşıyabilecek kadar güçlü olduklarını biliyordum.

Bir günlük yolculuğun ardından JFK'ye indim. Amerika'nın gökyüzünü tekrar görmek garipti. Aklımdan geçen tek şey Savannah'nın o sırada ne yaptığıydı. Bugün eve gidiyorlardı. Ama o Georgia'da olacaktı ve ben terapide olacaktım.

Leo'yu havaalanından gelen yolcu bölümüne doğru takip ettim. Onları bulmam sadece birkaç saniyemi aldı. Bavulumu bile almadan kalabalığın arasından koşarak geçtim ve annemle babamın kollarına atladım. Gözlerimden yaşlar boşaldı ve fısıldadım: "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Annem, "Üzgün olunacak bir şey yok," dedi.

"Hem de hiç," dedi babam da, sesi zar zor duyuluyordu.

Geriye doğru baktım ve gözlerinin kırmızı olduğunu gördüm. Ama yüzlerinde de mutluluk vardı. Oğulları geri dönmüştü ve bu sadece fiziksel anlamda değildi. Hâlâ iyileşme sürecinde olabilirdim ama kederle boğuşan o çocuktan çok, eskiden olduğum çocuğa daha yakındım. Leo annemle babamı selamladı ve onlara bundan sonra ne olacağını anlattı. Cep telefonumu açtım ve tek bir mesaj geldi.

ŞEFTALİ: Seni çok seviyorum. Bunu her zaman hatırla. Bunu başa-rabileceğini biliyorum.

Derin bir iç çektim. Sonra ona basit tek bir kelimeyle cevap verdim.

BEN: Harvard

Annem kolunu benimkine doladı ve doğruca inzivaya doğru yola koyulduk. Zor iş daha yeni başlıyordu ama Savannah'ya, anneme, babama, *kendime*... ve Cillian'a duyduğum sevgi beni ayakta tutacaktı.

Ve yapacağım son şey olsa bile Savannah'yı tekrar kollarımda tutmak isterdim.

Yuvaya Dönüş ve Şifalanmış Ruhlar

Savannah

İnişe geçtiğimizde Cael'in bana bıraktığı mektubu çıkarıp bir kez daha okudum. Bu noktada artık hafızama kazınmıştı. Ama yine de okudum. Çünkü kilometrelerce uzakta olmasına rağmen ona daha yakın hissetmemi sağlıyordu.

Şeftali,

Lütfen gittiğim için kızma. Ama gitmeliyim. Senin için, kendim için, olmam gereken adam olmak için Leo ile gitmeliyim.

Lütfen bunun seni terk ettiğim anlamına geldiğini düşünme. Tam tersi. Gidiyorum ki tekrar karşılaştığımızda bizi hiçbir şey ayırmasın. Hiçbir şey yolumuza çıkmasın ve hayalini kurduğumuz geleceğe sahip olalım. Sen benim hayatımın aşkısın.

Bu geziye geldiğimde, binlerce parçaya bölünmüştüm. Ama teker teker, birbirimize yaklaştıkça, beni tekrar bir araya getirdin. Henüz tam olarak iyileşmedim ama bunu bizim için yapmaya kararlıyım.

Seni seviyorum, Şeftali. Bana zaman ver, sana olabildiğince çabuk geri döneceğim.

*Seni seviyorum,
Cael*

Mektubu bıraktım ve cep telefonumu çıkardım. Bana veda etmeden gittiği için ona çok kızmıştım. Yaşadığımız her şeyden sonra bana bunu borçlu olduğumu düşünüyordum. O anda kalbimi kırmıştı. Ama onunla konuştuğumda... bunu duydum. Ne kadar kırıldığını duydum. Ama aynı zamanda sesindeki kararlılığı da duymuştum. Bana gönderdiği mesajın üzerinde parmağımı gezdirdim.

CAEL: Harvard

Gülümsedim ve kalbim kabardı. Hedeflediğimiz şey buydu. Bu yolculuğa Harvard'a gidip doktor olmak için yeterince iyileşmek isteyerek başlamıştım. Hâlâ hedefimdi, ancak bu sefer bana hayal edebileceğimden çok daha fazlasını sunuyordu. Şimdi bana Cael ile bir ömür sunuyordu. Onu seveceğim, yanında olacağım bir ömür.

Uçak Atlanta'ya indiğinde, uçuş görevlisi çıkış kapısını açtığında uçağa dolan sıcaklığa karşı mutlulukla iç çektim. Telefonumu açtım. Cael'den hemen bir mesaj geldi.

CAEL: Burada inzivadayım. Haftada birkaç kez hariç telefonlarımızı alıyorlar. Mesajlaşıp arayabildiğimde arayacağım. Seni seviyorum ve özlüyorum.

Kalbim çırpındı. Ona olan inancım tamdı. Eğer birbirimizden biraz uzak kalmak onu sonsuza dek yanımda tutmanın bedeliyse, o zaman buna mutlu bir şekilde katlanabilirdim.

Uçaktan indim ve bagajımı almaya gittim. Kapılar gelen yolcu alanına henüz açılmıştı ki, "SAVANNAH!" sesini duydum. Tam başımı kaldırdığımda Ida kollarıma atladı.

Atlayıp kollarını boynuma doladığında güldüm. Kollarımı ona doladım ve sıktım. Güldük ve bu ses kulağıma bir senfoni gibi gelmişti.

Kız kardeşim.

Küçük kız kardeşim.

Ida yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni çok özledim!" dedi ve geri çekildi. Bana bakarken ağzı dramatik bir şekilde açıldı. "Muhteşem görünüyorsun, Sav!" Bana doğru eğildi. "Yoksa Cael sayesinde mi?"

Onun imalı suratına güldüm. Onu özlemiştim. Ve sadece bu gezide değil. Onu dört yıldır özlemiştim. Onu içeri almamıştım. Bundan sonra bu değişecekti.

"Seni özledim," dedim ve onu kendime doğru çektim. "Senin yanında olamadığım için özür dilerim."

Ida geri çekildi ve bakışlarımla buluştu. Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Geri döndün mü?" diye çekinerek sordu.

"Geri döndüm," dedim, her kelimemde rahatlama ve vaat vardı.

"Kız kardeşim geri döndü!" dedi dramatik bir şekilde ve sonra yanağını öptü.

Muhteşem hissettirmişti.

"Tatlım!" Annem beni kucaklayarak kendine çekerken kolları güvenli ve sıcaktı ve babam kollarını Ida da dahil hepimizin etrafına doladı.

Saçımı öptü. "Bütün kızlarım memlekete geri döndü." Blossom Grove'da bizi bekleyen Poppy'yi de kastettiğini biliyordum. Aylar önce, bu kelimeler kalbimi kırardı. Şimdi? Bu mükemmeldi. "Hadi seni eve götürelim," dedi annem ve babam gidip bavuğunu aldı. Georgia güneşi yüzümü öperken gülümsedim, ılık esinti ise etrafımızı sararken, "Eve hoş geldin," diye fısıldıyordu.

Ev. Bunun gibisi yoktu.

Arabada Ida hayatında gittiğimden beri ne olup bittiğinin hepsini anlattı. Eve girdiğimizde etrafında milyonlarca arı dönüp duruyordu. Gözlerimi kapattığımda, üç genç kızın kahkahalarının yankısını duyabiliyordum, merdivenlerden yukarı birbirlerini kovalıyorlardı. Cennet gibiydi. Bu evde yürüebileceğimi ve burada Poppy'nin anılarıyla rahatlayabileceğimi ve

felç olmayacağımı fark ettiğimde kalbim büyüdü. Burası bir kez daha benim sığınağımdı, hapishanem değil.

Duş aldım ve seyahat kıyafetlerimi çıkardım, Cael'in inzivada nasıl olduğunu merak ediyordum. Yaşayacağını bildiğim şeyler için acı çekiyordum ama evrenden ona yardım etmesi için yalvardım. Diğer tarafta onu daha güçlü kılmak için. Odamdan çıktım ve oturma odasına doğru yol aldım. Annem akşam yemeğini pişiriyordu ve kokular evi dolduruyordu. Ama Poppy'nin odasının önünden geçerken, daha önce defalarca yaptığım gibi yanından geçmek yerine kapıyı açtım. Değişmemişti. Pencereye gidip dışarı baktım. Defterine, bana yazdığı yerin burası olduğunu biliyordum. Elimi koltuğun üzerinden geçirdim ve fısıldadım: "Teşekkür ederim."

Gözlerimi açtığımda güldüm. Pencereden baktığımda Alton Kristiansen, Rune'un eski odasının pencere kenarında oturuyordu.

El salladım ve o da mini bir Rune gibi el salladı ve bir an için kendimi neredeyse genç Poppy gibi hissettim, hayran olduğu çocuğa bakıyordum. Elimi masasının, yatağının üzerinden geçirdim ve fısıldadım: "Seni seviyorum, Poppy."

Arkamdan kapıyı kapattım. Ida koridorda bekliyordu. "İyi misin?" diye sordu dikkatlice.

"İyiyim," dedim, iyi olduğumu söylemekten gurur duyarak. Poppy'yi kaybettiğim için her zaman bir yanımda üzgün olacaktı. Ama o bir kayıptı. Bir kederdi. Her zaman biraz yaralıydık. Ama devam edebilirdik. İhtiyacımız olan her şekilde.

"Şimdi geri döndün ve sonsuz zamanımız var, bana Cael hakkında her ayrıntıyı anlat," dedi Ida. Telefonda ve mesaj yoluyla konuştuğumuzda ona her şeyi anlatmıştım. Böyle bir kız kardeşe tekrar konuşmak iyi hissettirmişti.

"Erkenden gitti," dedim ve annemle babam da dinliyordu. Mutfak masasına oturduk. "Daha fazla yardım almak için Amerika'ya dönmesi gerekiyordu."

"Dövmeli çocuğu seçmek zorundaydın, değil mi?" dedi babam, yüzümde bir sırıtışa sebep olarak. Ida, kalbimi avuçlarında tutan çocuğu tarif ederken yüksek sesle güldü.

“O sadece dövmeli bir çocuk değil, *babacığım*,” dedi Ida. “O onun hayatının aşkı!” Yüzüm, annemle babamın ilgisi karşısında yanıyordu. Cael ve benim birlikte olduğumuzu biliyorlardı. Ama onu ne kadar sevdiğimi sadece Ida biliyordu.

Babam homurdandı ve sonra, “Bu doğru mu, bebeğim? Bu çocuğu seviyor musun?” dedi.

Cael’i düşünerek ayıldım. Onu incinmekten korumaktan ve kollarında yaşamaktan başka hiçbir şey istemiyordum. “O...” Açıklamaya çalışarak sustum. Sonra, bilmiş bir gülümsemeyle, “O benim Rune’um,” dedim.

Babamın sert yüzü yumuşadı. Annem uzanıp elimi tuttu.

“Bu çok romantik,” dedi Ida hüzünle. “Ben de kendi Rune’umu istiyorum.” Babam Ida’ya dik dik baktı ve bu da ağzıma bir kahkaha patlaması getirmişti.

“Neden daha fazla yardıma ihtiyacı var?” diye sordu babam. Bu yüzden onlara anlattım. Onlara Cael’in neden orada olduğunu anlattım. Ona olan saygımdan dolayı hikâyesinin çoğunu gizli tutmuştum. Ama bir gün onunla tanışacaklarından emindim. Ona da destek olacaklardı. Bunun için her şeyi bilmeleri gerekiyordu.

“Tanrı çocuğu kutsasın,” diye fısıldadı annem, sesinde hüzün vardı. Babam uzanıp elimi tuttu. Sessizce destekliyordu.

“O güçlü ve çok cesur. Çok nazik ve sabırlı ve beni hayattan daha çok seviyor,” dedim.

Ida başını omzuma koydu. “Sadece daha fazla zamana ihtiyacı var.”

Başımı salladım. “Acı çekiyor ama bunun üstesinden geleceğini biliyorum.”

Ailemle birlikte yemek yedik ve güldük. Yemek bittiğinde, çiçek bahçesine yürüdüm ve soluk soluğa kaldım. Her yıl aynıydı ama her yıl küçük ve تنها alanda yepyeni bir tablo yaratıyordu. Beyaz ve pembe yapraklar tamamen açmıştı. Ve hepsinin altında, aynı şekilde parlak bir şekilde parlayan beyaz mermer bir mezar taşı vardı. Poppy’nin mezarına ulaştığımda, Kyoto’da

Rune ile çekilmiş fotoğrafımı altına bantlanmış hâlde görünce gülümsedim.

Saçlarımın arasında ılık esintinin dans etmesine izin vererek oturdum. İç çektim, sonra sarsılmaz bir şüpheyile, "Poppy... Ben Harvard'a gidiyorum," dedim.

İyileşmek

Cael

Massachusetts

Yazın sonu

Bitmek bilmeyen haftalar beni buraya getirmişti. Sonunda evdeydim. Elimi Cillian'ın yatak odasının kapısına koydum. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Tüm terapiler, Leo, Mia ve iyileşme sürecimde bana rehberlik eden birçok psikologla yaptığım tüm gün süren seanslar... beni buraya getirmişti. Annem ve babamın sarsılmaz desteği ve haftalık ziyaretleri, her hafta Savannah ile konuşabildiğim tek bir saat beni bu yeni huzur yerine ulaştırdı.

Şimdi daha güçlüydim. Daha rahat nefes alıyordum. Daha dik duruyordum. Öfkeli değildim ve en önemlisi, anlıyordum. Cillian'ı daha önce hiç olmadığı kadar anlıyordum. Felç edici depresyonunu anlıyordum. Neden benimle konuşamadığını anlıyordum. Zordu ama anlıyordum.

O benim ağabeyimdi. Ve onu özliyordum. Onu her zaman özleyecektim. Ama ben de devam etmeliydim.

Derin bir nefes aldım ve elimi kapı kolunda çevirip odasına girdim. Güneş güneye bakan pencereden içeri vuruyordu. Yatağı toplanmıştı; mobilyalarının her santimi temizdi. Annem onu güzel tutuyordu. Odanın havasını içime çektim ve onu hâlâ burada hissedebiliyordum. Burada olduğu zamanlar çok canlı ve hayat doluydu. Sanki bu odada iz bırakmış gibiydi.

Onu her şeyden çok seven bizlerde de.

Yatak odasının duvarları bir hokey tapınağıydı. Parmaklarımı imzalı Bruins formasının üzerinde gezdirdim, çerçevelenmişti ve camla korunuyordu. Sonra Harvard formasının önünde durdum. Birinci sınıftaki ilk maçında aldığı forma. O maçta ben de vardım. Hatırladığım kadarıyla o kadar geniş gülümsemiştim ki yanaklarım ağrıyordu.

Sonra duvarın benimle olan fotoğraflarıyla dolu olduğunu görünce hareketsiz kaldım. Aylar öncesinde bu beni mahvederdi. Bu fotoğrafları görünce hâlâ üzülüyordum. İkimizin de mutlu olduğu, geniş gülümsemelerimizde muhteşem bir geleceğin vaadi olan fotoğraflar. Ama dikkatimi en çok çeken şey mantar panosuna iştirilmiş eski ve yaşlanmış Bruins biletiydi.

Bana veda ettiği biletin aynısıydı.

Midem kasıldı. Onu yırtmıştım. Üzgün hissetmekten o kadar bıkmıştım ki bir anlık öfkeyle onu yırtıp Japonya'da bırakmıştım. Keşke şimdi o bilete sahip olsaydım. Aylarca süren terapi, Cillian'ın ölümünde gördüğüm tüm kötülüğü daha hafif hâle getirmişti. Onun yere çakıldığını, onu kollarımda tuttuğumu görmek... Vücudum titremeye başladığında derin bir iç çektim, o gecenin hatırası beni hâlâ zorluyordu. Her zaman böyle düşünecektim.

Ama terapi olayları yeniden çerçevelememe yardımcı olmuştu. Sonunda onunla birlikte olma ayrıcalığına sahip olduğumu görmemi sağladı. O öldüğünde yanındaydım. Ruhu giderken onu tutmuştum. Ve o bilet... o bilet, bizim için çok şey ifade eden mutlu bir hatıraydı ve şimdi onun el yazısıyla yazdığı veda ile daha da özel hâle gelmişti. O bilet de onun bir

parçasıydı. Geride bıraktığım için derin bir pişmanlık duyduğum bir parça.

Sonunda, bu dünyadan ayrılırken yanında olduğum için mutluydum. Onu, son ânında yanında olmamı istemesini isteyecek kadar çok seviyordum. Onu hayattan daha çok seven kardeşi, ölüm onu alırken yanındaydı. Ölürken yanımda birinin desteğinin olmasının daha iyi olacağını düşündüm.

O gecenin görüntüsü beni mahvetmeye çalıştığında bu düşünceye tutunuyordum. Durduğumda, buraya geri dönmeyi göze aldığım için gururlanarak o duvardan uzaklaştım. Duvara yaslanmış olan, annem ve babamın bana yas gezisine çıkacağını söylediği aylar önce parçaladığım sopaydı. Ancak şimdi tekrar Bruins renklerine sarılı olan sopa –Cillian’ın sopası– onarılmış ve güneş ışığında parlıyordu.

Dokunmak için uzandım ve dikkatlice elimde kaldırdım. Çatlakların nerede olduğunu görebiliyordum. Ama tıpkı Aika’nın Japonya’da parçalatıp sonra tamir ettirdiği tabak gibi, sonrasında daha da özel olmuştu. İyileşmeyi ve affetmeyi anlatıyordu.

Beni ve Cill’i anlatıyordu.

“Göletin yanında buldum.” Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Babam kapıdaydı, annem de hemen arkasındaydı. Benim için çok endişelenmişlerdi. Ama bugünlerde daha rahatları, beni de daha iyi görüyorlardı. Yaşadıkları acıyı hayal bile edemiyordum.

Babam odaya doğru biraz daha ilerledi. Duvarlara bakarken gözleri parlıyordu. Annem gözyaşlarını serbest bıraktı. Eskiden bu odanın lanetli olduğuna inanırdım. Lekelenmişti. Ama şimdi tekrar burada olmak... her yer Cillian’dı. Özlediğim ağabeyimle doluydu. Korkulacak bir şey yoktu. Eve dönmek gibiydi.

Babam ellerini ceplerine koydu. İşten yeni dönmüştü, hâlâ polis üniforması üzerindeydi. “Tamir ettirdim.” Bana utangaç bir şekilde göz attı. “Bunu isteyeceğini düşündüm... Bir gün. Belki. Bilmiyorum...”

Elimi tahtanın üzerinde gezdirdim. Cillian bu sopayı tutarken çok fazla anı biriktirmiştım. Yamındaydım; ağabeyimin, kahramanımın... "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Yatağına çöktüm, annem yanımda oturuyordu. Kolunu bana doladı ve fotoğrafların olduğu duvara baktı. "Siz ikiniz..." dedi, gözyaşları içinde gülererek. "Otuzlu yaşlarımda siz ve hokey nedeniyle saçlarım ağardı." Güldüm ve gözlerimi sildim. "Ama aynı zamanda çok da sevdim," dedi, beni daha sıkı tutarak. "İkinizi de eyaletin her yerine götürmek, antrenmanlar için şafak vaktinde kalkmak... siz orada olduğumu bilmeden ikinizi de göletin üzerinde oynarken izlemek." Annem toparlandı. "Zor geldiğinde," dedi, sesi titreyerek, "tutduğum şey bu. Ve orada mutluluğu buluyorum. Orada, o anlarda mutlu olabilirim."

Savannah'nın yüzü aklıma geldi. Buna sebep olan şey, mutluluktan bahsetmektir. Savannah'yı mümkün olduğunu bile bilmediğim kadar özlemiştim. Küçük elinin elimde olmasını, kolayca utandığında kızaran yanaklarını özledim. Öpücüğünü ve yoğun güney aksarını özledim.

Sadece onu özledim, nokta.

Babam, "Yine sevgilini mi düşünüyorsun?" dedi ve homurdanarak güldüm. Onlara her şeyi anlatmıştım. Nasıl anlatmazdım ki? Aklımda sadece o vardı. Terapi beni dizlerimin üzerine çöktüğünde, beni yılmaktan alıkoyan şey onun yüzü ve haf talık aramalarıydı. Sessiz gücü, kederin içinden böylesine onurlu ve zarif bir şekilde yürüme şekli.

O benim sevgilimdi.

"Onu özliyorum," dedim ve annem beni daha sıkı tuttu.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz," dedi babam. Bu fikri beğenmiştim.

Cillian'ın odasında bir saat daha kaldık. Kalbimize en yakın olan anıları yâd ettik. Gülümsedik ve ağladık ama evin ön kapısından çıkarken, üzerimizden bir yük daha kalkmıştı. Günbe-gün, beni kısıtlayan zincirler gevşemeye başlamış ve sonunda tamamen düşmüştü.

Adım adım ilerliyordum ama her geçen gün kendimi daha da güçlü hissediyordum.

Jeep'imle bir zamanlar ikinci evim olan yere gittim. Bugün antrenman olmayacağını biliyordum. Ve boş olacağını da. Eve döndüğümde eski antrenörüm pist boş olduğunda gelip burada antrenman yapabileceğimi söylemişti. Tekrar kendim olduğum ve buzun üzerindeki yolumu bulduğum için mutluydu.

Kapıdan girdiğim anda, soğuk rüzgâr ve buzun taze kokusu duyularımı ele geçirdi. Koridoru takip ederek tanıdık soyunma odasına gittim. Çantamı bankın üzerine fırlattım ve antrenman kıyafetlerimi, sonra da patenlerimi giymeye başladım.

Pistin girişine ulaştığımda soğuk esintinin yüzümü ısırtmasına izin verdim. Sopamı ellerimle kavrayarak buza adım attım ve bunu yaparken rahatça nefes verdim. Uçuyormuşum gibi hissedene kadar pistte gittikçe daha hızlı daireler çizdim. Bir yıl boyunca hiç antrenman yapmamış olabilirdim ama bu kas hafızasıydı. Bunu yapmak için doğmuştum.

Bunu unutmazdınız.

Koltuklara baktım. Onları tekrar dolu olarak hayal ettim, buzun üzerinde ışıklar parlıyordu ve hoparlörlerden müzik duyuluyordu. Kendimi ve ekibimi sıraya girmiş, ellerimizi kalplerimizin üzerine koymuş ve milli marşı söylerken görüyordum.

İstiyordum. Bunu çok istiyordum.

"Woods!" Gözlerimi açtım ve aniden durdum. En iyi arkadaşım Stephan Eriksson'ın bana doğru kaydığını gördüğümde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Koç bana bugün burada kimse olmadığını söylemişti. Stephan'ın kocaman ve şaşkın gözlerinden, Koç'un ona da aynı şeyi söylediğini düşündüm. Bizi bu şekilde tekrar bir araya getirmek tam onluk bir olaydı.

"Buza geri mi döndün?" diye sordu Stephan, sesi umutla doluydu.

"Evet," dedim ve bu cevabı iliklerime kadar hissettim. Geri dönmüştüm. "Geri döndüm," dedim ve Stephen üzerime atlayıp kollarını boynuma doladı.

Biraz fazla uzun sanılmıştı. "Seni tekrar burada gördüğüme sevindim, kardeşim," dedi ve bu sefer sevgi ifadesi canımı yakmadı. Stephan yıllardır en iyi arkadaşım. O benim kardeşimdi, hâlâ öyleydi.

"Üzgünüm," dedim, geri çekildiğinde. Buzun ortasında tek başımıza duruyorduk. Nefeslerimiz dışında her yer sessizdi. "Çok üzgünüm--"

"Özür dileyeceğin hiçbir şey yok, tamam mı?" dedi Stephan ve yüzünde ciddiyetini gördüm. Karşı çıkmak istedim. Ona çok uzun süredir bok gibi davrandığımı söylemek istedim. Ama kolumu tutarak beni durdurdu. "Özür dileyeceğin *hiçbir şey* yok, Cael. *Hiçbir şey.*"

Başımı salladım, boğazım duyguyla dolup taşmıştı. Konuşmuyordum. Stephan bunu açıkça görebiliyordu ve geriye doğru kaydı. "Ee, Woods," dedi alaycı bir şekilde, "birebir bir maça ne dersin? Biraz paslandığına göre seni şimdi yenebilirim."

Göğsüm hafıfledi ve sıcaklıkla doldu. Genişçe gülümsedim. "On yıldır oynamamış olsam da sorun olmazdı, Steph. Hâlâ her an, her yerde kıcını tekmeleyebilirim."

Stephan güldü ve bize bir disk getirdi. Kollarımı ve boynumu esnettim ve sonra en iyi arkadaşım ile hiç ara vermemişiz gibi oynadım. Saatlerce oynadık. Güldük. Gülümsedim. Uzun, acısız nefesler aldım.

Her oyunu kazandım.

Ve daha da önemlisi, geri kazanabileceğim bir geleceğim vardı. Kız arkadaşıma tekrar görüşeceğimize dair söz vermiştim.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Sürpriz Misafirler ve Bağlı Kalpler

Savannah

Harvard Üniversitesi

Sonbahar

“Gelecek haftaya okuma yapmayı unutmayın!” diye bağırdı profesör, notlarını toplayıp kapıdan dışarı fırlayan kalabalığın arasından.

Yeni oda arkadaşım Cara, “Sanırım çiğneyebileceğimden fazlasını ısırdım,” dedi.

Çantamı omzuma atıp binadan çıkarken, “Bunu başarabilirsin,” dedim. Üniversite yeni başlamıştı. Bir hafta oryantasyonumuz vardı ve bugün derslerin ilk günüydü. Ama daha da iyisi, yakında Cael’i tekrar görecektim. Tam ben geldiğimde hokey takımı kampüs dışı bir eğitim kampına gitti. Bana bugün geri döneceğini söylemişti ve onu tekrar görene kadar sarıyeleri sayıyordum.

İnzivadan ayrıldığından beri her gün konuşuyorduk ve onu tekrar görmeyi o kadar çok istiyordum ki nefes alamıyordum.

Güçlü kollarını bana dolamasını ve beni göğsüne çekmesini istiyordum.

Ben de gergindim. Japonya'dan ayrılmasının üzerinden aylar geçmişti. Öpüşmemizin veya birbirimize sıkıca sarılmamızın üzerinden. Bazen onu o kadar çok özliyordum ki onu görmek için uçağa atlamak istiyordum. Ama odaklanması gerektiğini ve onu üniversitede tekrar göreceğimi biliyordum.

Birkaç saat içinde onu tekrar göreceğime inanamıyordum.

Koridora yürüdük ve binadan çıktık. Sonbaharda Boston'ın güzelliğine giriş yapmıştık. O kadar güzeldi ki gerçek gibi görünmüyordu. Arayıp aramadığım görmek için cep telefonumu kontrol ettim. Henüz hiçbir şey yoktu. Telefonumu cebime koydum, sonra yukarı baktım ve olduğum yerde donup kaldım. Merdivenlerden aşağı inerken, avludaki bir ağacın önünde duran Cael'i gördüğümde kalbim hızla atmaya başladı. Etrafına bakınıyordu, birini anyordu... *beni* aradığını fark ettim. Öğrenciler heykel kesilmiş hâlimin yanından geçmek zorunda kaldıklarında mırıldanıyorlardı ama ben hareket edemiyordum, Cael'i tam önümde gördüğüm için şok olmuştum.

"Savannah? Ne—" dedi Cara ama sonra sözleri sessizliğe gömüldü. Sonra, "Bu Cael Woods," dedi. Ama gözlerim, ona baktığım andan itibaren kalbimi çalan çocuğa kilitlenmişti. Aylarca o kalbi ellerinde tutan ve ben kollarına geri dönene kadar onu güvende tutan çocuk.

Cael spor kıyafetleri giymişti. Eşofman altı ve bir ceket. Üzerinde *Crimson Hockey* yazan bir ceket olduğunu gördüğümde nefesim mutluluktan tılandı. Dövmeleri boynuna ve yakasından yukarı doğru gizlice uzanıyordu, koyu saçları yanlarda kısa ve üstte dağınıktı... sonra beni buldu ve gözleriyle buluştum.

Bakışlarımız nihayet çarpıştığında Cael'in bakışları eridi. Ve sanki denizde sürüklenen bir tekneymişim gibi, gözlerinde, onun varlığında bir çapa buldum. Titreyen bacaklarımla merdivenlerden aşağı, avludan onun durduğu yere doğru koşmaya başladığımda göz temasını hiç kesmedim.

Her adımında onu içime çekerken gözlerimde yaşlar birikti. O buradaydı. Cael gerçekten *buradaydı*. Hiç tereddüt etmeden benim için koşmaya başladı ve bir saniye daha ayrı kalamadan birbirimizin kollarına atıldık, göğüslerimiz buluştu ve kollarımız sanki asla bırakmayacakmışız gibi birbirimizin etrafına dolandı. Sıkıca tutundum, şimdi onun kucağında olduğum için ruhum yükseliyordu.

“Şeftali...” Cael boynuma doğru mırıldandı ve o Boston akşamının o kelimeyi –*benim* kelimemi– söylediğini duyduğumda neredeyse dağılacaktım.

“Bebeğim,” diye fısıldadım ve ona daha da sıkı sarıldım, öyle çok sıkıydı ki üniversite avlusunda tek bir formda birleşmiştik.

Cael geriye doğru çekildi ve onu yakından inceledim. Karanlık gecelerden sonra en görkemli gün doğumunu görmek gibiydi. “Seni özledim, Şeftali,” dedi pürüzlü sesiyle ve o kelimelerin doğruluğunu kalbimin her zerresinde hissettim. “Tanrım, seni gerçekten çok özledim.”

Cael alnını alnıma yasladı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. “Ben de seni özledim,” dedim, sesimi zor bulabiliyordum. Mutlulukla dolup taşmışım, onun deniz tuzu ve taze kar kokusu ev gibi hissettiriyordu.

Cael nefes aldı, sonra yanaklarımı ve alnımı öptü ve gözlerime izin isteyerek baktıktan sonra –ki bu izin fazlasıyla verilmişti– dudaklarımı öptü. Bunu yaparken, uzun süreli yokluğunun acısı kayboldu. Cael’im beni *öpüyordu. Buradaydı*.

Ben de onu öptüm. O beni derinden, dürüstçe ve gerçek bir şekilde öperken ona doğru eriyordum. Ve beni öperken tüm varlığım ile sevdiğim bu çocuğun içinde yeni bir hafiflik hissettim. Öpücükleri hem arzulu hem de sevgi doluydu. Pozitif, üzüntü ve çaresizlikle karışmış değildi.

Beni daha da yakınına çekerken gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü. Bir kez daha kollarında güvendeydim. Ve o da benimkilerde güvendeydi.

Cael öpücükten ayrıldı. Hırıltılı bir sesle, “Seni seviyorum, Savannah,” dedi ve ruhundan yayılan o sevgiyi hissettim.

Elimi yanağına koydum. "Ben de seni seviyorum. Seni çok özledim."

Cael geri çekildi. Yüzümü bir Rönesans tablosu gibi inceledi. Sonra bakışları gerginlikle parladı. "Lütfen bu gece gelir misin?" dedi, sesinde savunmasızlık vardı.

"Bu gece ne var?" diye sordum.

"Açık bir antrenman," dedi ve ellerimden birini bırakıp parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Gözlerim dokunuşuyla kapanmıştı. "Orada olmanı istiyorum." Yutkundum. "Bu, takımın kapalı antrenman dışında yaptığı ilk etkinlik." Derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça verdi. Ellerini tuttum ve iki kez sıktım. Bu gizli işaretimizdi. Kör edici bir gülümseme yüzünü aydınlattı ve güneşle rekabet etti.

Tanrım, çok güzeldi.

"Bunu hayatta kaçırmam," dedim ve başımı göğsüne yasladım. Cael rahatlamış gibi nefes verdi. Hızla atan kalbinin sesi göğsümde kelekler uçuşturuyordu.

Onu geri kazanmıştım. Tekrar birlikteydik.

Eli uzun saçlarımda geziniyordu, sanki ayrı geçen bunca zamandan sonra bana dokunmamaya dayanamıyormuş gibiydi.

Sonra yüzümü avuçlarına alıp dudaklarımı öptü. "Burada, önümde olduğuna inanamıyorum. Gerçek gibi gelmiyor," dedi ve ben de gülümseyerek başımı çevirip avucuna bir öpücük kondurdum.

"Gerçek," dedim, kollarımı beline dolayarak. "*Biz gerçeğiz.*"

Cael beni kucağına hapsetti. Tepemdeydi ve onun kucağında kendimi çok güvende hissediyordum. Asla kopmak istemiyordum, her zaman böyle kalmak istiyordum. "Harvard," diye mırıldandı, sadece benim için, hedefimize ulaştığımızı yüksek sesle fark ettirerek.

"Harvard," diye fısıldadım, duyguyla dolup taşıyordum.

Cael geri çekildiğinde isteksizce, "Şimdi gitmeliyim ama..." dedi.

Onu bırakmak istemiyordum. "Cael!" Cael'in omzunun üzerinden baktığımda sarışın bir çocuğun onu çağırdığını gördüm. Cael elini kaldırdı ve yolda olduğunu gösteren bir hareket yaptı.

“Bu Stephan, en iyi arkadaşım ve takım arkadaşım. Gitmemiz gereken bir takım toplantımız var.” Kalbim göğsümde sıkıştı, bu kadar erken gitmesi gerektiği için değil, Stephan’ı hayatına geri kabul ettiği için. Onunla o kadar gurur duyuyordum ki patlayabilirdim.

Cael geri çekildi, ikimiz de bakışlarımızı birbirimizden ayırmaya istekli değildik, ta ki görüş alanımızdan çok uzaklaşana ve ben de arkamı dönmek zorunda kalana kadar. Şokta hissettim; kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönüyordu.

İnanılmaz derecede mutluydum.

Cara yanıma geldi. “Cael Woods ile mi çıkıyorsun?” dedi, tam bir hayran gibi ses çıkararak. Buralı olduğunu unutmuşum. Ve bir hokey hayranı olduğunu.

Kalbim o kadar doluydu ki nefes almakta zorluk çekiyordum. Cara’ya dönerek, “Bu gece benimle açık bir antrenmana gelmek ister misin? Hayatımın aşkı buzda olacak,” dedim.

Stadyumun yarısı doluydu, Cara’nın bana söylediğine göre bu açık bir antrenman için normaldi. Cael’i pistte aradım ama bulamadım. Tam o sırada tünelden çıkıp buza çarptığını gördüm. Seksen yedi numara gururla sırtında duruyordu. Pistte paten kaymasını izlerken yüreğim ağzıma geldi, her yeni adımda hızlanıyordu.

Onu böyle görmek hayal gibiydi. Hokey oynadığını biliyordum. Terapi programından çıkıp bu yıl Harvard’ın kadrosunda tekrar yerini aldığı anda bu konuda sonsuz sohbet etmiştik. Hatta onları görme isteğimi dile getirdiğimde bana eski oyunlarından bazılarının linkini bile göndermişti. Ama şimdi buradayken buzun soğuğunun yüzüme çarptığını hissetmek hayal edebileceğimden bile farklıydı.

Cael’in kalabalığı taradığını gördüm. Beni gördüğünü anladım çünkü yanımdan geçerken hızını iyice azalttı. Gözlerimiz buluştu ve ona gülümsedim. O da bana gülümsedi. Çok mükemmeldi.

Bir antrenör düdük çaldı ve Cael pozisyon aldı. Maçta neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını kabul etmekten çekinmiyordum. Kuralları öğrenmeye çalışıyordum, bu yaz bunları okumaya çalışarak çok fazla gece geçirmiştım. Sonunda başaracaktım. Şimdilik Cael'in kendi ortamında olmasını hayranlıkla izliyordum. Oyunu anlamasam da herkes Cael'in diğerlerinden bir adım önde olduğunu anlayabilirdi; daha hızlı ve daha dinamikti ve sanki bütün gece dayanabilir ve asla yorulmazmış gibi görünürken şutları ağlara gönderiyordu.

Onu izlerken nefesim kesilmişti. Kahkaha atıp, gülümseyip, takım arkadaşlarıyla kutlama yaptığında ise daha da kesildi. Burada mutluydu. Ve başarmıştı. İyileşmişti. Buz üzerindeki bu çocuk, Japonya'da en son gördüğüm o çocuktan çok uzaktı. Onu böyle görmek onu mümkünmüş gibi daha da sevmemi sağladı. Aika'nın ona söylediği gibi, kendini yeniden toparlamak için gerekli inatçılığa sahipti ve her zamankinden daha da güzeldi.

Antrenman sona ererken, Cael'in sakinleşmesini izleyen taraftarların etkilenmiş yüzleri bana onun ne kadar yetenekli olduğunu ve eğer kendini bu oyuna asla geri döndürmeseydi bunun bir facia olacağını haykırıyordu.

Cael oturduğum yere geldi. Ayağa kalktım ve panolara doğru ilerledim. "Bebeğim..." dedim başımı sallayarak, duygularımı kelimelerle ifade edemiyordum. Cael'in yanakları övgüm karşısında utançtan kızardı. O kadar sevimliydi ki onu öpmek ve asla durmamak istedim.

"Soyunma odasının dışında buluşalım mı?" diye sordu ve başımı salladım. Onu antrenman yaparken izlemekten ne kadar keyif almış olsam da onunla konuşmak ve saatlerce yanında kalmak istiyordum.

"Ben yurda geri dönüyorum," dedi Cara. Ona başımı salladım ve soyunma odasına giden tabelaları takip ettim. Koridor-da dışarıda durup Cael'in çıkmasını bekledim. Başka birkaç kişi daha bekliyordu, soyunma odasından çıkan farklı oyuncular selamlıyorlardı.

Cael, artık Stephan olduğunu bildiğim çocukla birlikte dışarı çıktı. Cael'in arayıştaki gözleri hemen beni buldu. Koşarak durduğum yere geldi ve kollarını bana doladı. Beni göğsüne bastırды ve duştan kalan nemli saçları yanağıma yapıştı. Güldüm ve gülüş sesimle Cael beni biraz daha sıktı.

Arkamızda bir boğaz temizlendi. Cael beni bıraktı ve Stephan orada durdu. Sarı saçları ve mavi gözleriyle bana Rune'u hatırlatmıştı. "Bu meşhur Savannah mı?" diye sordu ve yanaklarımın onun sözleriyle alev alev yandığını hissettim. Stephan, Cael'in göğsüne vurdu. "Bu adamı seviyorum ama seni bir kez daha duymak zorunda kalırsam, kafam patlayabilir."

"Göt," dedi Cael ama arkadaşına güldü.

Stephan bana göz kırptı. "Neyse, seninle tanıştığıma memnun oldum, Savannah." Stephan, Cael'e sarıldı. "Yurtta görüşürüz."

Cael kolunu omuzlarıma doladı ve alnımı öptü. "Benimle gel, Şeftali. Biraz arayı kapatmamız gereken şeyler var."

Cael

Savannah'yı otoparktaki arabama doğru götürdüm. Çantamı Jeep'e attım ve sonra elimi uzattım. Savannah tereddüt etmeden tuttu. "Benimle yürür müsün?" diye sordum.

"Her yere," dedi gülümseyerek. Kahretsin. Burada benimle olduğuna inanamıyordum. Bir rüya gibiydi. Uzun zamandır ona odaklanmışım, kamptaki tüm o uzun ve zor günler boyunca. Özellikle en zor günlerde, artık yapamayacağımı düşündüğümde, beni güçlü tutan şey Savannah'nın yüzü ve telefon görüşmeleriydi.

Sonbaharın ilk soğuklarıyla titrediğinde, geri koşup arabanın bagajından bir ceket çıkardım. Bana Lake District ve Norveç'te nasıl zorlandığını, Georgia şeftalimin güneşe ihtiyacı olduğunu hatırlattı. Ceketini uzattım ve Savannah ceketini giydiğinde ve minyon vücudu kaybolduğunda güldü.

Sırtında adım yazılıyken bundan daha mükemmel görünebileceğini hayal edemiyordum. Kampüsün içinden rahat bir sessizlik içinde geçip aydınlık bir parka doğru yol aldık. Uzak bir bankta oturduk, sadece birkaç köpek gezdiricisi yakınlardaki patikalarda geziniyordu. Elini sıktım, parmaklarını dudaklarıma götürdüm. Onu öptüm. Duramıyordum.

Buradaydı.

Gerçekten buradaydı.

“Cael–” Bir şey söylemeye yeltendi ama ben ondan önce konuştum.

“Çok zordu, Sav.” Bu geceki adrenalin azalıyordu ve yorgunluk yerleşiyordu.

Savannah biraz daha yaklaştı ve ona döndüm. Beni izliyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum, sanki terapide yarattığım bir serapı ve eğer bakışlarımı kaçırırsam kaybolacaktı.

“Buradayım,” dedi. Ama sanki kalbimin onun ateşliyen gördüğüm bir rüya olmadığını anlaması gerekiyordu. Sevgilim Boston’daydı; birlikte buradaydık. Birlikte hayatlarımıza başlamaya hazırdık.

Derin bir nefes aldım ve “Çok zordu,” dedim. “Ama daha da iyileşmem gerekiyordu. Senin için, bizim için, iyileşmem gerekiyordu–”

“Hayır,” dedi Savannah başını sallayarak. “Daha da iyi değil, Cael. *İyileşiyordun*. Yas tutuyordun. Bunun daha iyisi ya da daha kötüsü yok. Sadece öyle işte. Kalbin kırılmıştı ve sen onu her geçen gün onarıyordun. Ve başardın.” Elini yanağıma koydu ve inatçı mavi bakışlarıyla ona bakmamı sağladı. “Benim için iyileşmene hiç gerek yoktu. Sen her zaman yeterliydin. Siperlerin derinliklerindeyken bile. Sen *her zaman* yeterliydin.”

Lanet olsun, herhangi biri bir başkası için bu kızın benim için savaştığı gibi savaşmış mıydı?

“Ben gezegendeki en şanslı adamım. Bunu biliyor muydun?” dedim ve Savannah’nın soğuk yanağını öptüm. Gözlerimi kapattım, sadece onu yanımda hissediyordum. “Seninle hayatımı

yaşayabiliyorum, Şeftali. Sana kalbimi verebiliyorum; ne kadar kırık ve yaralı olursa olsun.” Dudağı titredi ve başparmağını üzerinde gezdirdim, mavi gözleri parlıyordu. “Artık senin ve karşılığında ben de senin güzel kalbine ve ruhuna sahip oluyorum.” Kendimi işaret ettim. “En şanslı adam.”

“İkimiz de öyleyiz,” dedi ve saçlarını yüzümden geriye doğru düzeltti. Maç sonrası duş aldığım için hâlâ nemliydi. Savannah gülümsedi ve onun böyle kalması için ona tüm dünyayı vereceğimi biliyordum. “Hayattayız, daha güçlüyüz ve birlikteyiz. Bizi şanslı kılan şey bu. Bu...” Sözüünü yarıda kesti ve parlayan yıldızlara baktı.

Görüş alanını takip ettim ve sonra, “Bu, ne?” diye sordum.

Savannah bana döndü. Gülümsediğinde gamzeleri belirginleşti ve şu anki hâlini hafızama kazımak istedim. “Bu mutluluğa ulaşmak için zorlu bir yoldan yürüdük. Ve bu yüzden birlikte geçirdiğimiz hayatı asla hafife almayacağız.” Kalbim çarpıyordu. Çünkü söylediği her şey doğrudu. Savannah elimi öptü. Dövmeli kalbimin üzerinden. Elini siyah mürekkebin üzerinden geçirdi, sonra bana baktı ve “Kaybettik. Birini nefes alamayacak kadar çok özlemek ve yas tutmanın ne demek olduğunu biliyoruz. Ama bu kayıp yüzünden daha derin seveceğiz, birbirimizi daha fazla destekleyeceğiz ve birbirimize daha çok sahip çıkacağız. Kayıp bize sevgiyi nasıl besleyeceğimizi öğretir. Bu bizim geleceğimiz, Cael. Birbirimizi bildiğimiz en iyi şekilde sevmek; tamamen.”

“Seni seviyorum, Savannah. Bunu sana söylemekten asla vazgeçmeyeceğim.”

Gülümsedi. “Ve bunu kabul etmekten asla vazgeçmeyeceğim.” Güldüm ve Savannah da beni takip etti, etrafımızdaki ağırlık hafif parçalara bölünmüştü.

Kahkahalarımız dindiğinde, “Sana bir şey vereceğim. Ama bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum,” dedi.

Sesindeki ürkeklik apaçık ortadaydı. “Senin yapabileceğin hiçbir şey kötü olmaz, bebeğim,” dedim. Yine de Savannah’nın

yüzündeki endişeli ifade değişmedi. Gözlerimi süzdü, sonra elini cebine koydu. Elini kaldırdığında, avucunun ortasında Cillian'ın bana vedası vardı, özrü değerli eski Bruins biletimin üzerine karalanmıştı. Japonya'da yok ettiğim o bilete.

Sadece bu bilet altın cila ile dikkatlice yeniden yapılmıştı. Savannah'nın nazik elinde yatan bu güzelce yamalı bilete bakarken nefesim ağırlaştı.

"Gittiğinde buldum." Sesi sakindi ve duygu doluydu. "Gittiğinde... Sadece acaba diye... otel odana girdim..." Savannah yutkundu. "Bana yazdığın notu gördüm ve sonra bunu yerde gördüm, yırtılmıştı. Parçaları tekrar birleştirdiğimde ne olduklarını anladım. Hemen odama geri götürdüm ve Aika'nın bize verdiği kintsugi setiyle tekrar birleştirdim." Sonra gözlerini kırıştırdı ve gözlerimle buluştu. "Eğer haddimi aştıysam özür dilirim. Sadece düşündüm ki--"

Dudaklarımı Savannah'nın dudaklarına bastırdım ve ne söyleyecekse sözünü kestim. Bunu benim için yapmıştı. En büyük pişmanlığımı alıp düzeltmişti. Ve daha güzel hâle getirmişti çünkü bana olan sevgisiyle düzeltmişti. Hiç tanışmadığı ağabeyime olan sevgisiyle.

Öpücüğünden ayrıldığımda nefes nefese ve sevgilim için çok minnettar bir şekilde, "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim, bebeğim," diye fısıldadım.

Bileti aldım, şeffaf plastik bir zarfın içinde güvendeydi ve cebime koydum. Geri almıştım. Kardeşimin bir parçası yine yanımdaydı. Hissettiğim rahatlama çok yoğundu.

"İşte bu," dedim Savannah'ya.

"Ne?" diye sordu yanıma yaslanarak, başı kolumun üzerindeydi. Başına bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım.

"Sonsuzluğumuzun başlangıcı," dedim ve umut damarlarımda aktı. O kadar iyi hissettiriyordu ki baş döndürücüydü.

"Sonsuza dek," diye tekrarladı Savannah.

"Buradayız, birlikte üniversitedeyiz. Seni her gün görüyorum. Hokey oynayabiliyorum, tekrar kendim olabiliyorum. Ve

sen... sen doktor olabiliyorsun, bebeğim. Senin sevgilin olabiliyorum..."

"Senin sevgilin olabiliyorum," dedi, sesinde mutluluk vardı.

"Ve hayatı birlikte yaşayabiliyoruz."

Hayat. İnişler ve çıkışların, kalp kırıklıklarının ve kayıpların en tuhaf yolculuğu. Ama ayrıca dünyayla, yıldızlarla ve güneşle, neşeyle ve aşkla dolu bir hayat.

Ve tabii ki aşk. En çok da aşk.

Onur Turları ve Umutlu Yıldızlar

Savannah

Harvard Üniversitesi

Yedi hafta sonra

Stadyum tıklım tıklımdı. Gözlerim kocaman açılmış bir şekilde hepsi kırmızı giyinmiş kalabalığa baktım. Müzik çalıyordu ve öğrencilerin heyecanlı bağırışları sağır ediciydi. Hayatım buna bağlıymış gibi Cara'ya tutundum.

Bu Cael'in dünyasıydı. Antrenman maçı bununla kıyaslanamazdı. Gezide olmak onun bu kısmını çok uzak, neredeyse soyut hâle getirmişti. Ama burası onun sahnesiydi. Sinirlerim çok gergindi ve onları yatıştırmak için derin nefesler almam gerekti. Koltuklarımıza ulaştığımızda pistin mükemmel bir manzarası vardı. Işıklar, şarkının ritmiyle buzda dans ediyordu.

Ben Cael'in buzda oynamasını nefesimi tutarak beklerken bir spiker de istatistikleri anlatıyordu. Bu maç hakkında endişeliydi. Bir saat önce stadyumun arkasında onunla buluşmak zorunda kalmıştım...

"Gerginim," dedi Cael ve elini saçlarından geçirdi. Sinirlerini yatıştırmak için elimden geleni yaparak, "Harika olacaksın," dedim.

Cael gözlerini kapattı ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Yıldızlara odaklanmıştı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştığını biliyordum. Bakışlarımla tekrar buluştuğunda gözleri parlıyordu. "Sadece her zaman burada olacağını düşünmüştüm, biliyorsun. Bu anda." Cael iç çekti. "Sanırım onun burada olmadığını bir kez daha fark ettim."

Yıldızları işaret ettim. "O burada," dedim ve yüzü yumuşadı.

Cael kollarını bana doladı. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Şeftali," dedi ve dudaklarını öptü. Arkasından ısınmak için buza çıkan takımının sesi duyuluyordu. "Gitmeliyim."

"Tribünde olacağım," dedim ve Cael başını salladı. Bana hafifçe gülümsedi ve bu ilk maçı atlatabilmesi için dua ettim...

Gözlerimi kırıştıtararak buraya ve şu ana döndüm ve kafamdan milyonlarca düşünce geçti. Hepsi de Cael ile ilgiliydi. Zaman öylesine hızlı bir şekilde geçti ki bir anda müzik alçaldı ve spiker konuşmaya başladı.

Çıktıkları tünele odaklandım. Sonra aniden ışıklar kısıldı ve spiker, "Bu gece, bu maç maalesef vefat eden eski yıldız merkez oyuncumuz Cillian Woods'un anısına oynanıyor. Onun anısına bir tur atmak üzere, Harvard Crimson'ın yeni merkez oyuncusu ve küçük kardeşi Cael Woods burada," dedi.

O anda her şey durmuş gibiydi; müzik, nefesim, kalbim. Midem bulandı ve içimde baş döndürücü bir keder ve gurur karışımı dönüp duruyordu. Kalabalık ayağa kalktı, kaskı ve eldivenleri olmadan ve pazısına siyah bir kol bandı takmış olan Cael buza çıkıp Cillian için kaymaya başladığında destek için alkışladılar. Çok sevdiği ama çok genç yaşta, çok trajik bir şekilde kaybettiği ağabeyi için...

Cael ters yönde kaydığında ve sırtını gördüğümde nefesim kesildi. Çünkü sevdiğim, tüm kalbimi verdiğim çocuk artık formasında seksen yedi numarayı giymiyordu. Artık formasında otuz üç numara yazılıydı.

Cillian'ın numarası.

Cillian için kayıyordu.

Cillian'ın en iyi bildiği şekilde kardeşini onurlandırınıyordu.

Buz pistinde yavaşça kayışını izlerken boğazımdan sessiz bir hıçkırık koptu, sopasını havaya kaldırmıştı, yanında kayması gereken ağabeyine verdiği bir selamdı bu. Cael'in daha önce bu kadar gergin olmasının sebebi buydu. İkisinin de çok sevdiği buzda Cillian'ı onurlandıracaktı. Cillian'ın tam şu anda burada olduğuna inanıyordum, saçlarında soğuk bir rüzgâr esiyordu ve kolu Cael'in omzundaydı, tıpkı aylar önce o fotoğrafta gördüğüm gibi.

Cara maça benimle gelmişti ve Harvard takımının geri kalanı da Cillian'ın onuruna buz pateni yaparken kolunu omzuma dolmuştu. Kendi takımlarından birinin yasını tutan bir takımdı. Cael'in benim durduğum yere yaklaşmasını izledim. Yaklaşırken elim ağzımı kapattı.

"Cael..." diye fısıldadım, önümde durduğunda. Gözlerinden yaşlar akıyordu ve elini önümdeki cama bastırdı. Ben de uzanıp dokundum, sanki aramızda cam yokmuş gibi avuç içlerimiz öpüştü. Alnını alnuma yasladı ve ben de aynısını yaptım. Hiç tanışmadığım ama çok özlediğim o adam için gözyaşı döktüm. Ve dünyayla acısını paylaşan, çok özlediği kardeşini onurlandırmak için, çılgınca âşık olduğum çocuk için ağladım.

Geri çekildiğinde, "Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldandım.

Cael, "Ben de seni seviyorum," dedi ve sonra tünele doğru yürüdü. Tekrar oynamak için dışarı çıktığında elimi o camın üzerinde tuttum. Ve o, ayaklarında çelik bıçaklar ve ellerinde bir sopayla doğmuş gibi buzun üzerinde uçarken ondan hiç ayrılmadım.

Tüm kalbiyle oynadı.

Kaybettiği kardeşini onurlandırdı.

Cael dört gol attı.

Ve Harvard kazandı.

Cillian için.

Soyunma odasındaki dolabıma oturduğumda adrenalin damarlarımda dalgalanıyordu. Başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım, takımın sezonun ilk galibiyetini kutladığını duyuyordum. Sırtımdan ter damlıyordu ve kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Kazanmıştık. Cillian için kazanmıştık. Başımı çevirdim, sanki yanımdaymış gibi. Bu gece buzda yanımda olduğunu hissetmişim. O gittikten sonra birlikte oynayacağımız o geleceğin çalındığını hissetmişim. Ama o, bu gece oradaydı, bunu *biliyordum*. Ve geçen yıl öğrendiğim bir şey de Cillian'ın her zaman benimle olacaktı çünkü o benim bir parçamdı. Ölüm bile bunu benden alamazdı.

Onu yanımda hayal ederken gülümsedim. *Başardın, küçük kardeşim. Başardın!*

Başardık, derdim. Başardık, her zaman planladığımız gibi.

Bir el omzuma kondu. Koçumu görmek üzere başımı kaldırdım.

Tüm takım bana bakıyordu. Çoğunu tanıyordum. Onlar Cillian'ın arkadaşlarıydı. Ve çoğunun gözlerindeki yaşlara bakılırsa, onlar da bizimle birlikte olduğunu hissediyorlardı.

"Bu maç diski sana ait, evlat," dedi Koç ve diski ondan aldım. Ben kelimelerle konuşan biri değildim, bu yüzden sadece ayağa kalktım, diski öptüm ve onu göklere kaldırdım.

Bu senin için, Cill. Bu senin için.

Soyunma odasından çıktım ve Savannah'nın beni beklediğini görünce gülümsedim. Kendini olabildiğince küçültmek için tek başına duvara yaslanmıştı, arkadaşı belli ki yurda gitmişti. O her zaman benim fazlasıyla içine kapanık sevgilim olacaktı. Beni gördüğünde yüzündeki rahatlama ve gurur ifadesi ve parlak mavi gözleri beni neredeyse yere serebilirdi.

Yanına gider gitmez onu kollarıma aldım. Bana doğru eridi ve fısıldadı: "Bu gece için kelimeler yetmez, bebeğim. Ben..." Başını geriye yasladı ve "Seninle gurur duyuyorum. Ve yeni forma

numaran, ne kadar da güçlüydün...” dedi. Kelimeler ağzından döküldüğünde başını iki yana salladı.

“Ben de seni seviyorum, Şeftali,” dedim ve ben onu art arda öpmeden hemen önce bana titrek bir gülümseme gönderdi, hiç durmak istemiyordum.

“Cael?” Sevgilimi öperken tanıdık bir ses beni böldü. Döndüğümde güldüm ve annemle babam yüzlerinde eğlenmiş bir ifadeyle orada duruyorlardı. Savannah, aile benzerliğini fark etmiş olmalı ki anında utançtan kızarmıştı.

“Sanırım ünlü Savannah sensin?” dedi babam ve elini Savannah’ya uzattı.

“Evet, efendim,” dedi Savannah, utangaçlığı ve kusursuz Güneyli tavırlarıyla beni eritiyordu.

Babam elini sıkımişti ama annem yaklaştı ve Savannah’yı kucakladı. Savannah’nın kulağına, “Teşekkür ederim. Oğlumu kurtarmama yardım ettiğin için teşekkür ederim,” diye fısıldadığında bunu kaçırmadım.

Savannah annemi sıkıca tuttu, sonra, “Sizinle tanıştığıma çok sevindim, hanımefendi,” dedi. Bana utangaç bir şekilde gülümsedi. “Oğlunuzu çok seviyorum. O da beni kurtarmaya yardım etti.”

Bu kız...

“İkinizi yalnız bırakalım,” dedi babam ve sonra bana sıkıca sarıldı. “Hayatım boyunca hiç kimseyle bu kadar gurur duymamıştım, oğlum,” dedi ve boğazımın tıkanmasına neden oldu.

Annem sonra yanıma geldi ve “O çok güzel, Cael. Çok güzel ve tatlı,” dedi. Annem ve babamın Savannah’yı tanımasını sabırsızlıkla bekliyordum. Annem geri çekildi ve babamın elini sıkıca tuttu. “Bu pazar akşam yemeğini ben yapıyorum.” Savannah’ya döndü. “Gelmeni çok isteriz, tatlım.”

“Çok isterim. Teşekkür ederim, hanımefendi,” dedi ve beni yine mahvetti. Denesem bile bu kızı daha fazla sevemezdim. Annem ve babam üniversiteye yerleşirken bana alan tanımışlardı. Ama onları ilk maçında istiyordum. Ve beni kurtaran bu kızla nihayet tanışmalarını gerçekten istiyordum.

Leo ve Mia'nın aylar önce yaptığı geziye direndiğimi düşününce... Tüm gücümle savaşımtım. Ama evren beni iyileşmem için bir yolculuğa çıkarmıştı. Ve beni kız arkadaşına, kalbimin diğer yarısına, ruh eşime getirmişti. Her gün onu mutlu etmek, gururlandırmak için çabalayacaktım. Ve biz, hayat boyunca birbirimizin ellerini tutarak yürüyecektik. Kardeşlerimiz de yanımızda yürüyerek, ellerini omuzlarımıza koyup bize yolu gösterirken devam edecektik.

Ve mutlu olacaktık.

Birlikte olacaktık.

Ve sonsuza dek kaybettiklerimizin anısına yaşayacaktık.

SONSÖZ

Yıldızların ve Sonsuz Gökyüzünün Altında

Savannah

Lake District, İngiltere

Sekiz yıl sonra...

"Yaz mevsiminde farklı görünüyor," dedim Cael'e, tanıdık bir kıyı şeridinde el ele yürürken. Windermere Gölü önümüzde uzanıyordu, elmaslarla dolu ıslık ıslık bir havuz gibi. Gece yaklaşıyordu, İngiltere'nin yaz geceleri göle uhrevi bir ışıltı veriyordu.

Cael elimi sıktı, ona baktım ve gülümsedim. Çok yakışıklıydı. Hayatıma onu getirdiği için yıldızlara teşekkür etmediğim tek bir gün bile olmamıştı. Özellikle son zamanlarda. Gerçek bir şekilde, hayat bize bir kayıp daha yaşatmıştı.

Rune.

Bir fotoğrafçı olarak her zaman hayalini kurduğu hayatı yaşıyordu. Bir savaş bölgesindeydi. Çatışmayı filme çekiyordu ve sonra bir füze, oteline isabet edip onu da bizden aldı. Cael, sevdiğim birini daha kaybetmenin acısıyla bana destek olmuştu. Ama bu sefer, canım yansa da yıkılmadım. Çünkü Rune'un Poppy'ye

geri döndüğünü, çiçek bahçesinde ruh eşiyle yeniden bir araya geldiğini ve bir kez daha mutlu olduğunu biliyordum. Onları bu şekilde düşünmek en büyük tesellimdi. Artık hayat onları ayırmıyordu ama birlikteydiler, her zaman olmaları gereken yerde.

Cael bizi tanıdık görünen bir iskeleye götürürken koluna sokuldum. Ancak yakınlarda bir kürek teknesi yerine motorlu küçük bir tekne bekliyordu. Cael elini uzattığında güldüm. Çok ciddi ve düzgün bir şekilde, "Bayan Litchfield," dedi ve bu da beni daha çok güldürdü. Çok şakacıydı. Kendi sessiz tarzında espriliydi.

"Bunu hatırlıyorum," dedim ve Cael beni belimden tuttu. Beni tekneye yerleştirmeden önce öptü. Oturdum, Cael de hızla arkamdan bindi ve motoru çalıştırdı.

"Her şeyin başladığı yer burası, Şeftali," dedi, gözlerinde bilgece bir parıltıyla. Her şey çok uzun zaman önceymiş gibi görünüyordu. O kader dolu dünya turu. Tıp fakültesini yeni bitirmiştim ve asistanlık eğitimime geçiyordum. Her zaman olmak istediğim doktor olmaya daha da yaklaşıyordum. Ve bunu çok seviyordum. Zor ve çoğu zaman duygusaldı ama Cael'in güvenli sularına, eve dönmüştüm ve o her şeyi daha iyi hâle getiriyordu. Dağıldığım günlerde beni tutmak için yanımdaydı.

Cael, NHL oyuncu seçmelerine girmeden önce Harvard'da sadece iki yıl kalmıştı. Artık Bruins için oynuyordu, her sezon Yıldız Oyuncular'a katılmıştı ve ABD Takımı'nın öne çıkan oyuncusuydu. Olağanüstüydü ve onu oynarken izlemekten daha çok sevdiğim hiçbir şey yoktu; bu, gerçek özgürlüğü görmek gibiydi.

Hayatımız Boston'daydı ve bundan daha mutlu olamazdım. Georgia'yı sık sık ziyaret ediyorduk. Ida kendi hayatını yaşıyordu, mutluydu ve her zamanki gibi sosyaldi. Ailem Cael'e hayrandı ve tabii ki Poppy'yi görmek için geri dönmeliydim... ve artık çiçek bahçesinde yanında yatan Rune'u da.

"Diğerlerinin kıyıdaکی pansiyonda beklememesi garip hissettiriyor," dedim ve Cael başını salladı. Sözümüzü tutmuştuk. Geziden gelen grubumuz yılda bir kez buluşuyordu. Onlar bizim en iyi arkadaşlarımızdandı. Özellikle de sonraki yıllarda yollarını

birbirlerinin kollarında bulan Travis ve Dylan. Lili ve Jade harika adamlarla evliydi. Lili şu an ilk çocuğuna hamileydi.

Hepsiyle çok gurur duyuyordum.

“Bir dahaki sefere onları davet edeceğiz,” dedi Cael ve gümüş-mavi gözlerinin tepemizde asılı duran dolunayın tonuyla nasıl uyuştuğunu izledim. Yıllar Cael’e sadece iyi davranmıştı. Hokey sayesinde daha geniş ve hâlâ dövmelerle kaplıydı, en sevdiğim dövme ise artık kalbinin üzerinde uzanan şeftali ağacıydı. Ve elindeki kırk kalp dövmesinin üzerinden geçen kintsu-gi tarzı altın çizgiyle artık kırk olmayan bir kalp.

Gözlerimi kapattım ve ılık esinti üzerime doğru estiğinde gülümsedim. Bu yer ikimiz için de büyüleyiciydi. Âşık olmaya başladığımız yerdin. Kalbimiz kırk ve güçsüzken burası bizim başlangıcımız ve güce doğru giden yolculuğumuz olmuştu.

Birbirimize olan yolculuğumuz.

Aşkın iyileştirici gücüne olan yolculuğumuz.

O zamanlardaki Cael’i hayal etmekten kendimi alamadım. Tamamen siyah giyinmişti, başında siyah bere ve mükemmel olduğunu düşündüğüm dağınık saçları vardı. Bugün ise lacivert kargo şort ve beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve kaslı önkollarının üzerindeki karmaşık dövmeleri sergiliyordu. Çok güzel görünüyordu. Ben mavi bir yazlık elbise giymiştim. Cael benim mavi giymemi severdi. Gözlerimle uyumlu olduğunu söylemişti.

“Şeftali...” dedi Cael ve gözlerimi açtım.

Cael’i tek dizinin üstünde, elinde bir yüzük tutarken gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Şok içinde ağzımı kapattım. Cael’in gözleri mutluluk gözyaşlarıyla doluydu ve ben nefes almaya çalışıyordum.

“Savannah,” dedi, kısık sesiyle. “Yıllar önce buraya geldiğimizde ikimiz de dağılmıştık. İkimiz de mutluluğa bir geri dönüşümüz olmayacağını hissediyorduk.” Cael’in bakışlarında bu sözlerin uyandırdığı üzüntü parıltısını gördüm. “Ama bu yolculukta birbirimizi bulacağımızı bilmiyorduk. Ruh eşimizi ve kalbimizin diğer

yanısını Amerika'nın dışında, dünyanın öbür ucunda bulacağımızı bilmiyorduk." Cael, yanaklarımdan yaşlar akmaya başladığında gülümsedi. "O gezi tüm hayatımı değiştirdi. Bana yaşamayı, güçlü olmayı öğretti ama en çok da acıya rağmen sevmeyi öğretti. Ve öyle de yaptım, Şeftali. Seni düşündüğümünden daha çok sevdim. Sen benim nefes alma sebebimsin. Beni hayal edebileceğimden bile daha çok mutlu ediyorsun. Hayatımdaki en harika şeysin ve sana... bana eşim olma onurunu bahşeder misin diye sormak istiyorum."

O en değerli iki kelimeyi söylediğinde her şey durdu; kuşlar, sallanan dallar, kalbim... "Evlen benimle."

Uzanıp önünde diz çöktüğümde dünyam ışıkla doldu. Mükemmel, yakışıklı yüzünü avuçlayıp dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda. "Evet," dedim, başımı sallayarak, ağlayarak, büyük bir mutlulukla dolup taşarak. "Evet, kesinlikle evet." Cael titreyen elleriyle mavi safir ve elmas yüzüğü parmağıma itti ve yüzük alacakaranlıkta parladı.

"Bunu yapmak için çok bekledim çünkü sana bir evlilik baskısı olmadan derslerin için zaman tanımak istedim. Ama dürüst olmak gerekirse bebeğim, parmağında bir yüzük olması ve seni gerçekten benim yapmak için bir gün daha bekleyemezdim. Resmî olarak."

"Seni seviyorum," dedim. Bu gezegende beni bu adamdan daha iyi anlayan kimse yoktu.

"Geçen hafta sonu bir eğitim kampında değildim," dediğinde beni şaşkına çevirdi. Kaşlarımı şaşkınlıkla çattım. "Georgia'da babandan küçük kızıyla evlenmek için izin istiyordum."

"Cael..." dedim, kalbim eriyordu.

"Bunu doğru düzgün yapmak istedim," dedi ve saçlarımı yüzümden çekti. Beni kendine çekti, sırtımı göğsüne yasladı ve güçlü kollarını bana doladı. "Eşim olmanı o kadar çok istiyorum ki neredeyse dayanamıyorum."

Ve bunu şimdi görebiliyordum. Evlenecektik. Ben doktor olacaktım ve Cael hokeyle hayalini yaşamaya devam edecekti. Sonra bir ailemiz olurdu ve o kadar mutlu olurduk ki hayatımızda tek

bir gün bile boşa gitmezdi. Birbirimizi tüm kalbimizle severdik ve bu dünyadaki kısa zamanımızı en iyi şekilde değerlendirirdik. Hayat bize tek bir günü bile hafife almamayı ve bir dakikayı bile boşa harcamamayı öğretmişti.

Onu öpmek için dönerek, "Seni seviyorum," dedim tekrar ve o kadar büyük bir mutlulukla doldum ki neredeyse dayanamayacaktım. Beni derinlemesine, yoğun ve öyle büyük bir hayranlıkla öptü ki aşkımızın asla solmayacağını biliyordum. Tıpkı yıldızlar gibi, diye düşündüm, şimdi onlara bakarken. Eskiden Orion Kuşağı'na bakar ve onun Poppy, Ida ve beni temsil ettiğini düşünürdüm. Şimdi ona baktığımda Poppy, Rune ve Cillian'ı gördüm, bize bakıyorlardı, hayatı yaşayışımızı izliyorlardı ve bize kutsal sevgilerini yağıdırıyorlardı.

Ve Kuzey Yıldızı da vardı. Tala için.

Yıldızlara bakarak, "Şimdi orada da kutlama yapıyorlar, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi Cael. Çünkü biliyordum. Sevdığınız birini kaybetmek, koşullar ne olursa olsun, bir insanın katlanabileceği en yürek parçalayıcı şeydi. Ama onlar için yaşamak, onları kaybettikten sonra bile sevmek de iyileştiriciydi. Çünkü onlar her zaman yanımızda olacaklardı, tüm kalbimizle yaşamamızı isteyeceklerdi. Sevmemizi ve o kadar dolu dolu bir hayat yaşamamızı isteyeceklerdi ki ölme zamanımız geldiğinde pişmanlıklara yer olmayacaktı.

Cael ile buna sahiptim. O kadar tatlı bir hayattı ki bu, daha fazlasını isteyemezdim. Mutluydum. Gerçekten mutluydum. Ve buna sıkı sıkı tutunuyordum.

Ve Poppy ile Cillian'ın tam yanımızda olduğunu biliyorduk. Bu yüzden, onların onuruna, miraslarına uygun bir şekilde yaşadık ve sevdik. Cael'i sevmiştim, düşündüğümde daha fazla. Onun *karısı* olacaktım. O da benim kocam olacaktı. Hiçbir iki kelime bu kadar güzel gelmemişti.

Ve hayatımızın geri kalanının başlamasını sabırsızlıkla bekliyordum.

-Son-Başlangıç